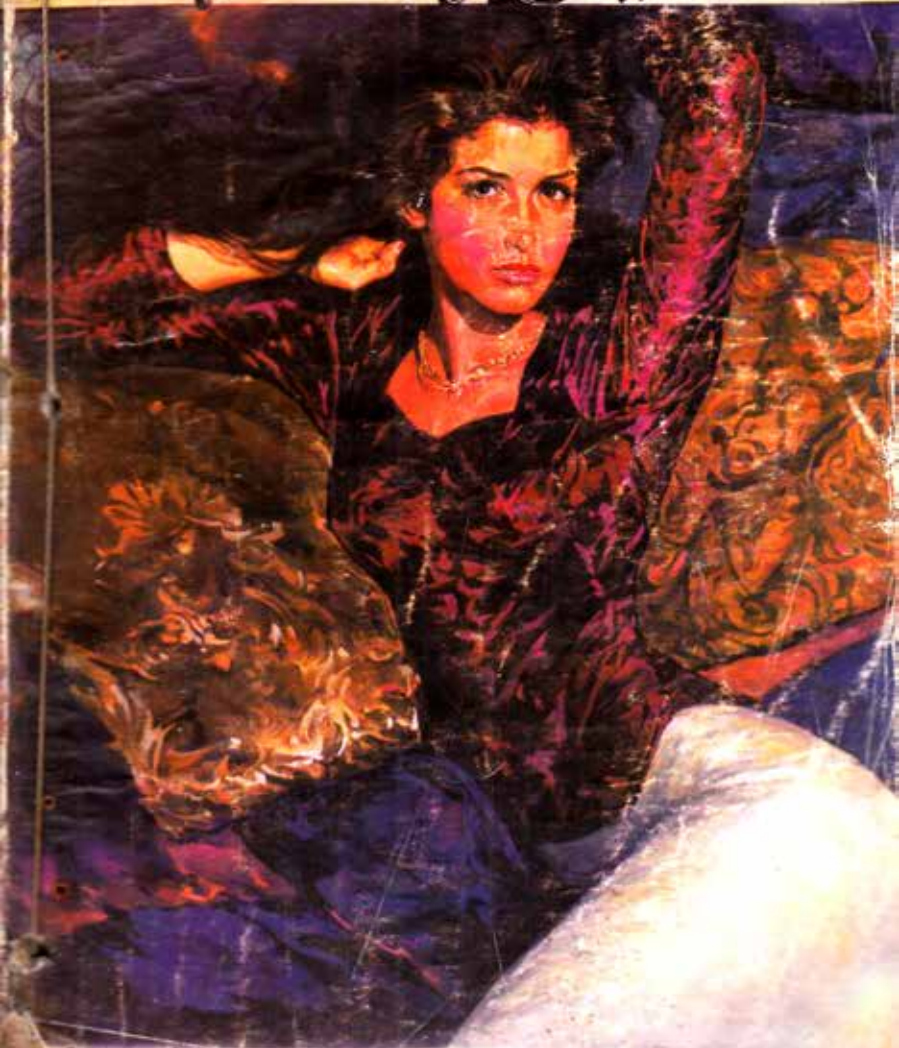

ယဉ်းထွေးပြီ

နိုးမော်တားလေးတွေကြွပြီလား

မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ဝါ
အမှတ်မထင် ထိုက်ဆိုင်မှုရှိခဲ့လျှင်
ခွင့်လွှတ်ဝါ။

အခန်း (တစ်)

‘ဟင်....ဝသုန်’

ဆရာအတတ်သင် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်
သော လူတစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် လှမ်းမြင်လိုက်ခြင်း။
မွန်း ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

လျစ် ကား လေး ကို ခေတ္တခဏ ရပ်ပေးပါရန် ပိုင်ရှင်ရင်း
မေစုံနွယ်ကို ပြောခိုင်းလိုက်ရသည်။

ကားလေး လမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်လိုက်ခြင်းပင်။ မွန်းသည်
ကားရှေ့ခန်းမှ သွက်လက်စွာ ဆင်းလိုက်ပါသည်။

‘ဝသုန်’

နောက် တစ် ခွန်း ထပ် ခေါ် လိုက် တော့မှ ‘ဝသုန်’ဟု
အခေါ်ခံရသူက သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သည်။

တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ပြီးမှပင် ကျောင်းခန်းထဲသို့ ဆက်ဝင်
သွားပြန်ပါသည်။

‘ဝသုန်’

မွန်းသည် တစ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ကျောင်းခန်းထဲသို့ ဆက်ဝင်သွားသည့် လူနောက်သို့ ခပ်မြန်မြန် ခြေလှမ်းများ နှင့် လိုက်လာခဲ့သည်။

မေ့စွယ်က ကားရှေ့ခန်းထဲမှထိုင်လျက် မွန်းတို့ကို ကြည့်နေပါသည်။

စေတနာဆောင်နားသို့ ရောက်လှရောက်ခင် ဖြစ်နေသော သူ့ကို မွန်း မိလာပါသည်။

‘ဝသုန်... နင်-ငါ့ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလားဟင်’

မွန်းက သူ့ရှေ့သို့ ပိုတ်ရပ်လျက် ဝသုန်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

သူကလည်း သူ့ရှေ့သို့လာရပ်လျက် ဝသုန်ချင်းထပ်အောင် ခေါ်နေသော မွန်းကို မျက်ခုံးနှစ်ဘက်တွန်းပြီး စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

‘ဝသုန်မို့လားဟင်’

မွန်း သူ့ဆီမှ တုံ့ပြန်မည့် စကားကို စောင့်ရင်း မျှော်လင့်ကြီး ကြည့်နေသည်။

‘မွန်းလေ... မွန်းကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ ဝသုန်မှ ဝသုန် အစစ်ပါ’

‘အမိ လူမှားနေတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

ပြတ်သား ခန့်ညားနေသော သူ့အသံက သူ့စိမ်းဆန်နီနီ ပါသည်။

‘ဟင်... မွန်း... မွန်း... လူ... လူမှားနေတာ’
.....

‘ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လားဟင်၊ မွန်း မမှားနိုင်ပါဘူး၊ မွန်း ဘယ်တော့မှ လူမှားပြီး နှုတ်ဆက်တာမျိုး မကြုံခဲ့ဖူးဘူး’

‘လူမှားနေတာပါ၊ သေသေချာချာများ ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ’

သူ့အပြောကြောင့် မွန်း ခပ်ကြောင်ကြောင်လေး ဖြစ်သွားပြီး သူ့ကို ခေါင်းလေးစောင်းကာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

မွန်း ငေးနေရာမှ သတိပြန်ဝင်လာပြီး သူ့ကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး သေချာစွာ ကြည့်မိပြန်ပါသည်။

ထိုသူသည် တောင့်တင်း သန်မာနေသော သူ့ကိုယ်ကို ခပ်မတ်မတ် အနေအထားနှင့် ရပ်နေသည်။

တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်း၊ ခပ်စူးစူးနစ်နစ် ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးတို့က တည်ကြည်မှုကို ပြနေပါသည်။

‘သူ့ဆံပင်က တိုတိုလေး၊ ဝသုန်ဆံပင်က နားရွက်ကို မဖုံးတဖုံး၊ ခုခေတ်လူငယ်ဆံပင်တွေလို ပုံမျိုးပဲ၊ ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေ၊ ငါလူမှားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ’

မွန်းသည် စစ်သားတွေကဲ့သို့ ဆံပင်ပုံနှင့် လူကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲက တွေးလိုက်ပါသည်။

‘ရှင်က ဝသုန်နဲ့ သိပ်တူတာပဲ’
သူက မရယ်မပြုံး မျက်နှာနှင့်....

‘ဟုတ်လား... ဘယ်က ဝသုန်လဲ’
‘ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ဝသုန်ပါ၊ တော်တော်ကို ရှင်နဲ့ တူတာပဲ’

‘လူတူမရွား၊ နာမည်တူမရွားတဲ့ခင်ဗျ’
သူသည် မွန်းနှင့် ရပ်ပြောနေသည့်တိုင် နည်းနည်းလေးမှ ပြုံးမနေပေ။

မွန်းသည်လည်း သူ့ကို 'ရှင်' 'ကျွန်မ' လို့ ပြောနေရသော်
လည်း စိတ်ထဲက 'ဝသုန်' လို့ပင် မြင်ထင်နေပါသည်။

'မွန်း.....'

'ဪ.....မမ မေရည်မြိုင်'

မွန်း မမမေရည်မြိုင်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

မွန်း ဒီနေ့ မမမေရည်မြိုင် မုန့်ချက်ထားတယ် ညီမလေး
မုန့်စားသွားရမယ်နော်၊ ပြီးတော့ မွန်းကို မမမေရည်မြိုင်
လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ'

မွန်းက ကျောင်းဝင်းရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ကားဆီသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး.....

'မွန်း ဈေးကပြန်လာတာ မမမေရည်မြိုင်ရဲ့၊ ကားပေါ်
မှာ ပစ္စည်းတွေနဲ့ဆိုတော့.....'

'မေ့နွယ် ပါလာတယ် မဟုတ်လား၊ သူ့ကားနဲ့ မဟုတ်
လား မွန်းရဲ့၊ သူ့အိမ်မှာပဲ ထားခိုင်းလိုက်ပေါ့၊ မွန်း ပြန်
တော့မှ မမမေရည်မြိုင်ပါ ကူသယ်ပေးမယ်လေ'

'ကောင်းသားပဲ၊ ခဏလေးနော်'

မွန်း ဂျစ်ကားလေးပေါ်မှ မေ့နွယ်ဆီ သွားရောက်
မှာကြားပြီး မမမေရည်မြိုင်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

'လာ.....မှမတို့ အဆောင်ကို သွားရအောင်'

မွန်း ပခုံးကို မမမေရည်မြိုင်က ဖက်ခေါ်လိုက်ပါသည်။

မွန်းက ဝသုန်နှင့်တူသော လူကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်
သောအခါ သူသည် ခပ်ချောချောကောင်မလေးတစ်ယောက်
နှင့် စကားရပ်ပြောနေသည်။

'ဘာကြည့်တာလဲ မွန်း'

'မမမေရည်မြိုင်.....ဟိုလူကို သိလားဟင်'

'ဘယ်သူလဲ'

'ဟိုမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရပ်ပြီး စကားပြော
နေတာ'

မမမေရည်မြိုင်က တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး.....

'နာမည်တော့ မသိဘူး ညီမလေးရဲ့၊ အဲဒီကောင်မလေး
ဆီကို လာတာ သုံးလေးခါရှိပြီ'

'ကောင်မလေး နာမည်ရော သိလားဟင်'

'သင်ဇာညိုတဲ့'

'သူတို့ ဘာတော်သလဲ မမမေရည်မြိုင်'

ယောက်ျားလေးနှင့် ပတ်သက်သော စကားကို တစ်ခါမှ
မမေးဖူးသည့် မွန်းအား အပြုံးလေးဖြင့်.....

'ဘာမှတော့ တော်ပုံမရပါဘူးကွယ်'

'သူတို့ ချစ်သူတွေလားမှ မသိတာ'

မွန်းက ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် လှမ်းမြင်နေသော ရော့ဝတီမြစ်
ကို လှမ်းကြည့်နေရာမှ ပြောလိုက်ပါသည်။

'ဟင့်အင်း.....ရည်းစားလဲ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကောင်လေး နေ
ဘာက ခပ်ကင်းကင်းနေတာ ညီမလေးရဲ့'

'သင့်ဇာညိုကရော'

'သင်ဇာညိုက ခပ်သွက်သွက်လေးပဲ၊ တရင်းတနီးဆက်ဆံ
ဘာတော့ မြင်တယ်၊ တခြား ဆရာမတွေကတောင် သူ့ကို
ဝ,နောက် နေကြတာ'

နှစ်ယောက်သား အဆောင်ဆီသို့ လမ်းလျှောက်လာကြ
သည်။

'မွန်း သူ့ကို လူမှားနေတာ'

'ဘယ်သူနဲ့လဲ'

‘မွန်း သူငယ်ချင်းနဲ့ပါ၊ မွန်းနဲ့ သူက သိပ်ခင်ကြတာ မမ မေရည်မြိုင်ရဲ့’

- ‘သူက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ’
- ‘ဟင့်အင်း...မွန်း မသိတော့ဘူး’
- ‘ဒါဆို အဲဒီလူများ ဖြစ်နေမလား’
- ‘မွန်း မေးတယ်၊ မဟုတ်ဘူးတဲ့’

မွန်းတို့ လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်သွားရပြန်သည်။
‘ညီမလေးနဲ့ သူ တော်တော်ကို ခင်ခင်ကြတာဆိုရင် ပြန် တွေ့တော့လဲ မမှတ်မိဘဲတော့ မနေဘူး၊ မခေါ်ဘဲလဲမနေဘူး’

မွန်း အဝေးသို့ လှမ်းငေးနေပြန်သည်။
‘သင်တန်းသူတွေ ပြောတော့ စစ်ဗိုလ်တဲ့ ညီမလေးရဲ့’
‘ဟင်...သူက စစ်ဗိုလ်’

မွန်း အံ့ဩသွားရပြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သော အခါ ဝသုန်နှင့် တူသောသူ စောစောက နေရာတွင် မရှိ တော့ပေ။

‘သူ...သူ...ဝသုန်များ ဖြစ်နေလေရော့သလား’

စေတနာဆောင်ရွေ့၍ အုတ်ခုံတန်းလေးပေါ်တွင် မွန်း နှင့် မေရည်မြိုင် သင်ဇာညိုကို ထိုင်စောင့်နေကြသည်။
ခဏကြာသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်ဆီ သင်ဇာညို လျှောက်လာပါသည်။

‘တီချာ သင်ဇာကို ခေါ်တယ်ဆို’
သင်ဇာက သူတို့နှစ်ယောက်ဆီ လာရပ်ရင်း သွက်သွက် လက်လက်ကလေး ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ဟုတ်တယ် သင်ဇာညို၊ ဩော်...မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ မွန်း သူက တစ်လသင်တန်းကျောင်းသူ ဆင်ဇာညိုတဲ့၊ သင်ဇာညို သူက မွန်းမွန်းတဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ မမမွန်းကို တွေ့ရတာ သင်ဇာ ဝမ်းသာ ပါတယ်’

‘မွန်းလဲ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်’
မွန်းက ပြုံးလျက် သင်ဇာညိုကို ပြောလိုက်ပါသည်။

‘လာ...ထိုင် သင်ဇာညို’
သင်ဇာညိုက မွန်းဘေးတွင် လာထိုင်သည်။

‘မွန်း ပြောလိုက်လေ၊ မွန်း သိချင်တာမေး’
‘မမမွန်း- တာကို သိချင်လို့လဲဟင်’

‘ဟိုလေ အလျင်တစ်ပတ်က သင်ဇာညိုနဲ့ ရပ်ပြီး စကား ပြောနေတဲ့ လူအကြောင်းကို သိချင်လို့ပါ၊ စိတ်တော့ မရှိနဲ့ ခော်၊ ညီမနဲ့ သိပ်ခင်လား’

သင်ဇာညိုက အပြုံးလေးနှင့်....

‘ဩော်...အစ်ကိုဝသုန်ကို ပြောတာထင်တယ်၊ တစ်ပတ်က လာတဲ့လူလေ’

‘ဟင်...သူနာမည် ဝသုန်တဲ့လား’
မွန်း အံ့ဩရပြန်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် မမမွန်း၊ ဗိုလ်ကြီးဝသုန်လေ၊ သင်ဇာညိုရဲ့ အစ်ကိုနဲ့က ဗိုလ်သင်တန်း အတူဆင်းခဲ့ကြတာပါ’

‘သူ အခု ဘယ်တပ်မှာလဲဟင်’

၁၂ ၂၂ သဠိဝေလွင် (ခြင်)

‘၇၅-မှာပါ။ အစ်ကိုနဲ့ မမမွန်းနဲ့ သိလား’
သင်ဇာညိုက တရင်းတနှီး ဆက်ဆံလာသည်။

‘မမမွန်း အသိတစ်ယောက်နဲ့ သိပ်တူလို့ပါ။ မမမွန်း သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်’

‘ရပါတယ် မမမွန်း၊ သင်ဇာညို ခေါ်ပေးပါမယ်’

‘မမမွန်းကလို့ မပြောလိုက်နဲ့ နော်၊ နောက် တစ် ပတ် ဆန်းဒေး မနက်မှာ မမမေရည်မြိုင်တို့ အဆောင်ကို ခေါ် လာခဲ့ပါ’

သင်ဇာညိုက ခေါင်းညိတ်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို နှုတ် ဆက်ထွက်သွားပါသည်။

မွန်းနှင့် မေရည်မြိုင် အုတ်ခုံလေးနားက ထွက်လာခဲ့ပြီး ဝေတနာဆောင်ရှေ့ရှိ ဖယောင်းပင်များ တန်းစီစိုက်ထား သော လမ်းလေးတွင် လမ်းလျှောက်ကြသည်။

လမ်းလျှောက်လာရင်းမှ ဖယောင်းပန်း ဖူးကလေးများကို မေရည်မြိုင်က ခူးဆွတ်လိုက်သည်။

‘ရေ?....ညီမလေး မွန်း’

မွန်းက မေရည်မြိုင်ပေးလိုက်သော ဖယောင်းပန်းဖူးလေး များကို လှမ်းယူရင်း....

‘ကျေးဇူးပဲ မမမေရည်မြိုင်’

‘ဖယောင်းပန်းလေးတွေက သိပ်လှတာပဲနော်’

‘ဟုတ်တယ် မမမေရည်မြိုင်’

‘ညီမလေး ကြည့်စမ်း၊ ဒီပန်းလေးမှာ ဘာထူးခြားတာ တွေ့လဲ’

မွန်းက ပန်းလေးကို ယူ၍ သေချာစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ပါ သည်။

‘ဟင့်အင်း....မတွေ့မိဘူး မမမေရည်မြိုင်’

‘ဟောဒီ ဖယောင်းပန်းလေးက သိပ်သနားစရာ ကောင်း တာ မွန်းရဲ့၊ သူ့ခမျာ ဖူးရာကနေ ပွင့်ရတာလေးက ဘစ်မျိုးလေးပဲ၊ ကြည့်နေရင်းက ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာရတဲ့ ပန်း လေး၊ ကြည့်နေ’

မမမေရည်မြိုင်က ကဗျာဆရာမပီပီ၊ ပန်းလေးကို တော် တော် လေ့လာထားဟန်တူသည်။

မမမေရည်မြိုင် ပြောသည့်အတိုင်း မပွင့်သေးသောပန်းဖူး လေးကို ယူလျက် မျက်တောင်မခတ်ဘဲ မွန်း ကြည့်နေလိုက် သည်။

သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဖယောင်းပန်းလေးသည် ငုံ့ရာမှ ဟလာကာ နောက်ဆုံးတွင် အစွမ်းကုန်ပွင့်သည့် အနေ ဖြင့် ဖျတ်ခနဲ အာပြီး ပွင့်သွားပါသည်။

‘ဟော....ပွင့်သွားပြီ’

မွန်း အသံရော....မေရည်မြိုင်အသံပါ ပြိုင်တူ ထွက်သွား ကြသည်။

မွန်း ပန်းကလေးကို ကြည့်ပြီး သနားသွားပါသည်။

‘မမမေရည်မြိုင်ရယ်၊ ဖယောင်းပန်းလေးက သနားစရာ လေးနော်၊ ဒီဖယောင်းပန်းလေးကို မမမေရည်မြိုင် တစ် ယောက်ပဲ ဂရုတစ်စိုက် ရှိသေးတယ်နော်’

* * *

‘ဝသုန်ရယ်...နှင့် ငါ့ကို ခုထိ ညာချင်သေးတယ်နော်’
ခပ်တည်တည် မျက်နှာနှင့် သူ့ကို မကြည့်ဘဲ တစ်ခြား
ဘက် မျက်နှာလွှဲထားသော ဝသုန်ဆိုသူအား မွန်းပြောလိုက်
ပါသည်။

‘ဝသုန်ဆိုတာလဲ သိပြီးပြီ၊ စစ်ဗိုလ် ဖြစ်နေပြီ ဆိုတာလဲ
ငါသိပြီးပြီ’

‘ဝသုန်ဆိုတာ သိပြီးရင် ဘာဖြစ်မလဲ’
လေသံပြတ်နှင့် သူက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

‘ဝသုန် နင် ဂျစ်ကပ်ကပ် စကားတွေ ပြောတတ်နေပြီ
လားဟင်’

မွန်း စိတ်တိုတိုနှင့် ထ ဟောက် ပစ်လိုက်မိသည်။
‘ပြောစမ်းပါ၊ ဝသုန်ဆိုတာ သိပြီးတော့ရော ဘာလုပ်
မလဲ’

စိမ်းစိမ်းကားကား ဆိုလာသော ဝသုန်စကားတို့ကြောင့်
မွန်း မျက်ရည်ဝိုင်းလာပါသည်။

‘မွန်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် မုန်းနေရတာလဲ ဝသုန်၊
မွန်း နင့်အပေါ်ကို ဘာတွေများ နာကြည်းစရာ လုပ်ခဲ့မိ
လို့လဲ’

သူသည် မွန်း မသိနိုင်သော သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို တိုးတိတ်
စွာ ချလိုက်ပါသည်။ မျက်နှာသည်လည်း အဝေးသို့ လွှဲဖယ်
ထားခဲ့ပါသည်။

‘ပြောစမ်းပါ ဝသုန်၊ နင် ဝသုန်ဆိုတာ ငါသိတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဝသုန်ပဲ မွန်း’

‘ဝသုန်ရယ်’

‘ကဲ...ဒါပဲ မဟုတ်လား၊ ငါပြန်မယ်’

ဝသုန် ထိုင်ရာမှ ပြန်ရန် ဆတ်ခနဲ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်
သည်။

‘ဝသုန်’

မွန်း ဝသုန် လက်ကို ထဆွဲထားလိုက်ပါသည်။

‘မွန်းကို မုန်းသွားပြီလားဟင် ပြောပါဦး ဝသုန်’

‘ဘယ်တုန်းကရော ချစ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ’

‘ဟင်...’

မွန်း မျက်ရည်တို့က တစ်ပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

‘ဝသုန် အစက မွန်းကို သိပ်ချစ်တာပဲဆို’

‘အိုကွာ တို့နဲ့ မွန်းနဲ့ ဝေးကွာခဲ့ပြီပဲ၊ သိပ်ချစ်တာတွေ
ပဲတာတွေ မေးနေရမယ့် အချိန်လား၊ တို့ဘဝနဲ့တို့ မွန်းလဲ
ဘဝနဲ့မွန်း ဒါပဲ မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူး ဝသုန် မဟုတ်ဘူး’

‘ကိုနိုင်ဆီတာကို မေ့ထားလို့ မရဘူးမွန်း၊ တို့ရင်မှာခံစား
ခဲ့အဖြစ်တွေကို ရန်ကုန်က ခြံလေးထဲမှာ အပြီး မြှုပ်နှံ
ခဲ့ပြီးပြီ၊ အခု တို့ဘဝသစ်ကို ထူထောင်နေဆဲမှာ အလွမ်း
တက်လမ်းကြီးကို မစချင်ပါနဲ့တော့ မွန်း၊ တို့ သွားမယ်’

သူသည် မွန်းကို တစ်ချက်လေးမှ မကြည့်တော့ဘဲ အဆောင်
ထဲမှ ဆင်းပါတော့သည်။

‘ဝသုန်’

စိမ်းကားတတ်နေပြီ ဖြစ်သော ဝသုန်သည် တကယ်ပင်
တစ်ချက်လေးမှ လှည့်မကြည့်တော့ပါ။

‘မငိုပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ မမမေရည်မြိုင် ဒီလောက်ဆို အနည်းအပါး ရိပ်မိပါပြီ၊ ညီမလေး မွန်းရဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြပါလား၊ ပြီးတော့ မမမေရည်မြိုင် အတတ်နိုင်ဆုံး အကူအညီပေးပါမယ်’

ချစ်ကြင်နာတတ်သော မမမေရည်မြိုင်က တယုတယပြော လိုက်ပါသည်။

မွန်းသည် ပါးပြင်မှ မျက်ရည်စများကို သုတ်လိုက်ပြီး ‘ဝသုန်နှင့် သူ့အကြောင်းကို စကားစကား မေးလာသော မမ မေရည်မြိုင်အား ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဪ...ဝသုန်နှင့် ဖြစ်ခဲ့ရသော အကြောင်းများက မမေ တစ်နေ့ကလို ခံစားနေရဆဲပါလား။

အခန်း (နှစ်)

ဝသုန်၏ ခြံလေးအတွင်းဝယ် ပန်းမျိုးစုံတို့ကို ဝေဝေဆာ ဆာ စိုက်ပျိုးထားပါသည်။

ဝသုန်တစ်ယောက် ပန်းပင်လေးတွေကို နေ့တိုင်း ည နံနက် ရေလောင်းရသည်။

စိမ်းစိမ်းစိုနေသော ဂမုန်းပင်တွေသည်လည်း အစဉ်အမြဲ အေးမြနေသည့်အတွက်ကြောင့် လန်းဆန်း ရှင်သန်နေကြပါ သည်။

သူ့ခြံလေးအတွင်း သစ်ခွ၊ နှင်းဆီ၊ စံပယ်၊ ဇွန်၊ ခွာညို၊ ဂမုန်း ပန်းမျိုးစုံတို့နှင့် စုံလင်လှပနေကြပါသည်။

သည်ပန်းပင်၊ ပန်းပွင့်လေးများနှင့် စားသောက်နေထိုင် ရသဖြင့် ဂရုစိုက်ရပါသည်။

သစ္စာပန်း ရောင်းတန်း အလှပန်းများကလည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဝင်ငွေမနည်းပေ။

ဝသုန် ပန်းကလေးများကို သိပ်ချစ်တတ်သည်။

ပြီးတော့ ပန်းကလေးတွေနှင့် ထပ်တူ 'မွန်း' ကိုလည်း ချစ်ရုံ ခင်ရပါသည်။

ဝသုန်က သိပ်ချစ် သိပ်ခင်ပေမယ့် မွန်းကတော့ သိပ်ပြီး ချစ်ခင်မည် မထင်။

ဝသုန်က သိပ်မချစ် သိပ်မခင်ထင်ပေမယ့် သည်ခြံလေးထဲ ကိုတော့ မွန်း မကြာခဏ ရောက်လာတတ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ မွန်းက ဘုတောက် ပြောတတ်သလို တစ်ခါတလေကျပြန်တော့လည်း ယုတရပါသည်။

မွန်း ဘုတောက်ပြောလျှင်လည်း သူပြုံးပြသည်။

မွန်းက ယုယပြန်သောအခါ သူ့ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးလွန်းသဖြင့် ကြက်သီးလေးများပင် ထသည့်အထိပါ။

'မွန်း'
'ဟင်'

'နင် တို့ခြံထဲမှာ ပျော်ရဲ့လား'

'ပျော်ပါတယ်ဟာ'

'နေရော မနေချင်ဘူးလား'

'ဟင့်အင်း'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'.....'

မွန်းက မဖြေ။

ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

'ငါသိပါတယ်ဟာ၊ တို့က အိမ်လေးနဲ့ နေရတာပဲ၊ တိုက်

ကြီး မဟုတ်တော့ နင် ဘယ်နေချင်ပါမလဲ'

'အဲဒီတိုက်ကြီးက ငါပိုင်တာမှ မဟုတ်တာ'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုနိုင်းက နင့်ဆို အရေးပေးတယ် သတ်လား'

'ဘာဆိုလဲ၊ ကဲပါ...တော်စမ်းပါ ဝသုန်ရာ'

ဝသုန် ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပေ။ မွန်းအတွက် အလှူ

သစ်ခွ၊ အလှူဆုံး နှင်းဆီတွေကိုသာ ကတ်ကြေးနှင့် ရွေး

ပေးနေသည်။
'အဲဒါ မွန်းဖို့လားဟင်'

ဝသုန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
'အဲဒါကြောင့် မွန်းက ဝသုန်ကို အမြဲ ကျေးဇူးတင်နေ

တာ သိလား'

'နင် ငါ့ကို ခင်ရော ခင်ရဲ့လား မွန်းရယ်'

ပန်းခူးရင်းမှ ဝသုန်က မွန်းကို မေးလိုက်ပါသည်။ မွန်းက

ရင်း....
'အေး...ခင်တာပေါ့၊ နင်နဲ့ငါ သူငယ်တန်းထဲက ခု ဆယ်

အထိ တစ်တန်းတည်း နေလာကြတာ မခင်ဘဲနေမလား၊

ဘိုဘက်က နှင်းဆီပွင့်ကြီးကိုပါ ခူးပေးနော် ဝသုန်'

ဝသုန်က မွန်း လက်ညှိုးညွှန်ပြသော ပန်းပွင့်ကို ခူးပေး

ပါသည်။
မွန်းအတွက်ဆို အလှူဆုံး ပန်းများကိုသာ တမင်ရွေးချယ်

တတ်ပေးတတ်မြဲ။
'မွန်း ငါ သစ်ခွပန်းတွေပါ ခူးပေးလိုက်မယ်နော်၊ နင်သာ

ဝသုန်က မွန်း၏လက်ကို ဆူးကလေးများ စူးမှာစိုးသဖြင့် ဆူးလေးတွေအား ဖဲ့ထွင်ပေးလိုက်ပြန်သေးသည်။

ဒါကိုပင် မွန်းကလည်း တပြုံးပြုံးနှင့် ကျေနပ်သဘောကျနေပါသည်။

မွန်းက ဝသုန် လက်ထဲမှ ပန်းများကို လှမ်းယူပြီးသောအခါ။

‘ငါ့ပြန်မယ်နော် ဝသုန်၊ ဘာဘရေ...မွန်း ပြန်တော့မယ်’

မွန်းသည် ဝသုန်၏ ဘာ ဦးဘမြိုင်ရှိရာ အိမ်ကလေးထဲသို့ လှမ်းအော်ရင်း ခြံထဲမှ ပြေးထွက်သွားပါတော့သည်။

ပန်းတစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်နှင့် သူနေသော ခြံကျယ်ကြီးထဲအဝင် အက်စ်အီးကား စိမ်းပြာလေးပေါ်တွင် ပါလာသော ကိုနိုင်းနှင့် တွေ့ပါတော့သည်။

‘ဦးဘို...ခဏ...ခဏ’

ကိုနိုင်းက ကားဒရိုင်ဘာ ဦးဘိုကို မွန်းအနားတွင် ကားရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီး တံခါးပေါက်မှ ခေါင်းပြူကာ...

‘မွန်း နင် ဝသုန်အိမ်က ပြန်လာတာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒီခြံထဲမှာလဲ ပန်းတွေရှိသားနဲ့’

ကိုနိုင်းကို မွန်း ကြောက်ရပါသည်။

ကြောက်ရသူပီပီ မွန်း ခေါင်းလေး ငုံ့နေရပါသည်။

ကိုနိုင်းက သည်ခြံကျယ်ကြီးနှင့် တိုက်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်သော အရှင်၏ တစ်ဦးတည်းသောသား။

ကိုနိုင်း ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ကားပေါ်က ဆင်းလာပြီး မွန်းအနား လာရပ်သည်။

‘ကြည့်စမ်း...ဒီခြံထဲကပန်းနဲ့ ဟိုကောင် ဝသုန်ခြံကပန်းနဲ့ ဘာများ ထူးခြားနေလို့လဲ’

သူက ပြောပြောဆိုဆို မွန်းလက်ထဲမှ ပန်းများကို လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

မျက်စိထဲက ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်သောကြောင့် မွန်းနောက်ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း ဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။

‘မလုပ်ပါနဲ့ ကိုနိုင်းရယ်၊ ဝသုန်က စေတနာနဲ့ပေးတဲ့ ပန်းလေးတွေပါ’

‘မရဘူး မရဘူး၊ မယူရဘူး၊ ပေး ပေး ပေးစမ်းပါ၊ အဲဒီပန်းတွေ’

ကိုနိုင်းက မွန်းလက်ထဲမှ ပန်းတွေကို အဘင်းယူကာ မြေဦးပေါ်ပစ်ချလျက် တစ်ကိုယ်လုံး တက်ခုန်ကာ မြေနှင့် နင်း

ချပစ်လိုက်ပါသည်။

သစ်ခွပန်းနှင့် နှင်းဆီပန်းလေးများသည် ကိုနိုင်း၏ ရှူး

ပိတ်အောက်ဝယ် ပြားပြားကပ်ကာ ကြေမှုကုန်ပါတော့သည်။

မွန်း ကိုနိုင်းကို မပြောရဲသဖြင့် ငိုလျက် သူ့အိမ်လေးဆီ ပြေးလာခဲ့ပါသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး...မေမေ့ကို ပြောစမ်းပါဦး’ ဒေါ်မြမြက အထိတ်တလန့်နှင့် မေးလိုက်ပါသည်။

‘ကိုနိုင်းလေ...ကိုနိုင်း၊ ဝသုန်ပေးလိုက်တဲ့ ပန်းတွေယူပြီး နင်းပစ်တယ် မေမေ’

ဒေါ်မြမြက ရယ်လိုက်ပြီး...

‘တိတ်ပါ သမီးရယ်၊ ကိုနိုင်းက ဒီခြံထဲမှာ ပန်းတွေ ရှိလျက်နှင့် ဝသုန်ပေးတဲ့ပန်းတွေ ယူလာတော့ စိတ်ဆိုး ဖြစ်မှာပေါ့’

ဒေါ်မြမြက မွန်းကို ချော့မော့ ပြောလိုက်ပါသည်။

မွန်းသည် ဝသုန်ပေးသော ပန်းလေးများကို မြင်ယော လျက် နှမြော နေမိပါတော့သည်။

* * *

‘မွန်း.....’

ညနေ ထမင်းစားအပြီး အပြင်ခန်းတွင် မွန်းတစ်ယောက် တည်း ထိုင်နေစဉ် ကိုနိုင်း ရောက်လာပါသည်။

အိမ်ပေါ်တော့ မတက်။

အိမ်လေးရှေ့ တံစက်မြိတ်အောက်တွင် ပန်းတွေကို ကို ကာ ရပ်နေပါသည်။

‘မွန်း.....ရော့၊ နင်လိုချင်တဲ့ ပန်းတွေ’

မွန်းက မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ရင်း.....

‘မွန်း မလိုချင်ဘူး’

‘ဝသုန်ပေးတဲ့ ပန်းထက် များပါတယ်ဟာ’

‘မွန်း မလိုချင်ပါဘူးဆို ကိုနိုင်းရယ်’

မွန်းက မျက်နှာလေးကို တခြားဘက် လှည့်ထားလိုက်ပါ သည်။

‘ကိုနိုင်းကို စိတ်ဆိုးနေတာလား မွန်း’

.....

မွန်းက ခေါင်းလည်းမညိတ်၊ ခေါင်းလည်း မခါ။

‘ကိုနိုင်း ဝသုန်ခြံထဲက ဝယ်လာခဲ့တာ မွန်း’

မွန်း ရင်ထဲက သူ့ကို မဲ့ပစ်လိုက်မိသည်။

အပြင် နှုတ်ခမ်းကတော့ မမဲ့ရဲပေ။

မနေ့ကတော့ ဝသုန် မွန်းအတွက် သီးသန့် တကူးတက ခူးဆွတ်ပေးသော ပန်းကိုတော့ ‘မယူရဘူး’ ဆိုပြီး နင်းချေ ပစ်လိုက်သည်။

ကိုနိုင်း မတရားပါ။

သည်နေ့ညနေတွင် ဝသုန်တို့ခြံထဲမှ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝယ်လာ သော ပန်းကျတော့ မွန်းကို အဘင်း ယူခိုင်း နေပြန်ပါသည်။

ဒါကို မွန်း နည်းနည်းလေးမျှ မကျေနပ်။

‘ရော့.....’

‘ဟင့်အင်း.....’

သူက ‘မွန်း၏ရှေ့နားသို့ တိုးကပ်လာသည်။

‘ရော့ဆို.....ယူလေ မွန်း’

‘မွန်း ဝသုန်တို့ ခြံထဲက ပန်းတွေကို မယူချင်ပါဘူး’

‘ဘာလို့ မယူရမှာလဲ’

‘ဝသုန်ခြံထဲက ပန်းဆို ဘယ်ဘော့မှ မယူချင်တော့လို့’

မွန်းက ကိုနိုင်းကို တမင် အရွဲ့တိုက် ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ရော့ပါ မွန်းရယ်၊ ဒါ ကိုနိုင်း ဝယ်ပေးတာပါ’

မွန်းက ထိုင်ရာမှ မထပေ။

ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားနှင့် သူ့ကို မကြည့်သော မွန်း အား ကိုနိုင်း အသည်းယားလာပါသည်။

‘မိမွန်း.....’

.....

‘ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ မယူဘူးလား ယူမလား ပြော၊ နှင် တစ်ခွန်းတည်းပြော၊ ငါ စိတ်တိုလာပြီနော်’
ကိုနိုင်း မာန်မဲပြောလိုက်တော့မှ ပန်းတွေကို မယူချင်ပဲ မွန်း ယူလိုက်ရပါသည်။

‘ကြည့်စမ်း...ကိုနိုင်းပေးတဲ့ပန်းတွေ ဘယ်လောက်လှလဲ၊ နောက်တစ်ခါ ဝသုန်ခြံထဲက ပန်းတွေ မယူရဘူးသိသား၊ ဟိုမှာ လှမ်းကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီခြံထဲက ပန်းတွေရော မလှဘူး လား၊ ဒီပန်းတွေ ခူးလဲ ရတာပဲ’

မွန်းက ပန်းတွေကို စားပွဲပုလေးပေါ် သွားတင်ထား လိုက်ပါသည်။

- ‘ဟေး...မွန်း’
- မွန်း အပြင်ဘက် ပြန်ထွက်လာရပြန်ပါသည်။
- ‘လာဦး...မွန်း’
- မွန်း သူ့ရှေ့ လာရပ်လိုက်သည်။
- ‘တိုက်ထဲ လိုက်ခဲ့ပါလား’
- ‘မွန်း မအားဘူး၊ စာကျက်ရဦးမယ်’
- ‘လုပ်မနေစမ်းနဲ့၊ လာစမ်းပါ’
- ‘ဟင့်အင်း...မွန်း မလိုက်ရဲဘူး’
- ‘ဘာလို့ မလိုက်ရဲရမှာလဲ’
- ‘မေမေခင့်ကို ကြောက်တယ်’
- ‘မာမိ့ကို ကိုနိုင်း ပိုင်ပါတယ်ဟာ’
- ‘ဟင့်အင်း...’
- ‘လာ...ဆို’

သူက ဇွတ်အတင်း ခေါ်ပေမယ့် မွန်း ခေါင်းခါ ငြင်း သည်။

‘မွန်း...နှင် ငါ့ကို ကြောက်သလား’
မွန်းက ကိုနိုင်း၏မျက်နှာကို မေ့ကြည့်ပြီး...

‘ကြောက်တယ်’
‘မာမိ့ကိုရော...’
‘ကြောက်တယ်’
‘မာမိနဲ့ ငါနဲ့ ယှဉ်ရင် ဘယ်သူ့ကို ပိုကြောက်လဲ’

‘ဘူဘူပဲ’
‘နှင် ငါ့ကို ပိုကြောက်ရမယ်’
‘ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း...မွန်း မလိုက်ရဲဘူးကိုနိုင်း၊ မေမေ

ကို ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ...’
ကိုနိုင်းက သွက်လက်သူပိပီ မွန်းလက်ကို ဆွဲခေါ်လိုက် သည်။

‘ဖယ်...ဖယ်၊ မွန်းလိုက်မယ်’
မွန်းက အိမ်အဆင့်လေးပေါ်မှ ဆင်းလိုက် ပါသည်။

‘နှိုင်းက ရှေ့ကသွားသည်။’
‘နှင်ဟာလေ ငါ့စကားကို အမြဲ ငြင်းတယ်’
မွန်း လှစ်ခနဲ ပြေးသွားတော့သည်။ ကိုနိုင်း နောက်ကို ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်သောအခါ မွန်း သူ့အနားတွင် မရှိ တော့ပေ။

ကိုနိုင်း စိတ်ဆိုးကာ သူခေါ်ရာနောက် မလိုက်သော မွန်း၏ နောက်သို့ ပြေးလိုက်လာသည်။

မွန်း အိမ်လေးကို ပတ်ပြေးသည်။
အိမ်လေးအနောက်သို့ အရောက်တွင် မွန်း အုတ်နီခဲကျိုး

သို့ ခလုတ်တိုက် လဲသွားပါတော့သည်။
‘အား...’

မွန်း၏ မျက်နှာလေးက ရှုံ့မဲ့သွားပြီး ဟက်ခနဲ ကွဲသွားသော ခြေမကို လက်နှင့် အုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။

ကိုနိုင်း မွန်းအနား ရောက်လာပြီး မွန်းကို ခါးထောက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ အဲဒါ ငါ ခေါ်တာ မလိုက်ချင်ဦး’

မွန်းသည် ခြေမမကျသော သွေးများကို ကြည့်ပြီး အနားက နာလာသောကြောင့် မျက်ရည်ကျမိသည် အထိပါ။

‘လာ... ငါ ဆေးထည့်ပေးမယ်’
ကိုနိုင်းက မွန်း၏လက်ကို ဆောင့်ဆွဲထူကာ တိုက်ကြီးထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။

‘ခြေထောက်က နာတယ် ကိုနိုင်း’
‘ငွေရှိမှပေါ့၊ လာ စိတ်တင်းလိုက်ခဲ့’
တိုက်ကြီးထဲရောက်တော့ ကိုနိုင်းသည် ဆေးထည့်လျက်

ပတ်တီး စည်းပေးသည်။

ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသဖြင့် မွန်း ခြေမမှ အနားက အသားဆတ်ဆတ်တုန်အောင် နာကျင်လာသည်။

ဟဲ့... သား၊ မွန်း ဘာဖြစ်လို့လဲ’
ကိုနိုင်းမေမေက ပတ်တီး စည်းပေးနေသော ကိုနိုင်းကို မေးလိုက်ပါသည်။

‘မွန်း လဲလို့ ခြေမ ကွဲသွားတာနဲ့ ဆေးထည့်ပြီး ပတ်တီး စည်းပေးတာ မာမီ’

ဆရာဝန်ဆီ လွှတ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ သားရယ်’
‘ဟာ... မာမီကလဲ၊ သားကြောင့် မွန်းလဲတာ၊ သွား... သွား... မာမီဘာသာ အေးအေးနေ’

မွန်း ကိုနိုင်းကို တစ်လှည့်၊ ဒေါ်သီရိခင်ကို တစ်လှည့် ကြည့်နေလိုက်၏။

ကိုနိုင်းမာမီ ဒေါ်သီရိခင်က မွန်းကို ယုယုယယ နေလျှင် မကြိုက်ချင်ပေ။ တစ်ဦးတည်းသော သားလည်းဖြစ်၊ ကိုနိုင်း မွေးမှ စီးပွားလည်း ပိုဘက်လာသောကြောင့် အလိုလိုက်ထားသည်။

သား၏ အကောင်းအဆိုးကို ကိုနိုင်းမာမီ ခွင့်လွှတ်ထားပြီး သားပါ။

ခလည်း ကိုနိုင်း စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်ရုံနှင့် ကိုနိုင်း အပါးမှ ထွက်သွားပါသည်။

ပတ်တီးစီးပြီး ကိုနိုင်းက သူ့လက်ကို ရေသွားဆေးသည်။ ပြီးတော့ ပြန်ရောက်လာသည်။

‘ကဲ... နင် နောက် ပြေးဦးမှာလား၊ တစ်ပတ်လောက်က တော့ ပြေးနိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး’

မွန်းက မလှုပ်ပါ။
‘ကြားလား မိမွန်း၊ နင် နောက်ကို မပြေးနဲ့နော်၊ ငါ့ရဲ့ စကားကို နားမထောင်ရင် ငါ စိတ်လဲဆိုးတယ်၊ မုန်းလဲ မုန်းတယ်’

မွန်းရင်ထဲက မကျေနပ်စွာဖြင့်...
‘မွန်း... မုန်း’

‘ဒီမှာ ထိုင်နေဦး၊ ကိုနိုင်း မုန်သွားယူလိုက်ဦးမယ်’

မွန်းကိုထားကာ ထမင်းစားခန်းဆီ ထွက်သွားသည်။ ကိုနိုင်း ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်ရောက်ချင်းပင် မွန်းသည် ထောင့်နဲ့ ထောင့်နဲ့ ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် တိုက်ကြီးထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

မွန်း သူ့အိမ်လေးပေါ် ရောက်ရုံရှိသေးသည်။ ကိုနှိုင်းက မုန့်တွေနှင့် ရောက်လာပါသည်။

ပြီး....မွန်း ထိပ်ကိုလည်း ဒေါက်ခနဲနေအောင် ခေါက်ပစ်လိုက်ပြီး....

‘နင့်ကို အဲဒီထက် နာနာ ရိုက်ပစ်ချင်တယ်’

မွန်းက မကျေနပ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကိုနှိုင်းကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ငီးပစ်လိုက်ပါတော့သည်။

စခန်း (သုံး)

‘မွန်း....’

‘ဟော.... ဝသုန်....လာ’

နောက်တစ်နေ့ ညနေဘက်တွင် အနာကြောင့် ကျောင်းမတက်သော မွန်းကို ဝသုန် လာမေးသည်။

‘မွန်း ဘာလို့ ကျောင်းမတက်တာလဲ’

‘မွန်း ချော်လဲတာ၊ အဲ....ခလုတ်တိုက်လဲတာ၊ ခြေမ၊ ကွဲသွားလို့’

‘ဟင်....မွန်းရယ်၊ မွန်းစမ်း’

ပတ်တီး စည်းထားသော မွန်းခြေမကို အတင်းကိုင်ထားလိုက်သည်။

‘ဟာ.... ဝသုန်ကလဲ မများပါဘူး၊ ဖြစ်ခါစက သွေးထွက်တော့ များတယ်မှတ်လို့၊ နေ့လယ်က ပတ်တီးဖြေကြည့်တော့ နည်းနည်းလေးပါ’

မွန်းက ဝသုန်လက်ကို ဖယ်ပစ်ပြီး အနာနေရာအား လက်နှင့် အုပ်ထားရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ဆရာဝန်ဆီ သွားပြဇာနည်’

‘ဟင့်အင်း...မပြရသေးဘူး၊ ကိုနိုင် ဆေးထည့် ပတ်တီး စည်းပေးထားတာ’

ဝသုန် ခေတ္တမျှ တွေဝေသွားသည်။ အတော်ကြာမှ....

‘အညော်မိရင် ဒုက္ခဖြစ်တော့မှာပဲ၊ ဆရာဝန်ဆီ သွားပြ ပြီး ဆေးထိုးပါလား’

ဝသုန်က စိတ်ပူစွာ ဆိုသည်။

‘ဟင့်အင်း...မဖြစ်စလောက်လေးနဲ့’

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ငါလိုက်ပို့မယ်လေ’

‘နေပါစေ ဝသုန်ရယ်’

‘လာပါ၊ ထ...အခုသွားရအောင်’

မွန်းက မထသေးပေ။

ကိုနိုင်တွေ့သွားမှ စိုးပါသည်။ ကိုနိုင် အပြင်မှ ပြန်လာ ရှိ တွေ့လျှင် ဒုက္ခ။

‘ဘာလဲ၊ ကိုနိုင်ကို ကြောက်လို့လား၊ ဒါက ဒဏ်ရာပဲ၊ သူကုလို့မှ...ထစမ်းပါ မွန်းရာ၊ ဒေါ်လေး ကျွန်တော်ကို ဆေးတိုက် လိုက်ပို့မလို့’

ဘုရားကို ရေ...နှင့် ပန်းကပ်နေသော မွန်းမိခင်ကို လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။

မွန်းမိခင်က ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ဝသုန်နှင့်ဆို စိတ်ချသည်။

ဝသုန် စူးစူးလူအေးလေးမွန်း မွန်းအမေ ဒေါ်မြမြ သိပါ သည်။

‘ကိုနိုင် ပြန်လာလို့ မွန်းကို မေးရင်...’
‘ကဲဟာ...လာစမ်းပါ’

မွန်းကို အိမ်ထဲမှ ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။
လမ်းထိပ်ရောက်တော့ တက္ကစီကား ငှားကာ မြို့ထဲ စီးလာ

သည်။
‘နင် ကိုနိုင်ကို သိပ်ကြောက်တာပဲလား’

‘ကြောက်တာပေါ့၊ သူက သိပ်ဆိုးတာ’
‘နင် ငြိမ်နေတာပဲပေါ့’

‘အင်း...သူက မွန်းတို့ရဲ့ အိမ်ရှင်ပဲ၊ သူတို့ကြောင့် မွန်း ဘုရားနေရတာမဟုတ်လား၊ ကိုနိုင်က သူပြောတာ နား

သောင်ရင် ထိပ်ခေါက်တာပဲ’
‘ငါတော့ မလုပ်ရက်ပါဘူး မွန်းရယ်’

‘မနေ့က သူ့ကြောင့် မွန်းလဲတာ’
‘ဟင်...ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’
မနေ့က အကြောင်းများကို မွန်း ပြောပြလိုက်ရာ ဝသုန်

ကောင်း ဖြစ်သွားရပါသည်။
မွန်းကို သူ သနားသွားသည်။

မွန်းကတော့ သူနဲ့တွေ့ရင် တေမိပဲ၊ မွန်း ပြောလဲမပြော
ကြောက်လဲ ကြောက်တယ်’

‘နဲ့နေ့က ဝသုန်ပေးတဲ့ ပန်းတွေ မပန်ရတော့ဘူးပေါ့’
အင်း’

‘ကိုနိုင်က ငါ့အပေါ် သိပ် အနိုင်ယူချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့်
သူ့ထက် ငယ်ပေမယ့် အရှုံးပေးထားတယ် မွန်း’

မွန်းအပေါ်ဆို ပိုဆိုးပါသေးတယ် ဝသုန်ရယ်’
‘ဟင်... သူတို့နဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်နေရတာ စိတ်ညစ်မှာပဲ’

‘ကိုနိုင်က ရုပ်လှပေမယ့် အကျင့်က ပုပ်ချင်တယ် သိလား’

‘ငါ့ကိုရော ဘယ်လိုမြင်လဲဟင် မွန်း’

‘မွန်းက ဝသုန်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ငြိမ်သက်နေသည်။

‘မွန်း ပြောလေဟာ’

‘ဝသုန် စိတ်မဆိုးရဘူးနော်’

‘ငါ ဘယ်တုန်းက မွန်းအပေါ်ကို စိတ်ဆိုးခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ကဲပြော’

‘ဝသုန်ရယ်၊ နင်ကလေး ကိုနှိုင်းလောက် ရုပ်မလှပေမကီနှိုင်းစိတ်နဲ့တော့ တခြားစီပဲ၊ နင်က ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် နာတတ်တယ်၊ ချစ်တတ်တယ်’

‘အေးဟာ ငါ့ရုပ်က သိပ်ဆိုးတာပဲနော်’

ဝသုန်က သူ့ရုပ်ကို စိတ်ပျက်သလိုလိုနှင့် ပြောလိုက်သည်။

မွန်းက ပြုံးပြီး....

‘ဒီလောက်လဲ မဟုတ်သေးပါဘူး ဝသုန်ရယ်၊ ကိုနှိုင်းလှတယ် မချောဘူး၊ နင်က ယောက်ျားပီပီသသနဲ့ ချောသိလား’

ဝသုန်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာနှင့် ခေါ်ထားလိုက်သည်။

ဝသုန်က ရုပ်ဆိုးသူတော့ မဟုတ်ပါ။

အသားက ခပ်ညိုညို၊ မေးရိုးကားကား၊ ဆံပင်ပုံသွင်းထားသလို မိမိမောက်မောက်နှင့် မျက်လုံး၊ မျက်နှာထံတို့က သူ့နေရာနှင့်သူ ကျကျနန ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ရှိလှပါသည်။

နှုတ်ခမ်းတို့က ပိပိရိုရိုနှင့် ပါးလွှာကာ တင်းတင်းစေ့စေ့သောကြောင့် တစ်မျိုးကြည့်ကောင်းပါသည်။

သွားကလေးများသည်လည်း သေးသေးလေးနှင့် ဖြူဖွေးစိတန်းနေကြပြီး ထွားကျိုင်းသန်မာသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ပိုင်ဆိုင်သူ၊ အရပ်အမောင်းလည်း ကောင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။

အလှကြီးမဟုတ်သော ဝသုန်က လူတစ်ဖက်သားကို ကြင်နာတတ်သည်။ ကူညီတတ်သည်။

လိမ်ညှာပြောတတ်သူလည်း မဟုတ်ပါ။

ကိုနှိုင်းကတော့ အသားက ဖြူဖွေးနုထွတ်လျက် ရုပ်ရည်လှပသည်။

ကောက်ခွေနေသော သူ့ဆံပင်သည် သူ့မျက်နှာနှင့် လိုက်ဖက်ပါသည်။

အမြဲ တောက်ပနေသော မျက်လုံး၊ မထူမပါး မျက်ခုံးမွေး၊ တင်းတင်းစင်းစင်း ရှိသော နှာတံ၊ ထက်အောက်နှုတ်ခမ်းခပ်ထူထူမှာလည်း ပန်းနုရောင်ဘက်ကို ရောစွတ်နေသည်။

ပုဆိုးကို ဝတ်တတ်ခဲ့ပြီး ဘောင်းဘီရှည်ကိုသာ အများဆုံး ဝတ်တတ်ပါသည်။

‘ဝသုန် နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

‘ငါ့ကိုယ်ငါ စိတ်ပျက်လို့’

‘ဪ... ဝသုန်ရယ်’

ရွှေဘုံသာ အထက်ဘလောက်ရှိ ဆေးခန်း တစ်ခန်းရှေ့တွင် ကားရပ်သောအခါ နှစ်ယောက်သား ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ကြပါသည်။

သည်ဆေးတိုက်က မွန်းနှင့် ဝသုန်တို့ ဆေးထိုးနေကျ ဆေးခန်းဖြစ်သည်။ ဆေးတိုက်ထဲမှ ဆေးထိုးပြီး အထွက်....
* 'လဟာပြင်ကို သွားဦးမလား၊ တစ်ခုခုစားရအောင်လေ မွန်း....'

'အနာက နည်းနည်း နာသေးတော့ မသွားချင်ဘူး'
'ခါဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်ကို ဝင်သောက်ရ အောင်'

'ဟာ....ဝသုန်ကလဲ၊ မိန်းကလေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် တာ ကြည့်မကောင်းပါဘူး'

'ဘာဆိုင်လဲ'

'ဆိုင်တာပေါ့၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုတာ ယောက်ျား ကလေးတွေချည်း အများဆုံးထိုင်တာ၊ မိန်းကလေးနဲ့ လက် ဖက်ရည်ဆိုင် ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်ဘူး၊ လာပါဟာ ဘာမှ မစားချင်ဘူး၊ နင်က ငါ့ကို ဆေးလဲဘုပေးရ၊ မုန့်လဲကျွေး ရဆိုရင်....'

'ဝသုန်နဲ့ မွန်းဆိုတာ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်တာ'

'ဘယ်လို....'

'တလွဲချော်မတွေးပါနဲ့ဟာ၊ နင်နဲ့ ငါက ယေသုငယ်ချင်း ဆိုတော့ ဒီလူတွေဟာ အားနာစရာလား'

'အားမနာပါဘူး၊ မစားချင်လို့ပါ ဝသုန်ရယ်'

'မွန်း....'

ကိုနှိုင်းသည် ဘယ်အချိန်တုန်းက ရောက်နေမှန်း မသိ ပေ။

သူ့ကားလေးနဲ့တေးတွင် လက်ပိုက်ရပ်နေပါသည်။

'မိမွန်း.... နင် ငါမသိဘဲ၊ အာလို့ ဆေးခန်း လာရတာ ဝဲ...'

'ဟို....ဟို....'

'ဘာဟိုလဲ....ငါကတော့ ဆရာဝန်ခေါ်ပြုမှ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး အိမ်ကို ဆရာဝန်ခေါ်လာတယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက်က ဆေး တိုက်သွားတယ်'

ဝသုန်က မျက်နှာကို တခြားဘက် လွှဲထားလိက်ပါ ဆည်။

'ဟေ့ကောင်....ဝသုန်၊ မင်းက မွန်းအပေါ် စေတနာရှင် ငြီး လုပ်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား'

'အို....ကိုနှိုင်းကလဲ'

မွန်းက ဝသုန်ကို အားနာသွားရပါသည်။

ဝသုန်က ဘာတစ်ခွန်းမှ မဟပေ။

'လာ....မွန်းကားပေါ်တက်၊ ပြန်လိုက်ခဲ့....'

'ဟို....တိုး....မွန်း ဝသုန်နဲ့ပဲ'

'ဪ....ဒီလိုလား'

'မွန်း လိုက်သွားလေ၊ တို့ ဝယ်စရာရှိသေးလို့ နေခဲ့မယ် နော်၊ လိုက်သာသွား မွန်း'

ဝသုန်က ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပြောပြီး မွန်းတို့အနားမှ ထွက်သွားပါတော့သည်။

မွန်း ကိုနှိုင်း ကားလေးနှင့် ပြန်လိုက်ခဲ့ရပါသည်။

မွန်း ရင်ထဲတွင်တော့ နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မကောင်း ပေ။

နားလည် ခွင့်လွှတ်တတ်သော ဝသုန်တို့ ဆနားနေပါ သည်။

၃၆ ၂၂ ထင်ပေထွင် (မြည်)

‘နင် ဝသုန်နဲ့ ဘယ်အခြေအနေထိ ရောက်နေပြီလဲ မွန်း
မွန်း သူ့အမေးကို အံ့ဩထိတ်လန့်ကာ မျက်လုံးလေးပင်
ပြူးသွားရပါသည်။’

‘ပြောစမ်း...မွန်း၊ ဝသုန်နဲ့...’

‘မွန်း မသိဘူး’

‘ငါမသိဘူး မှတ်လို့လား’

‘မွန်း နားမလည်ဘူး ကိုနိုင်း’

‘တော်စမ်း...မွန်း၊ နားမလည်ဘူးဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ငါ့ကို
အကြောင်းမရှိက်နဲ့၊ ဒီမှာ မွန်း...နင် ကလေး မဟုတ်တော့
ဘူး...’

.....

‘ကလေးဆိုတာ တွေ့ရာနေရာ လျှောက်သွားလို့ရတယ်
ဘယ်မိန်းမ ဘယ်ယောက်ျားနောက် လိုက်လိုက်၊ ဘယ်သူ
ရှင်ခွင်ဝင်ထိုင်ထိုင် ရတယ်၊ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နင်
ငါ့ရင်ခွင်မှာ မှီထိုင်လာတဲ့သူ၊ ဟိုနှစ်တွေကလဲ ငါ့ဆိုင်ကပေး
လေးနဲ့ အပြင်ထွက်ရင် နင်လိုက်လာတတ်တယ်၊ အခုနှစ်ပိုင်း
ရောက်လာတော့ နင် ငါ့အနား သိပ်မကပ်တော့ဘူး၊ ဝသုန်
ဆီချည်း သွားနေတယ်’

‘ဝသုန်က မွန်းနဲ့ တစ်တန်းတည်း နေရတာပဲ’

‘ငါကရော တစ်ခြံတည်းနေရတာပဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ နင်
တာလို့ ဟိုကောင်နဲ့ တွဲရတာလဲ’

‘မွန်း ဘာပြောရမလဲ၊ ဝသုန်ကို ကိုနိုင်း သိပ်နှိုင်းရတာပဲ’

‘ဘာပြောတယ်...ဝသုန်ကို ငါက နှိုင်းရတယ် ဟုတ်လား’

.....

‘အေး...ဟုတ်တယ်၊ နိုင်တယ်ပဲထား၊ ဝသုန်နဲ့ နင် နီးစပ်
အောင် မနေရဘူး မွန်း’

‘အို...ကိုနိုင်း မွန်းအပေ မဟုတ်ပါဘူး’

မွန်း၏ပါးစပ်မှ မခံချင်စိတ်က တွန်းထိုးထွက်သွားရပါ၏။

‘နင် ငါတို့ခြံထဲမှာ လာနေတာ ဘာမဆို ငါပြောပိုင်ခွင့်
ရှိတယ် မွန်း’

မွန်း စကားမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

ရင်ထဲတွင် ကိုနိုင်းအပေါ် မကျေနပ်ချက်တို့ရှိသော်လည်း

ပြောရဲသောကြောင့် ငြိမ်သာနေရတော့သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်၍ ကားရပ်ရပ်ချင်းပင် မွန်း ကားတံခါး
ခွင့် ဆင်းလိုက်သည်။

‘နင် ဝသုန်နဲ့ပတ်သက်ရင် ငါ့ကိုတောင် အာခံချင်လာပြီ
လား မိမွန်း’

မွန်း မကြားချင်ဟန်ဆောင်ကာ အိမ်လေးဆီ လျှောက်
လာခဲ့ပါသည်။

‘မေမေ’

‘သမီး ပြန်လာပြီလား’

ဒေါ်မြမြက ဆေးလိပ် လက်ကြားညှပ်ကာ ဖွာရင်း အိမ်
လေးပေါ် လှမ်းတက်လာသော မွန်းကို မေးလိုက်ပါသည်။

‘မေမေ ကိုနိုင်းကို ဝသုန်နဲ့ သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်တာ
လား’

‘သူက မေးတယ်...မွန်းရော၊ မွန်းအတွက် ဆရာဝန် ခေါ်
လာတယ်၊ မွန်း ဘယ်မှာလဲ ပြောတော့ ဝသုန်နဲ့ သွားတဲ့
အကြောင်း ပြောလိုက်ရတာပေါ့’

‘ဝသုန်ကို သိပ်အားနာတာပဲ၊ မင်းက စေတနာရှင်ကြီး
လားတဲ့၊ ကိုနိုင်းကို သိပ်မုန်းတာပဲ သိလား’

‘ဟဲ့...သမီးရဲ့၊ ဒီလိုမပြောရဘူးလေ’

‘ပြောမှပဲ၊ သူက ပြောသေးတယ်၊ ဝါခြံထဲမှာ လာနေ
တာ ငါပြောပိုင်ခွင့်ရှိတယ်တဲ့’

‘သမီးသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ မေမေတို့ သားမိ သုံးယောက်၊
အင်း...သမီး ဦးလေးနဲ့ပါဆို လေးယောက်ပေါ့၊ အဲဒီ
လေးယောက်ရဲ့ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ ဝတ်ရေး၊ စားရေးက
အစ သမီး ကျောင်းနေတဲ့ စရိတ်အထိ လာအပြင် ပေးထား
တာ မဟုတ်လား’

မွန်း မလုပ်နိုင်တော့ပေ။

မေမေ၏ လေသံ ပျော့ပျော့ညှင်းညှင်းလေးနှင့် အပြောကို
သာ နားထောင်နေရသည်။

မွန်းတို့ ဖေဖေ ဦးချစ်အောင်သည် သူ့အသည်းအသန်
ဖြစ်နေကတည်းက မွန်းကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရသော ဇနီး
ဒေါ်မြမြအား ကိုနိုင်း ဖေဖေထံ ခေါ်ယူ အပ်နှံထားခဲ့ပါ
သည်။

မေမေက ရောဂါသည်မို့ စီးပွားရေးကို မလုပ်နိုင်ပေ။
ကိုနိုင်းတို့ တိုက်ကြီးထဲသို့ သွားကာ မီးဖိုချောင်တွင်
အိပ်စေတွေနှင့် ကူညီကာ ချက်ပြုတ်ရသည်။

မွန်းက ဝင်ကူလျှင် မေမေက မလုပ်စေရပါ။

မွန်းက အလုပ်မလုပ်ဘဲ မနေနိုင်၊ လုပ်စရာရှိသော အလုပ်
များကို ဝင်ကူလုပ်ကိုင်ပေးလိုက်သည်။

ဒါဝေမယ့် မွန်း သူတို့ဆီမှာတော့ ထမင်း ဝင်မစားပါ။
အိမ်က ရှိသမျှ ဟင်းလေးနှင့်သာ မြိန်ရည်ရုက်ရည် စားလိုက်
ပါသည်။

မေမေက အလုပ်မရှိ မနေတတ်၍ ဝင်လုပ်ပေးသော
မေမေ့ကို သူတို့ ညှာတာကြပါသည်။

‘ဟုတ်တယ် သမီး၊ ကိုနိုင်းတို့စကားကို နားထောင်ရမယ်၊
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် သူတို့ ကျေးဇူးတွေက ဆပ်ထိမကုန်နိုင်
အောင် မဟုတ်လား’

‘တစ်သက်လုံး သူများခြံထဲ နေတော့မှလား မေမေ’

.....

မွန်း မေမေ ဒေါ်မြမြက မလုပ်မယှက်နှင့် ဆေးလိပ်
ဖွာနေမြဲ။

‘မေမေက သူများဆို သိပ်အားကိုး၊ မွန်းက တော့
အားမကိုးစူး၊ မွန်း စာကြိုးစားပြီး ဆယ်တန်းအောင်ရင်
အလုပ်လျှောက်မယ်’

‘ဘာပြောတယ်၊ ညည်းလေးက အရွယ်ရောက်ရုံ ရှိပေး
တယ်၊ ကျေးဇူးကန်းချင်ပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား’

‘မွန်း ကျေးဇူးကန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ မွန်းက
ဖေဖေ သမီးပါ၊ ဖေဖေ စိတ်ခတ်လို့ပဲ သူများက ထမင်း
တစ်လုတ်ကျွေးလို့ တစ်လုတ်စားရတဲ့ ကျေးဇူးကို သိတတ်ပါ
တယ်’

‘ထားပါတော့၊ ညည်း မဖြစ်စေလောက် အတန်းလေးနဲ့
ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးပြီး အလုပ်လျှောက်မနေစမ်းနဲ့၊ လာ
လေးက တစ်ရာကျော်၊ ကဲ...ဘာသွားစားမလဲ၊ ညည်း တွက်
ကြည့်စမ်း၊ မေမေကလဲ ဘာမှ မလုပ်နိုင်၊ ဟိုအထိမ မော်ရဲ့’

ကျောင်းစရိတ်၊ ညည်း ဦးလေး မောင်ဘို ရှိသေးတယ်၊ ဒီကြားထဲ ကျန်းမာရေး အတွက်ကရော ပေါ်လာဦးမယ်၊ အရေးကြီးဆုံးက နေဖို့အတွက် အိမ်ခန်းလေးက ရှိဦးမယ်၊ ဆိုအေ...တွေးလိုက်ရင် အလိုလိုဖြစ်ချင်တဲ့ ရောဂါလေး ကြုံကြုံ တက်လာတယ်၊ ဘွေးကြည့်စမ်း၊ ရင်မောစရာကြီးပါ မိမွန်း ရယ်'

ဒေါ်မြမြက သက်ပြင်းလေးလေးကြီး တစ်ချက် ချပစ်ရင်း ဆေးလိပ်ကို ရှိုက်ကာရှိုက်ကာ ဖွာပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ စကားဆက်ပြန်သည်။

'မေမေက အလုပ်မလုပ်ချင်လို့ သူများကိုမို့ခိုက်ပဲနေချင်လို့ ပြောတဲ့စကားမဟုတ်ဘူး၊ မယုံရင်လုပ်ကြည့်ဦးပေါ့၊ နောက် ဆုံး ကြွေးတွေပိုင်းပိုင်းလည်နေမှာပဲ၊ ဘွဲ့ရသမားတောင် ပြေးလွှား လုပ်ကိုင်နေရတာ သမီး သိသားနဲ့အေ၊ အခု ဒီမှာနေရ တာက တစ်ယောက်ကျေးဇူး တစ်ယောက် သိတတ်ကြသူတွေ၊ ညည်း ဦးလေး မောင်ဘိုက ကားဒရိုင်ဘာမို့ လခမေးတယ်၊ ခြံအတွက်လဲ တာပန်ယူထားတာ တစ်ကြောင်း၊ မေမေက မနေတတ်လို့ အလုပ် ဝင်လုပ်ပေးလို့ ထိုက်သလိုလဲ လခ ပေးသေးတယ်၊ မွန်းနဲ့ မော် ကျောင်းစရိတ်အတွက် ဆိုပြီး ပေးတာတွေ ရှိသေးတယ်၊ ဒီကျေးဇူးတွေကို တို့မိသားစု ထဲက မသိတတ်ပဲ ကန်ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် ခွေးလုံးလုံး ဖြစ်မယ့် အပေါက်'

'မွန်းကတော့ ကြိုးစားရမှာပဲ'

ဒေါ်မြမြက မွန်းကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ပစ်ထိုးလျက် ဆေးလိပ်ကို သောက်လိုက်ပါသည်။

ဆေးလိပ်မှ မီးခိုးငွေ့များက တလူလူ လွင့်တက်လျက်....

'ဝသုန်က ပန်းပေးလဲ မကြိုက်၊ အိမ်လာရင်လဲမကြိုက်' မွန်းစကားက ဝသုန်ဆီ ရောက်လွှားပြန်သည်။

'သူကြိုက်သလို နေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရမှာပေါ့'

'မေမေက ဟိုဘက်က လိုက်လိုက်ပြောနေ၊ မွန်းကတော့

နှိုင်းကို စိတ်ကုန်လှပြီ'

'တော်စမ်းပါအေ'

ဒေါ်မြမြက မကြားချင်သလို တစ်ဖက် လှည့် သွား

ပါသည်။

'မေမေက သူ့ကို ကြောက်နေလို့လား'

'မွန်း ညည်း ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ'

မွန်း မေမေ့အနားမှ ဖျတ်ခနဲ ထလာခဲ့မိပါတော့သည်။

မွန်းသည် တစ်ပတ်အတွင်း မ လျှော် ဖွတ် ရ သေး သော အဝတ်များကို ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် လျှော်ဖွတ် နေလိုက် သည်။

မေမေ့ကို မွန်းတို့ညီအစ်မ အတတ်နိုင်ဆုံး အလုပ် မလုပ် ရန် တားဆီးထားကြသည်။

ဒါပေမယ့် ဒေါ်မြမြက မနေပါ။

ကိုနှိုင်းတို့ တိုက်ကြီးထဲသွားကာ ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးသည်။

ကျောင်းပိတ်ရက်များတွင် မွန်းသည် တစ်အိမ်လုံး ရှိသမျှ အလုပ်ကို သိမ်းကျုံးလုပ်သည်။

တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်သာရှိသေးသော မော်ပင် ကြီး
တိုက်နေသည်။ အိမ် သန့်ရှင်းရေး လုပ်သည်။ အားလုံး အလှ
လုပ်ပြီးလျှင် ရေမိုးချိုးကာ စာကျက်သည်။

မွန်းသည် တစ်နေကုန် အလုပ်တွေ လုပ်ပစ်လိုက်သည်။

‘ဪ... မမ ဘယ်များ သွားနေသလဲလို့၊ မမက ဒီမှ
အဝတ်လျှော်နေတာကိုး’

ကိုနိုင်းသည် ခပ်ထေ့ထေ့ ခပ်ငေါ့ငေါ့လေသံနှင့် မွန်း
အဝတ်လျှော်ရာအနား မတ်တတ် ဇာရပ်သည်။

ကိုနိုင်းအသံကို ကြားလိုက် ကတည်းက မွန်း အပေ
တစ်ခုခု မကျေနပ်သော အကြောင်း ရှိလိမ့်မည်ဆိုတာ တွေး
မိပြီး မွန်း ရင်တုန် သွားရပါသည်။

‘ဒီမှာ မွန်း...’

မွန်းသည် တိုက်လက်စ ဆပ်ပြာကို ရပ်ကာ ကိုနိုင်းအား
မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘နင် အလုပ် လုပ်မလို့ဆို’

‘ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ’

‘အန်တီမြကပေါ့’

.....

‘ဘာအလုပ်မျိုး လုပ်မှာလဲ’

‘ဘယ်သူက အလုပ် လုပ်မယ် ပြောသေးလို့လဲ’

‘ညက ပြောတာတဲ့၊ ဆယ်စာနုံးအောင်ရင် အလုပ် တစ်ခုခု
လျှောက်မယ်ဆိုတာလေ’

မေမေ လက်ချက်ပဲဆိုတာ မွန်း သိလိုက်ပါသည်။

သူမသည် ဆပ်ပြာမြှုပ်တွေ ပေနေသော သူ့လက်နှစ်ဘက်
ကို ပွတ်သပ်နေလိုက်သည်။

‘ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိပ် အ ထင် မကြီးဝမ်းပါနဲ့၊ လူကဖြင့်
ထက်မလောက် ရှိသေးတယ်၊ ပြောတာက ကြီးကြီး ကျယ်
ကျယ်၊ ဘာလဲ တို့နဲ့နေရတာ မဝတ်ရ၊ မစားရ၊ မသုံးရလို့
လား၊ စီးပွား မဖြစ်လို့လား’

.....

‘ခုတော့လဲ ငြိမ်လို့’

.....

‘ညကတော့ အန်တီမြကို တတွတ်တွတ်နဲ့ ပြောနေတာ၊
ဆို ဒီနှစ်ထဲကျမှ နင့်အသိတွေက ပိုလှချည်လား မိမွန်း၊
ဒီမယ်... ဒီခြံထဲက တစ်လက်မလေးမှ နှင် ရွှေ့ဖို့မကြိုးစားနဲ့၊
မရဘူး’

‘နေရာတကာ ဆရာလုပ်ချင်တဲ့လူ ဟင်း...’

မွန်း ကိုနိုင်းမသိအောင် တိတ်တိတ်လေး ပြော လိုက်
သည်။

မွန်း၏ပါးစပ်က လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် အပြောကို ကိုနိုင်း
မကြားပေ။

ကြားအောင်လည်း မွန်း မပြောရဲ။

ကြားလျှင် သူ့လက် ခြေရင်းလေးတွေနှင့် မွန်းခေါင်းကို
ခေါက်ပစ်မှာ သေချာသည်။

မွန်းက ကိုနိုင်းကို ငယ်ကြောက်။

ခြေသွက်လက်သွက် ရှိသောကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ မကျေ
နပ်တာတွေလျှင် ဘာမပြော ညာမပြော ဒေါက်ခနဲ ခေါင်းကို
ထ၊ ခေါက်ပစ်သည်။

ကိုနိုင်း စိတ်တိုတတ်သလောက် ကိုနိုင်းဖေဖေ ဦးအောင် လတ်နိုင်းက သဘောကောင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။

နှုတ်ခမ်းကလည်း ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံး နှင့် ခင် မင် စရာ ကောင်းသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုနိုင်းတို့ ဖေဖေနှင့် မွန်းတို့ဖေဖေမှာ တစ်ချိန်က တော် လှန်ရေး ရဲတော်ဟောင်း ငယ်သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။

မွန်းတို့ဖေဖေက တော်လှန်ရေးကြီး ပြီးဆုံးသောအခါ အပြင် အလုပ်တစ်ခုကို ရှာဖွေ လုပ်ကိုင်သည်။

ကိုနိုင်းတို့ ဖေဖေမှာ တော်လှန်ရေးကြီး ပြီးဆုံးခဲ့သော် လည်း စစ်သားဘဝနှင့်ပင် ဆက်လက် အမှုထမ်းခဲ့သဖြင့် ယခု ဆိုလျှင် ဌာနတစ်ခုတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပေ ပြီ။

သဘောထားကလည်း ပြည့်လွန်းလှသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးက သဘောထားပြည့်ဝ၍ ရည်မွန်သလောက် သူ့ဇနီးသည် အထက်တန်းလွှာမှ ဆင်းသက်လာသူပီပီ မာန် ကလေးတော့ အနည်းအပါးရှိသည်။

ကိုနိုင်းသည် ဖခင်ဖြစ်သူကိုမတူ၊ မအေကို သွားတူပါ သည်။

ဒါကြောင့်မို့ မွန်းတို့ကဲ့သို့ အခြေမဲ့သူမျိုးကို နိုင်လွန်း သည်ဟု မွန်း ထင်မိ၏။

မွန်း.....

ရှုန်.....

‘ဘာ ရှုန်လဲ’

‘ရှု.....’

‘နင် ပြောစမ်း၊ တစ်ခြား ပြောင်းနေမလို့လား’

‘မပြောင်းပါဘူး၊ ပြောင်းစရာ ရှေ့စရာ ပိုက်ဆံတစ်ပြား မှမရှိပါဘူး’

ကိုနိုင်းက ကျေနပ်သော အပြုံးကို ပြုံးလိုက်သည်။

‘မွန်းရယ်၊ နင် ဒီတိုက်နဲ့ ကင်းကွာနေဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ နော်’

ကိုနိုင်း လေသံက အလိုလို ပျော့သွားပြန်သည်။

မွန်း တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

‘မွန်းတို့ မိသားစုအတွက် တို့တိုက်ကြီးက တံခါးမရှိ ဘေးမရှိ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်သားပဲ၊ ငွေကြေးအတွက်လဲ ပူပင်ရတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

မွန်း ပါးစပ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွားရပါသည်။

‘ဘာလဲ၊ နင် ငါ့ကို....’

ကိုနိုင်း လေသံက ချက်ချင်း မာသွားရပြန်ပါသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး ကိုနိုင်းရယ်၊ မွန်း.....မွန်း အကောင်းပြော တာပါ’

ကိုနိုင်း စိတ်ဆိုးသွားမှာ ကြောက်သဖြင့် မွန်း၏ ဗျက်နှာ လေးနို့ရဲသွားရပါသည်။

ကိုနိုင်းသည် မွန်း ကြောက်နေမွန်း သိသဖြင့် သူမ အနား မှ ထွက်သွားပါတော့သည်။

ကိုနိုင်း ဘာလို့ ဝေးကွာသော နေရာတွင် မနေစေ ချင်မွန်း မစဉ်းစားမိပါ။

မွန်းသည် အဝတ်လျှော်လွန်းပြီး အိမ်ရှေ့လှေကားအတက် အဆင်းတွင် အမောဖြေနေလိုက်သည်။

ထပ်စပ် (မြည်)

ထိုစဉ် ကိုနိုင်း၏ ဆိုင်ကယ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် တိုက်
ရှေ့သို့ မွန်း လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

ကိုနိုင်းသည် ဆိုင်ကယ်လေးပေါ်မှပင် မွန်းဆီ တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်သွားသည်။

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကြည့်မိကြသော မျက်လုံး
အစုံတို့၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ နှစ်ဦးသား မသိကြသေး
ပေ။

မွန်း (လေး)

‘ဝသုန်’
မွန်းသည် ပန်းပင်များကို ရေတွေဖျန်းနေသော ဝသုန်
ပြေးလာသည်။

မွန်း၏ စိတ်တို့သည် ဝသုန်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရခြင်းပင်
ဆန်းသွားကြပါသည်။

‘ဝသုန် - ရေပိုက်ပေး၊ ငါ ရေဖျန်းမယ်ဟာ’
မွန်းက ဝသုန်လက်ထဲမှ ရေပိုက်ကို ဆွဲယူသည်။

ဝသုန်က မပေးဘဲ လက်ကိုမြှောက်ထားသည်။
‘ဟာ... နင့်ကို ရေတွေ စိုကုန်လိမ့်မယ်၊ ဒီဘက်ကို ဖျန်းပြီး

ပြီးပြီ၊ ဪ... ဒါနဲ့ မွန်းခြေထောက်က အနာ ကောင်း
ပြီးပြီလား’

ဝသုန်က မွန်းခြေမမှအနာနေရာကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပေးလိုက်
သည်။

‘ကောင်းသွားပြီလေ၊ သိပ်များတာမှ မဟုတ်ဘဲ’
‘ငါက စိုးရိမ်နေတာ’

‘မစိုးရိမ်စမ်းပါနဲ့ ဝသုန်ရယ်၊ မွန်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊
ကောင်းသွားပါပြီ’

‘မွန်း ငါ့ဆီလာတာ အတော်ကြာပြီနော်’

‘မွန်း မအားဘူး ဝသုန်ရဲ့’

မွန်း၏ လန်းလန်းဆန်းဆန်းနှင့် လှလှပပ အပြုံးကို မကြိုက်တတ်ရသည်။

သိပါတယ်၊ ကိုနှိုင်းက တို့ဆီလာတာကို မကြိုက်မဟုတ်လား’

‘သူတားတော့ရော တို့မှာ ခြေထောက်နဲ့ပဲ၊ ဟိုအကြောင်းပြပြီး၊ ဒီနေရာလာရင် သူ့သိမှာတဲ့လား၊ မွန်းကကယ် မအားလို့ပါ’

‘ဝသုန်၏ သွားဖြူဖြူလေးများ ပွေးခနဲ ပေါ်သွားသည်။’

‘မွန်း တို့ကို ခင်ပါတယ်နော်’

‘ဝသုန် စေတနာရော ခင်တာပါ၊ တို့ သိပါတယ်ဟ’

‘မွန်းကို ငါ့သိခင်တယ် မွန်း’

‘ခါနဲ့ အဘရော’

‘ရှိတယ်မွန်း’

‘အဘက အသက်ကြီးလာတော့ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့နော်၊ နင် ပိုပင်ပန်းမှာပဲ’

‘မပင်ပန်းပါဘူး မွန်းရယ်၊ ပန်းစိုက်တာ ရေလောင်းပေါင်းပေးတာ၊ ပန်းခူးတာ၊ ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်မှ မဟုတ်အဘက အသက်ကြီးတော့ အနားယူတယ်၊ ငါကလဲ ကျွေးတယ်၊ ပိုပြီးဆော့တောင် ဝမ်းသာရဦးမှာ သိလား’

ဝသုန်က ပန်းပင်များကို ရေဆက်ဖျန်းရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ပေးပါ၊ မွန်း ကူဖျန်းဦးမယ်’

‘ဖယ်စမ်းပါ မွန်းရာ၊ နင့်ကိုယ်မှ ရေတွေစိုကုန်မှာပေါ့’

‘စိုပါစေ’

‘မွန်းပြန်ဘော့ ရေတွေ စိုနေတာမြင်ရင် ကိုနှိုင်း ဆူလိမ့်မယ်’

‘ကိုနှိုင်းက ငါ့အဖေမှ မဟုတ်တာ’

‘မွန်းက ကိုနှိုင်းကို ကြောက်ရတယ် မဟုတ်လား’

‘သူ့နေရာနှင့်သူ ကြောက်ရတာပါ ဝသုန်ရယ်’

‘မွန်း သူ့ကို မလွန်ဆန်ရဲဘူး မဟုတ်လား’

‘ကိုနှိုင်းအကြောင်းကို တော်ပါဟယ်’

‘နင် ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘ဝသုန်ရယ်၊ အမြဲ လာနေကျဟာကို ခုမှ အဆန်းလုပ်လို့’

‘မွန်းကို အမြဲပဲ လာစေချင်တဲ့ ဝသုန်ပါ မွန်းရယ်’

ဝသုန်က မွန်း၏ ချစ်စရာမျက်နှာလေးကို ခပ်ငေးငေး ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ဝသုန်လေ ဒီခြံထဲမှာ သိပ်ပျော်တာပဲ၊ နင်တို့ခြံကလေး အမြဲစိမ်းစိုပြီး ပန်းပွင့်တွေ အမြဲပွင့်နေတာပဲ၊ ဒေဝီ၊ နှင်းဆီ၊ ဇွန်၊ စံပယ်၊ သစ္စာပန်း၊ ခွာညို၊ သစ်ခွ၊ အို...စုံလို့ပဲ’

‘ညမွှေးပန်း (ဆောင်တော်ကူးပန်း) တွေ ပွင့်တဲ့အချိန်ဆို တစ်ခြံလုံး မွှေးနေတာပဲ၊ ခြံနားက ဖြတ်သွားတဲ့အခါ မွှေးနေတာပဲ မွန်း’

‘အဲဒီ ညမွှေးပန်းပင် တို့နေတဲ့ခြံမှာ မရှိဘူး’

‘ညမွှေးပန်းပင် စိုက်မလား’

‘မွန်းတို့ခြံမှ မဟုတ်တာ၊ နင်တို့ခြံက ပွင့်တော့မှ အဲဒီပန်းတွေ ငါ့ကိုပေးနော်’

‘သစ်ခွတွေ ရှိသားနဲ့၊ အဖိုးမတန်တဲ့ ပန်းကိုမှ လိုချင်ရ တယ်လို့ မွန်းရယ်’

‘ဒါကတော့ အကြိုက်တစ်မျိုးစီပဲ’

‘ကဲလာ...အိမ်ထဲသွားရအောင်’

‘မသွားချင်သေးဘူး၊ ပန်းပင်တွေကို လျှောက်ကြည့်ဦး မယ်’

‘ဟိုဘက်မှာ ဂမုန်းမျိုးစုံ စိုက်ထားတယ်၊ လာ...လိုက် ကြည့်ပါလား’

ဝသုန်က မွန်းကို ဂမုန်းများ ထားရာဆီသို့ ခေါ်လာပါ တော့သည်။

ဂမုန်း ပန်းအိုးများ ထားရာနေရာသည် ဝသုန်တို့အိမ် လေးနှင့် အတော်လှမ်းသည်။

‘ဟယ်... ဂမုန်းတွေက စုံလို့ပဲနော်၊ နင်တို့ ခြံထဲကို အပြုလိုလို ရောက်ပေမယ့်၊ ဒီဘက်ကို အမှတ်တမဲ့မှီ ရောက် ကိုမရောက်ဘူး’

‘ဒါက ဂမုန်း ခတ္တာဖြူ’

‘အပွင့်ပွင့်တယ်နော်၊ ဒါကရော’

‘ဂမုန်းကွင်းကိုး’

‘လှလဲမလှဘူး၊ ဟာ... ဝသုန်ရေ ဒီဂမုန်းက တစ်မျိုး နော်...သိပ်လှတာပဲ၊ အဲဒါဘာဂမုန်းလို့ ခေါ်လဲတင်’

မွန်းက ဒေါင်းခြီးသဏ္ဍာန် အရွက်တွင် နီညိုနှင့် အဖြူ ကွက်ကလေးများပါရှိသောအပင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ပါ သည်။

‘ဒေါင်းဂမုန်း အဖိုနဲ့ အမပင်လေ၊ နှစ်အိုးခွဲစိုက်ထားတာ၊ ဥအိမ်ချိန်ကျတော့ ဘုရားရှိခိုးသလို အရွက်တွေက ယှက်ကုန် ရာ’

‘ဝသုန် ဂမုန်းများကို တစ်ပင်စီပြကာ ပြောသည်။

ဂမုန်းမျိုးတွေက အတော်စုံလှသည်။

ဝသုန်၏ ဘဘ ဂမုန်းအမျိုးမျိုးကို ဘယ်က ရှာဖွေ၍ စိုက်ပျိုးထားမှန်း မသိပေ။

‘ဒါတောင် တို့ခြံထဲမှာ ဂမုန်းမျိုးမစုံဘူး၊ တချို့ဂမုန်း ငင်စိုက်ဖို့ ဝါသနာပါတဲ့ လူတွေကျတော့ တော်တော်လေး တို့စုံတာ မွန်းရဲ့၊ ဂမုန်းမျိုးပေါင်းကလဲ ခုနစ်ဆယ်ကျော်ရှိ တယ်၊ ဟောဒီအပင်ကို ကြည့်စမ်း...မွန်း၊ ဒီအနက်ပွင့်လေးက ထိပ်ပြာလေး တစ်ကောင်နဲ့ မတူဘူးလား’

‘ဟုတ်တယ်နော်’

မွန်းက လိပ်ပြာနှင့်တူသော ဂမုန်းအနက်ပွင့်လေးကို သေ ချာစွာ ကြည့်နေသည်။

‘သူ့ကို လိပ်ပြာဂမုန်းလို့ ခေါ်တယ်’

‘အဲဒီ ဂမုန်းနာမည်တွေကို ပြောပြပါလား’

‘ဟာ...တို့ ဘယ်အကုန်ထိမလဲ’

‘သိသလောက် ပြောပြပေါ့’

‘ဂမုန်းလိပ်ပြာ၊ ခတ္တာဂမုန်း၊ မီးကွင်းဂမုန်း၊ လိပ်ပြာ ဂမုန်း၊ ဂမုန်းပြာသာဒ်၊ ဂမုန်းလက်ဆက်၊ ဂမုန်းလဝန်းကြီး၊ သီလူးဂမုန်း၊ ဒေါင်းဂမုန်း၊ ဂမုန်းကိန္နရာ၊ အာ မေနေပြီ မွန်းရာ ဒါပဲ မှတ်မိတော့တယ်၊ အဲ...ဘဘ တစ်ခါက ပြောဖူး သေးတယ်၊ မင်းသားကြီး ဂမုန်းတဲ့’

‘ငါဖြင့် အဲဒါတွေတော့ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပါဘူးဟယ် မင်းသားကြီး ဂမုန်းရယ်လို့’

‘ဟိုတုန်းကတော့ ရှိတယ်လို့ ပြောတာပဲ။ အဲဒီ မင်းသားကြီးဂမုန်းအကြောင်းကို ဘာဘဲ ပြောဖူးတယ်။ ဒီဂမုန်းက သိပ်စွမ်းတယ်တဲ့’

‘ဘာတွေ စွမ်းလို့လဲ’

‘ဒီအပင်က အိမ်ကို စောင့်ရှောက်တယ်တဲ့’

‘ဘယ်လို စောင့်ရှောက်တာလဲ ဝသုန်’

‘ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး။ ဘာဘဲက မလိမ်ညာတတ်ဘူး ဆိုတာတော့ မွန်းလဲအသိပဲ။ ဘာဘဲက လေးအရွယ်တုန်းက ဘာဘဲအဖေက ဂမုန်းစိုက် သိပ်ဝါသနာပါတာပဲတဲ့။ ဂမုန်းစိုက်ဝါသနာပါတော့ ဂမုန်းတွေမျိုးစုံအောင် စိုက်တယ်။ အဲဒီ ဂမုန်းပင်တွေထဲမှာ မင်းသားကြီး ဂမုန်းက သိပ်စွမ်းတယ်တဲ့။ အဲဒီ ဂမုန်း ဘယ်လောက် စွမ်းသလဲဆိုရင် ဧည့်သည် သူစိမ်းလာတဲ့အခါ မင်းသားကြီး ဂမုန်းကို ဧည့်သည် ရောက်နေတဲ့ အကြောင်း ကြိုတင်ပြီး အပင်ကို သွားပြောရသတဲ့’

‘မပြောတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အပင်ပဲဥစွာ စကားပြောတတ်တာမှတ်လို့’

မွန်းက မယုံကြည်သလို ပြောလိုက်သည်။

‘မွန်းကလဲ နားထောင်ဦးလေ။ တစ်ခါတော့ ဘာဘဲအဖေ အိမ်ကို ခင်မင်တဲ့ ဘွားသီလရင်ကြီးတစ်ပါး ရောက်လာတယ်တဲ့။ ဧည့်သည် ဘွားသီလရင်ကြီး ရောက်လာတာကို ဘာဘဲအဖေက မင်းသားကြီး ဂမုန်းပင်ကို ပြောဖို့ မေ့သွားတာနဲ့ ပြောမထားလိုက်ရဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့ ညရောက်တော့ ဘွားသီလရင်ကြီးအတွက် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ အိပ်ရာပြင်ဆင်ပြီး နေရာပေး

သတဲ့။ သူတို့ကတော့ အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်ကြတာပေါ့။ ညခန်းခေါင် လူခြေတိတ်ချိန်လဲ ရောက်ရော ဘွားသီလရင်ကြီး အိပ်ပျော်ရာက နိုးလာပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ယားတာနဲ့ ထိုင်ကုတ်နေတယ်တဲ့လေ’

‘ဝသုန်ကလဲ ကြမ်းပိုးတို့ ခြင်တို့ ကိုက်လို့ဖြစ်မှာပေါ့’

‘တော်ပြီ။ မယုံရင် မပြောတော့ဘူး’

ဝသုန်က မွန်းက မယုံသဖြင့် ဆက်မပြောဘဲ ဖြတ်ထားလိုက်သည်။

‘ကဲပါဟယ်...ဟုတ်တာမဟုတ်တာထား။ နားထောင်လို့တော့ အကောင်းသား။ ဆက်ပြောပါဦး’

‘တော်ပြီဟာ...မွန်းက ယုံမှ မယုံတာကိုး’

‘ယုံပါတယ်တဲ့ဟာ။ ကဲပါ...ဆက်ပြောပါဦး။ အဲဒီ ဘွားသီလရင်ကြီး ထိုင်ကုတ်နေတော့...’

‘ဘွားသီလရင်ကြီး ထိုင်ကုတ်တဲ့နေရာ အိမ်ခေါင် ထုတ်တန်းပေါ်က ဝုန်းခနဲ ခုန်ချသံ ကြားလိုက်ရတယ်တဲ့။ ဘွားသီလရင်ကြီးက ဝုန်းခနဲ သူ့ရှေ့က အသံကြီးကြားတော့ မေ့ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မင်းသားလိုဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်တဲ့’

‘ဟင်...ဟုတ်လား။ မင်းသားလို ဝတ်ထားတာဆိုတော့ အခု ဇာတ်ထဲက မင်းသားတွေလိုပေါ့နော်’

‘အေးပေါ့။ ခေါင်းပေါင်းစနဲ့ ဘာနဲ့ တကယ့် မင်းသားလို ဝတ်ထားတာတဲ့။ ပုဆိုးတောင်ရှည်ကို ခါးတောင်းကျိတ်ပြီး ရင်ဘတ်ကို ပဝါကြီးစည်းပြီးတော့ ငှက်ကြီးတောင်ခားကြီး လက်တစ်ဖက်ကိုင်၊ လက်တစ်ဖက်က ခါးထောက်ပြီး ဘွားသီလရင်ကို တည်တည်ကြီး ကြည့်နေတာတဲ့’

‘ဒါဆို အံ့ဩစရာပေါ့’

‘ဘွားသီလရင်ကြီးက ညကြီးအချိန်မတော်မှာ ဒီလိုမြင်
တော့ လန့်သွားတာပေါ့။ ဟဲ့...နင်က ဘယ်သူလဲလို့ မေးတဲ့
အခါ မင်းသားကြီးက စကားမပြောဘဲ ဘွားသီလရင်ကြီး
နား ရောက်အောင်လို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးလာတယ်တဲ့။ တစ်ခွန်း
မေး တစ်ခါ တိုးလာတာနဲ့ ဘွားသီလရင်ကြီးလဲ ကြောက်
လန့်ပြီး အော်တော့တာပဲတဲ့။ ဘွားသီလရင် အော်သံ ကြား
တော့ အခန်းထဲက အိပ်နေတဲ့ ဘဘအဖေတို့က နှိုးလာ
တာနဲ့ မင်းသားကြီးလဲ ပျောက်သွားရောတဲ့။ မနက်လဲ
ရောက်ရော။ ဟဲ့...တိုးလို့ နင်တို့အိမ်မှာ မကောင်းဆိုးရွား
တွေ ရှိတယ်။ ညက သူ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြပြီး
ပြန်သွားတာ ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူးတဲ့’

‘တကယ် ဟုတ်တာဆိုရင် ကြောက်စရာကြီးပဲ’

‘ဘာလက်တွေ့ရှိတာ ပြောရဦးမယ်။ မင်း သား ကြီး
က မုန်းပဲ ဘာဘယ်။ ဘာ အဖေအမေရယ်...’

‘ဝသုန် တော်တော့ဟာ၊ နင်ပြောထာက ပုံပြင်လိုလို ဘာ
လိုလိုနဲ့ ကြောက်စရာ ကောင်းတယ်။ ငါက ညကျ အခန်းထဲ
တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရတာ’

မွန်းက ကျောက်တုံးရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

မွန်းကြောက်ရင် မဲပြောတော့ဘူး။ ‘ဪ...မွန်း ပန်း
တွေ ယူဦးမလား။ ငါ သွားခူးပေးမယ်’

ဝသုန်က ဒေစီပန်းများရှိရာသို့ သွားမည်အပြု မွန်းက
ဝသုန်၏လက်ကို ဆွဲထားလိုက်ရသည်။

‘မွန်း မယူချင်ဘူး။ ဝသုန်တို့ပဲ ရောင်းပါနော်။ လာ...
လာ...တို့နှစ်ယောက် အိမ်ထဲ သွားရအောင်’

မွန်းနှင့် ဝသုန် ပန်းခင်းများကြားမှ ဖြတ်ကျော်ပြီး လာ
ခဲ့ကြသည်။

‘မွန်းလဲလေ ဒီလို သေသေသပ်သပ် အိမ်လေးနဲ့၊ ခြံကျယ်
ကျယ်လေးမှာ ပန်းလှလှလေးတွေ စိုက်ပျိုးပြီး အေးအေး
ချမ်းချမ်း နေချင်လိုက်တာ’

‘မွန်း... တို့ခြံထဲမှာ ပျော်လို့ပေါ့နော်’

‘ပျော်တယ် ဝသုန်၊ သူများ ခြံထဲမှာဆိုတော့ နေရတာ
မလွတ်လပ်သလိုပဲ’

‘ဪ...မွန်းရယ်’

‘သွားပါ...မွန်းရယ် ဘာရယ် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့’

မွန်းက ဝသုန်၏ နောက်ကျောက်ကို တွန်းပြီး အိမ်လေးထဲ
ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။

မွန်း အပြုအမူလေးများကြောင့် ဝသုန်ရင်ထဲတွင် ယခင်
နေ့များနှင့် မကုတ် ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်နေသည်။

‘ဟော...မွန်းလဲ ရောက်နေတာကိုး လာထိုင် သမီး၊ ဘာ
တောင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်ဖို့ ငါးခြောက် ဖုတ်
ထားသေးတယ်’

‘အတော်ပဲ...မွန်းလဲ ငါးခြောက်ဖုတ် သိပ်ကြိုက်တာ
အဘရဲ့။’

‘ဟိုကောင် ဝသုန်အကြိုက် ငါးရဲ့ ခြောက်လေ’

မွန်းက ဝသုန်နှင့် တတတို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဝင်
ထိုင် လိုက်ပါသည်။

‘မွန်းလဲ ငါးရဲ့ ခြောက်ကို ကြိုက်တယ်’

‘မွန်းနဲ့ဝသုန် အကြိုက်ချင်းလဲ တူတယ်’

ဝသုန်က ပြုံးလျက် ပြောလိုက်ပါသည်။
မွန်းက ဘဘ ငဲ့ပေးသော ပန်းကန်လုံးလေးထဲမှ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်လိုက်သည်။

ဝသုန်တို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်သည် မိန်းကလေးတစ်ဦး ထစ်ယောက်မှ မရွှိသော်လည်း သပ်သပ် ရုပ်ရပ်နှင့် နေကြပါသည်။

‘မွန်း ငါးခြောက် မစားနဲ့ဦး’
‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟယ်’
‘မွန်း ခြေထောက်ကအနာ တော်ကြာ....’
‘ဒီမှာကြည့် မရှိတော့ဘူး ဝသုန်ရာ’
မွန်းက သူ့ခြေမလေးကို ပြလိုက်သည်။ သည်တော့မှ ဝသုန်က ဆီရွှဲရွှဲဆမ်းထားသော ငါးရဲ့ခြောက်လေးကို ယူလျက်....

‘မွန်း ပါးစပ်ဟ’
‘ဝသုန်ရယ် မွန်းတို့က ကလေးမှ မဟုတ်တော့တာ’
‘ငါ ခွံကျွေးတာများ အထူးအဆန်း လုပ်လို့ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွေးနေတာပဲကိုး’
‘သမီးရယ်....ဝသုန် စိတ်ကျေနပ်အောင် စားလိုက်ပါကွယ်’
‘ငါကျွေးတာလဲ နင်စားရမယ်နော်၊ ငါအသျှင်ကျွေးမယ် နင်ပါးစပ်ဟ’

မွန်းက ရယ်ရယ်မောမော လေးနှင့် ငါးခြောက်လေးကို ဝသုန် ပါးစပ်ထဲသို့ ခွံကျွေးလိုက်သည်။
ဘဘသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ကြင်နာမှုကို သိနေသဖြင့် အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့။

တစ်ခါတစ်လေ ဝသုန်တို့ ထမင်းစားပွဲနှင့် ကြုံနေလျှင် သေနှင့် ပန်းကန်ထဲ အတူ လက်နှိပ်စားတတ်သည်။

‘ဝသုန်ရေ မွန်းပြန်ရင် ပန်းတွေ ခူးပေးလိုက်ပါဦးကွယ်’
‘မွန်း မလိုချင်ပါဘူး ဘဘ’
‘များများမလိုချင်လဲ နည်းနည်းတော့ ယူသွား၊ ဘဘ နန်းတွေ သွားခူးလိုက်ဦးမယ်’
ပြောပြောဆိုဆို ဘဘဦးအောင်မြိုင်သည် ကတ်ကြေးတစ်ထက်ကို ယူကာ မွန်းတို့အနားမှ ထွက်သွားပါသည်။

‘မွန်းအတွက် ဒုက္ခတွေပိုနေပြီ’
‘ဘဘက မွန်းအပေါ် စေတနာရှိလို့ပါ’
‘အင်း....ဟုတ်မယ်၊ ဒီကိုလာရင် ပန်းတွေလဲ ရတယ်၊ ငါးရဲ့ခြောက်ဖုတ်လဲ စားရတယ်၊ တစ်ခါတစ်လေ ထမင်းကောင် ကျွေးလိုက်သေးတယ်’
‘ဝသုန်ရေ...ဟေ့ ဝသုန်’
မွန်းတို့နှင့် သက်တူရွယ်တူ ကောင်မလေး တစ်ယောက် အိမ်ထဲ ပြေးဝင်လာသည်။

‘ဟော....တင်ဝါသွင်....လာထိုင်’
ဝသုန်က တင်ဝါသွင်ကို သူတို့နှစ်ယောက် အနီးတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။
‘မွန်းလဲ ရောက်နေတာကိုး၊ အလည်လာတာလား မွန်း’
‘ဟုတ်တယ် တင်ဝါသွင် အလည်လာတာ၊ မင်းရော....’
‘တင်ဝါ ပန်းလာဝယ်တာ၊ သစ်ခွပန်းတွေ လိုချင်တာနဲ့လေ’
‘ခြံထဲမှာ ဘဘရှိတယ်၊ တင်ဝါသွင် သွားလေ၊ တင်ဝါသွင် ကြိုက်တဲ့ပန်းကို ပြလိုက်....’

‘ဟာ... နင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ခဲ့ပါ ဝသန်ရယ်၊ လာပ
ဟယ်...နင်ရွေးပြီး ပေးတဲ့ပန်းတွေဆို သိပ်လှတာဟာ...’

တင်ဝါသွင်က ဝသန်ကို အတင်းခေါ်နေသဖြင့် ဝသန်
ထရပ်လိုက်ပြီး....

‘မွန်း ခဏလေးနော်’

ဝသန် တင်ဝါသွင်နောက် ပါသွားရပါသည်။

မွန်း တင်ဝါသွင်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်။

မွန်းနှင့် ဝသန် စကားပြောနေမှန်းသိလျက် တင်ဝါသွင်
တမင် ခေါ်ထုတ်သွားတာလို့ပင် မွန်း ထင်မိသည်။

ဝသန် ခြံထဲ ပန်းတွေလိုက်ခူး ပေးနေချိန်တွင် မွန်း အိမ်
ပြန်လာခဲ့သည်။

မွန်း စိတ်ကောက် ပြန်သွားမှန်း ဝသန် မသိသေးပဲ
မွန်း အိမ်အပြန် တိုက်ရှေ့ ဆင်ဝင်အောက်တွင် ကိုနိုင်းက
ဟွန်ဒါလေးနှင့် တွေ့ရသည်။

‘ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ မွန်း’

‘သူငယ်ချင်း အိမ်ကပါ ကိုနိုင်း’

‘ဝသန်ဆီက မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘ကိုနိုင်း အပြင်သွားမလို့ လိုက်ခဲ့ပါလား’

‘မလိုက်တော့ပါဘူး ကိုနိုင်းရယ်၊ မွန်း စာ ကျက် စ
တွေ ရှိသေးတယ်’

‘ခဏလေးပါ၊ လာ...နောက်က ထိုင်’

ကိုနိုင်းနောက်က မွန်း ထိုင်လိုက်ရသည်။

ဟွန်ဒါလေးသည် ကိုနိုင်းနှင့် မွန်းကို ခြံကြီးအတွင်းမှ
သယ်ဆောင် ထွက်ခွာ သွားပါတော့သည်။

* * *

‘မွန်း....’

ဆိုင်ကယ် နောက်မြီးပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာ
သော မွန်းကို ကိုနိုင်းက ခေါ်လိုက်ပါသည်။

‘မွန်း....’

‘ဟင်....’

‘ကိုနိုင်းနဲ့ လိုက်ရတာ ပျော်လား’

‘ပျော်ပါတယ်’

‘ဝသန်နဲ့ရော....’

‘သူ့လဲ မွန်း သူငယ်ချင်းပဲ ဥစ္စာ၊ ပျော်တာပေါ့’

‘မပျော်ရဘူး၊ ငါနဲ့ သွားတာလာတာကိုပဲ ပျော်ရမယ်’

တစ်ဘက်သတ် တွေးတတ်သော ကိုနိုင်းကို ကြောက်
သဖြင့် မွန်း ငြိမ်နေလိုက်သည်။

‘နင်က ဝသန်ကိုဆို ငါထုတ်ပို့တယ်’

‘မပို့ပါဘူး’

‘ဘာ’ မပို့ပါဘူးလဲ၊ ဒီနေ့ နင်ဘယ်က ပြန်လာတယ်ဆိုတာ
လဲ ငါသိတယ်၊ ဝသန်ဆီက ပြန်လာတာ မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ကိုနိုင်းရယ်၊ တင်ဝါသွင်ဆီက ပြန်လာတာ

ဝါ

‘ငါ့ကိုများ ဒီလိုညာလို့ ရမယ် ထင်သလား’
 ‘မယုံရင် ကိုနိုင်း တင်ဝါသွင်ကို သွားမေးကြည့်၊ အခု
 ကိုနိုင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ’
 ‘ဟိုတယ် တစ်ခုခုကို သွားမယ်လေ’
 ‘မွန်း မသွားချင်ဘူး’
 ‘မသွားချင်လို့ ဘယ်ရမလဲ’
 ‘တော်ကြာ မွန်းတို့ကို အိမ်ကလူကြီးတွေ မျှော်နေကြလိမ့်
 မယ်၊ ပြန်ကြပါစို့နော်’
 ခြေရှည်ချင်သည့် ကိုနိုင်းကို မွန်း တောင်းပန်မိပါသည်။
 ကိုနိုင်းက ဒယ်ဒီကလွဲလျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်သူ
 မဟုတ်ပေ။
 မာမိ ဆိုလျှင် ဖုတ်ချင်သလိုဖုတ်၊ ကင်ချင်သလိုကင်၊ မာမိ
 ကလည်း သားကသာဆို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ဖုတ်သင်
 ညှိက အရှုံးပေးရလောက်ပါသည်။
 ‘ရပ်ရှင် ဝင်ကြည့်ကြမယ်လေ မွန်း’
 ‘မွန်း ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်ထားရသေးတာ မဟုတ်ဘူး’
 ‘မွန်းက လှပြီးသားပါကွာ’
 ‘ဟင့်အင်း...မွန်း မကြည့်ချင်ဘူး၊ နောက်တစ်ရက်ရက်မှာ
 ကြည့်ကြတာပေါ့နော်၊ ပြန်ကြရအောင်ပါ ကိုနိုင်းရယ်’
 မွန်း သူ့ကို အတင်းတောင်းပန်ရသည်။
 ‘တကယ်နော်’
 ‘တကယ်ပါ ကိုနိုင်း’
 ‘ဒါဖြင့် နေဦး၊ ပုလဲမုန့်တိုက်မှာ ခဏရပ်ဦးမယ်၊ အိမ်
 ရောက်ရင် မုန့်စားကြရအောင်’

ယောမင်းကြီးလမ်းရှိ ပုလဲမုန့်တိုက်ရှေ့တွင် ဆိုင်ကယ်
 လေးကို ထိုး၍ပျပ်ပြီး သူ့ဘာသာ သွားဝယ်သည်။
 မွန်းက ဆိုင်ကယ်ဘေးတွင် ရပ်ကျန်ခဲ့သည်။
 ‘လာလေ မွန်း၊ ဘာမုန့်ယူဦးမလဲ’
 မုန့်ဆိုင်ထဲမှ ကိုနိုင်းက မွန်းကို လှမ်းပြောသည်။ မွန်းက
 ခေါင်းခါယမ်းရင်း...
 ‘မစားချင်ဘူး ကိုနိုင်း’
 ကိုနိုင်းက ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ သူ့ယူထားသော မုန့်
 အတွက် ငွေရှင်းပေးကာ ဆိုင်ကယ် ရပ်ထားရာဆီ ပြန်
 လျှောက်လာသည်။
 ‘ရေ...မွန်း ယူခဲ့’
 မုန့်ထုပ် ထည့်ထားသော အိတ်ကို လှမ်းပေးသည်။
 ‘များလိုက်တာ ကိုနိုင်းရယ်’
 ‘မွန်းနဲ့ ကိုနိုင်း စားဖို့လေ’
 ‘ဘယ်ကုန်ပါမလဲ’
 ‘မကုန်ရင် နောက်တစ်နေ့ စားကြတာပေါ့’
 မွန်းက ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ အထုပ်အပိုး ပိုက်လျက်
 ဆိုင်ကယ် နောက်မှ ထိုင်လိုက်ခဲ့သည်။
 ‘အတော် မိုးချုပ်နေပြီ၊ မေမေမျှား မွန်းကို မျှော်နေ
 မလား မသိဘူး’
 ‘ကိုနိုင်းနောက်လိုက်မွန်း အိမ်လေးက မြင်ရမှာပဲ၊ ဘာမှ
 ယူမနေနဲ့၊ ငါနဲ့ဆို စိတ်မချစရာ မရှိဘူး၊ ကိုနိုင်း ခါးကို ကိုင်
 ထားနော်’
 ‘ဒီလိုစီးလဲ ရပါတယ်’
 ‘မွန်း အိမ်ပြန်ပြန် ပြန်ရောက်ချင်တယ်ဆို၊ ဒါဆို ကိုင်ထား’

‘ခုရော မမြန်ဘူးလား’
 ‘မကြောက်ရင် နေပေါ့၊ ကိုနိုင်းကတော့ ဒီထက်ပိုပြီး
 မြန်မြန်မောင်းရမှာပဲ’
 ကိုနိုင်းက မိုင်နှုန်းကို ထပ်မြင့်သည်။
 မလွဲသာမရှောင်သာ သူ့ခါးကို ကိုင်ထားလိုက်ရပါသည်။
 ကိုနိုင်း နှုတ်ခမ်း ပြုံးသွားသည်။
 ‘ပြည်းပြည်း မောင်းပါ ကိုနိုင်းရယ်၊ မီးပွိုင့်တွေကျ
 စက်ရှိုန် သတ်မရဘဲ နေပါဦးမယ်’
 ‘ရပါတယ် မွန်းရာ’
 ကိုနိုင်းနောက်မှ အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တဖိုဖိုနှင့် မွန်း
 လိုက်ခဲ့ရသည်။
 ဆိုင်ကယ်လေး ဆင်ဝင်အောက် ရောက်တော့မှ မွန်း
 သက်ပြင်းကြီးချကာ စိတ်အေးရပါသည်။
 ‘လာ မွန်း’
 ‘မွန်း ရေချိုးတော့မယ်’
 ‘ပြီးမှ ချိုးဟာ’
 ‘ရေမချိုးဘဲ မွန်း မနေထတ်ဘူး၊ ကိုနိုင်းလဲ ရေချိုးဦး
 လေ’
 ‘ငါက ချိုးပြီးပြီ၊ မြန်မြန်ချိုးနော်၊ ပြီးတော့ ဒီကိုလာခဲ့’
 မွန်း အိမ်လေးဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။
 အိမ်လေးပေါ် လှမ်းတက်လိုက်သောအခါ မေမေက
 ဆေးလိပ်သောက်နေသည်။
 ‘မေမေ ဖျော်နေသလားဟင်’
 ‘မဖျော်ပါဘူး သမီးရယ်၊ ကိုနိုင်းနဲ့ လိုက်သွားတာ
 မေမေ မြင်သားပဲ’

‘မွန်း မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ သူက အတင်းခေါ်သွားတာ’
 ‘မေမေက ဆူနေတာမှ မထုတ်ဘဲ၊ ပြောမနေပါနဲ့ မွန်း’
 ‘မေမေနဲ့ မိမော် ထမင်းစားပြီးပြီလား’
 ‘စားပြီးပြီ’
 ‘ဦးလေး ဘိုရော’
 မေမေက ခေါင်းညိတ်သည်။
 ‘မွန်း ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်’
 မွန်း ရေချိုးသည်။
 ရေချိုးပြီး သနပ်ခါး အမြစ်တုံးလေးကို သွေးကာ လိမ်း
 ထားသည်။
 ‘မမမွန်းကို အစ်ကိုနိုင်းက ဘာတွေ ဝယ်ကျွေးလဲ’
 ‘မှကျွေးပါဘူး မော်ရယ်’
 ‘မမမွန်း လက်ထဲမှာ အထုပ်ပိုက်လာတာ မြင်ပါတယ်’
 ‘အဲဒါ သူ့အိမ်အတွက် မုန့်ဝယ်လာတာ’
 ‘မော် ကိတ်မုန့်စားချင်လိုက်တာ’
 ‘ဟင်းနော်...မော်’
 အစားအသောက်ကဲသော ညီမ မော်ကို လက်သီးဆုပ်ကာ
 သာရွယ်မိသည်။
 မော်က လျှာကလေးထုတ်ကာ ဇက်ကလေး ပုသွားပြီး
 မွန်း အနားမှ ထပြေးသည်။
 မွန်း သနပ်ခါးလိမ်း၊ အဝတ်လဲပြီးလျှင် စာစ်ယောက်
 ထည်း ထမင်း ထိုင်စားနေသည်။
 ‘မွန်းရေ...ဟေး မွန်း’
 ‘ဟော...ကိုနိုင်း’

ကိုနိုင်းက မွန်းနာမည် တစ်ကြော်ကြော်ခေါ်ရင်း အလေးပေါ် တက်လာသည်။

‘နင် ထမင်းစားနေပြီ၊ မွန်း ဘာဟင်းတွေနဲ့ စားလဲဟင်...ဟင်းလဲ မကောင်းဘူး၊ လာ ငါနဲ့လိုက်စား’

မွန်း၏ ထမင်းပန်းကန်ထဲကို ငုံ့ကြည့်ရင်းက ပြောလိုသည်။

ကိုနိုင်းသည် မွန်း ထမင်းစားတာနှင့် အရင်က မကြာခင် ဆုံတွေ့တတ်သော်လည်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေခဲ့မိသည်။

သည်တစ်ခါတော့ မွန်းအနားသို့ ရွေ့ခနဲ သွားထိုင် အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိသည်။

မွန်းတို့ သားအမိသုံးယောက်နှင့် ဦးလေးဘုံသည် နံရံစာရာ ညစာပါ မရှိ၊ ရှိတာလေးနှင့် ချက်စားတတ်သည်။

မွန်းနှင့် မော်ကလည်း ဟင်းကောင်းချက်ဖို့ မပူဆာပေါ်အိမ်ခြံမြက်တော့ ဦးဘို လခလေးနှင့် သည်အိမ်လေး နေရတာကိုပင် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်လျက် တတ်နိုင်သလေးလေး ချက်၊ တတ်နိုင်သလောက် ငွေလေးကို စုပါသည်။

သမီးတွေကလည်း မေမေ ဘာဟင်းချက်ချက် မညည်းညည်း ပူးပါ။

သည်နေ့စာ ကန်စွန်းရွက်နှင့် ကြက်ဥကြော်၊ ငါးပိကျိုလေးကိုသာ ချက်ထားသော်လည်း ထမင်းမြိန်ပါသည်။

‘ကြည့်ပါဦး...ကန်စွန်းရွက်ကြော် ငါးပိရည်ကျိုလေး လာပါ မွန်းရယ်၊ ကိုနိုင်းနဲ့ လိုက်စား’

‘နေပါစေတော့ ကိုနိုင်းရယ်’

‘လာပါဟာ...ကိုနိုင်းလဲ မစားရသေးပါဘူး’

ကိုနိုင်းက မွန်းလက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။

‘မွန်း ထမင်းဝခါနီးနေပါပြီ ကိုနိုင်းရဲ့’

‘နင် မဝသေးပါဘူး၊ ခုမှ စ စားတာ မဟုတ်လား၊ လာမင်းပါ’

မွန်း လက်ကို ဆွဲခေါ်လာသည်။

‘မေမေခင် ဆူထားပါဦးမယ်’

‘ဘယ်တုန်းက ဆူဖူးလို့လဲ၊ နင့်ဆို မာမိက ချစ်သားပဲ၊

ပြီးတော့ ချွေးမ တော်ချင်နေလား မသိဘူး’

‘ဟင်’

မွန်း သူ့ကို အံ့ဩတကြီး ကြည့် ဖိုက်ပါတော့သည်။

‘တို့ကို စိတ်မကောက်ပါနဲ့ မွန်းရာ၊ တို့ မနေတတ်တော့ဘူး’

မွန်းက ဆန်ဆေး၊ ရေထည့်ပြီး ထမင်းအိုးကို မီးဖိုပေါ် တည့်လိုက်သည်။

‘သွားလေ အဲဒီပန်းတွေ တင်ဝါသွင်ကို သွားပေးချင်၊ ငါ့ကို လာမပေးနဲ့’

ဝသုန်က ပန်းလေးများနှင့် မွန်း မျက်နှာကို အသာထိကပ်ကာ နောက်လိုက်သည်။

မွန်း သူ့အပေါ် သဝန်တိုမွန်း သိသောအခါ သူ့ရင်က အလိုလို ကြည့်နှူးသွားမိပါသည်။

‘မွန်းအတွက် ဝသုန် ခူးလာတာ သိပ်လှတာပဲ ကြည့်စမ်းကြည့်စမ်း’

သူ့မျက်နှာရှေ့ ရောက်လာသော ပန်းများကို မွန်း တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

‘မယူချင်ဘူး မယူချင်ဘူး၊ တင်ဝါသွင်ကို သွားပေးလိုက်...’

‘မွန်းကလဲကွာ၊ တင်ဝါသွင်အတွက် မဟုတ်ပါဘူးဆို၊ သူ့ကို တယ်တုန်းကမှ ပန်းမပေးပါဘူး မွန်းရာ’

‘အံ့မယ်...အပိုတွေ လာမပြောနဲ့၊ ပန်းများများ ဝယ်တဲ့အခါ အပိုမပေးဘူးလား’

‘ငါကတော့ မပေးဘူး’

‘ဘာကတော့ ပေးတယ်ပေါ့၊ ငါ့ကို မညာနဲ့ နှင်ပဲ အမြဲ ရောင်းနေတာ’

‘တမင်သက်သက် တင်ဝါသွင် ပန်ဖို့ တယ်တုန်းကမှ မပေးဖူးဘူး’

ဆခန်း (ငါး)

မွန်းသည်နံနက်စောစောစီးစီး ပန်းတွေ တစ်ပွေ့ တစ်ပိုက် လာပို့သော ဝသုန်ကို မျက်စောင့် ထိုးပစ်လိုက်ပါသည်။

‘မွန်း’

ဝသုန်သည် ထမင်းချက်ရန် ဆန်ဆေးနေသော မွန်းအနား လာရပ်လိုက်သည်။

‘မွန်း ဘာလို့ ဝသုန်ကို မပြောဘဲ ပြန်သွားရတာလဲ ဟင်...’

‘.... ....’

‘ပြောလေ မွန်း’

‘ပြန်ချင်လို့’

‘တင်ဝါသွင်ကို ပန်းတွေ အမြန်ခူးပေးပြီး ပြန်လာတော့ မွန်း မရှိတော့ဘူး၊ ဘာလို့ နှုတ်မဆက်ဘဲ ပြန်သွားရတာလဲ မွန်းရယ်’

‘သိဘူး’

‘ရေ...ဒီမှာ ဘုရားကပ်ဖို့ရော မွန်း ပန်ဖို့ရော’

‘မယူချင်ပါဘူး’

၆၈ ၂၂ ယဉ်ဝေသွင် (၆၉)

မွန်းက ယောက်မနှင့် ထမင်းအိုးထဲ စိုက်မွေလိုက်ပြီး.....
 'နှင့်ကို မခင်တော့ဘူး ဝသုန်၊ နင်ကလေ ငါ့ထက် တင်
 ဝါသွင်ကို ပိုခင်တာ မဟုတ်လား'
 'မခင်ပါဘူး မွန်းရာ၊ မွန်းကိုသာ အခင်ဆုံး၊ တို့ချာတိတ်-
 တဝံကတည်းက တို့လောက် ခင်ကြချစ်ကြတာ ရှိတာမှ
 မဟုတ်ဘဲ'
 'အမယ်လေး တော်စမ်းပါ၊ အဲဒီ ခင်တာချစ်တာ နင့်
 တာသာ ဘယ်ထားထား'
 'မွန်းရယ်၊ နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟာ'
 'ဒီလို ဖြစ်နေတာ၊ ဒီလို ဖြစ်နေတာ ကဲ....'
 မွန်းက ယောက်မနှင့် ဝသုန်၏ချိုစောင်းကို ဒေါက်ဒေါက်
 မြည်အောင် ခပ်ဖိဖိ ခေါက်လိုက်သည်။
 'မွန်း'
 ချော့မရတော့သော မွန်းကို ဝသုန်က စူးစိုက်ကြည့်ရင်း
 ခေါ်လိုက်ပါသည်။
 'ဘာလဲ'
 'မွန်း ကိုယ့်ကို တကယ်စိတ်ဆိုးတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား'
 'ဟုတ်တယ်....ဟုတ်တယ်'
 'ဒါဖြင့် ငါ့ကို စကားမပြောတော့ဘူးလား'
 'မပြောဘူး'
 'ငါ ပြန်တော့မယ် မွန်း'
 ဝသုန်က မွန်းအနားမှ ထ, သွားသည်။
 ဟင်....ဝသုန် တကယ်ပြန်သွားပြီ၊ သူ သူပြန်တော့လဲ ငါ့ရဲ့
 ရင်ထဲက မပြန်စေချင်ဘူး။

မွန်းက အိမ်လေးပေါ်မှ ဆင်းသွားတော့မည့် ဝသုန်၏
 နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့်နေသည်။
 မွန်း ဝသုန်ကို မပြန်စေချင်သေးပါ။ မွန်းကို ခင်လွန်း၍
 ယုယကြင်နာရှာသော ဝသုန်ကို မွန်း ပစ်ပစ်ခါးပြောဖို့
 မကောင်းပါ။
 'ဝသုန်'....
 '.... ....'
 'ဝသုန်....'
 ဝသုန်က မွန်းကို ခပ်တည်တည် လှည့်ကြည့်သည်။
 မွန်းက လက်ကလေး ယပ်ကာ လှမ်းခေါ်သည်။
 ဝသုန်က ပန်းတွေနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။
 'မွန်းကို စိတ်ဆိုးသွားလား ဟင်....'
 'စိတ်မဆိုးပါဘူး မွန်းရယ်၊ မွန်း အပြောကို တို့ဘယ်တုန်း
 က စိတ်ဆိုးဘူးလို့လဲ'
 'စိတ်မဆိုးဘဲ ဘာလို့ ပြန်သွားရတာလဲ'
 'စိတ်မကောင်းလို့'
 'ဝသုန်ရယ်....'
 ဝသုန်မျက်နှာ ငယ်ငယ်လေးကို ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်
 ပါသည်။
 'မွန်း ဝသုန်ကို စိတ်မဆိုးဘူးနော်'
 'ခုနက စိတ်ဆိုးတယ်၊ အခု စိတ်မဆိုးတော့ဘူး'
 'ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆိုးရဘူးနော်'
 'ဆိုးမှာပဲ၊ တင်ဝါသွင်နဲ့တွဲရင် စိတ်ဆိုးမှာ သိလား'
 'ဘယ်တုန်းက တွဲလို့လဲ'
 'မနေ့ကလေ၊ မနေ့ကလိုပေါ့'

‘သူတာသာ ပန်းဝယ်လာတာပဲ’
 ‘နောက်ကို ပန်း လိုက်ခူးမပေးနဲ့၊ သူတာသာ ကြိုက်
 တဲ့ပန်း တာကို ခူးပေးခိုင်းလိမ့်မယ်နော်’
 ဝသုန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
 ‘ရော့....ပန်းတွေ’
 ‘မွန်းဖို့နော်’
 ‘အေးပါ....ဟုတ်ပါတယ် မွန်းဖို့၊ မွန်းအတွက်ဆိုပြီး ခြံထဲ
 က အလှဆုံးပန်းတွေ ရွေးခူးလာတာ’
 ‘နောက်တစ်ခါ နှင်းဆီပန်းတွေ ယူမလာခဲ့နဲ့နော်၊ ဒီခြံ
 ထဲမှာလဲ ရှိတာပဲ’
 ‘အေးပါ....အဖိုးတန်ပန်းတွေ ရှိမှန်း သိပါတယ်၊ ကိုနိုင်း
 ပေးတဲ့ပန်းဆို အဖိုးတန်ချည်းပဲ မဟုတ်လား’
 ‘ဟင်းနော်....အထအန မကောက်နဲ့’
 မွန်းမျက်နှာမှ မျက်စောင်း လှလှလေးကို ဝသုန်က
 သဘောကျနေပါသည်။
 ‘တို့ပေးတဲ့ပန်းတွေ အခုတစ်ခါ ကိုနိုင်းကြောင့် ကြေမ့
 မသွားစေနဲ့နော် မွန်း’
 ‘မွန်း ဝယ်တာလို့ ပြောမှာပါ၊ ပြီးတော့ ကိုနိုင်းလဲ
 မမြင်ပါဘူး၊ ဒီအချိန် အိပ်ရာကတောင် ထသေးတာ မဟုတ်
 ဘူး၊ သူ့မသိပါဘူးဟယ်၊ နင်လဲ ကိုနိုင်းဆို ကြောက်နေပြီ
 နော်’
 ‘အဲဒါ မွန်းအတွက်ကြောင့်ပေါ့’
 ‘မွန်းအတွက်ကြောင့်’
 ‘ဟုတ်စာယ်....တို့အတွက်နဲ့ မွန်းကို စိတ်ဆိုးခံရမှာ စိုးလို့
 ပါတာ’

‘ကိုနိုင်းကလေး.... မနေ့ကညနေ နင့်ဆီက ပြန်တော့ သူ
 ဆိုင်ကယ်လေးနဲ့ မြို့ထဲကို ခေါ်သွားသေးတယ်’
 ‘မွန်းက မငြင်းတူလား’
 ‘ငြင်းတာပေါ့၊ သူက အတင်းခေါ်တာ’
 ‘မွန်း ပျော်လား’
 ‘ပျော်ပါဘူး၊ နင်နဲ့မှ မဟုတ်တာ’
 ဝသုန်က ဒေဝီပန်းလေးတစ်ခုကို ဆွဲနှုတ်ပြီး မွန်း နဖူး
 လေးကို ရိုက်လိုက်ပြီး....
 ‘မွန်း သိပ်ခွဲတတ်တယ်၊ မိခွဲလေး’
 ‘အဟုတ်ပြောတာ၊ ပြီးတော့ ကိုနိုင်းက ဆိုင်ကယ်မောင်း
 သိပ်ကြမ်းတာ ဝသုန်ရဲ့၊ သူ့ခါးကို ကိုင်ထားရတယ်’
 ‘မွန်းနဲ့ ကိုနိုင်းကို မသိတဲ့သူတွေက ချစ်သူတွေလို့ ထင်ကြ
 မှာပဲနော်’
 ‘ကြည့်စမ်း....မဟုတ်တာ ပြောပြန်ပြီ’
 ‘မွန်းနဲ့ သူကတော့ ကြာရင်....’
 ‘ဝသုန်နော်....တော်ဆိုတော်၊ ငါ့ကို ညီမလေးလိုချစ်တာ
 သိလား၊ ညက ကိတ်မုန့်တွေတောင် ဝယ်ကျွေးတယ်’
 ‘မွန်း ကျေနပ်တယ်ပေါ့’
 ‘မွန်း မစားပါဘူး၊ ထမင်းခေါ်ကျွေးလို့တော့ လိုက်
 စားရတယ်၊ အဲ....ဟယ်တော်၊ ထမင်းအိုး တည်ထားတာ
 အခုမှ သတိရတယ်၊ ဟောတော့....ဒုက္ခပါပဲ’
 မွန်း သတိရ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ထမင်းအိုးထဲ
 မှ ဆန်များက ပွက်ထနေသည်။
 ‘ဖယ်....ဖယ်....တို့ ကြည့်လုပ်လိုက်မယ်’

‘ဝသုန်က အနီးရှိ အဝတ်စုတ်တစ်ခုကို အမြန်ယူပြီး ထမင်းရည် ငဲ့လိုက်ပါတော့သည်။

‘ငါ့ကို မေမေ အဆူခံ ထိတော့မလို့၊ နည်းနည်းလိုတော့ တယ်နော်’

* * *

‘မွန်းရေ...မိဦး သူ့အဖေဆီ ပြန်သွားလို့၊ မေမေခင်ကို ထမင်းဟင်းလေး လာကူချက်ပေးပါဦးကွယ်’

ထမင်းချက်မလေး မိဦး ပြန်သွားသဖြင့် မွန်း ကိုနှိုင်းတံ့ ထိုက်ကြီးထဲတွင် သွားကူရပြန်သည်။

မေမေခင်က ထမင်းဟင်းကို မကိုင်တွယ်ပဲ ဆီချက်ကလေး သတ်လိုက်၊ ချင်းလေး ကြက်သွန်လေး ဘာလေး လောင်း ထည့်လိုက်၊ ဘယ်လို လုပ်လိုက်နှင့် အနားက ပြောပေးသည်။
‘ကျောင်းတက်ချိန်တွင် တက်၍ ကျောင်းမသွားခင်တွင် ဝင်ကူသင့်တာ ကူရသည်။

‘မွန်းချက်တဲ့ ဟင်းက သိပ် စားလို့ ကောင်းတာပဲ’
ကိုနှိုင်းကို ထမင်း ခူးကျွေးသောအခါ မွန်း မျက်နှာလေး ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ကိုနှိုင်းက ပြောလိုက်ပါသည်။

မွန်းချက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေခင် ချက်တာပါ ကိုနှိုင်းရယ်’

‘မာမိ ကို ကူရတာ မဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မွန်း ချက်တဲ့ ထမင်းဟင်းမို့ ကိုနှိုင်းလေ ထမင်းစားရတာ သိပ် ကောင်းတာပဲ၊ ဪ...မွန်းလဲ ဝင်စားလေ’

‘မွန်း မဆာသေးဘူး ကိုနှိုင်း’

‘လာပါ မွန်းရဲ့၊ ဘာလဲ မာမိဆူမှာ စိုးလို့လား’
ကိုနှိုင်းက မွန်းကို ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

‘မွန်း တကယ် မဆာလို့ပါ’
‘မွန်းနဲ့အတူ ကိုနှိုင်း စားချင်လို့ပါ’

‘ကိုနှိုင်းသာ စားပါ’
‘လာဆို...ထိုင်စမ်း မွန်း၊ မာမိ ကို ဘာလို့ကြောက်ရမှာ

လဲ၊ ပြီးတော့ မာမိလဲရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့’
မွန်း ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ကိုနှိုင်းက ထမင်းထည့်ထားသော မွန်းပန်ကန်ထဲသို့ ကြက် အသည်း ဆယ်ထည့်ပေးသည်။

‘မွန်း အသည်းမကြိုက်လို့ မစားဘူး ကိုနှိုင်း’
‘ဟုတ်လို့လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ကိုနှိုင်းရဲ့’
‘မွန်း ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မစားဘူး၊ ကိုနှိုင်းပဲစား

ပါ’
မွန်းက ကိုနှိုင်းပန်းကန်ထဲသို့ ကြက်အသည်းကို ပြန်ထည့် ပေးလိုက်သည်။

‘ဒါဆို ငါ့မြစ်ကိုစားနော်၊ ရေ?’
‘ကိုနှိုင်းရော ကြက်သားအတုံး ထည့်ဦးလေ၊ ဟောမိမှာ

ကြက်အဖို’
မွန်းက ဟင်းပန်းကန်ထဲမှ ကြက်သားအဖိုကို ဆယ်ထည့်

ရန် ဇွန်းနှင့်ခပ်လိုက်စဉ် ကိုနှိုင်းက မွန်းလက်ကလေးအား အသာအယာ ဖိကိုင်ထားလိုက်ပြီး....

‘ကိုနှိုင်းက ကြက်သားအဖိုကို မကြိုက်ဘူးဗျ’

‘မွန်း ဆယ်ထည့်ပေးမယ်လေ၊ ကိုနိုင်း ဘာကြိုက်လဲ ပြော’

‘ကြက်တစ်ကောင်လုံးမှာ ခူးအထက်ကပိုင်းထားတဲ့ပေါင်ရစ်သားလေးကို အကြိုက်ဆုံးပဲ၊ ကိုနိုင်းက မာမီ့ကို ဘယ်တော့မှ အသည်းတို့ အမြစ်တို့ အဖိုတို့ မချန်ခိုင်းဘူး၊ ကိုနိုင်းအတွက် အမြစ်တစ် ခူးအထက်က ပေါင်းသားလေးကို ချန်ထားခိုင်းတာ၊ မွန်းနဲ့ ကိုနိုင်းက အသည်းမကြိုက်တာ ချင်း တူတယ်နော်’

‘အသည်းတစ်ခုတည်း မစားဘာပါ၊ ကျန်တာအားလုံး စားတယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့သူဆိုတော့ ဟင်းရွေးလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဟင်းလျာမဝယ်ဖြစ်တဲ့နေ့ဆိုလဲ ငါးပိရည်ကျိုလေး တစ်မျိုး ထည့်ပဲ၊ တစ်ခါတလေ ဘဲဥကြော်နဲ့ စားလိုက်တာပဲ’

‘ကိုနိုင်းတော့ မစားနိုင်ဘူး၊ အိမ်ကချက်တဲ့ ဟင်းတွေပြီး ရင် ဟိုတယ်သွားစားတာပဲ’

‘ကိုနိုင်းက ခေါင်းလေးကို ငဲ့ကာစောင်းကာနှင့် ပြောနေလေသည်။’

‘ကိုနိုင်းတို့က ချမ်းသာတဲ့လူကိုး’

‘ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ဘာလဲမွန်း၊ ကိုနိုင်းတော့ ဒီလိုပဲ နေတာပဲ၊ ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာရော ဘာလဲ၊ ကိုနိုင်းကို အချိန်တန်ရင်သုံးဖို့ မာမီက ပေးတာပဲ’

ဆင်းရဲခြင်း ချမ်းသာခြင်းကို ကိုနိုင်းက တကယ်ပင်မသိပါ။

စိတ်ကလေးမျှပင် ဆင်းရဲဖူးသူ မဟုတ်ပေ။

တစ်ဦးတည်းသော သားချစ်ကို ‘မာမီက စိတ်ညစ်ညူး အောင် တစ်ခါမျှ မထားခဲ့ဘူးပါ။’

‘ကိုနိုင်းတော့ တစ်ခါမှလဲ နက်နက်နဲနဲ မတွေးဖူးဘူး၊ ချမ်းသာတာနဲ့ ဆင်းရဲတာ မတူဘူးလား မွန်း’

‘ဘယ်တူပါ့မလဲ ကိုနိုင်းရယ်’

‘ဘာတွေ မတူလဲ’

‘ကိုနိုင်းတို့ အခု တိုက်ကြီးနဲ့ ခြံကျယ်ကြီးနဲ့ ကိုင်ပိုင်ကားတွေနဲ့၊ စိန်ရွှေငွေဆိုတာလဲလို့လေးသေးမရှိ၊ ပြီးတော့ ကိုနိုင်းအဖေက အဲ... ဒယ်ဒီကဆို ရာထူးကြီးနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအဖေ အဆင်ပြေတယ်၊ စီးပွားရေးဆိုလဲ ဘာပူစရာရှိသေးလို့လဲ၊ အဲဒါ ချမ်းသာတာပေါ့၊ အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံတဲ့သူဆိုရင် ချမ်းသာတာ မဟုတ်လား၊ မွန်းတို့ကျတော့ ဘာတစ်ခုမှ မပြည့်စုံဘူး၊ အဖေမရှိတော့ဘူး၊ စီးပွားရေးဆိုတာကလဲ ကောင်းဘူး၊ နောက်ပြီး ကိုနိုင်းတို့ ပေးထားတဲ့ အိမ်လေးမှာ နေရတယ်၊ ဦးလေးဘို့ လခလေး၊ မွန်းနဲ့ မော်တို့အတွက် ကျောင်းစရိတ်ထောက်ပေးတာလေးနဲ့ နေရတာ စားရတာ မဟုတ်လား’

‘မွန်းရယ်’

အသက်ကလေး ငယ်ငယ်နှင့် ဘဝကပေးသော အသိကြောင့် လူကြီးလေးပမာ ပြောဆိုနေသည့် မွန်းကို ကြင်နာစွာ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

‘မွန်းတို့လို ဝတ်ရတယ်၊ စားရတယ်၊ နေရထိုင်ရတယ်ဆိုရင် ကိုနိုင်း ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကို ကြောက်လာမှာ၊ မွန်းတို့လို ဆင်းရဲတဲ့ ဘဝဆိုတာ ချမ်းသာတဲ့လူတွေ အစားကောင်းကောင်းစားသလို စားချင်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အဖိုးတန် အဝတ်အဆင် လှလှလေးတွေမြင်ရင် ဝတ်ချင်တာပေါ့၊ ဒါ’

ပေမယ့် ကိုယ့်မှာက သူများတွေလို ငွေဖောဖောသိသိ သုံးဝယ်နိုင်တာမျိုး မဟုတ်တော့ ဒီလိုပဲ နေရတာပေါ့'

‘မွန်းလေး... မွန်းကို ကိုနိုင်း သိပ်သနားတာပဲ’

ကိုနိုင်းက မွန်း လက်ဖဝါး နှုတ်အိအိလေးကို ဘယ်ဘလက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။

မွန်းသည် ကိုနိုင်းမျက်နှာကို ပြန်ကြည့်နေမိပါသည်။

‘မွန်းလေး’

ကိုနိုင်းရင်တွင် ဖော်မပြတတ်သော ခံစားမှုမျိုးကို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

မွန်းကို ဝသုန်နှင့် တွဲတုန်းက မောင်နှမလို ချစ်ခင်မှုနှင့် သဝန်တိုရခြင်းပါ။

အလျင့်အလျင်က မွန်းဆိုသော ကောင်မလေး၏ အလှအပျိုကို သေချာစွာ မကြည့်ဘူးခဲပေ။

သည်နေ့ သည်အချိန် သည်နေရာ သည်မိနစ်ပိုင်းလေးအတွင်း ထမင်း အတူယှဉ်စားကြရင်းမှ မွန်း မျက်နှာလေးကို ဂရုစိုက်ကြည့်မိပါသည်။

မွန်းမျက်နှာလေးသည် အရက်ဦးတွင် ဖူးပွင့်သော ပန်းကလေး တစ်ပွင့်နှယ်။

မိုးစက် မိုးပေါက်တို့ကြားတွင် မိုးသီး မိုးစက်ပွင့်လေးများ ခိုသီးနေသော ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို။

နှင်းမှုန်နှင်းစက်ပွင့်လေးတွေ စိုနစ်နေသော ဆောင်းပန်းလေး တစ်ပွင့်ပမာ လှနိုင်လွန်းပါသည်။

မွန်း မျက်လုံးလေးသည် သမင်မ မျက်လုံးလေးကို မှိုင်းစက် မှိုင်းစိုတောက်ပနေသည်။

မျက်လုံးလှလှ နှစ်ခုကြားမှ သွယ်ဆင်း ကျလာသော တက်တက် ပေါ်လွင်ပြီး လှလှပပ နေရာယူထားသည်။

ပန်းနှုရောင် နှုတ်ခမ်းထူထူလေးကလည်း မပွင့်တပွင့်၊ မီးငုံဖူးလေးနှယ် လှနေပြန်သည်။

မျက်နှာပြင် ဝင်းဝင်းတွင် အသားစိုင့်လေးများ ကလေးကလေးက အချိန်ခွက်တစ်ခုဆို၍ ပါးချိုင့်လေးပင်မရှိအောင် ညှာနေပါသည်။

မွန်း၏ မျက်နှာပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးလေးကို ကြည့်ရင်း သူ့ရင်တွင်း အေးစိမ့်သွားပါသည်။

‘မွန်း ကိုနိုင်းတို့လို မနေချင်ဘူးလားဟင်’

မွန်း မဖြေချင်။

‘ပြောလေ မွန်း’

‘မွန်း... မွန်း...’

‘မွန်း... မွန်းလေးရယ်၊ ကိုနိုင်း ရင်ထဲမှာလေ မွန်းစကားနားတွေကို ကြားပြီး ဘယ်လို ခံစားရမှန်း မသိပါဘူးကွာ’

ဘယ်တုန်းကမျှ နှုတ်နယ်နယ် စကားမျိုးကို ကိုနိုင်းဆိုမှ မကြားဖူးခဲပါ။

မွန်း၏ လက်ဖဝါးလေးများကို ဆုပ်နယ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများက မွန်း မျက်နှာလေးပေါ်မှ လွဲဖယ်၍ မှိုင်းနိုင်တော့ပါ။

‘ကိုနိုင်း သိပ်ချစ်မိတဲ့ မွန်းလေးရယ်’

မွန်း မကြားနိုင်သော စကားလုံးလေးကို သူ တိုးတိုး တိတ်တိတ် ပြောနေမိပါတော့သည်။

ဆခန်း (ခြောက်)

‘ဟဲ့...မွန်း...ထမင်းချက် သွားကော့လေ’

ဒေါ်မြမြသည် အဝတ်လျှော်ဖွတ်ရန် အဝတ်တွေ စုပေး
သော မွန်းကို ဆေးလိပ် သောက်ရင်းမှ လှမ်းပြောလိုက်ပါ
သည်။

‘မေမေ သွား၊ မွန်း အိမ်က ထမင်းဟင်းပဲ ချက်လို့
တော့မယ်’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ညကတည်းက ကိုနိုင်း မေမေက မွန်းကို
လွတ်ပေးပါတဲ့’

မွန်း မသွားချင်ပါ။

မနေ့က ထမင်းစားခန်းထဲတွင် အရင်ကအမူအရာများနှင့်
လုံးဝမတူသော ကိုနိုင်း၏ အမူအရာ ရှုန်းလဲ့လဲ့ မျက်လုံး
ကြောင့် မွန်း မသွားချင် ဖြစ်ရပါသည်။

မွန်း လက်ကလေး တစ်ဖက်အား အသာအယာ ဖိဖြုတ်
ကိုင်ထားသော ကိုနိုင်း လက်နေရာလေးက နွေးထွေးဆဲ ရှိပုံ
သေးသည်။

‘မွန်း မသွားချင်ပါဘူး မေမေရယ်၊ တော်ကြာ အိမ်က
အလုပ်တွေ မပြီးဘဲနေပါဦးမယ်’

‘အိမ်ကအလုပ် ပြီးတာ မပြီးတာထား၊ မော်လဲ ရှိသားပဲ၊
သွားပြန်သွားတဲ့အချိန်လေးမှာ ဝတ္တရားမပျက်သွားလုပ်ပေးရ
တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ဈေးဝယ်လဲ သွားရဦးမယ်၊ တော်ကြာ
နေပြန်နေရင် မကောင်းဘူး’

မွန်း အဝတ်အစား အားလုံးကို ဆပ်ပြာမုန့်နှင့် စိမ်ထား
ဆီခဲကာ တိုက်ကြီးဆီ ထွက်လာခဲ့သည်။

မွန်း နောက်ဘက်ပေါက်မှအဝင် ကိုနိုင်းနှင့် တည့်တည့်
ပြောနေသည်။

မွန်း သူ့ဘေးနားမှ ရှောင်ထွက်လာခဲ့သည်။
‘မွန်း’

ကိုနိုင်းက နောက်မှ လိုက်လာပြီး ဒေါ်လိုက်သဖြင့် မွန်း
ရပ်နေပါသည်။

‘မွန်း ဈေးသွားရမယ်လို့ ပြောတယ်၊ ကိုနိုင်း လိုက်ဖို့
ဆီခဲနော် သီလား၊ ခြံအထွက်က စောင့်နေနော်’

‘မွန်း ဈေးမသွားချင်ပါဘူး’
‘မာမိကခိုင်းရင် မွန်း သွားရမှာပဲ၊ မွန်း ဘယ်တုန်းက
ဘာပဲ စကားကို နားမထောင်ခဲ့ဖူးလို့လဲဟင်...ဟုတ်ကဲ့ ဆိုတာ
ပဲ ပြီးနေခဲ့တာ မဟုတ်လား’

ကိုနိုင်းပြောသလို မွန်း ‘ဟုတ်ကဲ့’ ခဲ့ရပြန်ပါသည်။

ခြံအလွန်တွင် မွန်း ယောင်ပေပေနှင့် စောင့်နေရပါ
သည်။

အတော် ကြာတော့မှ ဆိုင်ကယ်လေးနှင့် ကိုနိုင်း ထွက်
လာသည်။

သူသည် ဆိုင်ကယ်လေးကို စက်ချိန်သတ်ကာ မွန်းအနား
လာရပ်ပြီး....

‘မြန်မြန်တက်’

ဆိုင်ကယ်လေး နောက်မြီးပိုင်းက မွန်းတက် ထိုင်လိုက်ရသည်။

‘မွန်း...’

‘ရှင်...ကိုနိုင်း’

‘မနက်ဖြန် ကိုနိုင်း ကျောင်းလိုက်ပို့မယ်’

‘မွန်းတစ်ယောက်တည်း သွားနေကျပဲ ကိုနိုင်းရယ်’

‘မသွားရဘူး’

‘တုံးတိတိ သူ့စကားကြောင့် မွန်း တော် တော် နှုတ်စကား မပြောရဲတော့ပေ။’

‘နင်...ငါနဲ့ ဘာလို့ အတူတူ မသွားချင်ရတာလဲ’

.....

‘ပြောစမ်း မိမွန်း’

‘မေမေခင်တို့က မွန်းနဲ့ ကိုနိုင်းကို’

‘တော်စမ်း...တဆိတ်ရှိ မာမိနဲ့ပဲ အကြောင်း ပြနေတာပဲ။ တာလဲ နင်က ဟိုကောင် ဝသုန်နဲ့ သွားချင်တာ မဟုတ်လား၊ မသိရင် ခက်မယ်’

‘ဝသုန်က ကျောင်းတက်ခါနီးမှ လာတာပါ။ သူနဲ့ ဆိုင်လိုလဲ ကိုနိုင်းရယ်’

‘ဘာမှ မဆိုင်ရင် ငါ့စကားကို နားထောင်ရမယ်’

‘မွန်းကို ကျောင်းလိုက်ပို့ရတာ ကိုနိုင်း ဒုက္ခပိုပါတယ် ကိုနိုင်းဘာသာ ကျောင်း အေးအေး ဆေးဆေး တက်ပနော်’

‘ဒုက္ခမပိုဘူး၊ တမင် လိုက်ပို့ချင်လို့ကို ပို့မှာ’

‘ထုံးစံအတိုင်း မွန်း ငြိမ်နေရပြန်ပါသည်။’

မငြိမ်လျှင်လည်း ကိုနိုင်း ဆက်ဆူမှာကို မွန်း သိပြီး ဖြစ်နေပါသည်။

ဈေးဝယ်ပြီး အပြန်တွင်တော့ ဆိုင်ကယ်ကို တိုက်ရှေ့ထိ ရောက်အောင် စီးလာခဲ့ပါသည်။

မေမေခင်က မွန်းတို့ကို ငယ်ငယ်တုန်းကလို အထင်မျိုးရှိ၍ ထားမသိ။ ဘာမျှ မပြောပေ။

ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်ပြီးချိန်တွင် ကိုနိုင်း မွန်းအနား ရောက်လာပြန်သည်။

‘မွန်း ကိုနိုင်းနဲ့ အပြင်လိုက်ခဲ့ပါလား’

‘မွန်း...မအားဘူး ကိုနိုင်း၊ အဝတ်တွေ လျှော်ရဦးမယ်’

‘လုပ်ပြီ’

မကျေနပ်သော အကြည့်နှင့် မွန်းကို ခါးထောက် ကြည့်သည်။

‘နောက်နေမှနော်...ကိုနိုင်း’

‘ဒီနေ့ သွားချင်တာ’

‘အပြင်ကို ဘာသွားလုပ်မှာလဲ’

‘နင့်ဆံပင် သွားဖြတ်ပေးမလို့ပေါ့’

‘မွန်း...ဆံပင်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

‘ကိုနိုင်း ကြိုက်တဲ့ ပုံစံမျိုးထားပေးမလို့’

‘ဟင်...မွန်း...ဒီလိုပဲ နေချင်ဘယ်’

မွန်းက ပခုံးထိ ရှည်သော သူ့ဆံပင်ကို လက်နှင့် စမ်းကိုင်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

‘မွန်းကို ကိုနိုင်း သိပ်လှစေချင်လို့ပါ’

‘ဟင်အင်း...မွန်း၊ ဒီထက်တိုတဲ့ ဆံပင် မဖြတ်ချင်စော့ သူး’

မွန်းက ဆံပင်လေးတွေ ဖွာဆန် ကြဲသွားသည်အထိ ခေါင်း ခါပစ်လိုက်ပါသည်။

ကိုနိုင်းက ချစ်စရာကောင်းသော မွန်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် လေး ကြည့်လိုက်ပါသည်။

မွန်း.....ကိုနိုင်း အကြည့်ကြောင့် မျက်နှာလေးကို တခြား ဘက်သို့ လှည့်ပစ်မိသည်။

ခုတလော ကိုနိုင်း မျက်လုံးကြည့်ပုံလေးတွေ မရိုးတော့ မွန်းကို မွန်း သတိထားမိလိုက်သည်။

‘သား.....ကိုနိုင်းရေ.....’

ဒေါ်သီရိခင် အသံကြောင့် မွန်း လန့်ဖျပ်ကာ အသံကြား ရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘ဟော....မေမေခင် ကိုနိုင်းကို ခေါ်နေပြီ’

ကိုနိုင်း နှေးကွေးသော ခြေလှမ်းများနှင့် မွန်း အပါးမှ ထွက်သွားသည်။

‘မွန်းရေ.....ထမင်းပွဲ ပြင်လိုက်တော့ကွယ်’

မွန်း ကပျာကယာ ထမင်းပွဲ ပြင်လိုက်သည်။

ကိုနိုင်း ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာပြန်သည်။

‘အလကားပါကွာ၊ ချိုသီ လာတာများ အထူးအဆန်း လုပ်ပြီး မာမိက ခေါ်နေလိုက်ရသေးတယ်’

ကိုနိုင်းက သူ့ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေ သည်။

‘မေမေခင်ကို ထမင်းစားဖို့ မွန်း သွားခေါ်လိုက်တော့ မယ်နော်’

‘မခေါ်နဲ့၊ မာမိ ချိုသီတို့အိမ် လိုက်သွားမလို့တဲ့’

‘ခုနက မွန်းကို ထမင်းပွဲ ပြင်ခိုင်းထားတာ’

‘သွားမခေါ်ပါနဲ့ဆိုဟာ....’

ကိုနိုင်း ဘာကို စိတ်ထဲ မတွေ့မွန်း မသိပေ။

‘ဒါဖြင့် ကိုနိုင်း စားလိုက်နော်’

‘မစားချင်ဘူး၊ အပြင်သွားစားမယ်’

‘ကိုနိုင်း ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေလဲဟင်’

မွန်း မရဲတရဲ မေးလိုက်ပါသည်။

ကိုနိုင်းက မျက်မှောင်ကြီး ကြုတ်နေသည်။

‘ဟဲ့....မွန်း ချက်တဲ့ ထမင်းဟင်းတွေကို မစားချင်လို့လား တင်....’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မာမိ ကို မကျေနပ်လို့’

‘မေမေခင်က ကိုနိုင်း မကြိုက်တာ ဘာပြောလို့လဲဟင် ကိုနိုင်း’

‘နင် ဘာမှ မသိပါဘူးဟာ’

မွန်းက ပြင်ဆင်ခူးခပ်ထားသော ထမင်းပွဲကို စိုက်ကြည့် နေသည်။

‘မမမွန်းရေ.....အစ်ကို ဝသုန် ရောက်နေတယ်’

‘အေး.....အခုပဲ လာခဲ့မယ် မော်’

မော်က မွန်းကိုခေါ်ပြီး ပြန်သွားသည်။

မွန်းက ကိုနိုင်းကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဟင်းခွက်ကို အိုးထဲ ပြန်ထည့်ရန် ယူလိုက်စဉ် ကိုနိုင်းက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

‘အဲဒါ ဘာလုပ်လို့လဲ မွန်း’

‘အိုးထဲ ပြန်ထည့်မလို့၊ ကိုနိုင်း မစားတော့ဘူး အပြင်မှာ သွားစားမလို့ဆို’

‘ဒီမှာပဲ စားမယ်၊ ပန်းကန်ထဲ ထမင်းထည့်ပေး’

မွန်းက ပန်းကန်ပြားထဲသို့ ထမင်း ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

‘မွန်း...အိမ်ခဏ ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော်’

‘မပြန်ရဘူး’

‘ခဏလေးပါ ကိုနှိုင်းရယ်’

‘မပြန်ရဘူးဆို မပြန်ရဘူး’

မွန်းသည် ကိုနှိုင်း ထိုင်နေသော စားပွဲ၏ တစ်ဘက်တွင် ငိုဝံ့တွေ့တွေ့နှင့် ရပ်နေပါသည်။

‘ဟိုကောင် ဝသုန် အိမ်မှာရောက်နေလို့ ပြန်မှာမဟုတ်လား’

‘မွန်း စကားလေး တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းပြောပြီး ချက်ချင်း ပြန်လာမှာပါနော်’

‘ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြောစရာမလိုဘူး၊ နင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်ကို အရေးပေးချင်တာလဲ မွန်း’

‘မွန်း အရေးပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ လာတာမို့၊ ပြီးတော့ ဝယ်ဝယ်ကတည်းက ကျောင်းအတူ နေလာရတော့....’

‘မလိုပါဘူးတာ’

ကိုနှိုင်း ရင်ထဲ အသည်းတစ်နေရာမှ ချစ်မေတ္တာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသော သဝန်တို့စိတ်ကလေးကို မွန်း မသိပေ။

မွန်းသည် ကိုနှိုင်းအနီးတွင် ရပ်ရင်း အိမ်လေးပေါ်တွင် ထိုင်စောင့်နေမည့် ဝသုန် မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်ကာ သနားနေပါသည်။

‘လာ...ငါနဲ့ အပြင်လိုက်ခဲ့ မွန်း’

‘ဟင့်အင်း....’

‘ဘာ ဟင့်အင်းလဲ’

သူသည် ထမင်းပွဲကို မစားဘဲထားကာ မွန်း လက်ကို ဆွဲခေါ်ခဲ့ပါသည်။

မွန်းသည် ကိုနှိုင်း ဆိုင်ကယ် နောက်ခြီးလေးတွင် ပါသွားရင်း အိမ်လေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။

‘ဝသုန်ရယ်....’

ဝသုန်သည် မွန်းတို့အိမ်ရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ ငေး၍ ကြည့်ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။

* * *

‘ဝသုန်ခရေ....’

ထုံးစံအတိုင်း မွန်းသည် ဝသုန်တို့ ခြံထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

‘ဟာ....ဘာ၊ ဝသုန်ရောဟင်’

အိမ်ပေါက်ဝတွင် ရပ်လာသော ဘဘကို မွန်း မေးလိုက်ပါသည်။

‘ဝသုန် ခြံထဲမှာ မွန်း’

မွန်း ခြံထဲ ပြေးလာခဲ့သည်။

‘ဝသုန်ရေ....’

‘.... ....’

‘ဟေး....ဝသုန်’

မွန်း အသံလေး ကြားသော်လည်း ဂမုန်းပန်းပင်များ ကြားထဲတွင် ထိုင်နေသော ဝသုန် ပြန်မထူးပေ။

‘ဝသုန်ရေ...’
 သူ့အနားသို့ ရောက်ခါနီးလာသည့်တိုင် ဝသုန် ပြန်လည်
 မထူးမိ။
 ‘တယ်တော့...ကြည့်စမ်း ဝသုန်ရယ်’
 မွန်းက ဝသုန် အနား လာထိုင်ရင်း...
 ‘မွန်း ခေါ်တာ တာလို့ မထူးတာလဲ’
 ‘.....’
 ‘ဝသုန်...’
 ဝသုန်က လှည့်ကြည့်သည်။
 ‘ဘာဖြစ်နေတာလဲ ပြောစမ်း၊ မွန်း ခေါ်နေတာကို
 တာလို့ ပြင်နေရတာလဲ’
 မွန်းက ဝသုန် ပခုံးတစ်ဖက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲကိုင်
 လှုပ်ယမ်းလိုက်ပါသည်။
 ‘နေမကောင်းလို့ပါ မွန်းရယ်’
 ‘ဟင်...နင် နေမကောင်းလို့ ဟုတ်လား၊ မွန်း ကိုယ်တွေ
 ပူနေသလား’
 မွန်းက ဝသုန်၏ နဖူးလေးကို သူ့လက်ကလေးနှင့် အသား
 စမ်းကိုင်လိုက်ပါသည်။
 ‘ကိုယ်လဲ မပူပါဘူး’
 ‘ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ပါ မွန်းရာ’
 ‘မွန်း နှိပ်ပေးမယ်လေ’
 ‘မနှိပ်ပါနဲ့ မွန်းရယ်’
 သူမအား တစ်ချက်လေးမျှ ကြည့်ဖော်မရသော ဝသုန်ကို
 မွန်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည်။
 ဝသုန်ရေ’

ဝသုန်က ခေါင်းထောင်ကာ တင်ဝါသွင် အသံကြားရာ
 ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။
 ပြီးတော့ မွန်းအနားမှ ထပြေးသွားသည်။
 ‘ဘာပန်းတွေ လိုချင်လဲ တင်ဝါသွင်’
 ‘ဘုရားပန်းကပ်ဖို့ သစ္စာပန်းလှလှ နှစ်ဆယ်ဖိုးနော်’
 ‘နင် ပန်ဖို့လဲ ပေးလိုက်ဦးမှာပါ တင်ဝါသွင်ရာ’
 ‘ဒါဆို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝသုန်ရာ’
 ‘ကျေးဇူးတင်ရမယ့် လူတွေလား တင်ဝါသွင်ရဲ့’
 ဝသုန်စကား အဆုံးတွင် တင်ဝါသွင်က တခစ်ခစ် ရယ်
 မောလိုက်ပါသည်။
 မွန်းမျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲဝဲလည်နေသည်။
 ရင်ထဲမှ နှလုံးသားကလည်း ဆတ်ဆတ် ခုန်နေပါသည်။
 မွန်းနှလုံးသားတွင် သည်လို ခံစားမှုမျိုး တစ်ခါမျှ မခံ
 စားရဘူးပါ။
 ‘မေမေက ပြောတယ်၊ ဝသုန်ခြံထဲက ပန်းတွေက သိပ်
 လှတာ အပိုလဲ ပေးတယ်၊ သူ့ဆီပဲ သွားဝယ်တဲ့၊ ပြီးတော့
 ပန်းပွင့်တွေက....’
 ‘အံ့မယ်...တင်ဝါသွင်က ပန်း ပိုပေးလို့ မြောက်နေတာ
 ပေါ့ ဟုတ်လား’
 ‘တကယ် ပြောနေတာ’
 ‘ငါကလဲ အလကား နောက်တာပါဟာ၊ ကဲ ရော့...
 ဟောဒီမှာ တင်ဝါသွင်ပန်ဖို့ နှင်းဆီပန်း တစ်ပွင့်’
 တင်ဝါသွင်က ဝသုန် လက်ထဲမှ ပန်းကို ပြုံး၍ ကြည့်
 ပြီး...
 ‘ငါ့လက်က မအားဘူး၊ နင် ပန်ပေး’

တင်ဝါသွင်က သူမလက်ထဲတွင် ပွေ့ပိုက်ထားသော သစ္စာပန်းများကို ပြရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ငါ့ဝန်း မပန်တတ်ဘူး၊ အိမ်ကျမှ ပန်ပါဟာ ရော့... ပန်း၊ ပန်းဖိုးကို အဘကို ပေးလိုက် သိလား’

‘ပန်ပေးပါဟာ၊ အိမ်ကျ ဝသုန်ပေးလိုက်တဲ့ပန်း တစ်ခါ တည်း ပန်လာတာ ပြချင်လို့’

ဝသုန်က ပန်းကို မပန်တတ် ပန်ဘတ်နှင့် ကလစ်ပြင့်ညှပ် ကာ ပန်ပေးလိုက်သည်။

တင်ဝါသွင်မှာ သဘောကျ ကျေနပ်သွားပြီး ဝသုန် အနားမှ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထွက်သွားပါသည်။

သည်တော့မှ ဝသုန် မွန်းအနား လျှောက် လာ ခဲ့ပါ သည်။

မွန်းက ရှိုက်ကာ ငိုနေသည်။

‘မွန်း ငိုနေတယ် ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘နင် ငါ့ကို မချစ်ဘူး၊ မခင်ဘူး’

‘မွန်းရယ်’

‘အစကဆို တမွန်းတည်း မွန်းနေတာ၊ ငါသိပါတယ် ဝသုန်ရယ်၊ နင် ငါ့ကို ဘယ် ခင်တော့ ချစ်တော့မလဲ၊ နင်နဲ့ တင်ဝါသွင်တို့...’

‘မွန်း...’

‘ဟုတ်တယ်...နင်နဲ့ တင်ဝါသွင်တို့ ချစ်နေကြပြီ မဟုတ် လား၊ ဒီတော့ ငါ့ကို မေ့သွားပြီပေါ့’

‘မွန်းရယ်...မွန်းကို အလျင်ကလီပဲ ဝသုန်ဆိုတဲ့ကောင် က ချစ်ခင်နေတာပါပဲ’

‘နင် ငါ့ကို ညှာနေတာ’

ဝသုန်က သက်ပြင်း တစ်ချက်ကို ချလိုက်ပါသည်။

မနေ့က မွန်း ကိုနှိုင်း ဆိုင်ကယ်လေးနောက် ပါသွား တွန်းက ညှာလို ခံစားမှုမျိုးကို မွန်း ခံစား နေရလိမ့်မယ် ဆိုတာ ဝသုန် သိနေပါသည်။

မွန်းအပေါ် မောင်နှမလို အချစ်ထက် ကျော်လွန်ကာ ချစ်မိနေမွန်း မနေ့ကမှ ဝသုန်တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ နား ထည်ရပါသည်။

သူ မွန်းကို ချစ်နေသော်လည်း ဖွင့်မပြောရဲပါ။

‘နင် တင်ဝါသွင်ခေါင်းကို ပန်း ပန်ပေးပြီ ဆိုကတည်း တ နင်တို့နှစ်ယောက် ဘယ်လောက် ရင်းနှီးနေတယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ် ဝသုန်ရယ်’

‘မဟုတ်ဘူး မွန်း’

မွန်းက သူ့ပါးပြင်မှ မျက်ရည်စများကို လက်ဖမိုးနှင့် သုတ်ပြီး မဝံ့တတ် ရပ်လိုက်သည်။

‘ငါ့ကို ဘာမှ ပြောပြ မနေနဲ့၊ နင်က မခင်တော့လည်း ခင်မင်တဲ့သူလို နေရတာပေါ့၊ နင် ငါ့ကို နောက် ခေါ် ရော့ မလိုတော့ဘူး၊ ငါ့ဆီ လာစရာလဲ မလိုဘူး သိလား’ မွန်းက ဝသုန်အနားမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက် သွားပါသည်။

‘မွန်းရယ်’

ဝသုန်က မွန်း၏ နောက်ကျောပြင်လေးကို ကြည့်ရင်း ထန်ခဲ့သည်။

‘ငါ မနေ့က ခံစားရတဲ့ အဖြစ်လေးကို မွန်း မသိလို့ တင်ဝါသွင်နဲ့ အထင်လွဲတာပါ မွန်းရယ်’

အခန်း (ခုနစ်)

တက္ကသိုလ် ကျောင်းဝန်း၏ အတန်းထဲတွင် စောဝေ
ရောက်နှင့်နေသော ဝသုန်သည် သူ့ခုံတွင် ထိုင်ကာ ငိုနေ
သည်။

သူနှင့် မေဂျာချင်း တူသည့် တင်ဝါသွင်မှာလည်း ကျား
သို့ စောစော ရောက်လာပါသည်။

‘ဟင်... ဝသုန် အတန်းထဲကို စောစောရောက်နေတယ်
ခါတိုင်းဆို ကျောင်းတက်ခါနီးမှ ရောက်လာတယ်၊ ဒီ
ကြားသားမိုးကြိုး’

ဝသုန်က မကောင်းတတ်သဖြင့် ခပ်ယဲယဲလေး ပြုံး
လိုက်ပါသည်။

‘ဪ... ဒါနဲ့ မွန်းနဲ့ နင် ဘာဖြစ်လာတာဟင်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘မွန်းက နင့်ကို ဘာလို့ စကားမပြောတာလဲ၊ အခု
တစ်ပတ်နီးနေပြီ၊ နင်နဲ့လဲ အတူမသွားဘူး၊ အစက မွ
ကျောင်းအလားကို ကျောင်းပေါက်ဝကနေပြီး နင် စော
နေကျ မဟုတ်လား၊ မွန်းလဲလာရော နှစ်ယောက်သ

ကျောင်းထဲ အတူလာကြရော၊ မွန်းစားကျောင်း ဆင်းတော့
အတူတူ’

‘မွန်းက ငါ့ကို စိတ်ကောက်နေတာ’

‘ဘာလို့ စိတ်ကောက်ရသတဲ့လဲ’

‘မသိပါဘူးဟာ’

ဝသုန်က စိတ်ပျက်သလို လေသံနှင့် ပြောလိုက်ပါ
သည်။

‘ငါ သွားပြောပေးမယ်လေ’

‘မပြောနဲ့... မပြောနဲ့၊ ဒီလိုဆို သူက ပိုကောက်တာ
ပင်ဝါသွင်ရဲ့’

ဝသုန်က သူ့လွယ်အိတ်လေးကို ကောက်လွယ်ပြီး အတန်း
ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ကျောင်းတက်ခါနီးတွင် မွန်းရောက်လာသဖြင့် ဝသုန် သူ
မေရာသူ အမြန်ပြန်လာပြီး ထိုင်နေလိုက်ပါသည်။

မွန်း ခုံနှင့် ဝသုန် ခုံမှာ ရွေ့နေကတ် ဖြစ်ပါသည်။

မွန်း ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်၍ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲကာ ဖတ်နေ
ပါသည်။

‘မွန်း’

မွန်းက မလှုပ်။

မွန်း... နှုတ်ခမ်းလှလှလေးနှစ်ခု ချိတ်လုမတတ် ဖြစ်နေပါ
သည်။

‘မွန်း’

မွန်းက မျက်စောင်းလေးပင် လှည့်ထိုးမကြည့်ပေ။

မွန်းကို ခေါ်မရသောအခါ ပလတ်စတစ်ပေတံနှင့် လှမ်း
ညှိလိုက်ပါသည်။

မွန်းက ရှေ့တိုး ထိုင်လိုက်သည်။

ဝသုန်က မွန်း ကျောကို ပေတံလေးနှင့် တို့လိုက်ပြန်သည်။

‘နင်.... ငါ့ကို လာမစနဲ့’

ခပ်စိမ်းစမ်း မျက်လုံးတို့နှင့် ကြည့်ကာ ပြောလိုက်စေ မွန်းကြောင့် ဝသုန်ရင်ဝယ် နင့်ခနဲနေအောင် ခံစားရပါသည်။

‘ညနေ ကျောင်းဆင်းရင်.... အတူတူ ပြန်ရအောင်နော်’

‘ကိုနိုင်း လာခေါ်လိမ့်မယ်’

‘ကိုနိုင်း’ ဆိုသည့် အသံကြောင့် ဝသုန်သည် လက်ပေတံကို သုံးပိုင်း ပိုင်းအောင် ချိုးပစ်ပြီး အခန်းထဲမှ လာခဲ့ပါတော့သည်။

‘ငါ့သိပါတယ် မွန်းရယ်၊ နင့်စိတ်တွေ ပြောင်းလဲနေကြပြီ မဟုတ်လား၊ ငါက ကိုနိုင်းတို့လောက်မှ ချမ်းသာကောင် မဟုတ်တော့ ငါ့အပေါ် စိမ်းနိုင်တာပေါ့၊ အပေါ်တမင် အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာပြီး မခေါ်တာမလား မွန်း’

ဝသုန်နှင့် မွန်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စိမ်းကြသည်။

ခါပေမယ့်.... သူတို့နှစ်ဦး၏ ရင်ထဲတွင် ပြင်းထန်စေအနာတစ်ခုကို ခံစားနေကြရပါသည်။

ဝသုန်ရင်တွင် မွန်းနှင့် ကိုနိုင်း အလျင်ကထက် ရင်ပိုမိုနေသလားဆိုကာ မကျေမနပ်နှင့် ခံပြင်းစိတ်တို့ ပြည့်

သလို မွန်းရင်တွင်လည်း ဝသုန်ကို မကျေနပ် စိတ်တို့ ပြည့်နေပါသည်။

မွန်းတစ်ယောက် ဝသုန်ဆီရောက်မလာသောအခါ ဝသုန်လှမ်းပြီး မွန်းကို တမ်းတမိပါသည်။

မွန်း ရောက်မလာသော်လည်း တင်ဝါသွင်က ခြံချင်းနီး မကြာခဏ ရောက်လာတတ်သည်။

မွန်းနေရာတွင် တင်ဝါသွင်ကို တယ်လိုနည်းနှင့်မှ အစားထိုးရပေ။

‘ဝသုန်ရယ် နင် ခုတလော သိပ်ငိုင့်တာပဲ၊ မွန်းက မခေါ်ဘူးလား’

ဝသုန်က ခေါင်းခါယမ်းသည်။

‘တင်ဝါသွင်၊ လာ.... လာနေတာပဲဟာ၊ မွန်းလို သဘောထားပေါ့၊ မွန်းကမှ နင့်ကို နိုင်ရသေးတယ်’

‘.....’

‘နင်တို့ ရိုးရိုးသားသားခင်တာမှ ဟုတ်ရဲ့လား ဝသုန်ရယ်၊ ဝသုန် မွန်းကို ချစ်နေသလား’

‘မဟုတ်တာ တင်ဝါသွင်ရာ၊ ငါ့ကို မွန်းနဲ့ ပတ်သက်တာမှမမေးပါနဲ့ဟာ’

ဝသုန်က မျက်နှာကို တစ်ဘက် လှည့်သွားပါသည်။

‘အဲဒါ မွန်းကို ချစ်လို့ပဲ မဟုတ်လား၊ မွန်းကလဲ သိပ်ပြီးချစ်ကောင်းတာကိုး၊ မွန်းကလွဲလို့ ချစ်စရာကောင်းလို့၊ မွန်းကို ခင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာပဲ၊ တို့ သူငယ်ချင်းတွေအောင် မွန်းက တယ်သူပဲကြိုက်ကြိုက် ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝသုန်နဲ့ ကိုနိုင်း ဒီနှစ်ယောက်ထဲတစ်ယောက်ယောက်

ကို ယူမှားပဲတဲ့၊ ဝသုန်နဲ့ ဟိုကိုနိုင်းဆိုတဲ့ လူနှစ်ယောက်က
 မွန်းဆို နှစ်ယောက်စလုံးက အရေးပေးကြတာတဲ့
 ‘ထော်ပါတော့ တင်ဝါသွင်ရယ်၊ မွန်းဆိုတဲ့ ကောင်
 လေးကို ကိုနိုင်းကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မရနိုင်ပါဘူး၊ ကိုနိုင်းက
 မွန်းကို လက်လွတ်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး’
 ‘နင် မွန်းကိုတော့ ချစ်နေတယ် မဟုတ်လား ဝသုန်’
 ဝသုန်သည် တင်ဝါသွင်ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး
 ရာမှ ထသွားပါတော့သည်။

* * *

‘ခုဘစ်လော မိမွန်း ခြေငြိမ်လိုက်တာ’
 ကိုနိုင်းကို မွန်း မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။
 ‘ဟိုကောင်ခြံကို မသွားတော့ဘူးလား’
 ‘ဟိုတစ်ခါ ကိုနိုင်း ဆူပြီးကတည်းက ဘယ်တုန်းကမှ
 မွန်းသွားလို့လဲ’
 ‘အမယ်၊ ငါမသိတာမှတ်လို့၊ မပြောချင်လို့ ကြည့်
 တာ၊ မွန်း ဝသုန်ခြံကို သွားတယ်ဆိုတာ ငါ့ကို ပြောတဲ့
 တွေရှိတယ် သိလား၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာသာ မသွားတာ မဟု
 လား’
 ‘မွန်း မသွားချင်လို့ မသွားတာ’
 ‘အကြောင်းတော့ရှိရမှာပေါ့’
 ‘ရှိပါဘူး’
 မွန်းက ကိုနိုင်း သိမှာစိုးသဖြင့် ဖုံးလိုက်ပါသည်။

ရိုကိုရှိတယ်၊ ဟိုကောင်လဲ ခြေငြိမ်နေတယ်’
 ‘သူဘာသာ ခြေငြိမ်တာပဲ ကိုနိုင်းရာ’
 ‘အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်’
 ကိုနိုင်းမျက်နှာက ပြုံးနေသည်။
 ဝသုန်နှင့် အသွားအလာ မလုပ်ခြင်းကိုပင် သဘောကျနေ
 ပါသည်။
 ‘ဪ...မေ့နေလိုက်တာ မနက်က မမချိုသိလာသွား
 တယ်’
 ‘အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ’
 ‘ကိုနိုင်းကို မနက်ဖြန်လာဖို့ မှာသွားတယ်’
 ကိုနိုင်းက သူ့လက်ထဲက စာအုပ်လေးကို သူ့လက်ဝါးတစ်
 ခက်နှင့် တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေပါသည်။
 ခဏကြာတော့မှ မွန်းမျက်နှာလေးကို ကြည့်လိုက်ပြီး....
 ‘ချိုသိက လှလားမွန်း’
 ‘သိပ်လှပါတယ်’
 ‘မွန်းနဲ့ ယှဉ်ရင်ကော’
 ‘အို...မွန်းက မလှပါဘူး’
 ‘လှပါတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လှတယ်လို့ ပြောရမှာ ရှက်လို့
 မဟုတ်လား၊ ချိုသိနဲ့ယှဉ်ရင် မွန်းက ပိုပြီးတော့ လှတာ သိ
 တား မွန်း’
 မွန်းက မျက်နှာလေးကို တစ်ဖက်သို့ လှဲပစ်လိုက်ပါသည်။
 ‘မွန်း’
 ‘ရင်’
 ‘မနက်ဖြန် ချိုသိတို့ လည်ကြမလို့၊ မွန်းလိုက်ခဲ့မလား’
 ‘ဟင့်အင်း...မွန်းမလိုက်ချင်ဘူး’

‘မလိုက်သို့ မရဘူး မွန်း’

‘မွန်းက ကြားထဲက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နဲ့’

‘မရှုပ်ပါဘူး’

‘ကိုနိုင်းနဲ့ မမချိုသီတို့ ချစ်နေကြတာမဟုတ်လား၊ ဒီတော့’

မွန်း ဘယ်လိုက်လို့ ကောင်းပါ့မလဲ’

‘သူနဲ့ ဖြစ်နေတာနဲ့ မွန်းလိုက်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ’

‘မမချိုသီက မွန်းကို...’

‘ကိုနိုင်း တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ’

‘ဟင့်အင်း... မွန်းမလိုက်ချင်ပါဘူးဆို၊ မွန်း မလိုက်ပါရ

စေနဲ့နော်၊ မွန်းလဲ မနက်ဖြန် သွားစရာရှိနေလို့ပါ’

မွန်းက ကိုနိုင်းတို့နောက် မလိုက်ချင်သဖြင့် ညာပြောလိုက်ပါသည်။

‘ဝသုန်နဲ့လား’

ကိုနိုင်း မျက်နှာကြီးက တည်သွားပါသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ စာအတူသွားကျက်မလို့’

‘နောက်ရက်မှ ကျက်လဲ ရတာပဲ၊ နင် မနက်ဖြန် သွားက

မသွားရဘူး’

ကိုနိုင်းစကားအဆုံးတွင် သူ စိတ်ကျေနပ်အောင် မွန်းခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မွန်းသည် မနက်စောစောထကာ ကိုနိုင်း အိပ်ရာမှ မနိုးခင် လစ်ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ကိုနိုင်း မွန်းကို လာခေါ် ချိန်တွင် မွန်းအား မတွေ့ရပေ

‘မိမော် မွန်းရော’

‘မမမွန်း အပြင်သွားတယ် အစ်ကိုနိုင်း’

ကိုနိုင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

‘ဈေးကိုလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘ခါဖြင့် ဘယ်ကိုသွားတာလဲ မိမော်’

မော်က ခေါင်းကုတ် လက်ကုတ်နှင့် လုပ်နေသည်။

‘ပြောလေ မိမော်’

‘ဟို... သူငယ်ချင်းအိမ်ဆိုလား၊ တာဆိုလား’

‘ဝသုန်တို့ဆီကိုလား’

‘အဲဒါတော့ မော်လဲမသိဘူး အစ်ကိုနိုင်း’

မော်၏ မတင်မကျ အပြောကြောင့် ကိုနိုင်း ဧဝါထောင်းခနဲ ထွက်သွားပြီး ဆိုင်ကယ်လေးကိုစီးကာ ဝသုန်တို့

ခြံသို့ မောင်းလာခဲ့ပါသည်။

ခြံဝသို့ ဆိုင်ကယ်လေးကို ရပ်ပြီး ခြံထဲ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ပန်းပင်များကြားတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသော ဝသုန်ကို တွေ့

ရပါသည်။

‘ဪ... ကိုနိုင်း’

‘မွန်း မင်းဆီ မလာဘူးလား’

ကိုနိုင်း လေသံက ခပ်မာမာ။

‘မလာပါဘူး ကိုနိုင်း၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာမှ မဖြစ်ဘူး’

ကိုနိုင်း ဝသုန် အနားမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဝသုန်ဆီမှာ မွန်း မရှိဟု ဆိုသဖြင့် ရင်ထဲမှ ဧဝါထာတော်သေးသည်။

တစ်နေ့လုံး ကိုနိုင်း ဘယ်ကိုမှမသွားဘဲ မွန်းကို စောင့်နေသည်။

ချိုသီဆီလည်း မသွားဖြစ်တော့ပေ။

သု ချိုသိနှင့် ရည်းစား ဖြစ်သွားရသော်လည်း ချိုသိကို 'ချစ်တယ်'လို့ မပြောခဲ့ပါ။

ချိုသိနှင့် အတူ သွားလာနေကြသော်လည်း ချစ်စကား အဖွဲ့အနွဲ့ လှည့်ပပ စကားတို့ကို ဆိုခဲ့ခြင်းမရှိ။

ကိုနိုင်း မာမိက ချိုသိနှင့် သဘောတူ ကြည်ဖြူ၍ လွှတ်ထားပေးသောကြောင့် ချစ်ရေးမဆိုပါဘဲနှင့် တွဲဖြစ်ခြင်းသာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

'ကိုနိုင်း သိပ်ဆိုးတာပဲ'

ကိုနိုင်း ရောက်မလာသောအခါ ချိုသိက ရောက်လာပါသည်။

ကိုနိုင်း အနားတွင် စွေ့ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

'ကိုနိုင်း လာမယ်ဆိုလို့ ချိုသိက စောင့်နေတာ သိလား။'

သူ့ ဘာလို့ မလာတာလဲ'

'ကိုယ် မလာချင်တာနဲ့'

'သူ ချိုသိနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူးလားဟင်'

ကိုနိုင်းက အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်။

'ပြောလေ ကိုနိုင်း'

'ကိုယ် ကိစ္စလေး ရှိတာနဲ့ပါ ချိုသိရာ'

ချိုသိက ကနွဲ့ကလေးလှုပ်လျက် နှုတ်ခမ်းကိုပါ မစုချင်း စုချင်နှင့် စုထားလိုက်ပါသည်။

ကိုနိုင်းက ချိုသိ နှုတ်ခမ်းစုတိုင်း ချော့တတ်သူ မဟုတ်ပေ။

ချိုသိကလည်း ချိုသိဘာသာ စိတ်ကောက် ပြေသွားတတ်ပါသည်။

'ချိုသိကို ကိုနိုင်း မချစ်ဘူးဆိုတာ ချိုသိ သိပါတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'

'ကိုယ်က ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ချစ်တယ်လို့ ပြောတတ်တာ မဟုတ်ဘူး ချိုသိ'

'ဒါပေမယ့် ချိုသိက ကိုနိုင်းရဲ့ ချစ်ဦးပဲ ဖြစ်မှာပါနော်' ချိုသိက ကိုနိုင်း လက်မောင်းကို ဖက်တွယ်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

'ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားဟင် ကိုနိုင်း'

'အင်း...ဟုတ်ချင်လဲ ဟုတ်မှာပေါ့လေ'

'ဟောဒီ ကိုနိုင်းဟာလေ ချိုသိ မေးတိုင်း ဒီလိုချည်းပဲ'

'လာပါ...ကိုနိုင်း ပြန်လိုက်ပို့ရင် ကျေနပ်တော့ပေါ့'

စိတ်မပါဘဲနှင့် ချိုသိကို ပြန်စေချင်ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ပြန်လိုက်ပို့ပါသည်။

ချိုသိကိုပို့ပြီး ပြန်လာပြီးလျှင် မွန်းတို့အိမ်လေးဆီလျှောက်လာခဲ့သည်။

'မိမော်...မွန်း ပြန်ရောက်ပြီလား'

'ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုနိုင်း၊ မမမွန်း အခု ရေချိုးနေတယ်၊ မမမွန်းရေ...အစ်ကိုနိုင်း ရောက်နေတယ်'

မော်က ကိုနိုင်းကို ပြောပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မွန်း ရေချိုးရာသို့ လှမ်းအော်လိုက်ပါသည်။

'မွန်း ရေချိုးပြီးရင် အစ်ကိုနိုင်းဆီကို လွှတ်လိုက်နော်'

'ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုနိုင်း'

ကိုနိုင်းက သူ့တိုက်ကြီးဆီသို့ ပြန်ထွက်သွားပါသည်။

ခဏကြာသောအခါ မွန်း ရေချိုးပြီး တဘက်လေးကို ခြုံလျက် နောက်ဖေးပေါက်မှ တက်လာပါသည်။

'ရေချိုးပြီးရင် ကိုနိုင်းက သူ့ဆီ လာခဲ့ပါတဲ့'

'အေးပါ...မမမွန်း ကြားပါတယ်'

‘ကိုနိုင်းက အခုတလော တစ်မျိုးပဲနော်’

‘မော်နော်’

မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် အပြောကြောင့် မော် ဆက် မပြောရတော့ပေ။

မွန်း သနပ်ခါးအမြစ်ဘုံးလေးကို သွေးလိမ်းလျက် အဝတ် အစား လဲကာ ကိုနိုင်းဆီ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

‘လာစမ်းပါဦး မွန်း’

မွန်းက ဆိုဖာပေ၂တွင် ထိုင်နေသော ကိုနိုင်းကို ပြုံးငဲ့ လိုက်ပါသည်။

‘လာလေ... ဒီမှာထိုင်’

‘မေမေခင်တို့ရောဟင်’

‘ကိစ္စရှိလို့ အပြင်သွားကြတာပေါ့၊ ဒီမှာ နေစမ်းပါဦး’

‘မွန်းကလေ... ကိုနိုင်းတို့ နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လည်ရပါစေ ဆိုပြီးတော့ မလိုက်ဘဲ နေလိုက်တာပေါ့’

‘ငါ ချိုသိသိ မသွားဘူး’

‘မမချိုသိက မျှော်နေမှာပေါ့’

‘လိုက်တောင်လာတာ သိလား’

‘မမချိုသိက ကိုနိုင်းကို သိပ်ချစ်တာနော်’

ကိုနိုင်းက မွန်း မျက်နှာလေးကို ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်ပ သည်။

‘ပြီးတော့...’

‘ဘာမှ ဆက်မပြောနဲ့တော့ မွန်း၊ ချိုသိနဲ့ ပတ်သက်တာ တွေ မပြောနဲ့တော့၊ ကိုနိုင်း ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်တာကတော့ မွန်းပဲ’

‘မွန်း နောက်ကို မရှောင်တော့ပါဘူး၊ ကိုနိုင်း စိတ်မဆိုး နဲ့တော့နော်၊ မွန်းက ကိုနိုင်းကို ကြောက်ရသူပါ ကိုနိုင်း ရယ်’

ဒေါသတွေ မပြေတပြေဖြစ်နေသော စိတ်တို့က ချက် ချင်း လွင့်စဉ် ထွက်ပြေးကုန်ပြီ ဖြစ်ပါတော့သည်။

အခန်း (ရှုစိ)

‘တဲ့ သား၊ ခုတလော မွန်းတစ်ယောက် ခြံကို မလာတာ ကြာပြီ၊ ကလေးမ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး’
 ‘မသိပါဘူး ဘာဘရယ်’
 ဝသုန်က မွန်းနှင့်သူ စိတ်ကောက်နေခြင်းကို ဘာ မသိ စေချင်ပေ။
 ‘မင်းလဲ မသွားတာ ကြာပြီ’
 ‘ဘာကလဲ အလုပ်မှ မအားတာ၊ ပြီးတော့ ကျောင်းစာ က တစ်ဖက်နဲ့’
 ‘မင်းပဲ အရင်က အလုပ်မအားပေမယ့် တစ်ပတ် တစ်ခါ တော့ သွားတာပဲ မဟုတ်လား’
 ‘ဟင်....ဘာကလဲ ပြောမှ သိတော့မှာပဲ၊ မွန်းက ကျွန် တော်ကို စိတ်ကောက်နေတာ’
 ‘အေး....ဘာလဲ ထင်သားပဲ၊ သားကစပြီး ခေါ်လိုက် ပါကွယ်’
 ‘သူကမှ မခေါ်တာ ဘာရာ၊ သူက ကျွန်တော့်ကို အရင် ကလို မခင်တော့ဘူး သိလား’

‘ဘယ်သူ့ကို ခင်နေလို့လဲ သားရဲ့’
 ‘ဝသုန်က တော်တော်နှင့် မပြောပေ။
 ‘ပြောလေ သား’
 ‘သူတို့ အိမ်ပိုင်ရှင်ရဲ့သား ကိုနှိုင်းကို ခင်နေတာ’
 ‘ခါကြောင့် မင်းက မွန်းကို မခေါ်တာပေါ့ဟုတ်လား’
 ဘာက ပြုံးရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။
 ‘မွန်းက စပြီး မခေါ်တာ’
 ‘ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သားရယ်၊ သားက စ ခေါ်လိုက် တွာ၊ ညနေကျ ပန်းတွေ ယူသွား သိလား’
 ‘ဟာ....ကျွန်တော်ရက်တယ် ဘာဘရယ်’
 ‘ဟ....ဘာလို့ ရက်ရမှာလဲ၊ ဘာများ ရက်စရာ ရှိလို့လဲ တွ၊ မွန်းက လူလေးအပေါ် နွဲ့ဆိုး ဆိုးပြီး မခေါ်ဘဲ နေတာ ပါကွ’
 ‘သူ စိတ်ဆိုးပြီး မခေါ်တာကြီးကို ကျွန်တော် ကြောက် တယ် ဘာရာ’
 ‘မင်းက တော်တော် ဆတ္တိနည်းတဲ့ ကောင်ပဲ’
 ဝသုန်မျက်နှာက ပြုံးယောင် သမ်းလာပါသည်။
 ‘ကျွန်တော်က ဇွတ်အတင်း လိုက်ခေါ်တာတောင် သူက ထ အော်ပစ်တာ’
 ‘ကဲပါ သားရယ်....ဒီညနေ ပန်းသာ သွားပေးချေ၊ မင်းက အတင်း ခေါ်ပါများရင် သူ မခေါ်ဘဲ မနေဘူး၊ ညနေကျ ညမွှေးပန်းတွေပါ ခူးယူသွားနော် လူကလေး’
 ဘာက ‘ညမွှေးပန်း’ ဆိုလိုက်မှ မွန်းနှင့်သူ ခေါ်စဉ်က မွန်းစကားကို ကြားယောင်ပြီး ညမွှေး ပန်းပင်ဆီသို့ ထွက် လာခဲ့ပါသည်။

‘ဟုတ်သားပဲ မေ့နေလိုက်တာ၊ မွန်းက ညမွှေးပန်းတွေ ပွင့်ရင် လာပေးဖို့ မှာထားတာ၊ ညနေ သူ့ဆီသွားရင် ယူ သွားရမယ်၊ အင်း...ဒီပန်းမျိုးက အပင် အရွက်တွေကလဲ စိမ်း၊ အဖူးအပွင့်ကလဲ စိမ်းဆိုတော့ ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ၊ စာ လေး တစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းလောက် ရေးသွားရဦးမယ်’
ဝသုန်က ညမွှေးပန်းဖူးများကို ပြုံးကာ ခါးထောက် ကြည့်ပြီး လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ပါသည်။

‘ဝသုန်...’

‘ဟာ...တင်ဝါသွင်’

‘အံ့မယ်...ပန်းတွေကြည့်ပြီး တပြုံးပြုံးနဲ့ ဘာလုပ်နေ တာလဲ’

‘တာမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ည မွှေး ပန်း တွေ ကို ကြည့် ပြီး သဘော ကျနေလို့ပါ’

‘ဟယ်...ဟုတ်ပါနဲ့၊ ညကျရင် ညမွှေးပန်းတွေ မွှေးတော့ မယ်၊ ဝသုန်ရယ် ညမွှေးပန်း တစ်ခက်နှစ်ခက်လောက် ပေး ပါလားဟယ် နော်’

‘ဟာ...မနက်ဖြန်ကျမှ ယူပါ တင်ဝါသွင်ရာ’

ဝသုန်က မွန်းထက် အလျင် ဦးအောင် မပေးချင်သဖြင့် လက်ကာ ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ဒီနေ့ ပေးတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မနက်ဖြန်လဲ ပေးရမှာပဲ၊ ဒီနေ့လဲ ပေးရမှာပဲ ဥစ္စာ’

‘မနက်ဖြန်ကျ ဆက်ဆက်လာယူ’

‘အေးနော်...ဒါပဲ၊ နင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အကုန် ချိုးမပေးနဲ့’
ဝသုန်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပါသည်။

ညနေချိန်တွင် ဝသုန် စောစောပင် ပန်းများကို ယူလျက် မွန်းဆီ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

မွန်းဆီ မသွားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် မရဲတရဲဖြင့် ခြယ် ဝင်ခဲ့ရပါသည်။

မွန်းတို့ အိမ်လေးဆီ လျှောက်လာခဲ့ပြီး အိမ်လေးပေါ် ထမ်းတက်လိုက်သည်။

‘ဟော...အစ်ကို ဝသုန်၊ လာ...လာထိုင်’

မော်က သွက်လက် ချက်ချာသူလေးမို့ ခပ်သွက်သွက် လေး ပြောလိုက်ပါသည်။

‘အစ်ကို ဝသုန် မလာတာ ကြာပြီ၊ ဘာလို့ မလာတာ သဲဟင်’

‘အတွင်းခန်းသို့ လှမ်းကြည့်နေသော ဝသုန်အနား ကျုံ့ ထျ၊ လေး လာထိုင်ရင်း မေးလိုက်ပါသည်။

‘မွန်း အစ်ကို့ကို မခေါ်ဘူးကွ’

မွန်းညီမ မော်က ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ...

‘အလကားပါ အစ်ကို ဝသုန်ရာ၊ သူက အစ်ကိုဝသုန်ကို အမင် ကောက်တေး လုပ်နေတာ၊ အစ်ကိုခိုင်းကျတော့ သူ ထုပ်ရဲဘူး’

‘အခု မွန်းရှောဟင်’

‘အစ်ကိုခိုင်းတို့ တိုက်ကြီးထဲမှာပေါ့၊ မနက်ဖြန် အစ်ကို ခိုင်းတို့ရဲ့ဖေဖေ ခရီး ထွက်မလို့ဆိုလား၊ အဲဒါ လုပ်စရာ မဟုတ်ဘူး’

‘သွားခေါ်လို့ မရဘူးလား မော်’

‘အစ်ကိုခိုင်းကိုယ်တိုင် လာခေါ်တာ’

‘ဝသုန်ရင်တွင် နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရပြန်ပါသည်။’

‘မော်...’

‘ရှင် အစ်ကို ဝသုန်’

‘ကိုနိုင်းနဲ့ မွန်းအကြောင်း မော် ဘာတွေ သိလဲဟင် ညီမ အစ်ကိုဝသုန်ကို ပြောပြပါလား’

‘အစ်ကိုကလဲနော်...သူ တို့ အ ကြောင်း ဘာမှ မရှိဘူး သိလား’

‘ဟုတ်ရဲ့လား မော်ရဲ့’

‘အစ်ကိုဝသုန် တစ်ယောက် ရိုးမှရိရဲ့လား မသိတော့ဘူး တို့အစ်မ မွန်းများ...’

‘ကောင်မလေး မဟုတ်တာတွေ ပြောတော့မယ်၊ မွန်းနဲ့ အစ်ကိုနဲ့က မောလို့နှမလို ခင်မင်လာခဲ့ကြတာပါကွ’

မော်က တခစ်ခစ် ရယ်မောလိုက်သည်။

မော် ရယ်သောအခါ ဝသုန်ရှက်ပြီး မျက်နှာပင် မထား တတ်အောင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

‘ကိုနိုင်းနဲ့လဲ ဒီလိုပါပဲ...အစ်ကိုဝသုန်ရာ၊ တွေးပုံမနေပါနဲ့၊ တကယ်လို့ အစ်ကိုဝသုန်ရယ်...ကိုနိုင်းရယ်၊ နှစ်ယောက် ပြိုင်ချစ်တောင် မမမွန်းက အစ်ကိုဝသုန်ဘက် အလေးသာ မှာဗျ သိလား’

‘ဟာ... ဒီကောင်မလေး မဟုတ်ဘဲ ဟုတ်က ပြောတော့ မယ်၊ ကျောင်းနေတုန်း ဟိုခိတ် ဒီခိတ်တွေ မရှိပါဘူး ဟာ’

‘မရှိနဲ့...မရှိနဲ့၊ တော်ကြာ မမမွန်းက အစ်ကိုနိုင်းဘက် အလေးသာသွားဦးမယ်’

‘အခုရော...မော်တို့ မမမွန်းက ကိုနိုင်းကို အရေးပေး အလေးသာပြီး တွဲနေတာ မဟုတ်လား’

မော်က ဝသုန်ကို လက်ညှိုးလေး ထောင်လျက် ရယ်

‘ဟော...ပေါ်ပြီ...ပေါ်ပြီ၊ သဝန်တိုတာ ပေါ်ပြီ မဟုတ်

ကဲပါဟာ...မဟုတ်တာတွေ ပြောမနေပါနဲ့၊ ဟောဒီမှာ ပြန်လာရင် ဒီပန်းတွေ ပေးလိုက်နော်’

‘မော်ဖို့ ပန်းရော’

‘မွန်းက ပေးမှာပေါ့၊ ရေဘူး...ဟောဒီမှာ စာ’

‘ရည်းစားစာလား’

‘ဘယ်ကလာ’

‘သိဘူးလေ’

‘ဆက်ဆက်ပေးလိုက်နော်’

မော်က ခေါင်းလေး ညိတ်ကာ ပြုံးပြလိုက်ပါတော့

* * *

‘မမမွန်း...ဟောဒီမှာ ပန်းတွေ’

မွန်း အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လာခြင်းပင် မော်က ပန်း

ကို သွားယူပြီး ပေးလိုက်ပါသည်။

‘ဘယ်က ပန်းတွေလဲ မော်’

‘ဪ...မမမွန်းက မေ့နေပြီလား၊ အစ်ကိုဝသုန် လာ

တာ မွန်းကို ပေးလိုက်ပါတဲ့’

‘သွားပါ...မမမွန်း မယူချင်ပါဘူး’

မော့ ထက်ကို မွန်းက တွန်းဖယ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

‘စေတနာနဲ့ ပေးတာကိုများ’

‘ဘာစေတနာလဲ သွားစမ်းပါ မော်ရယ်၊ သူ့ပန်းတွေ ပစ်လိုက်စမ်း’

‘န့မြောစရာကြီး’

‘ဘယ်သွားဝယ်ဝယ် ပိုက်ဆံပေး ရတာပဲ’

‘ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မမမွန်းရယ်၊ အစ်ကိုဝသုန်ကို သွားပေးပါတယ်၊ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ညမွှေးပန်းတွေ ဘယ်လေးမွှေးလဲ’

‘ဟင်...’

မွန်း မျက်လုံးက ညမွှေးပန်းများဆီ ရောက်သွားသည်။

‘ဒီပန်းတွေက ညကျရင် သိပ်မွှေးတာပဲဆို၊ ဒီလေးတွေက ပန်းပန်း သိပ်လှတဲ့ပန်းတွေကို တကူးတက လာပေးပါများ...’

‘သူနဲ့ မမမွန်းတို့က စိတ်ကောက်နေကြတာ မော်... ပြီးတော့...’

‘ပြီးတော့တွေ့ဘာတွေ လုပ်မနေပါနဲ့၊ ဟောဒီမှာ စားပေးသွားတယ်၊ ရေ...မေမေ မြင်သွားဦးမယ်’

မော်က ပန်းတွေရော စာရွက်လေးပါ လက်ထဲ ထိုးပေးပြီး ထွက်သွားပါသည်။

မွန်းသည် ဝသုန်ပေးသွားသော ပန်းများကို ဘုရားရန် ပြင်ပါတော့သည်။

ညမွှေးပန်း တစ်ခက်ကိုလည်း သူ့အိပ်ရာနားတွင် ချထားရင်း ဝသုန် စာလေးကို ဖတ်လိုက်ပါသည်။

မွန်း...

ညမွှေးပန်းလေးတွေ ပေးလိုက်တယ်။

ညမွှေးပန်းဆိုတာ အပင်၊ အရွက်၊ အပွား၊ အပွင့်တွေပါ စိမ်းတဲ့ပန်းမျိုးနော်၊ မွန်းရော ဝသုန်အပေါ် တကယ်ပဲ စိမ်းသွားပြီးလား မွန်းရယ်။

ဝသုန်

စာလေးဆုံးသွားသောအါ အိပ်ရာဘေးမှ ညမွှေးပန်းများကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ညမွှေးပန်းလေးများက သင်းထုံမွှေးပျံ့နေပါသည်။

တစ်ညလုံး ညမွှေးပန်းရနံ့တွေ သင်းကြိုင်နေခြင်းကို မွန်းရယ်က လိုက်မိသည်။

ညအချိန်မှ မွှေးသော ပန်းလေးပါလားဆိုကာ ယုယစွာ ကောက်ကိုင်လျက် နမ်းရှိုက်လိုက်ပါသည်။

‘မွန်းရေ ကိုနှိုင်း ရောက်နေတယ်’

မေမေခေါ်သံကြောင့် နမ်းရှိုက်နေဆဲဖြစ်သော ညမွှေးပန်းလေးကို အိပ်ရာနံဘေး ပြန်ချထားပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ကိုနှိုင်းက ထုံးစံအတိုင်း မထိုင်ဘဲ မတ်တတ်ရပ်ရင်းမှ ဘုရားစင်ပေါ် လှည့်ကြည့်ပြီး...

‘တစ်အိမ်လုံးကို မွှေးနေတာပဲ အဲဒီပန်းတွေ ဘယ်ကရလဲ မွန်း’

သူသည် အလျင်စလိုပင် အမေးအမြန်းတွေ လုပ်လာပြန်ပါသည်။

‘သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ပေးတာပါကိုနိုင်းရဲ့
 ‘လာပြန်ပြီ သူငယ်ချင်း’
 ‘ကိုနိုင်း စကားနှင့် မျက်လုံးများက မယုံသင်္ကာ
 ပါ။
 ‘အဟုတ်ပါ’
 ‘အဲဒီ သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဟိုကောင် ဝသုန် မ
 လား’
 ‘မဟုတ်ပါဘူး’
 ‘ဒီကောင့်ခြံထဲမှာက ပန်းတွေ သိပ်စုံတာ၊ ဝသုန်ခြံ
 ပန်းပဲ ဖြစ်ရမယ်’
 ‘ဒါတွေထားပါ။ ကိုနိုင်း မွန်းကို ဘာခိုင်းစရာရှိ
 ‘ခိုင်းစရာ မရှိဘူး၊ အပြင်ကို ခေါ်မလို့’
 ‘မွန်း မအားဘူး ကိုနိုင်းရယ်’
 ‘ကိုနိုင်းခေါ်လို့ မအားတာ မဟုတ်လား၊ ဦးလေး
 ဦးလေးဆို တူမကိုလဲ ကြည့်ပြောပါဦးဗျ’
 စကားနည်းသော ဦးလေးဆိုကို ကိုနိုင်းက လှမ်း
 လိုက်ပါသည်။
 ‘ခေါ်ရရင် ခေါ်သာသွား ကိုနိုင်းရေ’
 ဦးလေးဆို လေသံက ခပ်အေးအေး ထွက်လာပါသည်
 ‘မွန်း တကယ်မအားတာပါ ကိုနိုင်းရယ်၊ ပြီးတော့
 မေးပွဲက နီးလာတော့ စာကျက်စရာတွေ ရှိသေးတယ်’
 ‘အေးပါ၊ မလိုက်နဲ့...မလိုက်နဲ့...ချိုသီကိုပဲ ခေါ်
 တော့မယ်’
 မွန်း မခံချင်အောင် ပြောလိုက်သော်လည်း မွန်းက
 ရင်း....

‘ကောင်းသားပဲ၊ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ မွန်းက အပြင်သိပ်
 ချစ်ချင်တဲ့သူ မဟုတ်တော့ အတော်ပဲ’
 ကိုနိုင်းက ဦးလေးဆိုကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။
 ဦးလေးဆိုက တစ်ဖက်လှည့်ကာ ဆေးတံ ခဲနေသဖြင့် ကို
 နိုင်းက မွန်းကို ‘ကြပ်ကြပ် သတိထား’ ဆိုသည့် ပုံမျိုးဖြင့် လက်
 ဦးတထောင်ထောင် လုပ်ပြသွားပါသည်။
 မွန်းက ပြုံးပြုံးလေးရယ်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။
 ကိုနိုင်းမှာတော့ မွန်းအပြောကို မကျေမနပ် ဖြစ်သွားရ
 ပါတော့သည်။

စာခန်း (ကိုး)

ဝသုန် တက္ကသိုလ်ကျောင်းကို စုစာစောရောက်နေသ...
မွန်း စောစောလောလော အထင်နှင့် လာနေခြင်း
ပါ။

မွန်းက တော်တော်နှင့် ရောက်မလာ။
အတော်ကြာမှ သူ့သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်
နှင့် ရောက်လာသည်။

မွန်းမျက်နှာလေးကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။
မွန်းကတော့ တာမှမသိသလို သူ့ခုံတွင် ထူနေရတာ
ထိုင်လိုက်ပါသည်။

အတန်းထောင့်ခုံတွင် ထိုင်နေရာမှ မွန်းနောက်မှခုံကို
ထိုင်လိုက်ပြီး....

‘မွန်း’

မွန်းက မကြားချင်ဟန် ဆောင်နေသည်။

‘မွန်း’

မခေါ်တာကြာသဖြင့် မွန်းက ရှိန်းနေသည်။

ဝသုန်က ထိုနေရာမှ ထလာပြီး မွန်းအနား လာရင်
သည်။

‘မွန်း တို့ခေါ်တာ ကြားပါတယ်နော်’

‘ကြားသားပဲ’

‘ဘာလို့ မထူးတာလဲ’

‘မထူးချင်လို့’

‘တို့ကို စိတ်ဆိုးတုန်းပဲလားဟင်’

‘မသိဘူး’

‘မနေ့က ညမွှေးပန်းတွေ မော်ကိုပေးခဲ့တယ်၊ ရတယ်
မဟုတ်လား’

‘ရသားပဲ’

‘စာရောဟင်’

‘သွားဟာ နားညည်းတယ်’

‘မွန်း တို့ကို တကယ် မခေါ်တော့ဘူးလား၊ အေးပေါ့
လေ၊ ကိုနှိုင်းမှ မဟုတ်ဘဲ’

မွန်းက ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက် မော့ကြည့်ပြီး....

‘ဝသုန်နော်....နှင့် ငါ့ကို လာပြီးမစနဲ့’

‘မြင်လား....ကိုနှိုင်းလို့ ပြောလို့ မခံချင် ဖြစ်သွားတာ
မဟုတ်လား’

‘ငါ့ကို မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့၊ ဟိုမှာ နင့်တင်ဝါသွင်
လာနေပြီ မြင်လား၊ သွား နင့်နေရာ နှင့် ပြန်ထိုင်နေ’

ဝသုန်က မွန်း သူ့အပေါ် သဝန်တိုပြီး ကောက်မွန်း သိ
သဖြင့် သဘောကျကာ ပြုံးလျက် မွန်း နဖူးလေးကို လက်

သီးဆုပ်နှင့် အသာလေး ထုပစ်လိုက်သည်။

‘အလကား ကောက်စားမလေး’

ဝသုန်က သူ့လွယ်အိတ်ထဲမှ နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကို ယူပေး
လိုက်သည်။

‘ဟယ်...ကြည့်စမ်း၊ မွန်းကိုပေးတဲ့ ပန်းက လှလိုက်တာ ဟယ်၊ တို့ကိုပေးပါလား မွန်း’

တင်ဝါသွင်က ရောက်လာပြီး မွန်း ခုံပေါ်မှ ဝသုန်ပေး သောပန်းကို ကြည့်ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ရပါ၊ ဝသုန်ကလဲ တင်ဝါသွင် မရောက်သေးလို့ မလာ တော့ဘူးဆိုပြီး တို့ကိုပေးတာပါ၊ ယူသွားလေ’

‘တာ...ဟုတ်လား’
ဝသုန်မျက်နှာက မှုန်ကုပ်သွားသည်။

တင်ဝါသွင်ကတော့ ပန်းကလေးကိုယူကာ သူ့ခုံသွားထိုင် နေပါသည်။

‘မွန်းနော် မွန်း၊ နင့်ကို ငါရိုက်ပစ်ချင်တယ် သိလား’
ဝသုန်က မကျေမနပ်နှင့်ပြောပြီး ခုံတွင် ပြန်ထိုင်နေလိုက် ပါတော့သည်။

ကျောင်းဆင်းချိန်တွင် ကိုနိုင်း ကားလေးနှင့် လာခေါ် သည်။ ဝသုန်အနားတွင်လည်း တင်ဝါသွင်က စာကပ်ကပ် လုပ်နေသည်။

မွန်းက ကားလေးပေါ် ထက်ဆိုင်ပြီး ဝသုန်ကို လက်ပြ လျက်....

‘ဝသုန်ရေ သွားတော့မယ်’
ဝသုန်သည် မွန်းကိုကြည့်ပြီး ဧဝါသထွက် ကျန်ခဲ့ပါသည်။

‘ဝသုန်များဆို အရေးပေးလိုက်တာ၊ လွန်ရော’
‘ငယ်သူငယ်ချင်းပဲ’

‘သူငယ်ချင်း သူငယ်ချင်းနဲ့’
‘သူ့အတွဲနဲ့ သူလေ’

‘ဒါဆို ကောင်းပါရဲ့ဗျာ’

‘နေပါဦး၊ ကိုနိုင်းကရော ဒီကားကြီးနဲ့ မွန်းတို့ကျောင်း က ကောင်မလေးတွေကို မျက်စိစားပွဲ ထိုင်ချင်လို့ မွန်းကိုလာ ခေါ်တာ မဟုတ်လား’

‘ကိုနိုင်းမှာ မနေ့ကတည်းက မွန်းကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေ သူပဲပဲ။’

‘မွန်းတို့ကျောင်းက ကောင်မလေးတွေက ချိုသီကို ဘယ် ပေါ့မလဲ၊ ချိုသီက ချောလွန်း လှလွန်းသူလေးမို့ သိပ်ချစ်နေ တာ သိလား’

‘သိပါတယ်၊ အလုပ်မရှိ ချိုသီနဲ့ တွဲခဲ့ရတော့ သိပါ တယ်’

ကိုနိုင်း တိုက်တခိုး သက်ပြင်းချဖို့ပြန်သည်။
ချိုသီကို တွဲပြပြီး သဝန်တို့အောင်ထုပ်လည်း မွန်းက အမူ အရာမပျက်။

‘ကိုနိုင်း မေ့မေ့ကလေး ဟိုတစ်နေ့ကတောင် ပြောနေသေး တယ်’

‘မာမိက ဘာပြောလဲဟင် မွန်း’

‘မမချိုသီနဲ့ ကိုနိုင်းကို သဘောတူထားတယ်တဲ့၊ သူတို့ နှစ်ယောက် လိုက်ရဲ့လားတဲ့’

‘မွန်းက ဘာပြန်ပြောလဲ’
‘သိပ်လိုက်တာပဲလို့’

မွန်းတို့နှစ်ယောက် စကားပြတ်သွားကြသည်။
ကိုနိုင်းဆီမှလည်း စကားတစ်လုံးမှ ထွက်မလာတော့ပေ။

ဒီကိစ္စ ကားရပ်သည့်တိုင် ကိုနိုင်း တစ်ခွန်းမှမပြောပါ။
‘ဒီမှာဖြင့် သူ ဘယ်များသွားလဲလို့’

‘ဒီမှာဖြင့် သူ ဘယ်များသွားလဲလို့’

၁၁၆ ၂၂ ထင်စေ့ (မြည်)

ချိုသိက တိုက်ထဲမှ ထွက်လာပြီး နှုတ်ခမ်းလေးစုကာပြောလိုက်သည်။

‘သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီသွားတာ မတွေ့တာနဲ့ မွန်းကိုင်လဲ လမ်းကြိုတာနဲ့ ဝင်ခေါ်ခဲ့တာ ချိုသိ’

မွန်းက ဘာပြောရမှန်းမသိခင် ကိုနိုင်းက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒါတွေ ထားစမ်းပါ။ ဒီညနေ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရအောင် လာခေါ်တာ’

‘ကိုယ် ခေါင်းတွေ မကောင်းဘူးကွာ’

မွန်းက ကိုနိုင်းတို့ လွတ်လပ်စွာ ပြောနိုင်ရန် သူ့အလေးဆီ ထွက်သွားပါသည်။

‘ဘာလဲ၊ ကိုနိုင်းက မိမွန်းနဲ့...’

‘မဟုတ်တာ ချိုသိရယ်’

‘မသိဘူးလေ၊ ကောင်မလေးက ချောချောလေးမဟုတ်လား’

‘ချောမွန်း သိသားပဲ’

‘တော်ကြာ အနေနီးစပ်ပြီး ဖြစ်သွားရင် ဘယ်လိုမလဲ’

‘ဒါတော့ မသိဘူး’

‘ဒီမှာ ကိုနိုင်း၊ မိမွန်းနဲ့ ဒီယောက် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေတာ ထိုင်တာ ချိုသိမကြိုက်ဘူး သိရဲ့လား၊ မိမွန်းက ချိုသိထက် ထုတ်ယ်’

‘သူ့ဘာသာ လှတာပဲ’

‘ကိုနိုင်း ကြိုက်သွားမှာလား’

‘မသိဘူးလေ၊ စိတ်ဆိုတာ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ့မလဲ’

ချိုသိ နှုတ်ခမ်းစုသွားပါသည်။

‘ကိုနိုင်းနဲ့ ချိုသိကို လူကြီးတွေ သဘောတူနေကြတာကို ထိုနိုင်းသိတယ် မဟုတ်လား’

‘သိသားပဲ၊ လူကြီးတွေဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် ချိုသိရယ် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကံပါမှ ညားကြတာပါ’

‘ဪ...ကိုနိုင်းက ဒီလိုထောင်ဖြစ်နေမှကိုး၊ ပြောစမ်းပါ ကိုနိုင်း မိမွန်းကို ကြိုက်နေတယ် မဟုတ်လား’

‘သူ့ဘာသာနေတာ ဘာလို့ မွန်းကို ဆွဲထည့်ချင်ရတာလဲ၊ မွန်းက ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး’

ချိုသိက မွန်းကိုပြောလျှင် ကိုနိုင်းက မခံသဖြင့် ဒေါသဖြစ် ထာသည်။

‘ကိုနိုင်း မိမွန်းကိုပြောလို့ နာနေတာပေါ့လေ’

‘နာတာ မဟုတ်ဘူး ချိုသိ၊ မွန်းခမျာ သိတာမဟုတ်ဘူး၊ မွန်း ဆိုတာက ခုမှ ဆယ်ခြောက်နှစ် ရှိသေးတာ၊ ပြီးတော့ မွန်းက ကိုနိုင်းကို ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုနိုင်းကို ကြောက်လို့ ထိုနိုင်း ခေါ်ရာလိုက်၊ ပြောရာ နာခံနေရတာ၊ နောက်ကို မွန်းနဲ့ ပတ်သက်တာ ကိုနိုင်းကို ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူး ချိုသိ’

တို့နှိုင်း စကားကြောင့် ချိုသိသည် ဒေါသဖြစ်လွန်းသ
အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပါတော့သည်။

* * *

ဝသုန်က ပန်းပင်များကို ရေခိုက်နှင့် ဖျန်းနေရာသို့
အသာလေး လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဝသုန်က မွန်း ခြံထဲသို့ ဝင်လာခြင်းကို မသိပေ။

ဝသုန်အနားရောက်သောအခါမှ မွန်းက မျက်နှာကို
လက်ဖဝါးနှစ်ဘက်ဖြင့် အသာလေး အုပ်လိုက်ပါသည်
အစပထမတော့ ဝသုန် ငြိမ်နေသည်။ ပြီးမှ နှုတ်ခမ်း
ပြုံးလာပြီး....

‘တို့ မသိဘူး မှတ်လို့လား၊ နေ့တိုင်းလာနေတာ
ပေါ့၊ ဖယ်ခမ်းပါဦး တင်ဝါသွင်ရယ်၊ တို့ကို ဒီလို
မကျီစယ်နဲ့နော်’

မွန်းက ပိတ်ထားသော လယ်နှစ်ဘက်ကို ဖျပ်ခနဲ
ချပြီး ဝသုန်အနီးနားမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။

‘ဟေး....မွန်း ကြည့်စမ်း၊ စိတ်ကောက်ရပြန်ပြီ၊ ဝ
အလကား နောက်တာပါ’

‘မသိဘူး....မသိဘူး’

ဝသုန်က ခြံပေါက်နား ရောက်လုလု ဖြစ်နေသော
လက်ဆွဲထားလိုက်ပါသည်။

‘မွန်းမွန်းသိလို့ တမင်ပြောတာပါကွာ၊ လာနော်
ထဲ ပြန်လိုက်ခဲ’

သူက မွန်းလက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်လာသည်။

‘မွန်း နှုတ်ခမ်းက စုနေပါသည်။

‘တို့ မျက်နှာကို လက်နဲ့ လာအုပ်ကတည်းက မွန်း လက်
ကလေးဆိုတာ သိပါတယ်’

‘မပိုနဲ့....မညာနဲ့၊ မမြင်ရဘဲ ဘယ်လိုလုပ် သိနိုင်မှာလဲ၊ ခုမှ
ဒီစကားပြောတာ’

‘ဘုရားစူးပါ မွန်းရယ်၊ မွန်းလက်မွန်းသိလို့ ပြောတာပါ’

‘ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ၊ ပြောလေ....ပြော’

‘တင်ဝါသွင် ခြံထဲကိုလာရင် ဝသုန် နာမည်ကို ခေါ်ပြီး
ပြေးဝင်လာတတ်တယ်၊ မွန်းလောက် မရင်းနှီးလို့ ဒီလိုလဲ
မလုပ်ရဲဘူး၊ ပြီးတော့ မွန်းလက်ကလေးတွေက သွယ်သွယ်
နုနုလေးနဲ့၊ ဘယ်တော့မှ လက်စွပ်ဝတ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး
လေ’

မွန်း စိတ်က ပြေစပြုလာပါသည်။

‘မွန်းက သိပ်စိတ်ကောက်တာ ဆိုးတယ်’

‘အံ့မယ်....နင်ဆိုးတာရော’

‘မွန်းက တို့မှ မခင်ဘဲ၊ ကိုနှိုင်းမှ ခင်တာကိုး၊ မနေက
ကြည့်ပါလား’

‘ကိုနှိုင်းအိမ်မှာ တို့နေရတာ သိသားနဲ့ ဝသုန်ရယ်’

‘ထားပါတော့ဟာ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မနေက တို့ပေးတဲ့
ပန်းကို တင်ဝါသွင်ကို ဘာလို့ ပေးပစ်ရတာလဲ’

မွန်းက ဝသုန်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးပြီး....

‘နှင့်အဆက်က ယူချင်နေတာပဲကိုး၊ ဒီတော့ ငါက ပေး
လိုက်တာဗေ!’

‘ငါပေးတဲ့ဝန်းဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အမြတ်တနိုးယူမထား
ချင်ဘူး၊ တင်ဝါသွင်က တောင်းယူတောင် နင်က ဘာလို့
ပေးရတာလဲ’

‘နှင့်အဆက်က....’

‘လာပြန်ပြီ ဒီအဆက်ကြီးက’

‘နို့....မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟာ....ဒီကောင်မလေးကိုတော့....’

ဝသုန်က မွန်းခေါင်းကို ထုရန် ရွယ်လိုက်ရာ မွန်းက
ဇက်ကလေးပုသွားပြီး....

‘ဟုတ်တာပြောတော့ မခံနိုင်ဘူး မဟုတ်လား’

‘မွန်းကရော’

‘မွန်းက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ’

‘ကိုနိုင်းနဲ့လေ’

‘ကိုနိုင်းက မမချိုသိနဲ့ လူကြီးချင်း သဘောတူထားတာ
ရှိတယ်’

‘ဒါပေမယ့် မွန်းကို ချစ်နေတာပါနော်’

မွန်းက ဝသုန် ပေါင်ကို လက်သီးဆုပ်လေးနှင့် ခပ်ဖွေ
ထုပ်လိုက်ပြီးမှ....

‘ဝသုန်နော်....မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့’

‘ကဲ....ကြည့်၊ ဟုတ်တာပြောတော့ မခံနိုင်ဘူး မဟုတ်
လား’

‘ဟင်....နင်က မွန်းကို ကလဲ့စားချေတားကိုး၊ ကဲ....ချေဦး....
ချေဦး’

မွန်းက ဝသုန်ကျောကို လက်သီးဆုပ်နှင့်ထုလိုက်ရာ ဝသုန်
မှာ တဟားဟားနှင့် ရယ်မောလိုက်ပါတော့သည်။

‘ဟော....ခြံဝက ဆိုင်ကယ်သံ ကြားတယ်’

မွန်း လန့်ဖျပ်သွားသည်။

‘ကိုနိုင်းလား မသိဘူး၊ သွားကြည့်ချည်ပါဦး ဝသုန်ရယ်၊
ငါလာလားလို့မေးရင် မလာဘူးလို့ ပြောလိုက်နော်၊ သွား....
သွား....’

မွန်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် တွန်းထိုး လွှတ်လိုက်
ပါသည်။

ဝသုန် ခြံဝတံခါးဆီ ခပ်မြန်မြန် ထွက်လာခဲ့သည်။

‘မွန်း လာသလားကွ’

‘မလာပါဘူး ကိုနိုင်း’

‘မသိမါဘူး၊ မင်းဆီ လာနေကျမို့ လာမေးတာ’

ကိုနိုင်းက သူ့ဆိုင်ကယ်လေးကို ပြန်လှည့် မောင်းသွား
ပါသည်။

‘မွန်းတို့ကတော့ကွာ....ကိုယ်ရံတော် တပ်မူးတွေ ဘာ
တွေနဲ့ ဆိုပဲနော်’

‘လူမမြင်ရသေးဘူး ပြောချင်နေတာက အလျင်ပဲ၊ ကိုနိုင်း
မဟုတ်လားဟင်’

မွန်းက သူ့အနား လာထိုင်သော ဝသုန်ကို ပြောလိုက်ပါ
သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘ဘာပြောလဲဟင်’

‘မွန်း လာသလားတဲ့၊ မလာဘူးလို့ မလိမ်ချင်ဘဲ လိမ်
ထိုက်ရတယ်’

၁၂၂ ❀ ထိုင်စေ့ထိုင် (မြိုင်)

‘ဒါဆို ငါ့ပြန်မယ်နော်၊ တော်ကြာ တယ်မှာမှ မတွေ့
ဒီကိုပြန်လာရင် ငါ့ကိုတွေ့နေမှား၊ ငါ့ပြန်မယ်နော် ဝသ
‘ပန်းတွေ ယူသွားဦးလေ’
‘ကြာနေလိမ့်မယ်၊ မယူတော့ဘူး’
‘တင်ဝါသွင် ပန်းတွေ လာမှာထားလို့ ခူးထား
ရှိတယ်’
ဝသန့်က အိမ်လေးအတွင်းမှ ပန်းများကို အမြန်သွား
ပေးလိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း (တစ်ဆယ်)

‘လာပါဦး သားရယ်၊ တစ်ခါတလေ မာမီနဲ့ စကား
လေး ဘာလေး ပြောရကြအောင်၊ သားက နေ့တိုင်း
ကျောင်းတက်ရတာနဲ့ လည်တာ ပတ်တာနဲ့ စကားပြောရ
တယ်ကို မရှိဘူး’
တိုက်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသော ကိုနိုင်ကို ဒေါ်သီရိခင်က
ပြောလိုက်ပါသည်။
‘ကိုနိုင်က သူ့မာမီအနားကို စွေ့ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
‘က...ပြော၊ ဘာစကားတွေ ပြောမှာမို့လဲ မာမီရယ်’
ဒေါ်သီရိခင်က သားဖြစ်သူကို စောင်းငဲ့၍ ပြုံးကြည့်
လိုက်ပြီး...
‘သား...’
‘မာမီ...’
‘သား...ဘွဲ့ရပြီရင် ဘာလုပ်မလဲ’
‘ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ဒယ်ဒီ လုပ်စာကို ထိုင်စားပြီး ပျော်
ပျော်နေလိုက်ဦးမယ်’

သူတို့သားအမိနှင့် မနီးမဝေးတွင် သားအမိနှစ်ယောက် ပြောပည့်စကားကို နားထောင်နေသော ဦးအောင်လတ်နိုင် နှုတ်ခမ်းက ပြုံးသွားရပါသည်။

‘သားက ဘာအလုပ်မှ မလုပ်တော့ဘူးလား’

‘မာမိကလဲ၊ သား အလုပ်လုပ်နေစရာများ လိုသေးလား၊ ဒယ်ဒီကလဲ ရာထူးကြီးကြီးနဲ့၊ မာမိကလဲ ပစ္စည်းတွေနဲ့၊ မာမိတို့ ပစ္စည်းတွေကို သား မသုံးလို့ ဘယ်သူ့ဆုံးမှာလဲ၊ ဒီသား တစ်ယောက်တည်းကိုများ ဘာလို့ လုပ်နည်းနည်းရတဲ့ လခစား အလုပ်ကို လုပ်စေချင်ရတာ မာမိရယ်’

‘မာမိက လုပ်စေချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သား ဂုဏ်ရှိအောင် အလုပ် လုပ်စေချင်တာပါ သားရယ်’

‘အခုရော သား ဂုဏ်မရှိဘူးလား၊ ဦးအောင်လတ်နိုင် သားဆိုရင် အရေးတယူ ဂရုတစိုက်နဲ့’

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွယ်၊ သားကိုယ်တိုင် အလုပ်လုပ်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ မာမိကတော့လေ သား ဘွဲ့ရပြီး အလုပ် တစ်ခုခု ဝင်လုပ် ပြီးတော့...’

‘ကိုနိုင်တို့ မာမိရယ်၊ ဒီနေ့ ဘယ်လိုကို ဖြစ်နေမှန်း ပါဘူး၊ ကဲ...သားက အလုပ်ရပါပြီတဲ့၊ နယ်တွေတို ပြောသွားရရင် အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲ၊ လည်စရာ မရှိ၊ ခြေလှမ်း သုံး လေးလှမ်း လှမ်းရုံနဲ့ မြို့နယ်နိမိတ်က နေတာ၊ ဘယ်လိုလုပ် လည်ပါ့မလဲ၊ သားတော့ ခုကတည်း တွေးပြီး စိတ်ကုန်နေပြီ’

ကိုနိုင်က မျက်နှာရှုံ့မဲ့နှင့် စိတ်ကုန်ဟန် ပြောလိုက်သည်။

‘နယ်တွေကို မသွားရအောင် သား ဒယ်ဒီ တစ်ယောက် ထုံးလုံး ရှိတာပဲကိုး’

ဦးအောင်လတ်နိုင် ငြိမ်၍ နားထောင်နေရာမှ ခေါင်းထောင်လာပါသည်။

‘ဒေါ်သီရိခင်၊ မင်းသား နေရာကောင်းကောင်းရဖို့ ကျုပ် ထိုတော့ အားမကိုးနဲ့နော်’

‘အို...ကိုယ်အဖေအားမကိုးလို့ ဘယ်သူ့ကို သွားပြီး အားထိုးရမှာလဲ’

ဒေါ်သီရိခင်က မကျေမနပ်နှင့် ထပြောသည်။

‘ဖအေက ဖအေပဲ၊ ဖအေမျက်နှာကြောင့် သားဖြစ်သူ နေရာကောင်းရတယ်လို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အပြောမခံနိုင်ဘူး၊ အစိုးရလခစားအလုပ်ကို လုပ်ချင်ရင် သူများတွေကို အလုပ် လျှောက်၊ ကိုယ့်မှာ အရည်အချင်း အပြည့်အဝရှိရင် အလုပ်ရ ခယ်၊ ဖအေမျက်နှာကြောင့် ဖအေမျက်နှာပြုလို့ သားသမီး အလုပ်ရတဲ့ဂုဏ်မျိုး ကျုပ်မလိုချင်ဘူး၊ ကိုယ်ပိုင်စွမ်းရည်အရည် အချင်းရှိလို့ အလုပ်ရရင် အစိုးရက စေလွှတ်တဲ့ တာဝန်ကျရာ မြို့ကိုသွား၊ သူများအစွမ်းအစအားကိုးနဲ့ အလုပ်ရတယ်ဆိုတာ အလကား’

‘သားကလဲ အလုပ် မလုပ်ပါဘူး ဒယ်ဒီရဲ့’

‘ဟ...အလုပ် မလုပ်လို့ ကတော့ မရဘူး သားရဲ့၊ အလုပ် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ဖို့သင့်တယ်၊ တို့ တိုင်းပြည်ကို အဘက်ဘက်က တိုးတက်အောင် အလုပ်အကျွေး ပြုသင့်တာပေါ့’

‘ဘာလဲ၊ ဒယ်ဒီက ဒယ်ဒီလို စစ်သားပဲ ဖြစ်စေချင်တာ သား’

‘ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အင်္ကျာအင်္ကျာဆုံးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် စစ်သားလုပ်ရမယ်လို့တော့ ဒယ်ဒီက မပြောပါဘူး။ ထိုသင့်တဲ့ အလုပ်မျိုးကို ဒယ်ဒီက ပြောတာပါ သားရယ်’

‘စစ်သားတော့ မလုပ်ချင်ပါဘူး ဒယ်ဒီရာ၊ သား စစ်သားဖြစ်လို့ ရှေ့တန်းတက်ရင် သား အသားနဲ့နဲ့ မဖြစ်ပါဘူး ဒယ်ဒီရာ....’

ဦးအောင်လတ်နိုင်က ကိုနိုင်ကို ကြည့်ကာ တဟားဟား ရယ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ....

‘မင်း ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား၊ အဲဒီ စကားမျိုး အခြောက်တွေ ပြောတာကွ၊ ခုတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး သားတယောက်လုံးလုံးက ဒီစကားမျိုးပြောတာ ဘယ်လောက်ရှက်ကောင်းလဲ’

‘ဘာရှက်စရာလဲ ဒယ်ဒီရဲ့၊ ကျွန်တော်က သူဌေးသားတာ အလုပ်မှ မလုပ်ရတော့ အသားအရေတွေကလဲ နှုတ်တာပေါ့’

‘ဒီမှာ သား၊ မင်း မာမိတို့လို ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူဌေးဆိုတာကို တပ်မစစ်လိုက်နဲ့၊ ဒယ်ဒီတို့ မျိုးရိုးက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရာမမတ်ဘူးကွ၊ အခု ဒယ်ဒီမဆုံးပေါ့ရောက်နေတဲ့ အပွင့်တွေ တိုင်းပြည်က ထိုက်သင့်လို့ ပေးတဲ့အပွင့်တွေ၊ ဒယ်ဒီတို့ တောင်းတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ရာဇာကို လိုချင်လို့ လုပ်နေတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ တို့ မျိုးရိုးက စစ်သားမျိုးကွ၊ ဒယ်ဒီတို့ဖခင်အဘိုး အသက်ဆက်ကတည်းက တိုင်းပြည်ကိုချစ်လို့၊ သူ့မခံချင်လို့၊ မခံချင်စိတ်နဲ့ တော်လှန်ရေး တိုက်ပွဲတွေမှာ နှံ့လာခဲ့တာ၊ စစ်သားလုပ်တဲ့မျိုးမို့ ဒယ်ဒီက စစ်ထဲဝင်ခဲ့’

ဆင်နဲ့ သား၊ သူတစ်ပါးလက်အောက် ကျွန်အဖြစ် မခံချင်တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ကို သေချင် သေပါစေဆိုပြီး တိုက်ခဲ့တာ’

ကိုနိုင် တစ်ခွန်းမှ မဟတော့ဘဲ ငြိမ်သွားပြန်သည်။

‘ဖေဖေ... သားကို ဖေဖေတို့ ဂျပန်ခေတ်တုန်းက စစ်ကြာသိုလ် သင်တန်းကို တက်ရောက်ခဲ့တာလေး ပြောပြချင်သေး၊ တိုင်းပြည် အတွက် ဖေဖေတို့ တပ်မတော်သားတွေ ဝယ်လောက် ကြိုးပမ်း ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြရဦးမယ်’

ဦးအောင်လတ်နိုင်သည် သူ့ဂျပန်ခေတ်က စစ်တက္ကသိုလ် တက်ရောက်ခဲ့ရသော သင်တန်း အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ ပြောပြပါသည်။

အောင်လတ်နိုင်သည် တပ်မတော် အတွင်းမှ ရဲဘော်အတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူသည် တိုင်းပြည်ကိုချစ်သော ရဲဘော်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

တပ်မတော်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး လွတ်လပ်ရေး ရရန်အတွက် အသက်ကို ပစာနာစားခဲ့၊ မည်သည့် အခွင့်အရေးကိုမျှ မမျှော်ကိုးပဲ တပ်မတော်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်၌ တတိယပတ် ဗိုလ်သင်တန်းအတွက် သင်တန်း
ဇာတ်လိုသူများ စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်သို့ တင်ပြရန် သတင်း
နှင့် ရေဒီယိုမှ ကြေငြာသည်။

တိုင်းပြည်ကိုချစ်သော အောင်လတ်ခိုင်းသည် သက်
ရာ တပ်ရင်း ဌာနချုပ်မှ တစ်ဆင့် လျှောက်ထားလိုက်
သည်။

အောင်လတ်ခိုင်းကဲ့သို့ လျှောက်ထားသူ အားလုံး
လျက် ကန်တော်ကလေး မြို့နယ်စီမံကွပ်ကဲရေးတွင် စာ
ပြေဆိုကြရသည်။ အောင်မြင်သူများမှာ ဗိုလ်သင်တန်း
ခွင့်ရလျက် ကျန်းသုများမှာ မိမိတို့ တပ်ရင်းသို့ ပြန်
ခံရသည်။

တပ်အပြင်မှ လျှောက်ထားသူများမှာ ကန်တော်က
မြို့နယ်စီမံကွပ်ကဲရေး အနီးရှိ 'ဇီနက်အစ်စလန်' ကျောင်
စာမေးပွဲ ပြေဆိုကြပြီး စစ်ဦးစီး ဌာနချုပ်တွင် ကျန်းမ
စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ပြီး နောက်ဆုံး လူပေါင်း သုံး
ကို ရွေးချယ်ခဲ့ပါသည်။

တတိယပတ် ဗိုလ်သင်တန်းတွင် တက်ရောက်ခွင့်
လူပေါင်းမှာ....

တပ်တွင်း ၁၂၉ ယောက်။

တပ်ပြင် ၃၀ ယောက်။

စုစုပေါင်း ၁၅၉ ယောက်။ ဗိုလ်သင်တန်းသို့
ရကြပါသည်။

တတိယပတ် ဗိုလ်သင်တန်းကို ၁၉၄၄ ခု မေ
ရက်တွင် စတင် ဖွင့်လှစ်ပါသည်။

ဇွန်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် အုပ်ချုပ်မှု သင်တန်းအတွက်
၉ ယောက် ထပ်မံ ရောက်ရှိလာပါသည်။

တပ်စု ၄ အဖြစ် တတိယပတ် ဗိုလ်သင်တန်းနှင့်အတူ
သင်တန်း တက်ရပါသည်။

စစ်တက္ကသိုလ်တွင် အဆောင်တွင်း အုပ်ချုပ်မှုကို မြန်မာ
ဘာသာပြန်အဖွဲ့အစည်းများက တာဝန်ယူကြပြီး အဓိက အုပ်
ချုပ်ရေးပိုင်းကို ဂျပန်များကပင် အုပ်ချုပ်ကြသည်။

ကျောင်း အကြံပေး အရာရှိအဖြစ် ဂျပန် ဗိုလ်မှူး တစ်
ယောက်၊ တပ်ခွဲ အကြံပေး အရာရှိအဖြစ် ဂျပန်ဗိုလ် တစ်
ယောက်၊ တပ်စု ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄ အလိုက် ဗိုလ်တစ်ယောက်စီ
အားသည်။

သင်ကြားပုံ နည်းစနစ် အစီအစဉ်မှာ စစ်ပညာတွင် ဂျပန်
အစိုးရအဖွဲ့အစည်းများကို သင်ကြားကြသည်။

ပထမလ အခြေခံ သင်ခန်းစာများ။

ဒုတိယလ တိုက်ပွဲ သင်ခန်းစာနှင့် လက်နက်ငယ် သင်
ခန်းစာ။

တတိယလ တပ်စိတ်တိုက်ပွဲ၊ ညတိုက်ပွဲနှင့်၊ ကင်းထောက်၊
ကင်းစောင့်။

စတုတ္ထလ တပ်စိတ်တိုက်ပွဲ၊ တပ်စု အခြေခံနှင့် စစ်ပရိ
ဘယ်များ။

ပဉ္စမလနှင့် ဆဋ္ဌမလ တပ်စုတိုက်ပွဲနှင့် အခြေခံ တပ်ခွဲ
စစ်စီး၊ ဓားခုတ်၊ စစ်ပရိဘယ်။

တပ်စု ၄ မှာ စတုတ္ထလလောက်မှ ရုံးလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ တာ
ဝတ္တရားများကို သင်ကြားရပါသည်။

တတိယပတ် ဗိုလ်သင်တန်းမှာ မိုးဦးကျမှ စရခြင်း သဖြင့် ရဲဘော်များသည် မိုးရွာသော်လည်း သင်တန်းဆ ခရာမှတ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သင်တန်းဆင်းရာ ကွင်း ချီတက်ကြရသည်။

မိုး သဲသဲမဲမဲရွာသော်လည်း ရဲဘော် သင်တန်းသား မှာ မဖြိုကြပဲ 'တူယျဉ်ကာတိုက်စို' တူသော သတ္တိကို အခ ခံသည့် စစ်ချီသီချင်းသံကို သံပြိုင် အော်ဟစ်ရင်း လေက ကွင်းသို့ ရင်ကော့ ချီတက်ကြရပါသည်။

၀၉၄၄ ခု ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့ ဂျပန်တို့က မြန် မြည်ကို လွတ်လပ်ရေး တစ်နှစ်ပြည့်မြောက် ကြေညာ သည်။ ၎င်း တစ်နှစ်ပြည့်မြောက်နေ့တွင် တတိယပတ် ဗိုလ် သင်တန်းမှ ရဲဘော်များ မြိုင်ရုံသို့ ချီတက်ကြရပါသည်။

စစ်တက္ကသိုလ် သင်တန်းပတ်များနှင့် အကြပ်သင်တ ကျားတွင် စစ်သီချင်းကို ဂျပန် စစ်သီချင်းများနှင့် ဗမာ့ စစ်သီချင်းများကို ဂျပန် စစ်သီချင်းအလိုက် စပ်ဆိုထားသော သီ ချင်းများကို သီဆို ကြရပါသည်။

တတိယပတ် သင်တန်းတွင် စစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီး ပတ်သက်၍ ဂျပန်ဘာသာဖြင့် သီချင်းတစ်ပုဒ် စပ်ဆိုကာ သီချင်းကို မြန်မာလို ပြန်ဆိုစေပြီး ဂျပန်လိုရာ၊ မြန်မာလို သင်ကြားကြရပါသည်။

၀၉၄၄ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် သင်တန်း ဆုံးကာ မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းကျောင်းဆင်ပွဲ ပြုလုပ်ကျ ကြပါသည်။

'ဒါကတော့ ဖေဖေတို့ တက်ခဲ့ရတဲ့ ဂျပန်ခေတ် စစ် တက္ကသိုလ် ဗိုလ်သင်တန်းရဲ့ အကြောင်းပဲ။ သင်တန်းတက်နေ တဲ့ အတောအတွင်း အစားဆင်းရဲခြင်း၊ အဝတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ အနေဆင်းရဲခြင်းဆိုတဲ့ ဒုက္ခတွေကိုလဲ ခံခဲ့ရသေးတယ်။ တစ် ချက်ကလေး အမှားမတွေ့နဲ့ မှားရင် ပါးရိုက်တောင် ခံခဲ့ရ တာ'

တစ်ချိန်လုံး ခေါင်းငွံ နားထောင်နေသော ကိုနိုင်းက ဦးအောင်လတ်နိုင်းကို မေ့ကြည့်ပြီး....

'ဒယ်ဒီတို့သာ ငြိမ်ခံနေတာ သားတို့ကို ဒီလိုရိုက်ကြည့်ပါ လား။ သူက တစ်ချက်ဆိုရင် သားတို့က သုံးလေးချက် ပြန် တီးပစ်လိုက်မှာပေါ့'

ဦးအောင်လတ်နိုင်းက တစ်ချက်ပြုံးရင်း....

'ဖေဖေတို့က မင်းတို့ထက် ပိုဆိုးဦးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့် တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေး ရဖို့အတွက်ဆိုတော့ သည်းခံရတာ ပေါ့။ ဖေဖေတို့ မြန်မာ့ တပ်မတော်ထဲကိုဝင်တာ စစ် တက္ကသိုလ်ကို တက်တာ၊ ကိုယ်ကျိုးအတွက် လုံးဝမပါဘူး။ ဖေဖေတို့စိတ်မှာ လွတ်လပ်ရေးရဖို့ဆိုတဲ့ စိတ်သာရှိတယ်။ ဂျပန်တွေက ပါးနားရိုက်လဲ မမှုဘူး။ သင်တန်းတက်နေတုန်း ထမင်းကောင်းကောင်း ဟင်းကောင်းလဲ မစားရဘူး။ ဒါ တွေကို မှုသလားဆို မမှုဘူး။ သင်တန်းကွင်းကို ဆင်းချိန် သီချင်းတကြော်ကြော် အော်ဟစ်ဆိုပြီး သွားကြတာ'

'သားတော့ ဒီလောက် ဒုက္ခခံနိုင်ပါဘူး ဒယ်ဒီရာ' ကိုနိုင်းမျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

‘ဒုက္ခခံ မနေနိုင်တဲ့ သူချည်းသာဆိုရင် တို့မြန်မာနိုင်ငံ တော်ကြီး လွတ်လပ်ရေး ဘယ်လိုလုပ် ရတော့မလဲ၊ မင်းလို ဒုက္ခခံနိုင်တဲ့ သူတွေသာ များနေရင် တို့မြန်မာပြည်ကြီး ဒီချိန်ထိ သူများ တိုင်းတစ်ပါး လက်အောက်က လွတ်လပ် သေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီမှာသား တို့ကမြန်မာလူမျိုး၊ တို့နေ တာလဲ မြန်မာပြည်၊ မြန်မာပြည်မှာနေတဲ့ မြန်မာလူမျိုးဟာ တို့တိုင်းပြည်ကို ချစ်ရမယ်၊ တို့လူမျိုးကိုလဲ ချစ်ရမယ်၊ တို့နိုင်ငံ တော်ကြီးကို ချစ်ရင် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရာ တိုးတက် ကြောင်းအတွက် အတက်ဘက်ကနေ တာဝန် ထမ်းဆောင်ရ မယ်၊ ဒီတော့ သားဘွဲ့ရပြီးရင် အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ကြိုး စားပါလို့ တိုက်တွန်းချင်တယ်သား’

သူ့စကား ဆုံးသည်နှင့် ဦးအောင်လတ်ခိုင်း နေရာမှထွက် သွားပါတော့သည်။

‘သား ဒယ်ဒီကတော့ တိုင်းပြည်အကြောင်း ပြောရမယ် ဆိုရင် နှစ်ယောက်မရှိဘူး၊ သူနဲ့ တာဝန် အတူတူထမ်းဆောင် တဲ့ ဘော်တွေလာရင် ရှေးဖြစ် နောက်ကြောင်းတွေ ပြော လို့မဆုံးနိုင်ဘူး၊ ကဲပါ သားရယ် သားဘွဲ့ရရင် အလုပ်တစ် ခုခု လုပ်ရမယ်နော်’

‘ဟင့်အင်း....မလုပ်ဘူး၊ မိန်းမယူပြီး ထိုင်စားနေတော့ မယ် သိလား မာမိ’

ကိုနိုင်းက ထိုင်ရာမှ ထရင်း ရယ်လျက် ပြောလိုက်ပ သည်။

‘မရဘူး....မရဘူး၊ အလုပ် လုပ်မှကို ဖြစ်မယ်၊ အလုပ်ရပြီး မိန်းမယူပေါ့၊ ချိုသိနဲ့လေ’

‘မာမိကလဲ ချိုသိတစ်ယောက်တည်းပဲ မြင်လား၊ သား စိတ်ကြိုက် ရှာစမ်း ပါရစေဦး’

‘သားကို အလုပ် လုပ်စေချင်တာ သား ဂုဏ်ရှိအောင် ပါကွယ်၊ သား အလုပ် လုပ်ရင်လေ သားစိတ်ကြိုက် မိန်း မနဲ့ ပေးစားမှာပေါ့’

‘တကယ်နော်....မာမိ၊ ဒါမှ တို့မာမိ အလိမ်မာကွ’ ကိုနိုင်းက ကလေးဆန်ဆန်ပင် သူ့မာမိ ပါးကို နမ်းလိုက် ပါတော့သည်။

ထို တပ်မတော်သား ရဲဘော်လေးများက သံပြိုင် သီဆို လာကြသည်။

မွန်းက သူ့လက်ထဲတွင် အဆုပ်လိုက် သီ ကုံး ထားသော ပယ်ကုံးကို ကိုင်ကာ ချီတက်လာသော ရဲဘော်များအား ကြည့်နေသည်။

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သည်လို တပ်မတော်နေ့တိုင်းတွင် သူ ရဲဘော်များအား ကြိုနေကျ ဖြစ်ပါသည်။

မွန်းက သူ့နောက် ရောက်နေသော ဝသုန်ကို ရောက်မှန်း သိပေ။

‘မွန်း ပန်းတစ်ကုံးပဲ ကျန်တော့တာ စွပ်လေဟာ၊ မွန်း အသိ ပါလို့လား’

အသာ နေစမ်းပါ ဝသုန်ရယ်၊ အသိ မပါ ပါ’

‘ကေန္တ မွန်းတော့ ဗိုလ်ချောချောလေးကျမှ ရွေးစွပ် လို့ ထင်တယ်’

မွန်းက နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး ဝသုန်ကို လက်သီးနှင့် ဘုတ်ရွယ်လိုက်ပါသည်။

‘တို့ကို ရိုက်ချင်တာနဲ့ ဗိုလ်ချောချောကလေး လွတ်သွား ဦးမယ်နော်’

‘ဝသုန်နော် ပါးစပ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထား’

မွန်းက တစ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ ချီတက်လာသော ရဲဘော်များကို ကြည့်နေပါသည်။

နောက်တက်လာသော ရဲဘော်များထဲမှ အသက် လေး ဆယ်ကျော်ခန့် ဗိုလ်ကြီး တစ်ယောက်ကို ပန်းကုံး စွပ်ပေး ထိုက်ပါသည်။

စာခန်း (တစ်ဆယ့်တစ်)

ရဲရဲတောက် တို့ဗမာတွေ သတ္တိခဲတွေ၊
ရာဇဝင် ထွန်းတောက်အောင်စွန့်ပေ၊
တို့တိုင်း တို့ပြည် လွတ်လပ်ရေးကို
အာဇာနည်သွေးတွေ အရိုးကြေကြေ
တို့ပြည် တို့မြေ၊ ခေတ်ဆွေးကို ပြောင်းပြန်
ခေတ်သစ်ကို စိမ့် လွတ်လပ်ဖို့စိတ်ကြို၊
ညီစေနော် တို့ရဲဘော် ချီတက်ကြစို့ တူပျော်ပျော်
ဗယ်ညာ ဗယ်ညာ၊ ဗမာပြည် ငါတို့ပြည်၊
ဗမာမြေ ငါတို့မြေ၊ ခင်ခင်မင်မင်
အမျိုးကိုစောင့်ကြ ဗယ်ညာ ဗယ်ညာ၊
ဇာနည်တွေ လာပြီလေ၊
မိချိန်ခါ ညီညာစေ၊ ဗမာဆို ဓားကိုဆွဲလို့
ထွက်ဖို့တော်ပြီလေ။

မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုတွင် ဗမာ့လက်ရုံး တပ်ဖွဲ့ လူငယ်များ၏ တပ်လွန် နှိုးဆော်ခဲ့သော ရဲရဲတောက်သီချင်း

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ဝသုန်တို့ခြံသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

‘မွန်းတော့ တပ်မတော်သား ရဲဘော်တွေ ချီတက်လာတာမြင်ရင် သိပ် ဝမ်းသာတာပဲ’

‘တို့လဲ စစ်ဗိုလ် သိပ် ဖြစ်ချင်တာပဲ မွန်း’

‘ဘွဲ့ရရင် (O.D.S)ကို ဆက်တက်ပေါ့’

‘ခြံမှာက ဘာဘစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ စိတ်မချမွန်းရယ်’

‘မွန်းတို့ ရှိသားပဲ၊ မွန်းဘာကို သွားကူပေးမယ်လို့ ဝသုန်က ယဲယဲလေး ပြုံးလိုက်ပြီး....’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မွန်းရယ်၊ ဒါပေမယ့် မွန်းကို နိုင်ငံတို့ကို ကြောက်ရတယ်ဆိုတော့၊ ပြီးတော့လဲ မွန်းကျောင်းဆက်တက်ရဦးမှာ မဟုတ်လား’

‘မွန်း တက္ကသိုလ် တက်ပြီး ဘွဲ့မယူတော့ဘူး ဝသုန် အလုပ် တစ်ခုခုရှာမယ်၊ အလုပ်ပဲ လုပ်ချင်တယ်၊ ရရာအလေးပေါ့’

‘မွန်းက စာတော်သားနဲ့ ကျောင်းပဲ ဆက်တက်ကွာ’

‘တက်လို့ မဖြစ်ပါဘူးဟာ၊ မွန်း အလုပ် တစ်ခုခုလုပ်သင့်ပြီ အောက်မေ့တယ်၊ သူများခြံထဲ တစ်သက်လုံး ဆိုတာက မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား’

လူကြီးဆန်ဆန်လေး ပြောလိုက်သော မွန်းကို ဝသုန် တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

မွန်းနှင့် ဝသုန် ခြံတံခါးပေါက်နား အရောက်တွင် အနားသို့ ဆီဒင်ကားလေး ထိုးရပ်လာသည်။

‘ဟင်....ကိုနိုင်’

ကိုနိုင် ဘေးမှ ချိုသီက မွန်းနှင့် ဝသုန်ကို လှမ်းကြည့် ပြုံးလိုက်သည်။

‘မနက် စောစောကတည်းက ပျောက်သွားလိုက်တာ ခုတော့ ဒီမှာ လာတွေ့နေတယ်၊ နင့်ကို လိုက်ရှာမလို့ ဥစ္စာလမ်းတွေ ပိတ်နေလို့ သိလား’

‘တပ်မတော်နေမို့ မွန်းတို့....’

‘တော်စမ်းပါ၊ ဒီမှာ နင် ပြန်တော့မယ်ဆိုရင် လာ.... ကားပေါ်တက်’

ကိုနိုင်ဘေးမှ ချိုသီမျက်နှာက မကြည့်သာတော့ပေ။

‘အို....ကိုနိုင်ကလဲ သူ့ဘာသာ ပြန်မှာပေါ့’

‘မြန်မယ် မဟုတ်လား မွန်း’

ကိုနိုင်က ချိုသီစကားကို မတုံ့ပြန်ဘဲ မွန်းလို လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

မွန်း ချိုသီကို အားနာနေမိသည်။

‘ပြောလေမွန်း၊ နင် ပြန်လိုက်မှာလားလို့’

‘ဒီမှာ ကိုနိုင် မွန်း ပြန်လိုက်ရင် ချိုသီဘာသာ အိမ်ကို ပြန်မယ်’

‘မင်းက ဒါဘာသဘောလဲ’

‘ကိုနိုင်ကရော ချိုသီကို ပြန်လိုက်ပို့မယ်ဆိုပြီးမှ ချိုသီကို အနားမှာထားပြီ....’

‘တော်တော့ ချိုသီ၊ မကျေနပ်ရင် ကြိုက်သလိုလုပ်၊ မွန်းဆိုတာက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူနေလာကြတာ မွန်းတို့ ထိန်းသိမ်းဖို့ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ လာမွန်း ကားပေါ်တက်’

‘သွားသေ မွန်း’

ဝသုန်က မွန်းကို တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်ပါသည်။

ချိုသီက ကားတံခါးဖွင့်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

ကိုနိုင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

ကိုနိုင်း အပြုံးကို ကြည့်လျက် ချိုသီရင်ထဲမှ ဒေါသလှိုင်းက ပိုထသွားရပါသည်။

‘ဒီမှာ ငါမောင် မမချိုသီကို ပြန် လိုက် ပို့ ပေး ပါလားကွယ်’

ဝသုန်က ကိုနိုင်း မျက်နှာနှင့် မွန်းမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘ကောင်းသားပဲ၊ ဝသုန်ရေ... လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါကွယ်က... မွန်း လာလေ’

‘ဟို...ဟို... မွန်း ပြီးတော့မှ...’

‘လာစမ်းပါ’

လေသံမာမာနှင့် ပြောလိုက်တော့မှ မဝံ့မရဲဖြင့် ကနောက်ခန်းသို့ တက်ထိုင်လိုက်ရပါသည်။

မွန်း ကားပေါ်သို့ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ကိုနိုင်း ကလေးကို နေရာမှ မောင်းထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ချိုသီသည် ကားနောက်ပိုင်းလေးတို့ ကြည့်ရင်း ဆွေ့ခုန်တော့မတတ် ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။

* * *

‘ချိုသီဆီက ဖုန်းလာတယ် သား’

အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသော သားဖြစ်သူ ကိုနိုင်းကို ငါ့သိရခင်က ပြောလိုက်သည်။

‘သားကို တွေ့ချင်လို့တဲ့လား မာမိ’

‘မဟုတ်ဘူး... မာမိကို ဆက်တာ သားအကြောင်း ပြော’

ကိုနိုင်းက နေကာမျက်မှန်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးသွင်းကာ ပြုံးလိုက်ရင်း...

‘သား ထင်သားပဲ’

‘ထင်သားပဲ မလုပ်နဲ့၊ သား ချိုသီထက် မွန်းကို ပိုပြီး စိတ်တယ်ဆို၊ ပြီးတော့ မွန်းနဲ့ ချစ်နေကြလား မသိဘူး’

‘မဟုတ်ဘာ မာမိရယ်၊ မွန်းကို ဂရုစိုက်တာကတော့ ဟုတ်တယ်၊ မွန်းကို ကိုယ့်ညီမလေးလို သဘောထားပြီး ဂရုစိုက်ပါ’

‘ချိုသီက သားကို တော်တော်လေး မကျေနပ်ဘူး’

‘မဘတ်နိုင်ဘူး မာမိ’

‘အိုကွယ်... သားကပဲ သွားချော့လိုက်နော်’

‘ငယ်တဲ့အရွယ်လား မေမေ’

‘သားတို့ အဆင်ပြေတာကို မာမိတို့ လူကြီးတွေ မြင်ချင်သိသား’

ကိုနိုင်းက သူမာမိ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး... ‘မာမိ... မာမိတို့ လူကြီးချင်း ပြောထားပြီးကြပြီလား’

‘ပြောထားပြီးပြီလို့တော့ မဟုတ်သေးဘူး သား၊ မောစရာလိုလို သူ့သား ကိုယ့်သမီး၊ ကိုယ့်သား သူ့သား လက်ထပ်ပေးရင် ကောင်းမှာပဲလို့တော့ ပြောကြတယ်။’
 ‘သားဆန္ဒမပါဘဲ မာမိ ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့’
 ကိုနိုင်းက ကြိုတင် ကန့်ကွက်ထားလိုက်ပါသည်။
 မာမိက မျက်ခုံးနှစ်ဘက် တွန့်လျက် သင်္ကာမကင်း မျက်လုံးတို့နှင့် ကြည့်ရင်း....
 ‘ဒါဆို သားက ချိုသီကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး ဆိုပါး ဘာလဲ၊ သားက ချိုသီ ပြောသလို မွန်းကို....’
 ‘မွန်းနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူး မာမိ၊ ချိုသီကို လက်မထပ်ပါမယ်လို့ သား ကတိလည်း မပေးနိုင်ဘူး၊ ချိုသီဆီက ရည်းစားပဲ ရှိသေးတယ်၊ ရည်းစားဆိုတာ ရှေ့ဆက်လဲ ရတယ်၊ နောက်ဆုတ်လို့လဲ ရတယ်၊ သား စိတ်တိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုတွေ့ရင် နောက်ဆုတ်ပြီး လမ်းတစ်လျှောက်လျှောက်သင့် လျှောက်ရမှာပဲမာမိ၊ သားကို ဇွတ်မိန်းမပေးစားဖို့ အကျပ်တော့ မကိုင်နဲ့၊ သားက ယေဘုယျအားဖြင့် လေး၊ အရှက်ကွဲစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ မွန်းဘက်ကနာလို့ ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မွန်းဘာမှလဲ မဖြစ်ဘူး၊ ဘာမှလဲ မပတ်သက်ဘူး၊ မဖြစ်ဘဲ သက်လို့ သူ့အကြောင်း မပြောပါနဲ့ မာမိ’
 ‘အေး.... မာမိက ပြော ချင် တာ လေး ရှိ တယ် ဒီလောက် အပြောကောင်းပြီးမှ ကျော်တော့ လေးညှားတော့ လှေထိုးသားဆိုတာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့သား၊ အသိုင်းအဝိုင်းဆိုတာက စော်ရုံတန်ခိုး မိန်းကလေး ဝင်နိုင်ဘူးဆိုတာတော့ သိထားစေချင်တယ်သား’

ကိုနိုင်းက....
 ‘မာမိ စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ရပါစေမယ်’ လို့ ကတိမပေးမိ။
 ကိုနိုင်း မာမိ အနားမှ ထွက်လာခဲ့သည်။
 ‘ဘယ်ကိုသွားမှာလဲသား’
 ‘ခါးပေါက်နားရောက်မှ ကိုနိုင်းကို သူ့မာမိက လှမ်း ဆိုက်ပါသည်။’
 ‘အပြင်ခဏပါ မာမိ’
 ‘ချိုသီဆီ ဝင်လိုက်ပါဦးလားကွယ်’
 ‘သူ့ဘာသာ စိတ်ပြေရင် လာမှာပေါ့ မာမိ၊ သား မသွားဘူး’
 ‘ညနေ ဒီကိုလာဖို့ မာမိ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်မယ်နော်’
 ကိုနိုင်းက သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကို တိတ်တခိုး ချလိုက်ပြီး....
 ‘ညနေပိုင်း သား သွားစရာရှိရင်တော့....’
 ‘မာမိပဲ တွေ့လိုက်ပါမယ်ကွယ်’
 ‘မာမိ သဘောပဲ’
 ‘ဒါ သီရိခင် စီးကရက်ကိုခဲကာ ကျန်ခဲ့သည်။’
 ‘ကိုနိုင်း ကားလေးကို မောင်းထွက်ခဲ့ပါသည်။’
 ‘ကိုနိုင်းစိတ်များက မွန်းဆီသို့ ပျံ့လွင့်နေသည်။ သူ့နှလုံးတွင် မွန်းက နေရာယူပြီး နှိပ်နေပါသည်။ ချိုသီမှာ သူ့သားအတွက် ခေတ္တယာယီသာ ထားသူ။ သည်ရက်ပိုင်းပိုင်း သူ့စိတ်ကို မွန်းက စိုးမိုးနေသည်။’
 ‘ဘယ်နေရာသွားသွား၊ ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ် မွန်းမျက်နှာလေးက တပဲလည်လည်။’
 ‘သူ့ကားလေးက ဝသုန်ဆီ အလိုအလျောက် ဦးတည်ပြီး နေပါသည်။’

ခြံတွင် ကားကိုရပ်ထားခဲ့ပြီး ခြံထဲသို့ ဝင်လာသည်။

‘ဟော... ကိုနိုင်းပါလား’

ဝသုန်သည် ကိုနိုင်းကို မြင်သောအခါ ထိတ်ခနဲဖြင့် ပြီးမှ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘ငါ ခြံထဲကို ကြည့်ချင်လို့ပါကွာ’

ကိုနိုင်းက ဘာ ဦးအောင်မြင်ကို မြင်သဖြင့် ခြံတရည်ရွယ်ပြောလိုက်သည်။

‘ရပါတယ်၊ လာ... ကိုနိုင်း’

‘မင်းခြံက သိပ်သာယာပါလားကွ’

ခြံထဲမှ အပင်များကို လျှောက်ကြည့်ရင်း ကိုနိုင်းက လိုက်ပါသည်။

‘မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြုပြင်ခွမ်းမံထားတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ခိုပြည်လို့’

ဝသုန်က ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်လျက် သား ဖြစ်ပါသည်။

သည်တစ်ခါ ထူးထူးခြားခြား လေပြည်လေးနှင့် နေသော ကိုနိုင်းကို အံ့ဩနေမိသည်။

‘မင်း ဟိုနေက ချိုသီကို လိုက်ပို့ဖြစ်သေးလား’

‘ဪ... ဟုတ်ဘယ်၊ ကိုနိုင်း လိုက်ပို့ခိုင်းတာနဲ့’

တော် လိုက်ပို့မိပါတယ်’

‘ငါ စိတ်ဆိုးလို့ မေးတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ချိုသီရဲ့’

တစ်မျိုးကွ’

သူသည် မွန်းအကြောင်းမေးဖို့ ကြံရွယ် စိတ်ကူးခဲ့ပုံလည်း ချိုသီအကြောင်းကိုသာ မေးမိနေပါသည်။

‘မွန်းကို ငါချစ်နေကြောင်း ဒီကောင် ရိပ်မိသွားမလား၊ မွန်းနဲ့ပတ်သက်တာ မေးလို့မှ ပြစ်ပါ့မလား၊ မွန်းနဲ့ ဝသုန် ချစ်နေကြပြီလား’

ကိုနိုင်း သူ့ကိုယ်သူ ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေသည်။

ကိုနိုင်း ခြံတွင်း ဝင်လာစက မွန်းအကြောင်း ကိုနိုင်းလာ မေးခြင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဝသုန် ထင်ခဲ့သည်။

အခု စကားသံ ထွက်လာသောအခါ ချိုသီအကြောင်း ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့အတွက် စိတ်အေးသွားရပါသည်။

‘မမချိုသီက ကိုနိုင်းကို သိပ်ချစ်ပုံရတယ်’

ကိုနိုင်းက မရယ်မပြုံး လုပ်နေသည်။

သည်တစ်ခေါက် ကိုနိုင်း သဘော ကောင်း နေသော ကြောင့် ဝသုန် စိတ်ချမ်းသာမိပါသည်။

‘ကိုနိုင်း၊ အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်ပါဦးလား’

‘မထိုင်တော့ဘူးကွာ၊ ငါ ဒီကို ခဏလာချင်တာနဲ့ ဝင်တာ’

‘ကျွန်တော် ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ၊ မမချိုသီကို သွားခေါ်ပေးရမလား ကိုနိုင်း’

‘ခေါ်စရာတောင် မလိုဘူး ဝသုန်ရေ၊ ညနေဆို အိမ်ကို ဆောက်ချင်ရောက်နေမှာကွာ၊ ချိုသီက မာမိနဲ့ ပြေလည်ပြီးသား၊’

‘ဘဲကွာ ငါပြန်တော့မယ်’

ကိုနိုင်းက ချိုသီအကြောင်း ဆက်မပြောချင်တော့သဖြင့် ဝသုန်တို့ခြံမှ ပြန်လာခဲ့ပါတော့သည်။

စာခန်း (တစ်ဆယ့်နှစ်)

မွန်းသည် မီးဖိုချောင်အတွက် ငါးပိ၊ ဆီ၊ ဆားတို့ကို တစ်လစာဝယ်ရန် ထွက်လာခဲ့သည်။
 လမ်းထိပ်အရောက်တွင် ကိုနှိုင်း ကားလေးနှင့် ရောက်လာပြီး သူ့အနားတွင် ထိုးရပ်လိုက်ပါသည်။
 ‘လာ...ကားပေါ်တက် မွန်း၊ ကိုနှိုင်း လိုက်ပို့မယ်’
 ‘မွန်းဘာသာ သွားပါမယ် ကိုနှိုင်းရယ်’
 ‘လာပါဆို...ကိစ္စရှိလို့ပါ မွန်းရဲ့’
 မွန်းက စဉ်းစားနေသည်။
 အလျင်တစ်ခါကလို မမချိုသိတွေ့သွားမှာကို မွန်း စိုးရိမ်ပါသည်။
 ‘ဘာလဲ...ဝသုန် မဟုတ်လို့လား မွန်း’
 ‘အို...ကိုနှိုင်းကလဲ’
 မွန်းက ကိုနှိုင်း ဖွင့်ပေးသော တံခါးပေါက်မှ ကားပေါ်တက်လိုက်ပါသည်။
 ‘ဘာကိစ္စလဲဟင်’
 ‘ပြီးမှ ပြောမယ်’

‘အရေးကြီးလားဟင်၊ မမချိုသိနဲ့ ကိစ္စလား’
 ကိုနှိုင်းက ဘာမှ မပြောဘဲ မွန်း မျက်နှာလေးကိုသာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကားကိုသာ ဆက်မောင်းသည်။
 ‘မွန်း သိမ်ကြီးဈေးကို သွားမှာနော်’
 ‘ကိစ္စရှိလို့ အင်းလျားကိုသွားမှာ မွန်း’
 ‘ဟင်အင်း...မွန်း မလိုက်ချင်ဘူး၊ မမချိုသိ တွေ့သွားရင် မကောင်းဘူး ကိုနှိုင်း’
 ‘ချိုသိနဲ့ ဘာမှမဆိုဘူး မွန်း၊ မွန်းကို ကိုနှိုင်း စကားတွေ ပြောစရာရှိတယ်’
 ‘ပြောစရာရှိ အိမ်မှာပြောလဲ ရတဲ့ဥစ္စာ’
 မွန်း ကိုနှိုင်းမျက်နှာကို မကြည့်ရဲတော့ပေ။
 ကိုနှိုင်း မပြောခင်ကတည်းက ကိုနှိုင်းပြောမည့် စကားတို့ သူမ သိနေနှင့်ပါသည်။
 အင်းလျားသို့ ရောက်၍ ကားရပ် ရပ်ချင်း မွန်း လက်ကလေးကို ကိုနှိုင်း ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။
 ‘မွန်းကို ကိုနှိုင်း သိပ်ချစ်တယ်’
 ‘ဟင်အင်း...မွန်း ဒါတွေ နားမလည်ဘူး’
 ‘ကိုနှိုင်းကို မွန်း ချစ်ရမယ်’
 ‘မွန်း မချစ်ရဲဘူး၊ မွန်း မချစ်ပါရစေနဲ့ ကိုနှိုင်းရယ်’
 ‘ဝသုန်ကို ချစ်နေလို့လား...ချစ်နေကြပြီလား’
 သူ မွန်းကို အတင်းမေးနေသည်။
 ‘မွန်းကို ကိုနှိုင်း သိပ်ချစ်လွန်းလို့ သူများရင်ခွင်မှာ ခိုဝင် သွားမှာစိုးတယ်၊ ကိုနှိုင်းကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား မွန်း၊ ပြောလေ’

မွန်း ပခုံးလေးကိုဖက်၍ အားမလိုအားမရနှင့် သူမေးပြန်ပါသည်။

‘မွန်း မချစ်ရဲဘူး၊ မွန်း ကိုနှိုင်းကို ချစ်လို့မဖြစ်ဘူး’

‘ကိုနှိုင်းကို ဘာလို့မချစ်ရဲရတာလဲ အချစ်ရယ်’

‘မွန်းတို့က....မွန်းတို့က ဆင်းရဲတယ်’

‘အဲဒီ ဆင်းရဲတာက ကိုနှိုင်း ချစ်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ’

‘ကိုနှိုင်းတို့နဲ့ မွန်းတို့အခြေအနေက တခြားစီပဲ၊ ပြီးတော့ မွန်း မေမေခင်ကို ကြောက်တယ်၊ မွန်း မချစ်ပါရစေ၊ ကိုနှိုင်းရယ်’

‘မာမိကို ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ မွန်း၊ ပေါင်းရမှာက ကိုနှိုင်းနဲ့ ပေါင်းရမှာ’

‘ကိုနှိုင်းနဲ့ မွန်း ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်ချစ်၊ ဘယ်တော့မှ ပေါင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့ကျ မွန်းကို ခွဲထားခဲ့ကြမှာ သိလား၊ မွန်းနဲ့ ထိုက်တန်တာက....’

‘တော်စမ်း မွန်း....ကိုနှိုင်း မကြားချင်ဘူး၊ ကိုနှိုင်းလေ မွန်းကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်နိုင်ဘူး’

သူသည် မွန်း လက်မောင်းအိုးလေးနှစ်ဘက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင် လှုပ်ယမ်းလိုက်ပါသည်။

‘ကိုနှိုင်းနဲ့ မေချိုသိနဲ့ကိုလဲ....’

‘ချိုသိကို ကိုနှိုင်း ချစ်ခွင့်တောင်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်ထပ်ဖို့လဲ လုံးဝ စိတ်မကူးခဲ့ဘူး၊ မွန်းကိုတော့ ကိုနှိုင်း ချစ်တယ်၊ လက်ထပ်ယူမယ်’

‘ဟင့်အင်း....ဟင့်အင်း’

မွန်းက အတင်းရုန်းရင်း ခေါင်းခါ ငြင်းလိုက်ပါသည်။ ကိုနှိုင်းက မွန်းလက်ကို မထွတ်ဘဲ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပင် ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

‘မွန်းတို့ မိသားစုကို ဒိခြဲထဲမှာနေတာ မကြည့်ချင်လို့ ဒီလို ပြောတာလားဟင်၊ ပြီးတော့ မေချိုသိနဲ့ ကိုနှိုင်းတို့က ချစ်သူတွေ၊ ကိုနှိုင်းကို မေချိုသိက သိပ်ချစ်တာပါ၊ မွန်း မလုပ်ရက်ဘူး’

‘မာမိတို့စိတ်ကြိုက် ရေလိုက် ငါးလိုက် နေကြရတာပါ မွန်းရယ်’

မွန်းက ကိုနှိုင်းအချစ်ကို လုံးဝလက်မခံ။

မွန်း ရင်ထဲက ဝသုန်ကိုသာ ချစ်နေမိသည်။

ဒါပေမယ့် ဝသုန်နှင့်မွန်း တစ်ယောက်အချစ် တစ်ယောက် သိဟန်ဆောင် နေခဲ့ကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

‘ကိုနှိုင်း သတ္တိရှိပါတယ် မွန်း၊ မွန်းအတွက် အရာရာကို ငင်ဆိုင်ဖို့ ကိုနှိုင်းမှာ အားအင်တွေ မွေးထားပြီးသား၊ ကိုနှိုင်းဟာ ဘာကိုမှ အရှုံးခံခဲ့သူ မဟုတ်ဘူး မွန်း၊ မွန်းကို အဆုံး အရှုံးမခံနိုင်ဘူး’

မွန်းသည် ဘာကို ဝမ်းနည်းရမှန်း မသိဘဲ မျက်ရည်များ အလိုလို ကျလာရပါသည်။

‘ကိုနှိုင်းက အရပ်ဆိုးသလား၊ အကျည်းတန်နေလို့လား မွန်း’

‘.....’

‘မွန်း ကိုနှိုင်းကို မချစ်လို့လား’

၁၄၈ ၂၂ ထင်စေထွင် (မြည်)

‘မွန်း ကိုနှိုင်းကို အစ်ကို တစ်ယောက်လို့ပဲ ချစ်သင့်ပါ တယ် ကိုနှိုင်းရယ်၊ မွန်း ကိုနှိုင်းကို ချစ်တယ်လို့ မပြောပါရ စေနဲ့’

‘နင်...ငါ့ကို မချစ်ရင် နင့်ကို ခေါ်သွားမယ်’ ကိုနှိုင်းသည် တငွတ်ထိုးသမား ပီပီ ကားစက်ကို နှိုးလိုက် ပါသည်။

‘ကိုနှိုင်း...’
မွန်း ကိုနှိုင်းလက်ကို တအား ဆုပ်ထားလိုက်ပါသည်။
‘မွန်းကို ဘာလို့ ဒီလောက် အကြပ် ကိုင်ချင်ရတာလဲ ဟင်’

‘ချစ်လို့...နင့်ကို ငါ သိပ်ချစ်လို့ သိလား၊ ငါ အဆုံး အရှုံး မခံနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့ပြီ မဟုတ်လား’

‘မွန်းကို မသနားဘူးလားဟင်’
‘မင်းရော...ကိုနှိုင်းကို မသနားတော့ဘူးလား အချစ်ရယ်’ ကိုနှိုင်းသည် လက်ကို ရစ်ပတ်လျက် ချစ်ရလွန်းသော မွန်းကိုယ်လုံးလေးကို ဖက်ကာ ပါးလေးတစ်ဖက်အား နမ်း လိုက်ပါတော့သည်။

* * *

‘မွန်း...မင်း...ကိုနှိုင်းကို ချစ်တယ်နော်’
မွန်းသည် ကြောက်လန့်တကြား အပေါ်သို့ ဖျပ်ခနဲ မေး ကြည့်လိုက်ပါသည်။
‘မာမိ မကြားပါဘူး မွန်းရဲ့’

‘သိပ်မရဲနဲ့ ကိုနှိုင်း...မွန်းကြောက်တယ်’
ကိုနှိုင်းက မွန်း၏ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ မျက်နှာလေး ကို ကြည့်ပြီး တဟားဟား ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆတ် ခနဲ မွန်းကို ဆွဲ၍ ပွေ့ဖက်နမ်းသည်။

မွန်းသည် ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နှင့် အတင်းရုန်း ကာ တိုက်ကြီးထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုနှိုင်းက နောက်ဖေးပေါက်မှ ဖြတ်လိုက်သည်။
မွန်း အိမ်လေးပေါ် မရောက်ခင်မှာပင် သူက အိမ်လေး ပေါ် ရောက်နှင့်နေသည်။
မွန်းက ကိုနှိုင်း အိမ်လေးပေါ် ရောက်နေမှန်း မသိသေး ပါ။

အိမ်အဝင် တံခါးပေါက်ဝတွင် မောမောပန်းပန်းနှင့်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး တံခါးပေါက်ကို ခေါင်းလေးနှင့် မှီထားလိုက် ပါသည်။

‘မွန်းလေး’
‘အမေ’
တံခါးရွက်ကြားထဲမှ ခေါင်း ပြူခနဲ ထွက်လာပြီး ခေါ် လိုက်သံကြောင့် မွန်း လန့်သွားရပါသည်။

ပြီးမှ...
‘သွား...သွား...ကိုနှိုင်း မကောင်းဘူး’
မွန်း...ကိုနှိုင်းကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ထုမိပါတော့သည်။
‘မမမွန်းရေ...’
မော်က နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်မှ ထွက်လာသည်။
‘ဟော...အစ်ကိုနှိုင်းလဲ ရောက်နေတာကိုး’
‘အေး...နင် ဘာလုပ်နေတာလဲ’

‘ဘာမှ လျော်ဘူး၊ ပျင်းလို့ ထမင်းချက်ရင်း ကာတွန်း ဖတ်နေတာ၊ ဪ...မမမွန်းရေ အစ်ကိုဝသုန် ပန်းတွေ ထာပေးသွားတယ်’

‘တုတ်လား’

မွန်းက ထိုင်ရာမှ ထရန် ပြင်လိုက်သည်။

‘မွန်းနော်’

ကိုနိုင်း မျက်နှာကို ကြည့်လျက် မွန်း ပြန်ငြိမ်နေလိုက်ရ သည်။

မော်က မီးဖိုဘက် ပြန်ဝင်သွားပြန်သည်။

‘မွန်းဟာ ကိုယ့်ချစ်သူနော်၊ မွန်း ဒါကို နားလည်ထား၊ ကိုယ့်စကားကို မွန်းနာခံရမယ်၊ မွန်း ဝသုန်ပန်းတွေကို လက် ဖျားနဲ့တောင် မထိရဘူးဒါပဲ’

ကိုနိုင်း မွန်းသို့ အိမ်လေးပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။

မွန်း မျက်လုံး အိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်တွေ စို့နေသည်။

မွန်း ထိုင်နေရာမှ ပန်းကလေးများထားရာ နေရာသို့ လျှောက်လာပြီး ဝသုန်၏ ပန်းလေးများကို မျက်ရည်ဝဲဝဲနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ဝသုန်ရယ်...’

မွန်းသည် ကိုနိုင်းနှင့် ဖြစ်နေဆော်လည်း ဝသုန်ကို မေ့မရ ဖြစ်ပါသည်။

မွန်း နှလုံးသားကို ဝသုန်အား ပေးအပ်ချင်ပါသော် လည်း ကိုနိုင်းကို ပေးခဲ့ရသည်မို့ ဝမ်းနည်းခဲ့ရပါသည်။

ကိုနိုင်းကိုလည်း မချစ်၍ မဟုတ်။

ဝသုန်ကို ချစ်သော အချစ်ထက် မသာလွန်ပါ။

ဝသုန်အပေါ် ချစ်ခြင်းသည် ကြင်နာ သနားခြင်းစသော အတိုင်းအဆက ပိုလျှံနေပါသည်။

မွန်းနှင့် ကိုနိုင်းချစ်ပြီးသည့်နောက် ကိုနိုင်းက မွန်းမျက်နှာ လေးကို အမြဲထာဝရ မြင်တွေ့လိုသဖြင့် အကြောင်းမရှိ အကြောင်း ရှာလျက် သူ့ဆီ ခေါ်သည်။

‘မွန်း မျက်နှာလေးကို အမြဲမြင်ချင်နေလို့ သိလား’

‘ကိုနိုင်းရယ်...မွန်းတို့ အကြောင်း မေမေခင် သိသွားရင် ခတ်ကုန်လိမ့်မယ်’

‘အိုကွာ...ကိုနိုင်းက ချိုသိနဲ့ တွဲပြထားတာပဲဥစ္စာ၊ ကိုနိုင်း နှုန်းကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ သိလား မွန်း’

‘မွန်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...’

‘ဒါပေမယ့်တွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ကိုနိုင်းကို မွန်း ချစ်ရဲ့လားဟင်’

မွန်း၏ မေးဖျားလေးကို ဆွဲကိုင်ကာ မေးလိုက်ပါသည်။

‘ချစ်ပါတယ် ကိုနိုင်းရယ်’

‘ဝသုန်ကို သတိမရ ရဘူးနော်’

‘ဪ...ကိုနိုင်းရယ်’

‘ကိုနိုင်း သဝန်တိုတယ်ဗျ၊ မွန်းဆီက အချစ်ကို ကိုယ်က နည်း ကြိုးစားယူထားရတာ၊ မွန်းကို ကိုနိုင်း ရင်ခွင်မှာ ဟောခိုလို အမြဲထားချင်တာ သိလား’

ကိုနိုင်းက မွန်း ကိုယ်လုံးလေးကို သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲပွေ့ လိုက်ရာ မွန်းက ရုန်း၍ထွက်ရင်း...

‘မေမေခင်တို့ တွေ့သွားလိမ့်မယ်’

‘ကြောက်တတ်လိုက်တာ မွန်းရာ၊ ချိုသိသာဆို ကိုယ့် အယုအယကို ခံချင်လွန်းလို့၊ မွန်းကသာ...’

‘မွန်းက မမချိုသိ အခြေအနေနဲ့မှ မတူတာဘဲ၊ သူလိုသ
မွန်း မေမေခင်တို့ရဲ့ အခွင့်အရေးကို ရမယ်ဆိုရင် ကိုနိုင်း
အနားက မခွာပါဘူး ကိုနိုင်းရယ်’
‘မိမွန်းလေးရယ်’

* * *

‘မွန်းများ တို့ဆီကို ခုမှပဲ လာတယ်နော်’
ဝသုန်ဆီကို မွန်း ရောက်ရောက်ချင်း ဝသုန်က အပြစ်တ
သံဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။
‘မွန်း မအားလို့ပါ’
‘ငါလာတော့လဲ မတွေ့ဘူး’
‘ဟုတ်တယ်...မေမေခင် ခေါ်လို့ သွားရတာ’
‘လာ မွန်း...အိမ်ထဲမှာ သွားထိုင်ရအောင်၊ နင်ကြိုက်
ငါးရဲ့ ခြောက်လဲ ဖုတ်ထားတယ်၊ အဘတော့ မရှိဘူးဟ’
နှစ်ယောက်သား အိမ်ထဲ ဝင်လာကြသည်။
‘အဘ ဘယ်သွားလို့လဲ’
‘ဘယ်ထွက်သွားတယ် မသိပါဘူး မွန်းရာ’
မွန်းက နှီးချောဖျာပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။
ဝသုန်က ငါးရဲ့ ခြောက်ဖုတ်နှင့် ရေနွေးကြမ်းတို့ကို
လာပြီး မွန်းရှေ့ လာချသည်။
‘မွန်း နင် ငါ့ကို ခင်သေးတယ်နော်’

ခပ်ငေးငေးလေးထိုင်နေသော မွန်းကို ဝသုန်ကမေးလိုက်
ပါသည်။
‘ခင်ပါတယ်ဟယ်၊ ဘာလို့မေးရတာလဲ’
‘နင် ခုတစ်ခေါက်လာတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ’
‘အာ...မဟုတ်တာ၊ ဒီလိုပဲ မွန်း နေတာပဲကို’
‘မဟုတ်ဘူး...ကူနွေရနေတယ်၊ အလျင်တုန်းက နင်လာ
ရင် သွက်သွက်လက်လက်နဲ့’
မွန်းကိုအရိပ်အကဲ ခတ်နေသော ဝသုန်အား တစ်ချက်မျှ
ကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့နေလိုက်သည်။
‘ဝသုန်ကလဲဟယ်၊ ငါ့ကိုပဲ အရိပ်အကဲ ခတ်နေတယ်’
‘နင် ငါ့အပေါ် မခင်ဘဲ’
‘ခင်ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီပဲဟာ၊ ငါ တစ်သက်လုံး ခင်
သွားမှာပါ’
‘မွန်း’
‘ဟင်’
‘တို့အပေါ်ကို ခင်...ခင်တာထက် မပိုတော့ဘူးလားဟင်၊
ငါ နင့်အပေါ်ကို ချစ်နေတာကြာပြီ မွန်း’
.....
‘မွန်း တို့ကို ပြန်ချစ်ပါနော်’
မွန်း မျက်လုံးအိမ်ဝယ် မျက်ရည်များက ဝဲနေပါသည်။
ဝသုန်က မွန်းလက်ကလေးကို အသာအယာ လှမ်းယူ၍
ရေတရဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။
‘ပြောပါဦး မွန်းရယ်၊ တို့ကို ခေါင်းမေ့ပြီး ပြောစမ်း
ပါဦး၊ တို့ရင်ထဲက အချစ်ကို မျှီသိပ်ထားခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ
မွန်းရယ်’

မွန်း မျက်ရည်စက်က သူ့လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်
သော ဝသုန်လက်ပေါ်သို့ ကျသွားပါသည်။

‘ဟင်...မွန်း’

မွန်းသည် ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် ပါးစပ်လေးကိုပိတ်လ
ရွက်ငိုလိုက်ပါသည်။

‘ဘာလို့ ငိုနေတာလဲ မွန်း၊ တို့ကို ပြောစမ်းပါမွန်း’

‘မွန်း ဘာပြောရတော့မလဲ ဝသုန်’

‘တို့ကို မချစ်လို့လား မွန်း’

‘.....’

မွန်း တော်တော်နှင့် မဖြေရက်ပါ။

‘ဝသုန်ရယ်၊ နင့်အချစ်တွေက နောက်ကျလိုက်တာက
နင့်ကို မုန်းတယ်လို့ မွန်း မပြောရက်ဘူး၊ ဒီစကားတွေကို
ဘာလို့ ပြောရတာလဲ ဝသုန်ရယ်’

‘မွန်း ရင်ထဲမှ ပြောလိုက်ပါသည်။’

‘ဘာလို့ ငိုရတာလဲ မွန်း၊ မချစ်ရင် မချစ်ဘူးလို့ပဲ
အပြတ်သားဆုံး စကားကို တို့ ကြားချင်တယ်’

‘ဝသုန်’

‘မွန်း’

‘နင်...နင်...နောက်ကျသွားပြီ ဝသုန်’

‘ဟင်’

အာမေဌိတ်သံနှင့်အတူ မွန်းလက်ကိုပါ လွတ်ပစ်လိုက်
လေသည်။

‘မကြာသေးခင် ရက်ကလေးကပဲ ကိုနှိုင်း မွန်းအချစ်
တောင်းခံ ရယူသွားပြီ ဝသုန်ရယ်’

ဝသုန် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျသွားသည်။

ဝသုန်တစ်ယောက် အချစ်စစ်ပွဲကို မပြိုင်ဘဲနှင့် ရှုံးရပါပြီ။

‘တို့ ကျေနပ်ပါတယ် မွန်းရယ်၊ မွန်းဘဝ ကောင်းစား
သိဆိုရင် ဝသုန် ဆယ်ခါပြန် အရှုံးခံရဲပါတယ်၊ တို့ပြောခဲ့
သမျှ မဟုတ်လား မွန်း၊ မွန်းဟာ တစ်နေ့နေ့မှာ....’

‘တော်တော့ ဝသုန်၊ ငါကောင်းစားချင်လို့၊ ကိုနှိုင်းကို
လွန်းလို့ လက်ခံခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါချစ်တာက သိပ်ချစ်
တာက အို...မွန်း...မွန်း မပြောပါရစေနဲ့တော့ ဝသုန်
နော်’

မွန်း ဝသုန်အနားမှ ထပြေးသွားပါတော့သည်။
ခြံဝအထွက်တွင် မွန်း လူတစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်မိပါ
သည်။

‘ဟင်...ကိုနှိုင်း’

မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ခပ်စူးစူး တောက်တောက်
သံလုံးတို့နှင့် မကျေမနပ်ကြည့်နေသော ကိုနှိုင်းကို တွေ့ရ
သည်။

သူသည် မွန်းလက်ကိုဆွဲ၍ ကားရှေ့ခန်းထဲသို့ ထည့်လိုက်
သည်။

မွန်းကို လူရှင်းသည့် တစ်နေရာကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

‘မင်း ဘယ်လိုလဲ မွန်း’

သူက မွန်းပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ မေးလိုက်ပါသည်။

‘မွန်း ဘာလုပ်လို့လဲ ကိုနှိုင်းရယ်’

‘မွန်း ဘာလုပ်လဲ ဟုတ်လား၊ ဝသုန်ဆီသွားတာ မင်း
အပြစ်မရှိဘူးလား မွန်း’

‘မွန်း ခါတိုင်းလဲ သွားနေကျပဲ’

‘ခါကိုင်း သွားပေမယ့် ခုမသွားရဘူး၊ တစ်ယောက်
တစ်ယောက် သံယောဇဉ်ထားတာမျိုး ကိုယ်မလိုချင်
ကိုနိုင်း တစ်ယောက်တည်းကလွဲရင် ဘယ်သူ့အပေါ်မှ
သံယောဇဉ်မျိုးမှ မထားရဘူး’

‘ကိုနိုင်း တစ်ဖက်သတ် ဆန်လွန်းရာ မကျဘူးလားဟ
မကျဘူး၊ မွန်းဟာ ကိုနိုင်းချစ်သူ၊ မွန်းဘဝကို
တစ်ဝက်ပိုင်ဆိုင်တယ် သိလား’

‘ကိုနိုင်း မွန်းကို လက်မထပ်မီ လွတ်လပ်ခွင့်လေး
တော့ ပေးပါ ကိုနိုင်းရယ်’

‘ဘာလဲ၊ ဝသုန်ဆီသွားခွင့်၊ သံယောဇဉ် ထားခွင့်
လား၊ ဒီမှာ မွန်း၊ ကိုနိုင်း ဘာလွတ်လပ်ခွင့်မှ မပေး
ဗျ၊ ကိုယ့်အသက်လောက်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
တခြား ယောက်ျားလေး တစ်ဦး တစ်ယောက် အ
သံယောဇဉ် ကင်းရှင်းစေချင်တာမှ မြူမှုန်လောက်
အထင်မခံနိုင်ဘူး’

မွန်းမျက်ရည်က ကျလာပြန်သည်။
ဒါကိုပင် ကိုနိုင်းက အပြစ်ဆိုလာပြန်ပါသည်။

‘အဲဒါ ဝသုန်အတွက်လား မွန်း၊ ဒီမျက်ရည်တွေက
အတွက်ကျတဲ့ မျက်ရည်တွေလား၊ ဒီမှာ မွန်း၊ နင်
နည်းနည်းလေးတောင် မချစ်နိုင်ဘူးလားဟင်’

သူက မွန်း၏ ကိုယ်လေးကို လှုပ်ခါယမ်းရင်း မေး
သည်။

‘မွန်း...မွန်း...ကိုနိုင်းကို ချစ်ပါတယ်’
‘ဝသုန်ကိုရော’
‘မွန်းကို ချစ်တယ်ဆိုရင် မမေးပါနဲ့ ကိုနိုင်းရယ်’

‘မေးရမယ်...ပြောစမ်း မွန်း’

‘မွန်း မပြောတတ်ဘူး၊ မွန်း မပြောချင်ဘူး’
မွန်း ခေါင်းငုံ့ရင်းမှ ပြောလိုက်ပါသည်။

မွန်းမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များက ကျနေဆဲပါ။
ကိုနိုင်း ကျေနပ်လောက်အောင် အဖြေကို မွန်း လုံးဝ
ပြန်ပေး။

‘နိုင်သူ ရှုံးဆိုတာ ဒါပဲပေါ့ကွာ၊ မွန်းဆီက အချစ်ကို
ရခဲ့ပေမယ့် မင်း ငါ့ကို ဝသုန်လောက် မချစ်နိုင်တော့

တာ နိုင်သူလို့ ထင်ရပေမယ့် အရှုံးသမားပဲ၊ ဒီတော့ မွန်း
မင်း ကြိုက်သလိုသာလုပ်၊ ငါ မင်းကို စွန့်လွှတ်တာတော့
ထုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ဆန္ဒနဲ့ ဆုံးဖြတ်ရမယ်ဆိုရင် မွန်းကို ဘယ်
ဘာမှ စွန့်လွှတ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မစွန့်လွှတ်ရဲတဲ့ ငါ့ကို
ဘေးခဲ့ပြီး ဝသုန်ကိုပဲ ချစ်လိုက်တော့ ဒါပဲ’

ကိုနိုင်းသည် တုန်ယင်သော အသံကြီးနှင့် ပြောပြီး ကား
ထဲကို မောင်းထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။

ပြီးတော့မှ ကုန်ဆွဲဆည်လျက် ကိုနှိုင်းတို့ရှေ့ လာရပ်လိုက်သည်။

‘မွန်း...မွန်း...တာလုပ်ပေးရမလဲ ကိုနှိုင်း’
‘ကိုနှိုင်းတို့ နှစ်ယောက်အထွက် အအေးတစ်ခုခု လုပ်ပေးမွန်း’

မွန်း သူတို့အနားမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။
မွန်းတစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကရင် ဖြစ်နေပါသည်။ စိတ်
လက်မပါနှင့် ဖန်ခွက် နှစ်ခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။
‘ဂလွမ်...’

ခဏအတွင်း ကိုနှိုင်း သူ့အနား ရောက်လာပါသည်။မျက်
ညှို့တို့နှင့် မွန်းတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခိုက်နေပါသည်။
‘ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မွန်း’
‘ကုန်ကြီးအပြည့်နှင့် ကိုနှိုင်းက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။’

မွန်း တစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်အောင် ရင်ထဲက ပြည့်ကျပ်ခဲ့
ပါသည်။

ကိုနှိုင်းကလည်း တစ်ခွန်းမှ မဟတော့ဘဲ စပတ်ကလင်း
ဖန်ခွက်ကို ယူကာ အပြင်သို့ ပြန်ထွက် သွားပါသည်။

မွန်း ဖန်ခွက် အကွဲများကို လင်ဗန်းလေးထဲ ကောက်
ညှို့လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဖန်ခွက်အကွဲက မွန်းလက်ကို ဟက်ခနဲ ထိသွားရ
သည်။

‘အား...’
မွန်း ကပျာကယာ ကောက်ထည့်ကာ လွင့်ပစ်လျက် အိမ်
ထဲသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

အခန်း (တစ်ဆယ့်သုံး)

သူ မွန်းကို ဥပေက္ခာပြုသလို လုံးဝ ဂရုမစိုက်တော့
မွန်းကို မြင်လျက်နှင့် မမြင်ဟန် ပြုသည်။

မွန်း ရှိရာသို့လည်း အရင်လို မလာတော့ပေ။

နံနက်စာအတွက် မွန်း ဈေးဝယ်ထွက်လျှင် သူ အ
ထွက်တာနှင့် ကြုံသော်လည်း မွန်းကို ရပ်မခေါ်ပါ။

မွန်းသည် ကိုနှိုင်းကားလေးကို မျက်စိတစ်ဆုံး ရပ်ကြ
မိခဲ့ပါသည်။

မွန်းစိတ်ချားက တစ်နေ့လုံး အံ့့့့ရှိုင်းနေသည်။

‘မမမွန်းရေ...ကိုနှိုင်း အခေါ် လွှတ်လိုက်တယ်’

မွန်း အိပ်ရာထက်မှ ဆတ်ခနဲထထိုင်ပြီး ပွယောင်းယော
ဖြစ်နေသော ဆံပင်တို့ကို လက်နှင့်သပ်ကာ တိုက်ကြီး
ထွက်လာခဲ့သည်။

‘ဟင်...’

ညှို့ခန်းဆိုဖာတွင် ကိုနှိုင်းနှင့် ချိုသီတို့ ယှဉ်ထိုင်နေသ
ကို တွေ့ရပါတော့သည်။

မွန်း နှလုံးသားများက လှုပ်ရှား သွားကြပါသည်။

‘မမမွန်းလက်မှာ သွေးကွေ့နဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲတင်’
 မွန်းလက်မှ သွေးတို့ကို မော် မြင်သွားသည်။
 ‘ဖန်ခွက်အကွဲက ရှသွားတာပါ မော်၊ မများပါဘူး’
 ‘မများဘူးသာဆိုတယ်၊ မမမွန်း မျက်ရည်တွေနဲ့’
 ‘နည်းနည်းတော့ နာတာပေါ့ မော်ရယ်’
 ‘ဆေးတိုက်ကို သွားရအောင် မမမွန်း’
 မော်သည် သူ့အစ်မအတွက် အစိုးရိမ်လွန်ပြီး ဆေးဝါး
 ကို ခေါ်သွားပါတော့သည်။
 နောက်တစ်နေ့ ဒေါ်သီရိခင်က အခေါ်လွှတ်လိုက်
 အခါ မွန်းကို ထားခဲ့ကာ မော်လိုက်လာသည်။
 ‘မွန်းရော မော်’
 ‘မမမွန်း နေမကောင်းလို့ပါ၊ မေမေခင်’
 ‘တော်တော်လေး နေမကောင်းဘူးလားကွယ်’
 ‘ဖန်ခွက်အကွဲ ရှသွားလို့ အတော်များတာနဲ့’
 ‘ချုပ်ရသေးလား’
 ‘မမမွန်းက ချုပ်ရမှာ ကြောက်လို့ မချုပ်ခဲ့ပါဘူး’
 ‘မနေ့က အလုပ်များတာနဲ့ မေမေခင် မသိလိုက်တာ’
 မွန်း ဖန်ခွက်အကွဲ ရှသည်ဆိုသဖြင့် ကိုနိုင်း ခေါင်းနာ
 ကြီးသွားသည်။
 ‘မွန်း ငြစ်ရတာ ငါ့ကြောင့်များလား၊ ဟုတ်မယ်’
 ပါဘူး၊ ချိုသီကို ငါတို့ပြတော့ရော မွန်း ငါ့ကိုမှ မချစ်
 တယ်လို့ ခံစားရမှာလဲ’
 ကိုနိုင်း စဉ်းစားနေမိပါသည်။
 ‘မေမေခင်ဆီ လွှတ်ပေးပါမော်ရယ်’
 ‘ဟုတ်ကဲ့ မေမေခင်’

ဟော....သူ အိမ်လေးဆီ ပြန်ပြေးလာသည်။
 ‘မမမွန်းကို မေမေခင်က တွေ့ချင်လို့တဲ့’
 ‘မမမွန်း အိပ်နေတယ်လို့ သွားပြောလိုက်နော်’
 မွန်း တိုက်ကြီးထဲသို့ သွားလျှင် ကိုနိုင်းကို တွေ့ရမှာ
 စိုးသဖြင့် အလီမ်ခိုင်းရပါသည်။
 တစ်နေ့ မွန်း တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာရှိနေစဉ် ကိုနိုင်း
 ရောက်လာမိသည်။
 ‘မွန်း အနာ သက်သာသွားပြီလား’
 ‘ဟုတ်ကဲ့’
 ‘မွန်းကို ကိုနိုင်း ပြောစရာရှိလို့’
 မွန်းက ကိုနိုင်းကို ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။
 ‘ကိုနိုင်း ချိုသီကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ အဲဒါ မွန်း
 သေနဲ့နဲ့....’
 ‘ရပါတယ်....ကောင်းပါတယ်၊ မွန်းကို ဘာတစ်ခုမှ ထည့်
 ထွက်ပါနဲ့ ကိုနိုင်းရယ်’
 မွန်းသည် စကားကို မနည်းကြိုးစား ပြောယူရပါသည်။
 ‘မာမီရော ချိုသီတို့ဘက်ကပါ သဘောတူပြီးသားဆိုတော့
 ကိုနိုင်းအနေနဲ့ ငြင်းပယ်လို့ မကောင်းဘူး’
 ‘မွန်းကို ဒီလောက်ထိ ရှင်းပြနေစရာမလိုပါဘူး ကိုနိုင်း
 ရယ်၊ မွန်းအကြောင်းလဲ ကိုနိုင်း သိသားနဲ့၊ မွန်း ဆန္ဒကလဲ
 အတိုင်းပဲ ဖြစ်စေချင်ပါတယ်’
 ကိုနိုင်း ရင်ထဲက ‘တောက်’ တစ်ချက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်း
 ခေါက်ကာ မွန်းအနားမှ ထွက်သွားပါတော့သည်။
 ‘မွန်းကို ချစ်တယ်လို့ ပြောပြီးကာမှ ကိုနိုင်း ရက်စက်
 စိတ်တာ၊ ဒီလို တစ်နေ့ ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာ သိလျက်နဲ့

ငါကရာ ဘာလို့ ဝမ်းနည်းနေရသေးလဲ၊ ငါ ကိုနိုင်း
သိပ်ချစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါ သိပ်ချစ်တာက ဝသုန်၊
ကိုနိုင်းကို ချစ်ပြီးမှ ဝသုန်ကို ပြန်လက်ခံရင် ငါ့ကို ဝသ
ဘယ်လိုထင်မလဲ၊ အို.....ငါ ဝသုန်ဆီ မသွားတာဘဲ ကေ
ပါတယ်လေ'

* * *

ဝသုန်သည် ပန်းလေးများကို ကိုင်လျက် မွန်းတို့အိမ်း
ရှိရာ လှမ်းလာခဲ့ပါသည်။

ညှော်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသော ကိုနိုင်းကို မြင်လို
ပြတင်းပေါက်သို့ ပြေးကပ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဝသုန် ခပ်စိုက်စိုက် ခေါင်းငွေ့ကာ မွန်းတို့ အိမ်း
ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်ပါသည်။

'ဟော.....ဝသုန်.....လာ ထိုင်ကွယ်၊ သမီးလေး မွန်း
သမီး သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်နေတယ်'

မွန်း မေမေက အတွင်းခန်းသို့ လှမ်းပြောလိုက်ပါ
မွန်း အခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ဝသုန်နှင့် မျက်နှာ

ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

'မွန်း လက်မှာ ခိုက်မိလို့ဆို'
'ဟင်.....ဝသုန် ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ'

'မော်နဲ့ မနေ့ကတွေ့လို့ ပြောပြတာလေ'
'မများပါဘူး ဝသုန်ရယ်'

'ဆရာဝန်က ချုပ်မလားဆိုတော့ မချုပ်ချင်ဘူးလို့ ပြော
တယ်ဆို'

'နာမာကြောက်လို့ပါ ဝသုန်ရဲ့'
'အနာက သက်သာရဲ့လား'

'သက်သာပါတယ်၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် ကြာရင်
ပျောက်သွားမှာပါ'

ဝသုန်သည် မွန်းဆီမှအချစ်ကို မရပေမယ့် ကြင်နာဆဲသာ
ဖြစ်ပါသည်။

'ဆေးလေး တစ်ပတ်လောက် သွားထိုးပါဦးလား မွန်း'
'ဟင်အင်း.....မထိုးတော့ပါဘူး ဝသုန်'

'မွန်း သဘောပဲလေ၊ တို့က စေတနာနဲ့ပါ၊ ကဲ.....မွန်း
တို့ပြန်မယ်နော်၊ လိုတဲ့အကူအညီရှိလဲပြော သိလား၊ အရင်

တုန်းက ဝသုန်ပါပဲ မွန်း'
ဝသုန် အပြန်တွင် မွန်း ခြံတံခါးပေါက်အထိ လိုက်ပို့လိုက်

ပါသည်။
ကိုနိုင်းသည် မကျေနပ်သော အကြည့်တို့နှင့် တိုက်အဝင်

လက်ဆွဲတံခါးပေါက်မှ ရပ်ကြည့်နေသည်။
မွန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်ချင်သော်လည်း သူ့မာမိက သူ့

အနားမှာ ရှိနေသဖြင့် ခေါ်လို့မဖြစ်ပေ။
တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ကိုနိုင်း ရင်တွေ လှိုက်မောနေရ

ပါသည်။
မနက် မိုးလင်းတွင် မာမိအလစ်ကို သူစောင့်နေမိသည်။

ဒယ်ဒီအတွက်တော့ မစိုးရိပ်ရ။
ဒယ်ဒီက အလုပ်ကိစ္စနှင့် ရုံးသွားရသည်။ တစ်ခါတလေ

အိမ်မှာ အမြဲမရှိဘဲ ခရီး မကြာမကြာ ထွက်ရပါသည်။

မာမိ ကားလေးနှင့် အပြင်သို့ ထွက်လျှင်ထွက်ချင်း မွန်းထွက်လာခဲ့သည်။ အိမ်လေးပေါ် တက်လာတော့ မွန်းမတွေ့ရ။ မော်လည်း မရှိ၊ မော် မေမေလည်း မရှိ။ ဦးလေးဘိုက ကိုနိုင်း မာမိကို ကားမောင်းလိုက်ပို့ရသည်။

ကိုနိုင်း မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ မွန်းက ထမင်းချက်နေသည်မို့ ကိုနိုင်းကို မမြင်ပေ။
'မွန်း.....'

မွန်း နောက်ကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး ကိုနိုင်းကိုမြင်တော့ ဝါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။

ကိုနိုင်းက ယောက်မကိုကိုင်၍ ငေးငေးလေးရပ်နေသော မွန်းဆီ ခြေလှမ်း မှန်မှန်နှင့် လျှောက်လာသည်။

ပြီးတော့ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိသည်။
'ချစ်တယ် မွန်း၊ မွန်းကို ကိုနိုင်း သိပ်ချစ်တယ်၊ မွှေဝသုန်နဲ့ မတွဲရဘူး'

'ကိုနိုင်း'
'ပြောလေ အချစ်'
'ကိုနိုင်း မမချိုသီကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးကာမှ နှလုံးသားကို ဒုက္ခမပေးချင်ပါနဲ့တော့'

မွန်းစကားကြောင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ မွန်း ကိုယ်လေးကို ယူခွာပြီး စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

'မွန်း'
မွန်းကို ပြန်ဖက်ထားမိပြန်ပါသည်။
မွန်းကို ကြင်နာသနားခြင်း၊ တွယ်တာခြင်းတွေက ဖော်လာကြပါသည်။

'ကိုနိုင်းကို သိပ်မွန်းသွားပြီလား အချစ်ရယ်၊ အိုကွာ.... မွန်း ကိုနိုင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ ချစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာပဲ၊ ကိုနိုင်းဟာ မွန်းအတွက် လူဆိုးကြီးများ ဖြစ်နေသလား မွန်း၊ ဟုတ်မှာပါကွာ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုနိုင်းဟာ မွန်းစရာကောင်းတဲ့ လူဆိုးကြီးပဲ'

'.....'
မွန်းဆီမှ စကားသံတစ်လုံးမှ ထွက်မလာသဖြင့် ကိုနိုင်းရင်တွင်း အခံရခက်လာသည်။

'ကိုနိုင်းမှာ အပြစ်ရှိသလား မွန်း'
'.....'

'မွန်းဆီက စကားသံ ထွက်မလာတာဟာ ကိုနိုင်းရဲ့အရှုံးပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးဆီက ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဖေတ္တာမျိုးကို အပြည့်အဝ မရတော့ ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲ မွန်း'

'မွန်းဆီက အချစ်ကိုရရင် ကိုနိုင်း ကျေနပ်ပါတော့၊ ပြီးတော့ မွန်း ကိုနိုင်းကို ချစ်နေတာပဲ'

'မဟုတ်ဘူး မွန်း၊ ကိုနိုင်း လိုချင်တာက ဒီမှာ' သူက မွန်း ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို သူ့ရင်ခွင်မှ ဆွဲခွာယူ၍ ခပ်စေ့စေ့ ကြည့်ပြီး.....

'ဒီမှာ မွန်း၊ မွန်း ဝသုန်ကို ချစ်တဲ့ အချစ်မျိုး'
မွန်းက သူ့အချစ်ကို ထပ်မံ တောင်းဆိုလာသော ကိုနိုင်းအား မော်ကြည့်နေသည်။

'ကိုနိုင်း မမချိုသီကို လက်ထပ်မှာဆို'

‘တကယ် ဟုတ်ပါဘူး မွန်းရယ်၊ မွန်း ကိုယ့်ကို ပိုချစ်
လာလေလော့၊ မွန်း ဘယ်လိုခံစားရမလဲဆိုပြီး ကိုနိုင်း ဝမ်း
ကြည့်တာပါကွယ်’

‘ကိုနိုင်းရယ်၊ မွန်းတို့ ချစ်သူဘဝ ရောက်ကြပြီပဲ၊ ကိုနိုင်း
မေ့ချိုသိနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတော့ မွန်းရင်ထဲမှာ တစ်မျိုး
ခံစားမိတာပေါ့၊ မွန်းနဲ့ ချစ်ကြပြီးမှ လမ်းခွဲကြတာမျိုး
မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ မွန်း တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ တစ်သက်လုံး
လက်တွဲသွားချင်တယ် ကိုနိုင်း၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ
ကိုနိုင်း ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ မေတ္တာမျိုးကို ရ ချင် ရ လာ မှာ ပါ
ကိုနိုင်းရယ်’

‘ကိုနိုင်း ဝမ်းသာလိုက်တာ မွန်းရယ်၊ ကိုနိုင်း မွန်းကို
တစ်သက်လုံး ချစ်သွားမှာပါကွယ် နော်’

ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ကိုနိုင်း ရင်ထဲက တလှုပ်လှုပ် ခံစား
ရပါတော့သည်။

ဇနီး (တစ်ဆယ့်လေး)

‘ဝသုန်ကလေး တင်ဝါသွင်များဆို ဘယ်မှ လိုက်မပို့ချင်
နော်.....’

‘အခု လိုက်ပို့ပြီပဲ တင်ဝါသွင်ရယ်’
ဝသုန်နှင့် တင်ဝါသွင် တောင်ဘက်စောင်းတန်းမှ တက်
လာရင်း တင်ဝါသွင်က နှုတ်ခမ်းလေးစုလျက် ပြောလိုက်ပါ
သည်။

‘ဘုရားကို လိုက်ပို့ဖို့ မနည်းပြောလို့ လိုက်ပို့တာ မဟုတ်
ဘူး’

‘မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ တို့ မအားမှန်း သိသားနဲ့’
‘ဝသုန် အလုပ်ကြီးက တစ်သက်လုံး လုပ်ရမယ့် ဥစ္စာ’
‘ပစ္စည်းမရှိတဲ့ သူဆိုတာ ရှိသမျှ အလုပ်လေးကို အားကြိုး
နဲ့တက်လုပ်မှပေါ့၊ တင်ဝါသွင်တို့လို တို့က ချမ်းသာတာ
ထုတ်တော့.....’

‘ဒီလို မပြောပါနဲ့ ဝသုန်ရယ်’
တင်ဝါသွင်က ဝသုန်၏ ညှိုးနွမ်းနေသော မျက်နှာလေး
ထည့်ကြည့် လိုက်မိပါသည်။ ပြီးတော့ ဆက်၍ ပြောပြန်
သည်။

‘တင်ဝါတို့က အဆင့်အတန်း မခွဲခြားတတ်ပါဘူး၊ ဖေဖေ
မေမေတို့ကလဲ တင်ဝါလိုပါပဲ ဝသုန်၊ ဝသုန် တင်ဝါ
အိမ်တို့ တစ်ခေါက်လောက် လိုက်လည်ကြည့်ပါလား ဟင်
ဝသုန်က ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။

‘ဘာလဲ... မွန်းတို့လို...’

‘မွန်းနဲ့တို့က ဘဝတူတွေဆိုတော့ သွားရဲ လာရဲတာပေါ့
အဲ... ပြီးတော့ မွန်းဘဝက တို့ထက် အခြေအနေ ဆိုးတော့
အားပေးချင်တယ်’

တင်ဝါသွင်က မထေ့တထေ့ အပြုံးကို ပြုံး လိုက်
သည်။

‘အားပေး မနေချင်ပါနဲ့ ဝသုန်ရယ်၊ မွန်းက တစ်
ကျရင် သူဌေးကတော်မလေး ဖြစ်မှာပါ၊ ခုတစ်လော မွန်း
ဟို... ကိုနှိုင်းဆိုတဲ့လူနဲ့ သိပ် တွဲတာပဲ’

‘မွန်းအကြောင်းတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောနေရတာ
တင်ဝါသွင်’

‘ဝသုန် နားမထောင်ချင်တော့ဘူး မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် တင်ဝါသွင်၊ တို့ နားမထောင်ချင်ဘူး’

‘ဝသုန် မွန်းကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ တင်ဝါသိတယ်၊ မွ
က ကိုနှိုင်းကိုသာ ချစ်နိုင်တာ၊ ဝသုန်ကို သူက ချစ်နိုင်
လား၊ ကိုနှိုင်းနဲ့ ဝသုန်ကို ယှဉ်ကြည့်ရင်...’

‘တော်ပါတော့ တင်ဝါသွင်၊ မွန်းမှာ စည်းစိမ်ချမ်းသာ
ကို မက်တဲ့ခိတ် လုံးဝ မရှိဘူး၊ မွန်းစိတ်ကို တို့ အားလုံး
တယ်’

ဝသုန်က လှေကားထစ်များကို တစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ်ခင်
မြန် တက်သွားပါသည်။

သူ့နှလုံးသားတွင် မွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ခံစားမှုများက
ပြည့်နှက်နေလေသည်။

တစိုက်စိုက် တက်လာသော ခြေလှမ်းများက အပေါ်ဆုံး
လှေကားထစ်အရောက်တွင် တုံ့ခနဲ ရပ်တန့် သွားရပါတော့
သည်။

‘မွန်း...’

သူနှင့် ဝင်တိုးတော့မလို ဖြစ်သွားသော အတွဲ တစ်တွဲကို
အမှတ်မဲ့ ကြည့်လိုက်စဉ် သူ့ရင်ဝသို့ အလုံးအခဲကြီး တစ်လုံး
ပြေးဝင် ဆောင့်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပါသည်။

ကိုနှိုင်းနှင့် မွန်းကလည်း တုံ့ခနဲ ရပ်သွားပြီး မွန်းက ညို
မှိုင်းနေသော ဝသုန်မျက်နှာကို ငေးစိုက် ကြည့်နေပါသည်။

အတော်ကြာတော့မှ ဝသုန်သည် ချာခနဲ သူတို့နားမှ
ရှောင်ထွက် သွားတော့သည်။

မွန်း မျက်လုံးထဲက မျက်ရည်ဥများ ပါးပြင်ပေါ် လိမ့်
ဆင်းလုလုတွင် ကိုနှိုင်းက မွန်းလက်ကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

‘မွန်း ဝသုန်ကို သံယောဇဉ် မဖြတ်နိုင်သေးဘူးလား
အချစ်ရယ်’

သူတို့အနားမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော လူများမမြင်
အောင် ကိုနှိုင်း တိုးစိတ်စွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

ကိုနှိုင်း လေသံသည် အရင်ကလို မာကျောခြင်း မရှိဘဲ
ညင်သာ တိုးညှင်းနေပါသည်။

မွန်း တစ်ခွန်းမှ မဖြေနိုင်သေးခင်မှာပင် ကိုနှိုင်း သက်ပြင်း
ရှည်ကြီး တစ်ချက်ကို လေးတွဲစွာ ချပစ်လိုက်သည်။

‘သနားထိက်တာ ဝသုန်ရယ်၊ နင် ငါ့ကိုမုန်းပြီး တင်ဝါ
သွင်ကို ခုတ်လိုက်တာလားဟင်၊ နင့်အသည်းမှာ ငါ့အစား
ပြည့်ထိုက်တာလား ဝသုန်ရယ်’

မျက်ရည်ကြားမှ တင်ဝါသွင်ကို မြင်လိုက်သောအခါတွင်
သူ့ ကိုနှိုင်း မကြားအောင် တိုးတိတ်စွာ ပြောပြန်သည်။

မွန်းသည် စီးကျလာသော မျက်ရည် ဥ လေး များ ကို
ထိက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်သည်။

အပြန်လမ်းတွင် ကိုနှိုင်း စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုတော့ချေ။

မွန်းကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီး ကားကလေးကို မောင်းထွက်သွား
ပြန်သည်။

‘ကိုနှိုင်း’

မွန်းက လှမ်းခေါ်သော်လည်း သူ့ လှည့်မကြည့်တော့ပေ။

ကိုနှိုင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမှန်း သူ့သိလိုက်ပါသည်။

ကိုနှိုင်း တစ်နေ့လုံး အိမ်ကိုမပြန်။

မွန်း စိတ်များကတော့ သနားစဖွယ် ဖြစ်ကျန်ခဲ့သော
ဝသုန်ဆီသို့သာ ရောက်နေပါတော့သည်။

* * *

ဝသုန်သည် တစ်ယောက်တည်း ဂမုန်းပင်များ ထားရာသို့
လျှောက်လာပြီး ထိုင်နေသည်။

မွန်းကို ကိုနှိုင်းနှင့် ဘုရားမှာ အတူတွဲ၍တွေ့ပြီးကတည်းက
သူ့ရင်ဝယ် မွန်းကျပ်ခဲ့နေသည်။

မွန်းကို ဆုံးရှုံးရခြင်းအတွက် မဆိုတင်ကဲနိုင်လှသော
အနာက သူ့ကို ဖိစီးနေပါသည်။

ထမင်းစားပြီးကတည်းက ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေ
တာ ဝသုန်ကို ဘာတစ်ခြံလုံးနဲ့အောင် ထိက်စွာသည်။

နောက်ဆုံးကျတော့မှ ဂမုန်းပင်တောဝယ် တွေ့ရပါ
သည်။

‘လူလေးနယ်ကွယ်....ဘာရှာလိုက်ရတာ မော့လို့မင်းက
လာထိုင်နေတာကိုး’

‘ဘာ’

ဝသုန်က ဘာ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘာများလဲကွယ်’

‘ကျွန်တော် ဘာကို စကားပြောစရာ ရှိတယ်’

‘ဘာလဲ....ဘာကို မိန်းမတောင်းပေးဖို့ ပြောမှာ မဟုတ်
ဘူး’

ဘာ၏ ရယ်ရယ်မောမော အပြောကြောင့် သူ့ရင်က
အာင့်ခနဲ ဖြစ်သွားရပါသည်။

‘ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားကွ’

‘မဟုတ်ဘူး ဘာ’

‘နို့....ဘာပြောမှာလဲ လူလေးရဲ့’

‘လာ....ဘာ၊ အိမ်ထဲကျမှ ပြောပြမယ်’

သူ ဘာ လက်ကို ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။

ဘာ တစ်ယောက် သူ့မြှေးချစ် ဝသုန်၏ အဖြစ်ကို မသိ
ပါပေ။

‘ကဲ-ဖြာ’

အိမ်လေးထဲ ရောက်ရောက်ချင်း ဘဘက ပြောလိုက်

သည်း

‘ဘဘ...ကျွန်တော် ဒီမှာ မနေချင်တော့ဘူး’

ဆေးတံကို ဆေးဖြည့်နေသော ဘဘလက်ကရပ်သွား
ဝသုန်မျက်နှာကို ကြည့်နေသည်။

‘ဘဘ အံ့ဩနေသလား မသိဘူး’

‘ဒီမှာ ဘာသို့ မနေချင်ရတာလဲ၊ ပန်းရောင်းစား
ဘဘတို့ကို...’

‘ဘဘရယ်...ဘဘ ထင်တာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဘာလဲ၊ ဘဘကို ပြောစမ်း လူလေး၊ မင်းမျက်
ကြည့်ရတာလဲ တစ်မျိုးပဲကွာ’

‘ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောချင်ဘူး ဘဘရာ၊ ဒီမှာ မ
ရင် ပြီးရော’

‘မင်းပဲ ဒီခြံလေးမှာ ဘဘနဲ့ တစ်သက်လုံး တူတူနေ
ဆို၊ ဒီခြံလေးကို မပစ်ဘူးဆို၊ ဒီခြံလေးတို့ လူလေး မြင်
တယ်ဆို’

‘ကျွန်တော် မြတ်နိုးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...’

ဝသုန် စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်သည်။

‘ခက်ပါလား လူလေးရယ်၊ မင်း တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာ
ကွာ’

‘ဘဘ တစ်နေရာကို ပြောင်းမယ် မဟုတ်လား’

ဘဘက ခြံလေးကို ပြန်ရောင်းရမှာ နှမြောနေသည်။

သည်ခြံလေးအား ဝရုတစိုက် ပြုစုပေးထောင် စိုက်ပျိုးခဲ့ရ
သာ နှစ်ကာလတွေကလည်း မနည်းတော့ပေ။

တစ်ခြံလုံး ဝေဝေဆာဆာ၊ လှလှပပ၊ ဖူးပွင့်လွန်း၊ သန်
လွန်းချိန်ခါကျမှ ပြန်ရောင်းရမည် ဆိုမိလျှင် ဝယ်သူက
အဆင်သင့် လူငှားနှင့် ထိုင်စားရုံပင်။

ခြံထွက်ပန်းကလေးများက မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် စရိတ်
ကုန်စားကုန်စား စုဆောင်းထားမိတာကလည်း ရှိပါသေး
သည်။

‘ဘဘ ငါ့မြေးအတွက် အခု အတော်လေး စုဆောင်း
ဦးမယ်နော်၊ ငါ့မြေးအတွက် ဆိုပြီး အားခဲထားတာ
မပါကွာ၊ မင်း အိမ်ထောင်ကျရင် အဆင်သင့်နေရအောင်
အင်ထပ်တိုက်သေးသေးလေး ဆောက်ပေးမယ်ပေါ့၊ ဘဘက
အသက်အရွယ်လဲ ကြီးပြီ မဟုတ်လား၊ မင်း မိန်းမရရင် ဘဘ
အားကြီးဝတ်မယ်၊ မင်းအတွက် စိတ်အေးရပြီလို့ ထင်ထား
တာ၊ အခု မင်းက တစ်နေရာ ပြောင်းချင်နေပြန်ပြီ’

‘ကျွန်တော် မပြောင်းချင်ပါဘူး ဘဘ’

‘ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းချင်တယ်ဆိုတာ ဘဘကို ပြောပြသင့်
တယ် လူလေး၊ တို့မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဖုံးကွယ်
မရ စကား မရှိဘူး’

‘ကျွန်တော် မွန်းကို သိပ်ချစ်တယ် ဘဘ’

‘ဘဘရိပ်မိပါတယ် လူလေးရဲ့၊ မွန်းလေးကလဲ လူလေးကို
ချစ်မှာပါကွာ၊ ဒါနဲ့တောင်...’

‘ဒါပေမယ့် ဘဘရာ...သူနဲ့ကျွန်တော် ဝေးကြပြီ သိလား’
ဝသုန် အသံက စကားအဆုံးတွင် တုန်ခါသွားပါသည်။

‘ဘာလို့ဝေးရမှာလဲ လူလေးရဲ့၊ မွန်း မိဘဘက်ကို လိုက်ပြောပေးမယ်’

‘မလိုတော့ပါဘူး ဘာရယ်၊ မွန်း သူတို့ မြဲပိုင်ရ ကိုနှိုင်းကို ချစ်လိုက်ရပြီ ဘာ’

ဆေးတံကို မီးညှိတော့မည့် ဘာသည် မီးမညှိဖြစ်ပေး ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သူ့မြေးမျက်နှာကို ဝေးကြပါ တော့သည်။

အခန်း (တစ်ဆယ့်ငါး)

မွန်း ညဉ့်ခန်းကျယ်ကြီးတွင် ဝင်လိုက်ခြင်းမှာပင် ကိုနှိုင်း နှင့် ချိုသီတို့နှစ်ယောက်ကို နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာတွင် ထိုင် လျက် တွေ့ရပါသည်။

‘ကိုနှိုင်းရယ်... ဝသုန်နဲ့ မွန်းတို့ကို တွေ့တုန်းက တော့ သဝန်တို့ပြီးစေတဲ့’

အခန်းပေါက်ဝတွင် မွန်း ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ရပ်နေမိ သည်။

အတော်ကြာကြာ ရပ်နေပြီးမှ မွန်း နောက်ကို ပြန်လှည့် လာခဲ့ပါသည်။

တစ်ခါတလေ မွန်း မျက်စိရှေ့မှာပင် ချိုသီ လက်ကို ကိုင် တာမျိုး၊ ပခုံးကို ကိုင်တာမျိုး လုပ်သောအခါ မွန်း ရင်တွင် မချီအောင် ခံစားရပါသည်။

မွန်း ရင်ထဲတွင် မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာသည့်အထိပါ။ ‘မွန်းကို အရွဲ့ တိုက်နေတာလား ကိုနှိုင်းရယ်’

ဒေါသီရိခင်တို့ အလစ်တွင် မွန်း သူ့ကိုမေးလိုက်ပါသည်။ မွန်း ပခုံးကို သူက ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပြုံးရင်း....

‘ဝသုန်ကို မောင်နှမ အချစ်ထက် ပိုပြီးမချစ်ရင်
သဝန်ထိုနိုင်တယ်’

‘မွန်းနဲ့ ဝသုန် ချစ်နေကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ’
‘နှစ်လုံးတစ်ပိုဒ်နဲ့ မျက်စိလည်အောင်တော့ မလုပ်နဲ့ မွ...
.....

မွန်းက ကိုနိုင်စကားကို နားမလည်နိုင်သလို ငေးကြေ
ကြည့်နေသည်။

‘ဝသုန်နဲ့ မွန်း ချစ်နေကြတာ အင်း...ရည်းစားတွေ
နေကြတာ မဟုတ်ပေမယ့်၊ ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့ကြပေမယ့် ချင်
ကြတယ် မဟုတ်လား’

‘မွန်း ဝသုန်ကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါထယ် ကို
ရယ်’

‘မေ့နိုင်ရဲ့လား မွန်း’

‘ကိုနိုင်ကော မွန်း ဝသုန်ကို ချစ်မွန်းသိသွားနဲ့ ဘာ
ချစ်ခဲ့ရတာလဲ’

သူက တဟင်းဟင်း ရယ်လိုက်ပြီး....

‘ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို မုန်းမှမရတာဘဲ၊ ဒီတော့ မွန်းအ
ကို ရဖို့ ကိုနိုင် ကြိုးစားရတာပေါ့’

‘မွန်း ကိုနိုင်အပေါ် ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်
ဆိုတာ ယုံပါ ကိုနိုင်ရယ်၊ မွန်းကို ချစ်တယ်ဆိုရင်လေ မွန်း
အရွဲ့ မတိုက်ပါနဲ့နော်’

‘ကိုနိုင်က မွန်းကို အရွဲ့ တိုက်တယ်လို့ မွန်းထင်
လား၊ မွန်း ခံစားနေရသလားဟင်’

မွန်းက ခေါင်းလေးငဲ့၍ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

‘မွန်း ရင်မှာ ဘာမှ ခံစားနေစရာမလိုဘူး မွန်း၊ ကိုနိုင်
မွန်းကလွဲလို့ ချစ်မရဘူး သိလား’

သူသည် မွန်း ပါးလေးကို တစ်ချက် ဖျစ်လိုက်ပါသည်။

‘မွန်းက သိပ်ချစ်စရာ ကောင်းတာပဲကွာ’

‘မမချိုသီက ပိုလှပါတယ် ကိုနိုင်ရယ်’

‘မွန်းကို မမိပါဘူးကွာ’-

‘မမချိုသီနဲ့ တွေ့ပြန်တော့လဲ ဒီစကားမျိုးကို ပြောတာပဲ
လားဟင်’

‘ကိုနိုင် ချစ်တာက မွန်းကိုပါဆို၊ ချိုသီကို ဘယ်တော့မှ
မွန်းကိုပြောတဲ့ အပြောမျိုး မပြောဘူး’

မွန်းက ကိုနိုင်ကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက် မျက်လုံးလေး
နှင့် ကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘မွန်း မျက်လုံးတွေက ကိုနိုင်ကို မယုံတဲ့ အကြည့်တွေနဲ့
တွာ’

မွန်း ခေါင်းက ပြန်လည် ငဲ့သွားရပြန်ပါသည်။

မွန်း’

ကိုနိုင်က မွန်းမျက်နှာကို မော့ပစ်လိုက်ပါသည်။

‘မွန်းနဲ့ ကိုနိုင် မနက်ဖြန် လျှောက်လည်ကြမယ်၊ ချိုသီနဲ့
သွားတော့ဘူး သိလား’

‘အို...မဟုတ်တာ ကိုနိုင်ရယ်၊ မမချိုသီကို ပြောပြီးမှ
တော့ မွန်း လိုက်တော့ပါဘူး’

‘ဘာဆိုလဲ မွန်း’

‘အားနာစရာ ကိုနိုင်ရယ်၊ ပြီးတော့...’

‘ပြီးတော့ မွန်း သူ သိသွားမှာ ကြောက်တယ်လို့ ပြော
လို့ မဟုတ်လား’

‘မမချီသီက မွန်းနဲ့ ကိုနှိုင်းကို ထင်နေတာ’
 ‘ထင်ပေပေပေါ့၊ သိသွားတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ’
 ‘မေမေခင်ကို တိုင်မှာပေါ့’
 ‘ကိုနှိုင်း ခိုးပြေးမှာပေါ့ မွန်းရာ’
 ‘ဟင့်အင်း... မွန်း သတ္တိ မရှိဘူး’
 ‘ဒီလိုဆို ကိုနှိုင်းနဲ့ ဘယ်လို့လုပ် နီးစပ်တော့မှာလဲ’
 သူသည် မွန်းပခုံးလို ကိုင်ထားရာမှ လွတ်လိုက်ပြီး အိမ်
 ရှိ ထိုင်ခုံ တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။
 မတ်တတ် ရပ်နေဆဲဖြစ်သော မွန်းကိုလည်း စောင်း
 ကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ နင် သတ္တိမရှိဘူးလား မွန်း၊ သတ္တိမရှိလဲ
 ပေါ့၊ နင်နဲ့ငါ နီးစပ်ဖို့က ဒီတစ်လမ်းတည်းပဲရှိတယ်၊ နင်
 ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ချီသီနဲ့ လက်ထပ်ရုံပဲ’

မွန်း သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့အနားမှ ချာ
 လှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မွန်း အိမ်လေးထဲမှာ ကုပ်နေသည်။

ရက်ရက်စက်စက် ပြောလိုက်သော ကိုနှိုင်း စကားတို့
 ပြန်လည် ကြားယောင်နေမိသည်။

‘ဟဲ့... မွန်း... ထမင်းအိုးကိုလဲ ကြည့်ဦးနော်၊ အလျင်
 ခါလို ပျော့သွားဦးမယ်’

အတွင်းခန်းဘက်မှ မေမေ လှမ်းပြောသံ ကြားလိုက်
 မှ ထမင်းအိုးကို သတိရပါတော့သည်။

‘မမိမွန်း ခုတစ်လော ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိဘူး’

ကိုနှိုင်းသည် မွန်းကို ချီသီထက် ချစ်ပါသည် ဆိုသော်
 ထည်း ချီသီနှင့် အတွဲမပျက်ပေ။

မွန်းကို ပြတ်သည်လည်း မဟုတ်။

မွန်းကို သူ့ချစ်မွန်းတော့ သိပါသည်။

သူသည် မွန်းကို တွေ့ချင်သော အချိန်များတွင် မေမေ
 အိမ်ပေါ်တွင် ရှိသော်လည်း ခပ်တည်တည်နှင့် တက်လာတတ်
 သည်။

‘မွန်း ရှိလား’

‘ရှိတယ် ကိုနှိုင်း၊ မွန်းရေ သမီးအစ်ကို လာတယ်ကွယ်’
 မေမေအနား လာထိုင်လိုက်သော မွန်းမျက်နှာလေးကို
 ကိုနှိုင်းက ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်ပြီး....

‘ကိုနှိုင်းနဲ့ အပြင်သွားရအောင် မွန်း’

မွန်းက မေမေကို မော်ကြည့်သည်။

မေမေက ‘ဘာမှမသိသလို ဆေးလိပ်ကိုသာ သောက်နေ
 သည်။’

‘မွန်း အလုပ်ကလေးတွေ ရှိသေးတယ်’

‘ပြန်မှလုပ်၊ နင့်ကို ဝယ်ပေးစရာ ရှိလို့’

‘မွန်း မလိုချင်ပါဘူး ကိုနှိုင်းရယ်’

‘ဘာလဲ... ငါပေးတဲ့ ပစ္စည်းမို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး’

‘ခဏလေးရယ် မကြာဘူး၊ သွား အဝတ်အစားလဲချည်’
 မွန်း အဝတ်အစားလဲပြီး လိုက်ခဲ့ရပါသည်။

‘မွန်း’

‘ရှင်’

‘နှင့်ကိုကြည့်ရတာ ငါ့အပေါ် စိတ်မဝင်စားသ
ချည်းပဲ’

‘ချစ်သူ ဖြစ်နေကြပြီပဲ၊ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတဲ့ အပိုင်း
ထားလို့လား ကိုနိုင်း’

‘လိုတာပေါ့၊ ဒီမှာမွန်း...နှင့်...ငါ့ကို သိပ်ချစ်တယ်
စာမျိုးကို ငါ ခံယူချင်တယ်’

‘မွန်း ချစ်ပါတယ် ကိုနိုင်းရယ်’

‘ချစ်တယ်သာ ပြောတယ်၊ ငါ့ခေါ်တဲ့ နေရာကျတေ
သာလို့ မလိုက်ချင်ရတာလဲ’

‘မမချိုသီ ရှိတာပဲ မဟုတ်လား’

‘တော်စမ်း...တော်ဖမ်း၊ အထေ့အငေါ့တွေ မပြေး
စမ်းနဲ့’

‘မွန်း နှုတ်ခမ်းက မပြေးချင် ပြုံးချင်နှင့်ပင် ပြုံးဖြစ်
ရပါသည်။’

သည်နေ တစ်နေ့လုံး မွန်းနှင့် သူ နေရာအနွဲ့ သွားပြ
သည်။

‘မွန်း သူ့ကို စကားတစ်လုံးမှ မဆိုမိပေ။’

‘ဒီလိုပဲ...တစ်သက်လုံး အေးစက်စက်နဲ့ စကားမပြော
နေရတော့မှာလား’

‘မွန်း ဘာပြောရမှာလဲ’

‘သမီးရည်းစား ချစ်သူဆိုတာ ချစ်တဲ့ ကြိုက်တဲ့ စကား
တွေ ပြောရမှာပေါ့’

‘မွန်းမှ ပြောစရာ မရှိတာ’

‘နှင့် ဝသုန်ကိုသာဆို တတွတ်တွတ်ပြောမှာ မဟုတ်လဲ
‘မွန်းကလဲ မမချိုသီလို ဒီစကားမျိုး မပြောတတ်တေ

‘နှင့်ကို မုန်းပစ်ချင်တယ် မွန်း၊ ငါ့စိတ်က မုန်းမရလို့သာ
သိလား’

‘တစ်နေ့ကျ ကိုနိုင်း မွန်းကို မုန်းသွားမှာပါ’

‘မွန်းမျက်နှာ မှိုင်းညိုညိုကို ကိုနိုင်းက ကြည့်လိုက်ပြီး...’

‘ဘာလို့ မုန်းရမှာလဲ၊ ကိုနိုင်းတစ်သက် ဘယ်တော့မှ
မမုန်းဘူး’

‘ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးဖွင့်ပြန်ပြီ၊ အနားမှာသာ ဒီဓာတ်
ပြားကြီးရှို့တယ်ဆိုရင် ရိုက်ခွဲပစ်တယ်’

သူ့စကားများကို မွန်းရင်မှာ ကျေနပ်ရ မလိုလိုပါ။

သည်နေ့ မွန်းအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အပြင်ခန်း
တွင် မေမေ့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘အဝတ်မလဲနဲ့ဦး မိမွန်း၊ မေမေ ပြောစရာရှိလို့ ခဏထိုင်ဦး’

‘ဆေးလိပ်ကို ဖွာရှိုက်ရင်းမှ မေမေက ပြောလိုက်ပါသည်။’

‘ဘာပြောမှာလဲ မေမေ’

အနားတွင် လာထိုင်သော မွန်းကို မေမေက လှည့်မကြည့်
ဘဲ စကား စလိုက်ပါသည်။

‘ဒီနေ့ အိမ်ပြန် နောက်ကျလိုက်တာ၊ ဘယ်တွေ့သွားနေ
တာလဲ မွန်း’

‘ကိုနိုင်းက မွန်းကို အဝတ်အစား ဝယ်ပေးချင်တယ်
ပြောပြီး အတင်း ခေါ်သွားတာပါ’

‘မေမေ သိသားပဲ’

‘ဟိုရောက်တော့ မွန်းက မလိုချင်ဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ပြော
တာနဲ့ နေရာအနွဲ့ လိုက်ပို့တာပါ မေမေ’

‘နေ့လည်ကတည်းက ထွက်သွားနေတာ အခု ညနေ ၄
နာရီရှိပြီ’

အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့ကောင်းတယ် မိမိနား၊ ငယ်
အရွယ်တွေ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုနိုင်း မျက်
ကြည့်ပုံတွေက အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘူး၊ တစ်ယောက်
တစ်ယောက် သံယောဇဉ် ဖြစ်သွားကြရင် ကိုယ့်အခြေအ
က ဘယ်လိုမှ စပ်စပ်လို့ မရဘူးဆိုတာ ညည်းနားလည်
လား မွန်း

မွန်း ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်၍ ခေါင်းငုံ့လျက် မေမေ့စက
ကို နားထောင်နေသည်။

သံယောဇဉ် မဖြစ်ခင်ကတည်းက ကိုနိုင်းကို ရှောင်
ချင်တယ်၊ လူကြီးချင်း မျက်နှာပျက်ရမယ့် အလုပ်မျိုး
ရှောင်စမ်းပါ မိမိနားရယ်၊ ဒေါ်သီရိခင်တို့ ကျေးဇူး
ဆပ်လို့ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ညည်းဦးလေးဘို ကိုလဲ အ
ပေးတယ်၊ ညည်းတို့ ညီအစ်မ အတွက်ရော၊ ကျောင်းစင်
က အစ ထောက်ပံ့နေတာကို လူငယ်တွေ ကိစ္စအတွက်လေ
မေမေမျက်နှာပျက် မခံချင်ဘူး

မွန်း.....မွန်း.....ကိုနိုင်းကို ရှောင်ပါ့မယ် မေမေ၊ နေ
ကို ကိုနိုင်းခေါ်ရာ မွန်း မလိုက်တော့ဘူး မေမေ

မွန်း မေမေ့ကို ကတိပေးလျက် အိမ်ခန်းလေးထဲကို
လာပါသည်။

ကိုနိုင်းတို့ အခြေအနေနှင့် သူ့အခြေအနေကို သေ
ချာချာ တွေးကြမိသောအခါတွင် မွန်း ဝမ်းနည်းစွာ
ရည် ကျရပါတော့သည်။

စခန်း (တစ်ဆယ့်ခြောက်)

မရောက်တာ ကြာပြီဖြစ်သော ဝသုန်တို့ ခြံလေးဘက်သို့
မွန်း ခြေဦး လှည့်ခဲ့သည်။

ခြံတံခါးကို ပိတ်လျက် မွန်း တွေ့ရပါသည်။
ဝသုန်တို့ခြံသည် အရင်ကဆို ခြံတံခါးကို ပိတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

‘ဝသုန်ရေ....’
‘ဟေ့....ဝသုန်’

မွန်း ခြံအပြင်မှ လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။
ခဏ ကြာသောအခါ ခြံတံခါးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်လာသော လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါ
သည်။

‘ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ မိန်းကလေး’
‘ဝသုန်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ၊ ဝသုန်ရှိလားဟင် ဦး၊ ဦးကရော
ဒီကို အလည်လာတဲ့ ဧည့်သည်လား’

‘ဟုတ်ဘူးကွယ်၊ ဦးက ဒီခြံကို ဝယ်လိုက်တာ၊ ဦးတို့ မိသားစုထဲမှာ ဝသုန်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး မိန်းကလေးရဲ့’

လူကြီးက မွန်းရှေ့မှ ထွက်သွားသည်။

မွန်း ရင်ထဲ ဟာကျန်ခဲ့သည်။

‘ဝသုန်ရေ....’

နှုတ်မဆက်ပါပဲ ထွက်ခွာ ပြောင်းရွှေ့သွားသော ဝသုန် ကြောင့် မွန်း ဝမ်းနည်းရပါသည်။

‘ဝသုန်ရယ်....နှင့် ငါ့ကို ရှောင်သွား တာ လား ဟင်၊ ငါ့ကို မုန်းသွားလို့လား၊ မွန်းမျက်နှာကို မကြည့်ချင်တော့လို့ ရှောင်သွားတာလား ဝသုန်’

ဝသုန် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ခြံရှေ့မှာပင် မျက်ရည်ပေါက် ပေါက် ကျမိပါသည်။

အရင်ကဆို မွန်းဆိုသို့ ပန်း တစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်နှင့် ရောက် လာတတ်သော ဝသုန်။

မွန်းအပေါ် ကြင်နာ ယုယလွန်းသော ဝသုန်။

မွန်းကို ချစ်လျက်နှင့် အချစ်ရှုံးရသော ဝသုန်။ သူ့အခု တယ်ဆိုသို့ ပြောင်းရွှေ့ ထွက်ခွာသွားမှန်း မသိပါ။

မွန်းသည် တစ်ရွှေ့ရွှေ့ ခြေလှမ်းများဖြင့် ဝသုန်တို့ ခြံ နားမှ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်ကို ပြန် ရောက်၍ မွန်း သူ့အိပ်ခန်းလေးထဲ အိပ်နေစဉ် မွန်းမေမေ ရောက်လာသည်။

‘မွန်း ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ’

‘ကိုနိုင်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်’

‘ကိုနိုင်နဲ့ မဟုတ်မှန်း မေမေ သိပါတယ်၊ အခု ဘယ်က ပြန်လာတာလဲလို့ မေမေ မေးတာ’

‘ဝသုန်တို့ ခြံကပါ မေမေ’

‘တွေ့ခဲ့ရဲ့လား’

‘ဝသုန်တို့ ပြောင်းသွားကြပြီ မေမေ’

ဒေါ်မြမြက သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို မသိမသာ ချလိုက်ပါ သည်။

‘ဝသုန်တို့ ပြောင်းသွားတာ မေမေ သိလားဟင်’

ဒေါ်မြမြက ခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်သည်။

‘ပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာတော့ မေမေ မသိဘူး၊ သမီးနဲ့ နှိုင်း အပြင်ထွက်သွားတဲ့နေ့က ဝသုန် ရောက်လာတယ်’

‘ဟင်....ဝသုန် ဒီကိုလာတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ ခရီးထွက်မလို့ဆိုပြီး လာနှုတ်ဆက်တာပဲ၊ ဘာလားမယ် ရွှေ့မယ်လို့တော့ ပြောမသွားဘူး’

‘ဝသုန်ရယ်....’

‘ဝသုန်ဟာ သမီးအပေါ်မှာ သိပ်ကြင်နာတဲ့ ကလေး’

‘မွန်းရေ....’

မေမေ စကား မဆုံးခင် ကိုနိုင်တို့ တိုက်ထဲမှ အိမ်စေ ယောက် လာခေါ်သဖြင့် ထလာခဲ့သည်။

‘ဒေါ်သိရီခင်က အင်္ကျီတွေ မီးပူတိုက်ဖို့ မှာသွားတယ်၊ ပြန်လာရင် အဆင်သင့် တိုက်ပြီးသား ဖြစ်ပါစေတဲ့’

မွန်း ချက်ချင်း ထွက်လာခဲ့သည်။

စိတ်ကတော့ သိပ်မပါလှပေ။

ဝသုန်ဆိုသို့သာ စိတ်ကရောက်နေသည်။

‘မွန်း...’

‘ဟင်...ကိုနိုင်း’

မွန်း လျှော်ဖွတ်ပြီးသား အဝတ်များယူရန် အနားအပန်းဖြေ အခန်းနားမှ ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် ကိုနိုင်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာပါသည်။

‘မွန်း...’

‘မွန်း အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်စရာရှိသေးတယ် ကိုနိုင်းရတော်ကြာ မေမေခင် ပြန်ရောက်လာလို့ မပြီးရင်...’

‘မာမိက တော်တော်နဲ့ ပြန်ရောက်လာမှာ မဟုတ်... မွန်း၊ မာမိကလဲ အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်ဖို့ မခိုင်းခဲ့ဘူး’

‘ခနက...’

‘ကိုနိုင်းက တမင် ညာခေါ်ခိုင်းတာသိလား၊ မာမိအပြင်သွားတုန်း ကိုနိုင်းနဲ့ မွန်း အေးအေးဆေးဆေး စကပြောရအောင်ကွာ နော်’

ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာနှင့် ကိုနိုင်းက ပြောလိုက်ပါသည်။

‘စကားပြောတာပဲ ကိုနိုင်းရယ်’

‘မွန်းနော်...မင်းဟာ ဘယ်တော့ပဲ ကြည့်ကြည့် တို့နဲ့ရင် စိတ်မပါသလို မျက်နှာကြီးနဲ့ ဒီနေ့ ချိုသိက် ချိန်းကတောင် သွားမတွေ့ဘူး’

‘ကိုနိုင်းကရော မမချိုသိနဲ့ တွဲရတာရိုးလို့ မွန်းနဲ့ လာတာ မဟုတ်လား၊ မွန်းက ကိုနိုင်းကို ကြောက်ရတဲ့သူဆိုဘယ်နေရာပဲထားထား ရတယ်ဆိုပြီး...’

‘မင်းကို မချစ်ဘူး ထင်လို့လား’

‘ယောက်ျားလေးတွေဟာ မိန်းကလေးတွေ အားလုံးချစ်နိုင်တာချည်းပဲ’

‘ချိုသိကိုတွဲတာ မာမိတို့ကြောင့်ပါဆို’

‘အဲဒီ စကားတွေနဲ့ ကိုနိုင်း မွန်းကို ညာနေတာ မဟုတ်သား’

‘မွန်း...’

ကိုနိုင်း မွန်းကိုယ်လုံးလေးကို လှမ်းယူ ဆွဲမက်လိုက်ရာ မွန်းက နောက်ကို ဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။

‘ကိုနိုင်း...ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချပါ’

‘ဘာကိုချရမှာလဲ’

‘မွန်းကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ချိုသိနဲ့ မတွဲပါနဲ့၊ ချိုသိကို ချစ်ရင် မွန်းနဲ့ဖြတ်ပါ’

ကိုနိုင်းက ပြတ်ပြတ်သားသား စကားကို ဆိုလာသော မွန်းအား စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ပြောပါ ကိုနိုင်း၊ ကိုနိုင်းသိက စကားကို မွန်း အရှင်းဆင်းဆုံး အပြတ်သားဆုံး ကြားချင်တယ်’

‘ချိုသိနဲ့ ကိုနိုင်းတွဲတာ ဘာဆန်းလဲ၊ တွဲတာဟာ တွဲတာပဲတယ်၊ သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ယောက်ျားလေးဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ဒီလောက် ထိုက်ထွာနေမှတော့ ဖက်တာနမ်းတာ၊ တွဲသွားတွဲလာ လုပ်တာ မိန်းသလား မွန်းရ’

‘ဪ...ကိုနိုင်းက မိန်းကလေးတွေ အပေါ်မှာ ဒီလို ဘောလုံးသလား၊ မွန်းအပေါ်လဲ ဒီလိုပဲ ထင်နေသလား၊ ချိုသိက ကိုနိုင်း...မွန်းက ကိုနိုင်းကို ချိုသိလို ဘာတစ်ခုမှ မလိုက်ထွာနိုင်တော့ဘူး သိလား’

ကိုနိုင်းက ဒေါသသံနှင့်ပြောလိုက်သော မွန်းကို ပြုံးကြည့်ထိန်းပြီး...

‘ချစ်သူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဒီလောက်လေးမှ မလဲ
လျော့နိုင်တာကရော မွန်းက ဘာသဘောလဲ’

‘ချစ်သူ နှစ်ယောက် ပြိုင်တူထားတဲ့ လူရဲ့ မသန်စွမ်း
ရင်ခွင်ထဲမှာလဲ မနေချင်ဘူး၊ အယုအယ အပွေ့အဖက်က
မခံချင်ဘူး’

‘ချိုသိနဲ့ တွဲပြီးပြန်လာတော့ မွန်းဆီကို ချိုသိ အသား
ကပ်ပါလာသလား’

‘မပါပါ၊ မွန်းဆန္ဒက မွန်းတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချင်
ချင်တယ်၊ တွဲစေချင်တယ်’

‘ဒါဆို မွန်း ကိုနှိုင်းကို လက်ထပ်လိုက်ပေါ့ ဟုတ်ရဲ့လ
ကိုနှိုင်းကို လက်ထပ်လိုက်ရင် မွန်း တစ်ယောက်တည်းပဲ ကို
ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတော့မယ်’

သူသည် မွန်းကို ချစ်ရည်ရွန်းသော မျက်လုံးတို့ဖြင့်
လျက် မွန်း လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို ကိုင်ကာ ပခုံးသား
ကို ညှစ်သောစွာ နှမ်းလိုက်ပါသည်။

ကိုနှိုင်း၏ စကားကြောင့် စောစောက ဒေါသထဲ
ယှဉ်တွဲ နေရာမှ ဖြေဖျော်ရမလိုလို ဖြစ်လာပါသည်။

‘မွန်းကို ကိုနှိုင်း သိပ်ချစ်တယ်သိလား မွန်းလေး၊
ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား အချစ်ရယ်၊ ချိုသိကို ကိုယ် တ
မချစ်ပါဘူး’

ချိုသိ နာမည်ပါလာသောအခါ ဒေါသများက
ကိုယ်ထဲ ပြန်ဝင်လာကြပြီး မွန်း သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ရန်း
သည်။

သည်တစ်ခါတော့ ကိုနှိုင်းက လွှတ်မပေးပေ။

‘မချစ်ဘဲ ဘာလို့ တွဲရသလဲ၊ ဖယ်...လွှတ်တော့၊ မွန်း
ကိုနှိုင်းကို မချစ်ချင်တော့ဘူး၊ တစ်သက်လုံး ဒီစိတ်က ပြုပြင်
ရမယ့်စိတ် မဟုတ်ဘူး၊ ဖယ်စမ်းပါ၊ မွန်းကို လွှတ်’

‘မလွှတ်ဘူး မွန်း၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ပဲ’

‘မွန်းကို လွှတ်ပါ.... လူတွေ မြင်ကုန်မယ်၊ သိကုန်ရင်
မမေခင်တို့ နားကို ပေါက်သွားလိမ့်မယ်၊ ဖယ်စမ်းပါ....
မွန်းကို အကျပ်မကိုင်နဲ့ သိလား၊ ကိုနှိုင်းနော်...ကိုနှိုင်း’

‘တယ်သူမှ မမြင်ဘူး....မသိဘူး၊ သူတို့ အောက်ထပ်မှာ
အလုပ်ရှုပ်နေမှာပါ မွန်းရာ’

‘ကိုနှိုင်းနော်...လွှတ်ဆိုလွှတ်’

တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ဖက်ထားသော ကိုနှိုင်း ရင်ထဲမှ
မွန်း အားကုန် ရန်းရသဖြင့် ချွေးတို့ပင် စိုပြန်လာကြ
သည်။

‘မိုက်ရိုင်းတဲ့စိတ်တွေ မမေးနဲ့ ကိုနှိုင်း၊ မွန်း မုန်းဘယ်၊
မွန်းကို လွှတ်....’

‘မလွှတ်ဘူး....မွန်းကို သိပ်ချစ်တယ် မွန်း သိလား’
ကိုနှိုင်းက မွန်းကို ဖက်ထားရာမှ လျှော့မပေးပေ။

‘သား....’

‘သား’ ဆိုသော အသံဟိန်းဟိန်းကြီးကြောင့် ကိုနှိုင်း
သန့်ဖျပ်ကာ မွန်းကို လွှတ်လိုက်ပါသည်။

မွန်းသည် သူတို့နှင့် ပနီးမဝေးတွင် စူးစူးရဲရဲ မျက်လုံးတို့
ဖြင့် ကြည့်နေသော ဒေါ်သီရိခင်ကို တဆတ်ဆတ်တုန်လျက်
ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

‘ဒါက တယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ’

‘မာမိ မွန်းနဲ့ သား တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်’

‘ကိုနိုင်း...’

‘ကိုယ်ပြောမယ် မွန်း၊ မာမိ သား မွန်းကို ချစ်တယ်၊ တို့ကို လက်ထပ်ပေးပါနော်’

‘ဘာ...မင်းတို့ ချစ်နေကြတယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် မာမိ’

‘အမယ်လေး...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားရယ်၊ မင်းအသက်က ဒီအဆင့်အတန်းမျိုးကိုမှ ရွေးပြီး ချစ်ရတယ်လို့ကွယ်ဒေါ်သီရိခင်က သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

မွန်း မျက်ရည်စက်လက်နှင့် အပေါ်ထပ်မှ ချာခနဲ ထွက်ပြေးခဲ့ပါတော့သည်။

‘မွန်း...’

* * *

‘မင်း ချစ်စရာ ကြိုက်စရာ ရှားသလား သားရယ်၊ ကိုမှ ရွေးပြီး ချစ်ရသတဲ့လား’

‘မွန်းကို ကျွန်တော် သိပ်ချစ်တယ် မာမိ’

‘သိပ်ချစ်တယ် ဟုတ်လား’

ဒေါ်သီရိခင်ကြောင့် ဒေါ်သီရိခင် အသားများက တစ်ဆင့် ဆတ် တုန်နေသည်။

‘မင်း စဉ်းစားပါဦးတော့လား သားရယ်၊ ကိုယ့်ခြံနဲ့ နေရတဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်လား၊ လူကြားလို့မှ ကောင်းရဲ့လား သားရဲ့’

‘လူလူချင်းချစ်တာ ဘာဖြစ်လဲမာမိ ၊ မွန်းကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွန်တော် ချစ်နေတာ’

‘လူလူချင်းချစ်တာတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ အဆင့်အတန်းက တူလား၊ ကိုယ့်မိဘဂုဏ်ကိုပဲ ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မာမိ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျက်နှာပြုခဲ့ပါတော့သလဲ’

‘ကျွန်တော် ဒါတွေ နားမလည်ဘူး မာမိ၊ မွန်းကို ချစ်တဲ့အထဲသိတယ်၊ မွန်းကို ကျွန်တော် ယူမယ်’

‘မယူရဘူးဟေ့...မယူရဘူး၊ မာမိ လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ ဆွေဂုဏ်၊ မျိုးဂုဏ် အကျမခံနိုင်ဘူး’

ဒေါ်သီရိခင် ဆွေဆွေ ခုန်နေသည်။

‘မာမိ သဘောမတူလဲ ယူမှပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ပေါင်းရတာ မိတို့နဲ့ ပေါင်းရတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ကိုနိုင်း...မင်း ငါ့ကို ဘယ်နှာခါ ပြန်ပြောဖူးလို့လဲ...၊ ကောင်မလေးနဲ့ကျမှ မအေကို ပြန်အော်တယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား၊ မာမိ ပေးစားမယ်မှတ်သလား၊ ဘယ်တော့မှ မပေးဘူး’

‘မွန်းကို လက်ထပ်ဖို့ အစကတည်းက ဆုံးဖြတ်ပြီးသား...’

‘ဟင်း...မင်းက ဒီလောက်ထိ ဖြစ်နေတာကိုး၊ ချိုသီမိဘာနဲ့ ပြောထားတာ မာမိ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’

‘မာမိတို့ လူကြီးချင်း ပြောထားတာ ကျွန်တော် လုံးဝ သိဘူး၊ ချိုသီကိုလဲ မချစ်ဘူး၊ မွန်းကို ချစ်တယ် လက်ထပ်သလဲ’

‘မင်းတစ်ဦးတည်းပိုင်ဆိုင်ရမယ့် အမွေတွေကို မင်း မမက်ဘာတော့ဘူးလား’

'ဘာတစ်ခုမှ မမက်မောဘူး မာမီ'
ဒေါ်သီရိခင် ချုံးပွဲချကာ ငိုချလိုက်တော့သည်။
ကိုနိုင်း မွန်းကို ချစ်လွန်းသဖြင့် မာမီတို့ကို ခေါင်း-
ရင်ကော့ကာ သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။
မာမီ ချုံးပွဲချကာ ငိုခြင်းကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။
သည်တစ်ခါ မာမီ၏မျက်ရည် ပထမဆုံး ကျခြင်းဖြင့်
သည်။

'ဒီ သားအမိ ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲ'
အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသော ကိုနိုင်း၏ ဒယ်ဒီက
လိုက်ပါသည်။

ဒေါ်သီရိခင်က ကိုနိုင်းနှင့် မွန်းအကြောင်းကို ပြော
လိုက်ပါသည်။

ဦးအောင်လတ်ခိုင်းက ခေတ္တ ခဏ စဉ်းစား နေ
သည်။

'ကျွန်တော်ကတော့ မွန်းကို လက်ထပ်မှာပဲ'
'မင်း မွန်းကို သိပ်ချစ်တာပဲလား သား'
'မွန်းကို သိပ်ချစ်တယ် ဒယ်ဒီ'
'မွန်းကလွဲလို့ တစ်ခြား မိန်းကလေး တစ်ယောက်က
'ကျွန်တော် မွန်းကလွဲရင် ဘယ်နည်းနဲ့မှ မချစ်နိုင်
မယူနိုင်ဘူး ဒယ်ဒီ'

'ချိုသီကို မချစ်ဘဲ ဘာလို့ တွဲရတာဘဲ'
'မွန်းနဲ့ ချစ်တာ သိသွားရင် ခွဲမှာစိုးလို့'
'အခု သိတော့ရောကွာ....'
'မွန်းကိုတော့ အဆုံးရှုံး မခံနိုင်ဘူး ဒယ်ဒီ'

'မွန်းနဲ့ ဒယ်ဒီတို့ အခြေအနေဟာ ကွာခြားလွန်းတယ်၊
ပေါင်းစပ်လို့ မရဘူးဆိုတာ အရင်က မစဉ်းစားခဲ့မိဘူး
လား'

ဒယ်ဒီသည် ဒေါသသံ လုံးဝ မစွက်ပါပဲနှင့် လေသံ အေး
အေးလေးဖြင့် ပြောနေပါသည်။

'ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီရော အဆင့်အတန်းချင်း မတူဘဲ ဘာလို့
ယူခဲ့ရတာလဲ၊ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီတို့ ခိုးပြေးကြတုန်းက မာမီက
ဒယ်ဒီကို မိဘတွေ သဘောမတူတဲ့ကြားက ငွတ် အတင်း
လက်ထပ်ယူ သွားကြတုန်းကရော ဘယ်လို ပြောမလဲ၊ ဒယ်ဒီ
တို့ကျတော့ မင့်မာမီက ဒယ်ဒီကို ဒီလောက်ထိ ချစ်တာ
ဆို....'

ဦးအောင်လတ်ခိုင်းနှင့် ဒေါ်သီရိခင်တို့ နှစ် ယောက်
သား ငြိမ်သွားကြပါသည်။

'မာမီတို့ တရားသလား၊ ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီ ချစ်ခဲ့သလို မွန်း
ကို ကျွန်တော် ချစ်တာက ပိုပါတယ် မာမီရယ်'

'မာမီ လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ မယူရဘူး'
'ယူမယ်....ကျွန်တော်တို့ အချစ်ကို မခွဲကြနဲ့ဗျာ'

'ဖြန်း....'
ဒေါ်သီရိခင်လက်က ကိုနိုင်း၏ ပါးပေါ်သို့ ဝဲကျသွား
သည်။

'မှတ်ထား....မိုဇ်ရိုင်းဦး'

'ဪ...မာမီတို့က ရက်စက်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကျွန်
တော်နဲ့မွန်း လက်ထပ်တော့ ဘာ တတ်နိုင်မလဲ၊ မွန်းကိုပဲ
ယူမယ်၊ ယူမယ်....ဒါပဲ'

ကိုနှိုင်း သူပေါ်ကို လက်ပဝါးနှင့် အုပ်ရင်း ထ အော်ဟစ်
လိုက်သည်။

‘ယူရင် မင်း ဒီတိုက်ပေါ်က ဆင်းသွား၊ ဒီမိန်းကလေးနဲ့
ပေါင်းသင်းသမျှ ငါတိုက်ပေါ်ကို လုံးဝ မတက်ခွဲနဲ့၊ အ
ပြစ် ကြော်ငြာမယ်၊ မိဘ ဘိုးဘွားပိုင် ပစ္စည်းမှန်သမျှ ဘ
တစ်ခုမှ မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး သိလား’

‘မာမိတို့ ပစ္စည်းကိုလဲ မြူမှုန်လောက်တောင် တန်ဖိုး
မထားဘူး၊ ကျွန်တော် သွားမယ်’

‘ကိုနှိုင်း တိုက်ထဲမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။
သူ မွန်းတို့ အိမ်လေးဆီ ပြေးလာခဲ့ပြန်ပါသည်။

‘မွန်း ဘယ်မှာလဲ ဒေါ်လေး’
‘မွန်း မရှိဘူး’

ဒေါ်မြမြက ခပ်တည်တည် မျက်နှာနှင့် ပြော လိုက်
သည်။

‘မွန်း ဘယ်သွားလဲ ဒေါ်လေး၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောဝေး
ပါဗျာ၊ မွန်း ဘယ်မှာလဲ’

‘မသိဘူး၊ ဒေါ်လေးကို ဘာမှ လာမေး မနေနဲ့၊ ဒီအိ
လေးကိုလဲ ကိုနှိုင်း ဘယ်တော့မှ မလာခဲ့ပါနဲ့တော့ကွယ်’

‘ကိုနှိုင်း ရင်မှာ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
ပြီးတော့မှ မွန်းတို့ အိမ်လေးပေါ်က သွက်လက်
ခြေလှမ်းများနှင့် ခြံကြီးထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပါစော့သည်။

အခန်း (တစ်ဆယ့်ခုနစ်)

ဒေါ်သီရိခင်က အခေါ်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ဒေါ်မြမြ တိုက်
ကြီးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ရပါသည်။

ဒေါ်မြမြ ညှော်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဒေါ်သီရိ
ခင်က ညှော်ခန်းတွင်းဝယ် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်
နေသည်။

‘မသိရီ ခေါ်ခိုင်းတယ် ဆိုလို့’

‘ထိုင်ပါဦး မမြ’

‘မသိရီ ဘာ ပြောစရာ ရှိလို့လဲ’

ဒေါ်သီရိ မျက်ခုံးနှစ်ဘက် မို့မောက်နေမှန်း ဒေါ်မြမြ
အတိအကျ လိုက်ပါသည်။

‘အခု...ရှင်သမီးနဲ့ ကျွန်မသားကိစ္စ ဘယ်လို လုပ်မလဲ’

‘ရှင်...မသိရီ ဘာကို ပြောချင်တာလဲ’

ဒေါ်မြမြသည် ကိုနိုင်းနှင့် မွန်းတို့ကြောင့် ပြဿနာ ဖြစ်ရုံတို သိထားရသော်လည်း မသိဟန်ဆောင် မေးလိုက်ပါသည်။

‘ရှင် ဒီကိစ္စကို ဘာမှ မသိဘူးလား မမြ’
‘ကျွန်မ ဘာမှ မသိရပါဘူး မသိရိရယ်’

‘အေးပေါ့လေ.... သိချင်လဲ သိမှာပေါ့၊ သိပေမယ့်လဲ မသိဟန်ဆောင် ဆောင်နေမှာတဲ့၊ ရှင်တို့ဘက်ကတော့ မကျေနပ်စရာ ဘာရှိလို့လဲ’

‘အကြောင်းစုံကို ကျွန်မ သိပါရစေ မသိရိရယ်၊ ကျွန်းလုံးစေ့ ပတ်စေ့ မသိရီးတော့ အမှန်ပါ’

ဒေါ်သီရိခင်၏ ခက်ထန်သော စကားများကြောင့် ဒေါ်မြမြ မျက်နှာက ညှိုးကျ သွားရပါသည်။

‘ဒီမယ်.... မမြ’
.....

‘ရှင်တို့ အခြေအနေနဲ့ ကျွန်မတို့ အခြေအနေဟာ သလား’

ဒေါ်သီရိခင်က လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ ရပ်ကာ ဒေါ်မြမြကို မေးလိုက်ပါသည်။

‘မတူပါဘူး မသိရိရယ်’

‘မတူတဲ့ အလွှာနှစ်ခုကို ပေါင်းစပ်လို့ ရမလား၊ ရှင်ဘက်ကတော့ ပြင်းပယ်စရာ အကြောင်းမရှိလို့ ပေါင်းစပ်ရချင် ရမယ်၊ ကျွန်မတို့ အသိုင်းအဝိုင်းကတော့ ပေါင်းစပ်ရင် အရှက်ကွဲရမယ်၊ ခုတော့ ရှင်သမီး မွန်းနဲ့ ကိုနိုင်းဟာ....’

ဒေါ်သီရိခင်က သူ တွေ့ခဲ့ရ၍ ဖြစ်ခဲ့ရသော ပြဿနာတို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။

‘အခု ရှင်သမီးကြောင့် ကျွန်မသားလေး ထွက်သွားပြီ၊ ကျွန်မ ဓာတ်လုပ်ရမလဲ မမြ၊ ရှင်သမီး အမြူအဆွယ်ကောင်းလို့ ဒီကိစ္စ ဖြစ်ရတာ မမြရဲ့’

‘မသိရိရယ်.... သမီးလေးဟာ ဒီလို မြူဆွယ်တဲ့အကျင့်မျိုးလုံးဝ မရှိပါဘူး’

‘ဪ... ကိုယ့်သမီးကျ သိတတ်ပါလား မမြ၊ ရှင်သမီး မွဲတစ်ပေါက် မစွန်းရသေးပါဘူး၊ ရှင်တို့ဘက်က နာစရာ တစ်ကွက်မှ မရှိသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ဘက်က ကျွန်မရဲ့ တစ်ဦးတည်း သားလေးက ရှင်သမီးကြောင့် ပြေးပြီရှင် သိလား၊ ကျွန်မသားလေးက မိဘနဲ့ ခွဲခဲ့ဖူးတဲ့ ကလေး မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ရင်ကွဲရပြီ မမြ၊ သားသမီးအပေါ်ထားတဲ့ ချစ်မေတ္တာကို မိဘတိုင်း သိကြပါတယ်၊ ရှင်လဲ နားလည်မှာပါ မမြရယ်’

ဒေါ်သီရိခင်က မျက်ရည်စများကို သုတ်လိုက်သည်။

ဒေါ်မြမြသည် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောတတ်သလို ငိုငင်တွေ တွေ့ကြီး ဖြစ်နေသည်။

‘မိုက်လိုက်တဲ့ အမိုက်မ၊ သင်း မကောင်းလို့ မိဘကို အပြောခံရတာ၊ ခုတော့ အရှက်ကွဲရပြီ မဟုတ်လား’

သူသည် ရင်ထဲမှ သမီးကို ပြောနေမိပါသည်။

‘မိဘဆိုတာ သားသမီးကို ကောင်းစားစေချင် ကြတာမျိုး၊ ကြမ်းတမ်းတဲ့ လမ်းခရီးကို ဘယ်မိဘကမှ လျှောက်စေချင် ကြပါ့မလဲ’

‘ဒီ.... ဒီကိစ္စကို မသိရိ ဘယ်လို ဖြစ်စေချင်သလဲဆိုတာ’

‘ကျွန်မ ဖြစ်စေချင်တာကတော့ ရှင်တို့မိသားစု ဒီခြံထဲမှာ ဆက်မနေရင် ကောင်းမယ်’

‘ရှင်...’

ဒေါ်မြမြသည် ထိတ်လန့်သော မျက်လုံးအစုံနှင့် မတ်တတ် ရပ်နေသော ဒေါ်သီရိခင်ကို မေ့ခဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘အားတော့ နာပါတယ် မမြ၊ ရှင်တို့ မိသားစုကို ဒီခြံထဲ မှာ ဆက်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး’

‘မသိရီရယ် ကျွန်မတို့ ဒီခြံထဲက မပြောင်းပါရစေနဲ့ တစ်ခြား အလုပ်လဲ လုပ်ကိုင်မစားတတ်ပါဘူးရှင်’

ဒေါ်မြမြ မျက်ရည်လည်ရွဲ့နှင့် တောင်းပန် လိုက်ပါ သည်။

ဒေါ်သီရိခင်က ခေါင်းကို တွင်တွင် ခါးခမ်းနေသည်။

‘မသိရီတို့ ကျေးဇူးတွေ အများကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ် မသိရီရယ်’

‘ကျေးဇူးရှိလို့ ကျေးစွပ်လိုက်တဲ့ အဖြစ်မျိုး မဟုတ်လား မမြ၊ တစ်ခါက နှစ်ခါ ပြဿနာ မဖြစ်ပါရစေနဲ့တော့’

‘ဒီလိုအဖြစ်မျိုး နောက်ကို မဖြစ်စေရပါဘူး မသိရီရယ် ကျွန်မ သမီးကို ကျွန်မ ဆုံးမပါမယ်၊ ကျွန်မတို့ သားအိမ် တွေဟာ ဘာအလုပ်အကိုင်မှ လုပ်ကိုင်တတ်ကြတာ မဟုတ်ပါ ဘူး ရှင်’

ဒေါ်မြမြသည် ဒေါ်သီရိခင် လက်ကို မဝံ့မရဲနှင့် ဆွဲကိုင် ၍ တောင်းပန်လိုက်ပါသည်။

‘ဒါလောက် တောင်းပန်နေတာကို သိပ်ပြီး တင်းမာမနေ ဝါနဲ့ မသိရီရယ်’

မနေသာတော့သော ဦးအောင်လတ်နိုင်က ပြင်နေရာမှ ဝင်ပြောလိုက်ပါသည်။

‘တင်းမာရမယ် ကိုအောင်လတ်၊ ဒီမှာက သားတစ်ယောက် လုံးလုံး အဆုံးခံထားရတာရှင့်’

‘မင်းသား မဆုံးသေးပါဘူး၊ တစ်နေ့ကျ မင်းဆီ ပြန် ရောက်လာမှာပဲ၊ ယောက်ျားလေးတွေက ပြေးရုံနဲ့ ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူး’

‘ပြန်ရောက်လာမှာက နောက်၊ အခု လောလောဆယ် ဆယ် အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲနဲ့ဒုက္ခရောက်မှာက အလျင်၊ ဒါတွေ ရှင် နားလည်ရဲ့လား ကိုအောင်လတ်’

‘မင်းက မင်းသား ထွက်သွားတဲ့ အငြိုးနဲ့ ခြံထဲက အတင်း နှင်ထုတ်နေတာကတော့ မတရားဘူး၊ သူတို့နဲ့ တို့က တစ် ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ကျေးဇူးဆိုတာ အပြန်အလှန် ရှိခဲ့ကြ တာ၊ သူ့ကျေးဇူး ကိုယ့်ကျေးဇူးဆိုတာလေးလဲ ထောက်ခမ်း ပါဦး၊ မမြ ယောက်ျားဆိုတာကလဲ တော်လှန်ရေးတုန်းက အတူတူတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြပြီး ကိုယ့်ကို ရန်သူလက်ထဲက အသက် စွန့်ကယ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်၊ အသက်သခင် တစ်ယောက်ရဲ့ မိသားစုကို ပစ်ပစ်ခါခါကြီး လုပ်ပစ်ရမယ်ဆိုတာကတော့ နည်းလမ်းမကျဘူး မသိရီ’

‘အို... အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်မကလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သား သမီးကိစ္စနဲ့ဆို သီရိခင်တို့ဘက်က ဘယ်သူ့ မျက်နှာမှ မထောက်နိုင်ဘူးရှင့်’

ဒေါ်သီရိခင်က ဦးအောင်လတ်နိုင်၏ စကားကို နားမ ဝင်ဘဲ ဦးအောင်လတ်နိုင်ကိုပါ ကက်ကက်လန် လန်တွေ့နေ ဝါတော့သည်။

‘မင်းက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ ဒီအတိုင်း လက်လွတ်ကြည့်မနေနိုင်ဘူး၊ ဒီကို ခေါ်လာခဲ့တုန်းက ကိုယ်က သူတို့ မလိုက်ချင်တာကို ငွတ်အတင်း ခေါ်လာခဲ့တာကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိတယ်’

‘ကျွန်မကတော့ ဒီခြံထဲမှာ လုံးဝမထားနိုင်ဘူး’
‘အေး...ကောင်းပြီ မထားနဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ရင်းနှီးဖို့၊ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ဖို့ ငါ့အသက်သခင်ရဲ့ မိသားစုကို ငွေငါးထောင်ပေးလိုက် ဒါပဲ’

‘ရတယ်...ရတယ်... ပေးမယ်၊ ဒီခြံထဲမှာ မနေရင် ပြီးတာပဲ’

ခေါ်သီရိခင်က ငွေငါးထောင်ကို ယူရန် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပါသည်။

ခေါ်မြမြ ညှော်ခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူ့ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များက စိုနှစ်နေပါတော့သည်။

* * *

မွန်းက ခြောက်သွေ့နေပြီ ဖြစ်သော ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည်စများကို လက်ညှိုးလေးဖြင့် သုတ်လိုက်ပါလေသည်။

‘မွန်းနဲ့ ဝသုန် ဝေးခဲ့ကြရတာ ကိုနှိုင်းကြောင့်လဲ ပါတယ်၊ မွန်း ကိုနှိုင်းအချစ်ကို လက်ခံခဲ့တာ သိပ်မှားတယ်၊ မဖြစ်နိုင် မွန်းသိလျက်နဲ့ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တော့ သူ့မာမိအပြောကို ခံရ

တာပေါ့၊ မေမေနဲ့ ဦးလေးသို့ဆိုတာ အဲဒီအချိန်တုန်းက မျက်သာလေးလေးနဲ့ သိပ်သနားစရာကောင်းတာပဲ၊ ဦးလေးတို့က အေးမို့ မွန်းကို အပြစ်မဆင်ရှာပါဘူး၊ အဲဒီကတည်းက မွန်းတို့ မိသားစု သူတို့ခြံထဲက ပြောင်းပြီး မြို့ရွန်ဆင်ခြေပုံးပဲကွက်လေးတစ်ခုမှာ နေခဲ့တယ်၊ မွန်းလဲ ဆယ်တန်းအောင်တာနဲ့ ဝါသနာပါတဲ့ စစ်သူနာပြုသင်တန်းကို တက်ခဲ့တာပဲ၊ မွန်းနဲ့ရော ဝသုန်နဲ့ပါ ကွဲသွားလိုက်ကြတာ ခုမပြန်တွေ့ဘူးဘူးတယ်လေ’

မမမေရည်မြိုင်က မွန်းအနီး ထိုင်ခဲ့လေးတွင် ဝင်သိုက်...
‘တကယ်လို့ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုနှိုင်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဝသုန်နဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပြန်တွေ့ရင်....’

‘ဝသုန်က မေမြို့ စစ်တက္ကသိုလ်မှာ တက်ချင်တက်နေတာပဲ၊ ဒါဆိုရင် တွေ့ဖို့ရာအကြောင်း မရှိပါဘူး မမမေရည်မြိုင်ရယ်’
‘ထားပါတော့ ကိုနှိုင်းနဲ့ ပြန်တွေ့ရင်တော့ မွန်းကို ဒီတစ်ခု သူ့အတင်းလက်ထပ်ယူမှာပဲ၊ လူက တစ်ငွတ်ထိုး တစ်ရှူး ငါ့သမား မဟုတ်လား’

မွန်းက ခေါင်းလေးကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်းရင်း...
‘သူလာခေါ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အတင်း လက်ထပ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် မွန်းလက်ခံနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘မွန်းက စစ်သူနာပြု သင်တန်းတက်နေတော့ သင်တန်းမှာ ညည်းကမ်းချက်တွေ ရှိတယ် မမမေရည်မြိုင်၊ သင်တန်းထက်နေစဉ် အတောအတွင်းမှာ အိမ်ထောင်မပြုရဘူး၊ အိမ်ထောင်ပြုရင် အလျော်ပေးရမယ်၊ သင်တန်းသုံးနှစ်ပြီးနောက် အမှုထမ်းပြီးမှ အိမ်ထောင်ပြုခွင့် ပေးတယ်’

‘ကိုနိုင်းက အလျော်ပေးမှာပေါ့!’

‘ဟင့်အင်း...မွန်းသူ့ကို ဘယ်တော့မှ လက်မခံတော့ဘူး ပြီးတော့ သူနာပြုအလုပ်ကို မွန်း ငယ်ငယ်ကတည်းက သနားပါခဲ့တာပဲ၊ မွန်းရဲ့ ဝါသနာလဲပါ၊ မွန်မြတ်သန့်စင်အလုပ်တစ်ခုကို မွန်း ဘယ်တော့မှ လက်လွတ် အဆုံးအမခံဘူး၊ ကိုနိုင်းနဲ့ မွန်းတို့ စိတ်ဓာတ်ချင်း ကွာခြားပေမယ့် ဝသုန်စိတ်နဲ့တော့ တစ်ထပ်တည်းလိုပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ အကြံနာ ပိုခဲ့မိတာ ဝသုန်ကိုပဲ’

‘မွန်းတို့ဇာတ်လမ်းက ဆယ်နှစ်လောက်ကြာမှ စလား ပြန်ပြီနော်’

မွန်းက မမမေရည်မြိုင် အပြောကြောင့် သက်မြင်းထဲ ချက် ချလိုက်ပါသည်။

‘အလျင်က မွန်း လုံးဝ မေ့ပျောက်နေခဲ့တာ၊ အလုပ်တခုဝန်တွေထဲမှာ နစ်မြုပ်နေတာ၊ လူနာတွေနဲ့ရော အသိမိတ်ဆွေ အလုပ် အတူလုပ်တဲ့ လူချင်းတွေနဲ့ဆိုတော့ ဘာမှ သတိမရဘူး’

‘ဝသုန်နဲ့ ညီမလေးနဲ့များကွယ်၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဝသုန်က (၇၅) မှာ၊ မွန်းက ခုတင် ၁၀၀ စစ်ဆေးရုံမှာ မဝေးဘဲ နေရာလေးတွေမှာ ပြန်ဆိုကြရတော့ အံ့ဩရောပဲ’

‘ဒါပေမယ့် အခု ဝသုန်ဟာ အရင်က ဝသုန်မျိုး မဟုတ်တော့ဘူး၊ မွန်းအပေါ်ကို သိပ်တင်းမာတာပဲ၊ သူ့မှာ ချစ်သူများ တွေ့နေပြီလား မသိပါဘူး မမမေရည်မြိုင်ရယ်’

ဝမ်းနည်း အားလျော့သလေးနှင့် မွန်း အပြောလေးကို အကြင်နာ မျက်လုံးတို့ဖြင့် မမမေရည်မြိုင် ကြည့်နေလိုက်ပါ တော့သည်။

‘ကိုယ်အချိန်မရဘူး၊ တို့ရဲဘော်လေး တစ်ယောက် နေကောင်းလို့ ခဏလာကြည့်တာ စကားပြောဖို့ အချိန်မရဘူး’

‘နင်....ငါ့အပေါ် အခု သိပ်စိမ်းနေတာပဲ’

မွန်း မျက်ရည်ဝဲလာပြီး မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ အောက်နှုတ်ခမ်းက သွားလေးနှင့် ဖိကိုက်ထားလိုက်ပါသည်။

တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်အောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲမှ ဆက်ဖက်ရည်သောက်ပြီး အပေါ်ပြန်တက်လာသော ရဲဘော်လေးများက မွန်းတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်သွားကြပါသည်။ စစ်သားဆိုတာ အချိန်များများ မပေးနိုင်ဘူးဆိုတာ မွန်း သိပါတယ်’

သူသည် မျက်ရည်ဝဲနေသော မွန်းမျက်နှာလေးကို တစ်မျက် ခိုးကြည့်လိုက်မိသည်။

‘ဒီလောက်တော့ မွန်းလဲ နားလည်ပါတယ်၊ ဝသုန်ဟာ အမင်သက်သက် မွန်းအပေါ် စိမ်းနေတာ’

မွန်း ဒေါသသံလေးနှင့် ပြောနေသည့်တိုင် သူ့အမူအရာ အဏုန္တရကော တည်ငြိမ်နေသည်။

‘တို့ဟာ ဆယ့်ခြောက်နှစ် ဆယ့်ခုနစ်အရွယ်တွေ မဟုတ်ဘူးဘူး မွန်း၊ အရာအားလုံးကို ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိရမယ်’

‘ဗိုလ်ကြီး ဝသုန် စကားတွေက နက်နဲလွန်းလို့ ကျွန်မ အတစ်ခုမှ နားမလည်လို့ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါ ဗိုလ်ကြီး’

ဇာတ်ခန်း (တစ်ဆယ့်ရှစ်)

စစ်သူနာပြုမလေး မွန်းသည် အမျိုးသမီး (Ward က ရှေ့ပေါက်မှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် စစ်ယူနီဖောင်းဝတ်စုံနှင့် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း စစ်ဗိုလ်တို့သည် ခပ်စိုက်စိုက် အနေအထားဖြင့် ကုန်းမြင့်ပေါ် တက်သည်။

‘ဝသုန်’

မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့လိုက်ရသော ဝသုန်ကို မွန်း ခေါ်လိုက်ပါသည်။

‘ဪ’

ဗိုလ်ကြီး ဝသုန်က ခေါင်းမော့လာရင်း သူ့ခြေလှမ်းပစ်ရပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

‘မွန်းတို့ဆီ ခဏလိုက်ခဲ့ပါလားဟင်’

ပျက်ဝန်းတွင် တွဲခိုနေသော မျက်ရည်စုများ ပါးပြင်သွားသည့် ဝတ္ထုမိ သူ့ထက် သူ့စိမ်းဆန်သော စကားတို့ကို ပြောသွားရုံမှ ထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီး ဝသုန် နေရာတွင် မတ်တတ်ရပ် ကျန်ခဲ့သည့် မွန်းသည် မျက်ရည်ပေါက်များ တစ်ပေါက်ပြီးတစ်ပေါက် ကျလာသည်ကို မသုတ်နိုင်ဘဲ မြောက်ဘက် လမ်းခွဲလေးဘက်သို့ ဆက်လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

မြောက်ဘက်လမ်းချိုးလေးကို လျှောက်ပြီးသူတို့အဆေ့ ရှိရာ အရှေ့ဘက်လမ်းဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။

မွန်းရင်တွင် ဝမ်းနည်းခြင်းရော ဒေါသဖြစ်ခြင်းတွေ့ စုပြုံ ခံစားနေရပါသည်။

သူ့ကို ရင်ထဲမှ နာကျည်းသလို ဖြစ်လာပြီမို့ မေ့ပျောက်အောင် ကြိုးစားလိုက်ပါတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် လူနာလာကြည့်သော ဝသုန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့သည့်တိုင် မွန်း သူ့ကို တစ်ချက်လေး မကြည့်ဘဲ နေပစ်လိုက်သည်။

ဝသုန်ကလည်း မွန်း အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ချိန်မှ မွန်းနောက်ကျောကို လှည့်ကြည့်သည်။

မွန်းသည် တစ်ခါတစ်ရံ ဖျားနာဆောင်ထဲတွင် ဝသုန်တွေ့သော်လည်း ဂရုမစိုက်မိပေ။

လူနာတွေက မွန်းမျက်နှာကို မြင်လိုက်လျှင်ပင် အပြုံးများဖြင့် ဆီးကြိုနေတတ်ကြသည်။

မွန်း မျက်နှာလေးသည်လည်း လူနာတွေနှင့် တွေ့ထာဝရ လန်းလန်းဆန်းဆန်း အပြုံးမျက်နှာ၊ ချိုသာ

ကားတို့ဖြင့် လူနာတို့၏ ရောဂါကို တစ်ဝက် သက်သာစေပါသည်။

မွန်း ဂျူတီကျသောအခါ(Round)လှည့်ချိန်တွင် ရောဂါများရှိ မထနိုင်သော လူနာများနှင့် အေးအေးဆေးဆေး စာတတ်နေသည့် လူနာများကိုသာ တွေ့ရလျှင်....

‘ဟောတော့...ဒီအခန်းထဲက လူနာတွေ ဘယ်လစ်ထွက်ကုန်ကြပါလိမ့်’

တခြားအခန်းများဘက်မှ ပြန်လှည့်လာလျှင် ခုတင်များပေါ်တွင် တုံးလုံးပက်လက် ပြုံးစိစိ မျက်နှာတို့နှင့် တွေ့ရတတ်ပါသည်။

‘ခုနက ဒီမင်းသားတွေ ဘယ်လစ်ထွက်ကုန်ကြတာပါလိမ့်၊ အခုတော့လဲ အားလုံး ခုတင်ပေါ်မှာချည်းပဲ၊ အံမယ်... အံမယ်...ကြည့်စမ်း၊ ဟိုခုတင်က မင်းသားက ခုမှ အလစ်ခံဝင်လာတယ်’

မွန်း ပြောဆိုနေတုန်း လူနာတစ်ယောက် အပြင်မှ ခိုးဝင်လာတာကို မြင်လိုက်သဖြင့် မွန်းက ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ကေန္တ မင်းသား လူပျိုလှည့်ပြန်လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဆီရင် ခက်မယ်’

‘ဟာ...ဒီလူနာဝတ်စုံနဲ့ လူပျိုလှည့်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ’

‘အဲဒါမှ သနားချစ်လေးနဲ့ ပိုချစ်မှာပေါ့ကွယ်’

မွန်းအပြောကို ကျန်ရဲဘော်များက ခိုးခိုးခပ်ခပ်နှင့် ရယ်တတ်ကြတော့သည်။

မွန်း ဘယ်တော့မှ လူနာများအပေါ် လေသံမာမာနှင့် ပြောတတ်ပေ။

သို့မို့ကြောင့် အားလုံးက မွန်းကို ခင်ကြ ချစ်ကြသည်။ မွန်း စေတနာကောင်းကြောင်း၊ သဘောမနော ကောင်းကြောင်း လူနာတွေ ပါးစပ်ဖျားက မထွက်နိုင်ကြပေ။

‘ဟေ့ကောင်... ဝသုန်၊ မင်း တစ်နေ့က မွန်းဆိုတဲ့ ဆေးလေးနဲ့ စကား ရုပ်ပြောနေတယ်ဆို’

ရှေ့တန်းတွင် ဒဏ်ရာရ၍ ဆေးရုံတက်နေရသောသင်တန်းတစ်တန်းတည်းဆင်း စစ်ဗိုလ်တစ်ဦးက ပြောလိုက်ပါသည်။

‘အေးလေ... ဟုတ်သားပဲ၊ စကားပြောတာ ဆန်းသလား’

‘နေစမ်းပါဦး၊ မင်းနဲ့ ဘယ်တုန်းက သိလိုက်တာလဲ’

‘လူနာဆိုတာ စကားများများ မပြောရဘူး၊ ပါးစပ်ကလေးကို ငြိမ်ငြိမ်ထား’

ဝသုန်က မသိစေချင်သဖြင့် စကားပိတ်ပစ်သည်။

လူနာဗိုလ်ကြီးက ဝသုန်ကိုစကားပြောရန် ပါးစပ်ကလေးဟာလိုက်စဉ်မှာပင် စစ်သူနာပြုမလေး မွန်း ရောက်ခဲ့သဖြင့် မပြောရတော့ပေ။

မွန်းက လူနာတွေကို လျှောက်ကြည့်သည်။

ဝသုန် ထိုင်နေသော ခုတင်နားသို့ ရောက်သော လူနာ ဗိုလ်ကြီးကို ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာလေးနှင့်....

‘သက်သာရဲ့လား ဗိုလ်ကြီး’

‘ဟုတ်ကဲ့... သက်သာပါတယ်’

‘ဒဏ်ရာကတော့ နည်းနည်း နာနေဦးမှာပဲ’

‘ဖြစ်စတုန်းကနဲ့စာရင် အခုအတော်ကြီး အနာသာပါတယ် ခင်ဗျ၊ ဪ... ဆရာမကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ဒါက ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ဗိုလ်ကြီး ဝသုန်ပါ’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ မိတ်ဖျားတွေလို သဘောထားနိုင်ပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦးရှင်’ မွန်းက တစ်ခြားအခန်းဆီ ထွက်သွားချိန်တွင် ဝသုန် ရင်ထဲဝယ် အောင့်သက်သက် ဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့ ရပါတော့သည်။

‘ကိုယ့်ကို စိတ်နာသွားပြီလား မွန်းရယ်’

‘ဗိုလ်ကြီး ဝသုန်သည် မွန်း နေထိုင်ရာ အဆောင်မှ လာနေကျ လမ်းလေးဆီသို့ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်လေးထဲမှ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေမိသည်။

တကယ်တော့ သူ မွန်းကို လုံးဝ သံယောဇဉ် ပြတ်နိုင်သောသူ မဟုတ်ပေ။

သူ့စိတ်ကို တင်းကြည့်သည်။

တင်းသော်လည်း ငယ်ရွယ်စဉ်က သံယောဇဉ် အတိုင်း အတားက ခိုင်မာ လွန်းနေပါသည်။

ဒါပေမယ့် မွန်းကို အရင်ကလို ကိုနှိုင်းနှင့် မချင်ခင်ကလို ငယ်ပွန်းတတီး ခေါ်ပြော ဆက်ဆံရဲတော့မည် မဟုတ်ဟု သူ ထင်သည်။

မွန်းနှင့် ကိုနှိုင်းတို့ အခြေအနေကို သူ လုံးဝ မသိသေးသဖြင့် မွန်းကို ရဲတင်းစွာ မဆက်ဆံရဲပါ။

မွန်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကိုနှိုင်းသည် ဘာတစ်ခုကိုမျှ အရှုံးပေးတတ်သူ မဟုတ်မုန်း သူ သိသည်။

သူ တွေးငေး နေစဉ်မှာပင် မွန်းသည် မြောက်ဘက်လမ်း
လေးမှ စစ်ဆေးရုံသို့ သွားရာ ကုန်းမြင့် လမ်းလေးဆီ တင်
လှမ်းချင်း လျှောက်လာနေသည်။

မွန်းကို မြင်မြင်ချင်း သူရင်က တဒိတ်ဒိတ် ခုန်သွားရပုံ
သည်။ မွန်းဘေးတွင် မေရည်မြိုင်လည်း ပါလာသည်။

မွန်းလက်နှင့် မေရည်မြိုင် လက်ထဲတွင် ဖြူဖွေးသေး
ပန်းလေးများကို ကိုင်ထားကြသည်။

‘ဩတ်.....ငါသိပ်မြတ်နိုးတဲ့ မိကျောင်း ပန်းလေးတွေ
ပါလား၊ သူ့လဲ ငါ့လို ဒီပန်းလေးကို မြတ်နိုးနေလား၊ မသိ
ဘူး’

မွန်းနှင့် မေရည်မြိုင် ကုန်းမြင့်လေးပေါ် စကား တပြေး
ပြောနှင့် တက်သွားကြသည်။

မေရည်မြိုင်သည် ဆင်တဲ ကစလမှ အသိတစ်ယောက်
(Jaundice) အသားဝါရောဂါ ဖြစ်သဖြင့် လာတွေ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

မေရည်မြိုင်တွင် အဖော်မရှိသဖြင့် ညနေ ဧည့်ချိန် (၁
နာရီမှ (၆)နာရီအထိ တွေ့ချိန်တွင် လိုက်ပို့ပေးသည်။

ဆင်တဲ၊ ပန်းတောင်းမှ လာသော သူများအား အချို့
မရွေး လူနာတွေ့ခွင့်ပေးသည်။

မွန်းတို့ ဆေးရုံထဲသို့ ဝင်သွားသည့်တိုင် သူ လှမ်းငေး
မိသည်။

ခဏကြာသောအခါ သူ စစ်ဆေးရုံဆီ လျှောက်လာခဲ့
စစ်ဆေးရုံ အဝင်အထွက် ထိုင်ခုံတွင် ထွက်ထိုင်နေသော
သူငယ်ချင်း ဗိုလ်ကြီးအနား ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

‘မင်း ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ’

‘အတော်ကြာပြီ၊ တို့ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေ
တာပါ’

‘ဆရာမလေးမွန်းကို မြင်လိုက်လို့ မဟုတ်လား’
သူ့သူငယ်ချင်းက တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်ပါသည်။

‘မင်း ဆရာမလေးကို....’
‘ဟာကွာ’

သူတို့အဖြစ်ကို ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ပါ။
‘မင်း....ဆရာမလေး မွန်းကို မြင်ရင် တစ်မျိုးပဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ’
‘ငါတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာတွေ
တစ်မျိုးကို တစ်မျိုးပဲလို့ ထင်တယ်’

‘ဒုက္ခပါပဲ’
ဝသုန်က ညည်းတွားသလို ပြောလိုက်သည်။

‘ဟော ဆရာမ’
မြောက်ဘက်စွန်ဆုံး (Jaundice) အသားဝါရောဂါ

နာများချည်းသာ သီးခြားခွဲထားသော အဆောင်မှ ပြန်
သည့် မွန်းတို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မွန်းရော မေရည်မြိုင်ပါ ဝသုန်တို့နှစ်ယောက်ရှေ့တွင် ရပ်
ကြသည်။

‘ဗိုလ်ကြီးက အပြင်ထွက် ထိုင်နေတာကိုး’
‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ’

‘ဗိုလ်ကြီး လူနာ လာတွေ့တာထင်တယ်’
မေရည်မြိုင်က သူ့ဆီရောက်ဖူးသော ဝသုန်ကို ပြုံးလျက်

ဆက်လိုက်ပါသည်။

၂၁၂ ❀ ဆန်းစေ့ (မြည်)

‘ဟုတ်ပါကယ်၊ ကျွန်တော် ရှေ့တန်း မသွားခင် သူ
ဆေးခွဲက မဆင်းခင်ပေါ့လေ၊ လာပါဆိုတာနဲ့ လာနေ
တာပါ’

‘ဆရာမ.... ဆရာမလက်ထဲက ပန်းကလေးက ယဉ်ပြီ
လှလိုက်တာ’

လူနာငိုလ်ကြီးက မွန်းလက်ထဲမှ ပန်းကို ကြည့်ရင်း ပြော
လိုက်ပါသည်။

မွန်းက သူ့လက်ထဲမှ ပန်းလေးကို ကြည့်ပြီး....

‘ဪ...ဟုတ်ပါတယ် ငိုလ်ကြီး၊ မိကျောင်းပန်းလေး ဒီ
မမမေရည်မြိုင်ပေးတာပါ၊ မမမေရည်မြိုင် ပန်းကိုတော့
လူနာက ယူထားလိုက်ပြီ’

‘မိကျောင်းပန်းက အရောင်သာမတူဘာ ပိတောက်ပွင့်
လေးလို့ပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ငိုလ်ကြီး၊ ပိတောက်နဲ့ နည်းနည်းဆင်
ပါတယ်၊ ပိတောက်လို အရောင် တောက်တောက်ပပ မရှိဘူး
တစ်နှစ်ကို နှစ်လ သုံးလလဲ မပွင့်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ ငယ်ငယ်က
ပိတောက်ဆို တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါသာပွင့်တယ်၊ အခု ပိတောက်
တွေကတော့ တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါမကဘူး၊ တန်ခူး၊ ကဆုန်၊
တစ်ခါ တစ်ခါ နယုန်လဆန်းအထိ ပွင့်တတ်ကြသေးတယ်
လေ၊ မိကျောင်းပန်း ဆိုတာမျိုးက သူ့မှာ အရောင်ဆိုတာ
မရှိဘူး၊ အပွင့်ကအဖြူ၊ အနံ့လေးက ပိတောက်လို မစူးစူး
သင်းပျံ့ပျံ့လေးပဲ မွှေးတယ်၊ ပွင့်တာကလဲ တစ်နှစ်တစ်
ခါဆိုလဲ တစ်လတည်းပဲ ပွင့်ကြရှာတာပါ၊ ဒါကြောင့်
မွန်း မိကျောင်းပန်းလေးကို သိပ်မြတ်နိုးမိတာပဲ’

‘ဪ...မွန်းရယ်’

ဝသုန်သည် ပိတောက်ပန်းနှင့် မိကျောင်းပန်းတို့၏ ထူး
ချက်ကို မွန်း နှိုင်းယှဉ်ပုံအား မျက်တောင်မခတ်ဘဲကြည့်
ခဲ့သည်။

မွန်းအပြောကို မမမေရည်မြိုင်ရော လူနာ ငိုလ်ကြီးပါ
ပြုံးပြုံးနှင့် နားထောင်နေသည်။

‘ဆရာမ ပြောတော့မှပဲ ဒီပန်းနှစ်မျိုးရဲ့ ထူးခြားချက်ကို
ခွဲပြားပြား သိရတော့တယ်’

‘မွန်းက ကဗျာဆရာမလေး လုပ်မလို့ ပန်းတွေအကြောင်း
လာနေတာ ငိုလ်ကြီးရဲ့’

ခင်မင်တတ်သော မမမေရည်မြိုင်က လူနာ ငိုလ်ကြီးကို
လျှောက် ပြောလိုက်ပါသည်။

‘မွန်းက ပန်းတွေကို ချစ်တတ်တာ တစ်ခုတည်းပါ မမမေ
မြိုင်ရဲ့၊ ကဗျာစပ်ရအောင် မွန်းမှာ ဘာခံစားချက်မှ
ဘာ၊ ခံစားချက်ရှိတဲ့သူမှ ကဗျာတို့ စာတို့ ရေးဖြစ်တာ’

‘ကြည့်...ကြည့်၊ ဒီကောင်မလေး မမရည်မြိုင်ဘက်ကို
ညှိလာတာပေါ့ ဟုတ်လား’

ကဗျာဆရာမ မမမေရည်မြိုင်က ရှက်ရှက်နှင့် ပါးစပ်
ကို လက်ကိုင်ပဝါလေးအုပ်ကာ ရယ်လိုက်သည်။

လူနာ ငိုလ်ကြီးကပါ ရောနှော ရယ်လိုက်သော်လည်း
မွန်းမှာ မရယ်နိုင်ပေ။

‘ဪ...မွန်းရယ်...အချစ်ရယ်၊ မင်း ခုထိ ငါ့မြတ်နိုးခဲ့တဲ့
အတွက် မင်း သတိရတုန်း၊ ချစ်တုန်းပါပဲလားကွယ်’

အဆွေးစိတ်နှင့် သူ့ရင်က ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ဆရာမ၊ မိကျောင်းပန်းလေးတွေ ကျွန်တော့်ကို ပေးခဲ့
သား ခင်ဗျ’

‘ဪ...ရပါကယ် ဗိုလ်ကြီး’

မွန်း လူနာဗိုလ်ကြီး လက်ဆီသို့ မိကျောင်းပန်းလေးကို ကမ်းပေးလျက် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

‘ဝသုန် ကျေနပ်ရဲ့လား’

ငေးမောနေသော ဝသုန်ကို ဗိုလ်ကြီးက တံတောင်ဆင် ထွက်ကာ မေးလိုက်ပါသည်။

‘ဘာလဲကွ...ဘာမေးတာလဲ’

‘ဆရာမလေး မွန်းဆီက ပန်းတွေကို တောင်းယူငှာ လိုက်လို့ ကျေနပ်ရဲ့လားလို့ မေးနေတာ’

ဝသုန်က ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြီး.....

‘မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ မင်းတောင်းလို့ ပေးတာပဲဥစ္စာ၊ ဘာလို့ မကျေနပ်ရမှာလဲ’

ဝသုန်သည် စစ်ဆေးရုံအပေါက်ဝမှ လှမ်း၍ ဆီးမြိုင်ငှာ သော ကမ်းပြည့်နေသည့် မြစ်ရေပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေပါသည်။

သစ်ဖောင်များက ကမ်းအပြည့်။

နွေနှင့်၊ ဆောင်းတို့တွင် မြစ်ရေကျ၍ ပေါ်နေကျ ကျောက်ဆောင်လေးပင် မြုပ်နေသည်။

ဝသုန် မြစ်ရေပြင်ကို လှမ်းကြည့်နေဆဲမှာပင် မိုးက ရွာလိုက်သည်။

‘ဟော...မိုးရွာလာပြီ’

ထူသည် ခုနလေးကမှ ပြန်သွားသော မွန်းကို ပြောသတိရလိုက်သည်။

‘တောက်...ဒီသံယောဇဉ်နှယ် ဘယ်တော့များမှ ဖြတ်ရပါမလဲ၊ နောက်ထပ် ဘယ်နှစ်ခါ ထပ်ပတ်ချင်နေဦးမလဲ မသိပါဘူးကွာ’

* * *

‘ပျော်စရာမကောင်းဘူးလား မွန်း’

မိုးရွာကြီးထဲတွင် မွန်း အဆောင်သို့ နှစ်ယောက်သား လမ်းလျှောက် ပြန်လာကြရင်း မမမေရည်မြိုင်က ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘မမမေရည်မြိုင်က အမြဲပျော်နေတတ်တာပဲနော်’

‘မွန်းရော မပျော်ဘူးလားဟင် ညီမလေး’

‘ဘာရယ်လို့ မဟုတ်သလိုဘဲ၊ မွန်းလေ...မမမေရည်မြိုင်ကို ကြည့်ပြီး သိပ်သဘောကျတာပဲ၊ မမမေရည်မြိုင် မျက်နှာလေးက အမြဲချိုပြီး နှုတ်ခမ်းလေးက ပြုံးနေတယ်၊ ပြီးတော့ အဝတ်အစားဝတ်ရင် ယဉ်ယဉ်လေးစတ်ပြီး နေတာ ထိုင်တာ လုပ်တာ ကိုင်တာက အစ တက်ကြွနေတာပဲ၊ တောဘက်တွေမှာ ရွှံ့တွေ ရေတွေထဲ လုပ်အားပေး သွားကြမယ်ဆိုလဲ မညည်းညူဘဲ လိုက်တာပဲ၊ ဆရာအတတ်သင်က သင်တန်းသူတွေဆို မမမေရည်မြိုင်အကြောင်း ပြောလို့ မဆုံးတော့ဘူးလေ’

မွန်း အပြောကို မမမေရည်မြိုင်က တဟင်းဟင်း ရယ်လိုက်ရင်း.....

‘ကိုယ့်အပူ လူမသိတော့ မမမေရည်မြိုင်ကို အမြဲပျော်စေ တယ်သင်နေတာ ညီမလေးရေ၊ တကယ်တော့ လူတိုင်းမှ ညီမလေးလို ခံစားချက်မျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် အကြောင်းကံငဲ့ တစ်ခုအတွက်နဲ့ ခံစားရတဲ့အဖြစ်မျိုးလဲ ရှိတတ်ကြသူတွေချည်း ပါပဲကွယ်၊ မမမေရည်မြိုင်ကို ပြောလိုက်တာ ညီမလေး မွန်းကိုရော လူနာတွေတိုင်း ခင်မင်တဲ့လူတွေတိုင်းက ချီးမွမ်း ကြတာပါပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွယ် ခံစားရတာက ခံစားစ တာပဲ၊ လက်ရှိ နာရီ မိနစ် စက္ကန့်လေးတွေ အတွင်းမှ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို ချမ်းမြေ့မှုရနိုင်အောင်၊ အချိန် အလကား မဖြစ်အောင် ပျော်ရွှင်နေရမယ်၊ ကဲ...အခု မိုးရွာထဲမှ လမ်းလျှောက်ရတာ ပျော်စရာမကောင်းဘူးလား မွန်းရယ်’

မိုးရေများ စိုနှစ်နေ၍ ခိုက်ခိုက်တုန်မျှ ချမ်းနေသည် ကိုပင် မမမေရည်မြိုင်က အပြုံးမပျက်နိုင်ပါ။

ချမ်းလွန်းသဖြင့် ပြာနေသော နှုတ်ခမ်းလေးကို လက် ဖဝါးလေး နှစ်ဘက်နှင့် အုပ်ရင်း...

‘မမမေရည်မြိုင်က သိပ်ပြီး အားပေးတတ်တာပဲနော်၊ မမမေရည်မြိုင်ဟာလေ...မွန်းရဲ့ ဝေဒနာကို အားပေးပြုစု နိုင်တဲ့ စပယ်ရှယ် နာ့စ်မလေး တစ်ယောက်ပါ’

‘ကဲပါ...မမမေရည်မြိုင်က မွန်းရဲ့ စပယ်ရှယ်နာ့စ်မလေး ပါတဲ့၊ ထားပါတော့၊ အဲ...ရောဂါကို ကုဖို့ ဆရာဝန်ကရော ဘယ်သူလဲ၊ ဆရာဝန်တော့ ရှိမှနော်’

‘ဟင်...မမမေရည်မြိုင်ကလဲ နာ့စ် တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ရပါတယ်လေ’

‘ဟယ်...ညီမလေးရယ်၊ ဆရာဝန်မှ ဘာရောဂါ ဘာ ဆေးနဲ့ကုမှ ရတာ သိမှာပေါ့’

‘မွန်း အရှုံးပေးပါပြီ၊ မမမေရည်မြိုင်က သိပ်စကားတတ် တာ မွန်း အရှုံးပေးပါတယ်နော်’

အား ပေးတတ်သော မမမေရည်မြိုင်ကြောင့် မွန်းပင် နီးရမှန်း မသိတော့ဘဲ ရယ်မောကာ ပျော်နေပါတော့ သည်။

မွန်းနှင့် မေရည်မြိုင်တို့ မိုးခိုပြီးနောက် နှစ်ရက်လောက် ကြာတွင် မေရည်မြိုင်အဆောင်သို့ ဗိုလ်ကြီးဝသုန် ရောက် တာပါသည်။

‘ဪ...ဗိုလ်ကြီးကို ဘယ်သူများလဲလို့၊ ထိုင်ပါ’

‘ကျွန်တော့်ကို မောင်ငယ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝသုန်လို့ပဲ ခေါ်ပါ မမမေရည်မြိုင်’

‘ကောင်းပါပြီကွယ်...ဒါနဲ့ မမဆီကို လာတာ ကိစ္စများ လို့လားဟင်’

‘ဟိုတစ်နေ့က မမမေရည်မြိုင်နဲ့ မွန်း စစ်ဆေးရုံက ပြန် ဘူးတော့ မိုးခိုကြသေးတယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ် မောင်လေး’

‘အဲဒါ မွန်း မိုးခိုပြီး...’

မေရည်မြိုင်က ပါးမို့မို့နှစ်ဘက် မြင့်တက်သွားအောင် ပြုံးလိုက်ရင်း...

‘ဪ...မွန်း ဖျားနေတယ် ထင်လို့လားကွယ်’ သူက ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်လိုက်သည်။

သူ၏ စိုးရိမ်တတ်မှုကို မေရည်မြိုင် ရင်ထဲက မွန်းအတူ ကျနပ်နေပါသည်။

‘မွန်း နေကောင်းပါတယ်၊ မဖျားပါဘူး ဝသုန်ရ မိုးမိလို့ ရွဲစိုနေတဲ့ အဝတ်တွေလဲကြပြီး မမမေရည်မြိုင် ကို တိုင် ကော်ဖီပူပူ တစ်ယောက် တစ်ခွက်စီ ဖျော်သောက် ကြတာ၊ ကော်ဖီနဲ့ အချမ်းမပြေတော့ ရေနွေးကြမ်းသောက် ကြပြန်ရောလေ၊ သူက နုနုလေးဆိုတော့ စိတ်မချတ မနေ့က ဖုန်းဆက်ကြည့်သေးတယ်၊ သူ နေကောင်းပါတ တဲ့...’

‘ဩော်....သူ နေကောင်းတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ’

သူသည် မွန်းအပေါ် စိုးရိမ်မှုရှိသော်လည်း သူ့နှုတ် စိုးရိမ်ပါတယ်....ဖွင့်မပြောပေ။

သူ့နှုတ်က ဖွင့်မပြောပေမယ့် သူ့ဟန်ပန်တို့က ပေါ်လှ နေသည်။

မွန်းက မမမေရည်မြိုင်ကို သူ့ရဲ့ စပယ်ရှယ်နာ့စံမကေ တဲ့တွယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

ဗိုလ်ကြီး ဝသုန်ဆီမှ သည်အမေးမျိုးကို မေးစေချင်သော် လည်း မမေးသဖြင့် မမမေရည်မြိုင် မကျေမနပ် ဖြစ်သေး သည်။

‘သူ့ဝေဒနာကို အားပေးပြုစုလို့တဲ့လေ’

မမမေရည်မြိုင် နှုတ်က အလိုလို အဖြေပေးမိနေပြန်သည့် တိုင် သူက ဆက်လက်၍ မေးခွန်းမထုတ်ပေ။

‘သူ့အကြောင်း သိလျက်နဲ့ မသိကျိုးကျွန် နေတတ်လွန်းလို့ ဒါကြောင့်မို့၊ မွန်းတစ်ယောက် အခဲရခက်ဘာပဲ’

မေရည်မြိုင် ရင်ထဲက မွန်းကိုယ်စား ဒေါသ ဖြစ်နေပါ သည်။

‘ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး မမမေရည်မြိုင်၊ ပြီးတော့ မွန်းကို ကျွန်တော် လာမေးတယ်လို့ မပြောပါနဲ့နော်’

ခေါင်းသာ ညိတ်ပြုလိုက်ရသည်။ ယောက်ျားတန်မဲ့အချစ် အတွက် သတ္တိမရှိသော ဗိုလ်ကြီးဝသုန်ကို အသည်းတွေယား နေပါတော့သည်။

အခန်း (တစ်ဆယ်ကိုး)

‘မမမေရည်မြိုင်တော့ မွန်းအတွက် တကယ်အခံရခက် လိုက်တာကွယ်’

ရင်ထဲမှ မကျေနပ်မှုကို မွန်းဆီ သယ်ဆောင်လာခဲ့ပြန်ပါ သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မမမေရည်မြိုင်’

‘အမယ်လေး... ညီမရယ်၊ အဲဒီလို ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ဘာဖြစ်လို့လဲလို့၊ မမေးလို့ အခံခက်နေတာ သိလား’

‘မွန်းက နားမလည်သလို ပြန်ကြည့်နေသည်။’

‘မွန်း ဝသုန်ကိုလေ ဝသုန်လို့ ခေါ်ဖို့ မကောင်းတော့ဘူး၊ ဇနက္ကလို့ပဲ ခေါ်ဖို့ကောင်းတော့တယ်’

‘မွန်းကို ပြောပြပါဦး’

မွန်းက နားမရှင်းသဖြင့် ထပ်မေးသည်။

မေရည်မြိုင်က ဝသုန်မနေ့က လာမေးကြောင်း ပြန်ပြော ပြလိုက်သည်။

‘အဲဒါပြောတာပေါ့၊ မမမေရည်မြိုင်ရယ်၊ သူ မွန်းကို ချစ်လျက်နဲ့ ချစ်တယ်မပြောဘဲနဲ့ အံ့ပုန်းလုပ်နေလို့၊ အလျင်

ကလဲ ကျန်ရစ်ဖြစ်ပြီး၊ အခုလဲ မွန်းအကြောင်း ဘာမှမသိ ဘဲ၊ မမေးဘဲ သူ့အထင်နဲ့သူ လျှောက်လုပ်နေတာ’

‘အေးလေ... မမမေရည်မြိုင်ဖြင့် သူနဲ့ စကားပြောရတာ အသည်းတွေ အူတွေ ယားနေတာပဲ၊ သူ စိုးရိမ်လို့ မွန်း အကြောင်း လာမေးတာမို့လား၊ အခုတော့ မွန်းကိုကျွန် တော် လာမေးတယ်လို့ မပြောပါနဲ့တဲ့’

မွန်းက ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေသည်။

မွန်းအဖို့ ဝသုန်အမူအရာတွေကို မဆန်းတော့သလို ဖြစ် နေပါသည်။

‘မဟာ ဇနက္ကမင်း လို သိပ်မာနကြီးတာပဲ၊ ဇနက္ကမင်း ပင်လယ်မှာ မျောနေတော့ မေခလာနတ်သမီးက ဆယ်မယ် ဆိုတာတောင် ကယ်တင်တာကို မခံဘူး၊ မေ့မျောသွားတော့ မနတ်သမီးက ပွေ့ချိုပြီး ‘မင်းတက်ကျောက်ဖျာပေါ် သွား တင်ထားရတာ၊ တကယ်ပဲ မွန်းရယ် တကယ်ပဲ၊ မမမှာတော့ ခိုယ့်အမေးနဲ့ ကိုယ့်အခြေနဲ့ သူကတော့ ပြုံးတော့မလို တည် တော့မလို ပြောရတဲ့ လူကတောင် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ် လို့...’

မွန်းက ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ လက်ထဲက လက်ကိုင် ဝဝါလေးကို လိမ်နေမိပါတော့သည်။

‘မမမေရည်မြိုင်နဲ့ မွန်း ဒီလောက်တွဲနေတာ ဘယ်လောက် ခင်တယ်ဆိုတာ သူသိလောက်ပါတယ်၊ တကယ်ဆို မမမေ ရည်မြိုင်ကို ဖွင့်ပြောပါတော့လား’

‘သူက လူတစ်မျိုးပဲ မမမေရည်မြိုင်၊ အချစ်အတွက် နှစ်ယောက်ယှဉ်ရတဲ့ကိစ္စမျိုးဆို သူ အမြဲအရှုံးပေးတတ်တယ်၊ မွန်းက မခံချင်လို့ အရွဲ့တိုက်ပြောဆိုပစ်ရင်လဲ ဘာမှ မသိ

သလို ဘာမှဖြစ်သလို နေပြတာကိုက မွန်းရင်ထဲမှာ ဘယ်
လောက် အခဲရကျပ်သလဲ၊ မမမေရည်မြိုင် မိကျောင်းပန်း
တွေ ယူလာတဲ့နေ့က မွန်း ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို
အဓိပ္ပာယ်နားလည်တယ်၊ နားလည်သားနဲ့ တမင်မကြားသ
လုပ်နေတာ’

‘ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး သူ ဒီလောက်ကြီးတင်းထားတ
တော့ မကောင်းပါဘူးကွယ်၊ နေပါစေဦး.... နေပါစေဦး
တစ်နေ့ကျ ဒင်းလေး အကွက်တော့ ပေါ်ဦးမှာပဲ’

မေရည်မြိုင်က မခံချင်သော စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်ပါတော့
သည်။

တစ်နေ့ မွန်းနှင့် မမမေရည်မြိုင် မွန်းတို့ဆီမှ ဆရာ
အတတ်သင်အထိ အညောင်းပြေဆိုကာ လမ်းလျှောက်ပြန်ကြ
သည်။

မွန်းတို့ စစ်ဆေးရုံသည်နတ်မှော်ရွာလေးအနီးတွင်ရှိသဖြင့်
နတ်မှော်ရွာနှင့် မိကျောင်းရဲရှိ ဆရာတစ်အတတ်သင်တို့မှ
အတော်လေး ဝေးသေးသည်။

စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်သွားလျှင် ဝေးသည်ဟု
သိပ်မထင်ရပေ။

‘မွန်း လမ်းလျှောက်နိုင်တယ် မဟုတ်လား’

‘အလျင် ငယ်ငယ်လေးကသာ အတော်ဝေးဝေးကို လမ်း
မလျှောက်နိုင်တာပါ၊ အခု စစ်သူနာပြု စလုပ်ကတည်းက
ဒီလောက်လေးကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ အကြမ်းခံနိုင်သွားပြီ
သင်တန်းကတည်း အလှေအကျင့်ရပြီးသားပဲ’

‘ဟုတ်တယ်....ဟုတ်တယ်၊ ဒီလို အလှေအကျင့် ရပြီးသား
ဆိုတော့ ကောင်းတယ်နော်’

မွန်းတို့ စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်လာကြရာ
ဝင်သာ ခြံနားအရောက်တွင် စစ်ရောင် မာဇဒါဂျစ်လေး
အဝဲစီး မွန်းတို့အနီး ထိုးရပ်သွားသည်။

စကားရှေ့ခန်းမှ လူတစ်ယောက် ခေါင်းပြု ထွက်လာ
သည်။

သည်ဟော့မှ ဝသုန်မွန်း မွန်းတို့ သိလိုက်ပါသည်။

‘မမမေရည်မြိုင် ပြန်တာ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်တို့တပ်
စကားနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလား’

ထူက မွန်းနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ရပ်နေသော မမမေရည်မြိုင်
က ကြည့်ကာ ပြောလိုက်ပါသည်။

‘မလိုက်တော့ပါဘူး မောင်လေးရယ်’

‘ဟိုဘက် အတော်ဝေးသေးတာ မမမေရည်မြိုင်ရဲ့ နတ်
မှော်နဲ့ မိကျောင်းရဲဆိုတာ နာမည်ချင်းနီးပေမယ့် ခရီးက
တော့ အတော်ရဲလေးအဝေးသားခင်ဗျ’

မွန်းက မေရည်မြိုင်ကိုသာ ကြည့်ပြောနေသော ဝသုန်
တစ်ချက် ကြည့်လိုက်မိသည်။

မွန်းအကြည့်ကို သိသော်လည်း မသိဟန်ပင် သူ ပြုနေလိုက်
ပါသည်။

‘ဝေးပေမယ့် အညောင်းပြေဆိုပြီး မမမေရည်မြိုင်တို့
လမ်းလျှောက်ကြတာပါကွယ်’

‘လမ်းလျှောက်တာက အရေးမကြီးဘူး၊ ညနေပိုင်းဆို
က ရွာချင်နေတာ၊ ပြီးတော့ မမမေရည်မြိုင်မှာ ထီးလဲ
ပါမလာဘူး၊ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း မိုးတောင် ရွာတော့
တယ်၊ မိုးတွေညို တက်လာပြီ’

၂၂၄ ၂၂၅ ထိုစဉ်လွင် (ခြင်)

သူပြောတော့မှပင် မွန်းတို့နှစ်ယောက် ကောင်းကင်
မော်ကြည့်လိုက်ကြပါသည်။

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ မိုးတွေရွာတော့မယ်’

ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး မည်းမှောင်နေသည်ကို ကြည့်
မေ့ရည်မြိုင်က ပြောလိုက်သည်။

‘လာပါ တက်ပါ မမမေရည်မြိုင်’

မွန်းကို မိုးမိမှာ စိုးရိမ်သဖြင့် မေရည်မြိုင်ကို အတု
ခေါ်နေမိသည်။ မေရည်မြိုင်ကလည်း မိုးထပ်မိမည်စိုးသဖြင့်
ကားပေါ်တက်ချင်နေသည်။

‘မမတို့နှစ်ယောက် ဒီတစ်ခါ မိုးမိနေရင် မလွယ်
ဘူး မွန်းရေ’

‘မမမေရည်မြိုင် လိုက်သွားလေ’

‘ညမလေးကရော’

‘မွန်း ဒီကနေ အဆောင်ကို လှည့်ပြန်တော့မယ်’

‘မဟုတ်တာ ညီမလေးရယ်’

‘ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲပြန်ပြန် မိုးမိမှာပဲ၊ ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့
ကွယ်’

‘ဟင့်အင်း...မိပါစေ၊ မွန်းအတွက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့
မမမေရည်မြိုင်ရယ်၊ မမမေရည်မြိုင်သာ လိုက်သွား
နော်’

ဝသုန်က အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို မသိမသာ ကိုက်လှဲ
ပြီးလျှင်...

‘ကဲဝါ မမမေရည်မြိုင်ရယ် မိုးမိတော့မှာ၊ သူမလိုက်
လဲ နေပစေပေါ့၊ မမမေရည်မြိုင် ကားပေါ်တက်၊ ငါ
မိုးတောင်ရွာလာပြီ’

‘လာ...လာ...ညီမလေး’

‘ဟင့်အင်း၊ မွန်းမှလိုက်ပါဘူး’

သူ့အပြောကြောင့် မွန်းရင်တွင် ခံပြင်းမှုအရှိန်က ပေါက်
ကွဲလှလှ အခြေအနေအထိ ဖြစ်လာသည်။

‘ဒုက္ခပါပဲ မွန်းရယ်’

ဝသုန်နှင့် မွန်းကြားတွင် မမမေရည်မြိုင် ဦးနှောက်
ခြောက်လာရပါသည်။

ဝသုန်ကလည်း အလျှော့မပေး။

မွန်းကလည်း ငွတ်တင်းခံသည်။

ဝသုန်သည် မွန်းအတွက် ဗျက်နှာပျက်လှအောင် စိုးရိမ်
စိတ်တွေ ဝင်နေရသော်လည်း ရင်ထဲက တိုးထွက်မသွား
အောင် သို့သိပ်ထားသည်။

‘သူ့မာနလောက်များတော့ ငါ ဘယ်တော့မှ အလျှော့
မပေးဘူး၊ မိုးမိလို့ ဖျားပြီး သေချင်သေပါစေ’

မွန်းနေရာမှ ခံပြင်းပြင်းနှင့်အတူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်
သည်။

‘မွန်း လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ မမကိုတော့ အားနာပါဦးကွယ်၊
ဒီတစ်ခါတော့ အရုံးပေးလိုက်ပါနော်၊ မမစကားကို မွန်း
နားထောင်ပါ’

မေရည်မြိုင်က လက်ကို အတင်းဆွဲကာ တောင်းပန်ခေါ်
နေသဖြင့် အားနာပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်ရသည်။

သူ့ကို အရုံးပေးရ၍ မွန်း မကျေနပ်အောင် ဖြစ်နေပေ
မယ့် ဝသုန်ရင်ထဲမှ စိုးရိမ်စိတ် အလုံးအခဲကြီးက ရင်ဝမှ
လျှောခနဲ ကျသွားရပါသည်။

‘ဒီမိုးနှယ်၊ ဒီညနေကျမှပဲ သဲသဲမဲမဲ ရွာချရတယ်လို့’

မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော မွန်းမျက်နှာ ရဲရဲလေးကို ဝသုန်က ကားရွှေမှန်ထဲမှ မသိမသာ ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့အကြည့်နှင့် မွန်းအကြည့် ဆုံသွားရသဖြင့် မွန်း တစ်ဖက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ပစ်လိုက်ပြီး....

‘ဟောဒီမိုးဟာလေ ရွာချင်လဲ ချက်ချင်း၊ လူကို တော်တော် ဒုက္ခပေးတယ်’

‘ဒီနေ့ မိုးတွေလဲ သိပ်ရွာတယ်၊ ဝါဆိုလဲ ကုန်တော့မှာ မို့ မိကျောင်းပန်းတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်အောင် ပွင့်ဦးတော့မှာပဲ မမမေရည်မြိုင်ရေ၊ ဩော်....ပန်းပေးစရာရှိတဲ့ လူတွေတော့ သိပ်ကို ဝမ်းသာမှာပဲ’

‘ဝသုန်’

မွန်းဒေါသတွေက ပေါက်ကွဲထွက်ကုန်လေသည်။

ဝသုန်က ကားမောင်းနေရင်းမှ လှည့်မကြည့်ပေ။

‘နင် ငါ့ကို စောင်းပြောတာ ဟုတ်လား’

မွန်းအသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။

‘ဩော်....ကျွန်တော် ပန်းပေးစရာရှိတဲ့ လူတွေကို ပြောတာပါ’

‘အဲဒါ ငါ့ကိုပြောတာ မဟုတ်လား၊ နင့်သူငယ်ချင်း ဗိုလ်ကြီးကို ငါပန်းပေးတာ ပြောနေတာ မဟုတ်လား၊ နင်ဟာလေ ငါ့ကို တော်တော် စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်တယ်၊ နင် ငါ့ကို လူနာဗိုလ်ကြီးနဲ့ ပြောနေတာပေါ့’

မွန်းမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များက စီးကျလာသည်။

ဗိုလ်ကြီး တေဇာက သဘောကောင်းပါတယ်’

‘ဝသုန် နင် ငါ့ကို ကားရပ်ပေး၊ ငါဆင်းမယ်၊ နင် ငါ့ကို စေတနာရှိလို့ ကားပေါ်တင်ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ညှဉ်းဆဲချင်လို့ ခေါ်လာတာ’

‘နီးနီးလေး ရှိပါတော့တယ်၊ ခုမှတော့ ဆင်းမနေပါနဲ့ တော့၊ ဟိုနားကတည်းက မလိုက်ပဲ နေခဲ့ရင် တော်သေးတယ်’ မမမေရည်မြိုင် ရှေ့မှာပင် မွန်း မရွက်နိုင်ပဲ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်နှင့် အုပ်ကာ ငိုလိုက်မိပါသည်။

‘မွန်း တိတ်တော့လေ ကားရပ်နေပြီ၊ ဆင်းရဲတော့မယ်၊ မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်လိုက်’

ကားရပ်မှန်းပင် မွန်း မသိလိုက်ပါ။

မျက်ရည်များကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ဝသုန်၏ ရက်စက်လွန်းသော စကားများကြောင့် သူ့ကို နာကျည်းသလို ဖြစ်လာရသည်။

‘ရော့....မမမေရည်မြိုင်၊ ဒီမှာ ကျွန်တော့် မိုးကာအင်္ကျီ မေရည်မြိုင်က မိုးကာအင်္ကျီ အခေါက်လေးအား မွန်းကို လှမ်းပေးလိုက်ရာ....’

‘မလိုပါဘူး၊ စေတနာပါရော အကြင်နာပါ ကင်းမဲ့ပြီး တန်ဆောင် ပန်ဆောင်ပေးတဲ့ ဒီ မိုးကာကို မမြဲချင်ပါဘူး၊ ရော့....နင့်မိုးကာ ပြန်ယူသွား’

မွန်းက မိုးကာ အခေါက်လေးကို ကားထဲ ပစ်ထည့်ပြီး အဆောင်ဆီသို့ လှည့်ထွက် လာခဲ့ပါတော့သည်။

‘ဩော်....ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင် အကြင်နာတွေတဲ့လား၊ မွန်းရယ်’

နောက်ရက်များတွင် မွန်းနှင့် သူ လုံးဝ မတွေ့တော့ပေ။

မွန်း တွေလည်း အတွေ့မခံတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

သူ့အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မမေ့မရည်မြိုင်ကိုပင် မပြောတော့ပါ။

သူနှင့် ပတ်သက်သမျှ အကြောင်း မွန်း မေ့နိုင်အောင် နေပစ်လိုက်သည်။

သည်ကြားထဲ မွန်းဆီသို့ စာတစ်စောင်က ထူးထူးခြားခြား ရောက်လာသည်။

စာအိတ်ပေါ်မှ လက်ရေးကို မြင်ကတည်းက ဝသုန် လက်ရေးမွန်း တန်း သိလိုက်ပါသည်။

စာအိတ်ကို ဖောက်ရ ကောင်းနိုးနိုး၊ မဖောက်ဘဲ ဆုဖြုတ်ရ ကောင်းနိုးနိုးနှင့် စဉ်းစားနေသည်။

မွန်းနှင့် သူ စာချင်း ဆက်သွယ်ဖို့ အကြောင်း လုံးမလိုတော့ဟု မွန်း ထင်သည်။

သူ ရက်စက်၍ ခံပြင်းမိသည်မှာ အမှန်ပါ။ သည်လောက ရက်စက်သော လူတစ်ယောက်က ဘယ်စာမျိုးမှ ရေးဖို့မလို့

သူ သူငယ်ချင်း မွန်း လူနာနှင့် ဘာလိုလို ပြောခြင်း မွန်း မခံချင်ဆုံး။

တွေးတောရင်းနှင့် နောက်ဆုံးတွင် စာကို ဖောက်ပစ်လိုက်ပါသည်။

စာအိတ်ထဲမှ စာကို ဖောက်လိုက်စဉ် စာရွက်ခေါက်ကြားထဲမှ ပိကျောင်းပန်း မခြောက်တခြောက်လေးတစ်စောင် က လျှောခနဲ သူ့ပေါင်ပေါ် ကျလာသည်။

ပန်းခြောက်လေးကို ယူ၍ ကြည့်ပြီး ခေါင်း အုံး အသာ တင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ စာကို ဖတ်လိုက်သည်။

ဇွန်း....

ဝသုန်ဆီကို ပန်းခြောက်လေးတွေ မပို့ချင်ဘူးလား ဟင်။

မွန်း မကျေနပ်လား၊ ကျေနပ်လားတော့မသိဘူး၊ ပန်းခြောက်လေးတွေ ပို့လိုက်တယ်။

တို့ ပန်းခြောက်လေးကို အမြဲ သိမ်းထားနော်....။

ဝသုန်

စာ ဆုံးလျှင် ဆုံးခြင်း စာရွက်လေးကို အစိတ်စိတ် အမြွှာအမြွှာ ဆုတ်ဖြုတ် ပစ်လိုက်သည်။

ပန်းခြောက်လေးကိုလည်း လက်နှင့် ချေမှုပြီး ပြတင်းပေါက်မှ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

‘ကဲ....မှတ်ထား....မှတ်ထား၊ ရက်စက်သလို သံယောဇဉ်ရှိသလိုနဲ့ လုပ်တာကို အမြဲ ထာဝရ သိမ်းဆည်း မထားချင်ပါဘူး’

မွန်းသည် ပြတင်းပေါက်မှ ထ လွှင့်ပစ်ပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် ပြန် ထိုင်ချ လိုက်ပါတော့သည်။

တစ်လလောက် အကြာတွင် နောက်ထပ် စာတစ်စောင် ရောက်လာ ပြန်ပါသည်။

ဇွန်း....

ဖြစ်နိုင်ရင် မွန်း တို့ကို ထာဝရ သတိရနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမိတယ်။

တို့ဘဝတာ မွန်း ချစ်တဲ့ မိကျောင်းပန်းလေး
လို့ပါပဲ မွန်းရယ်။
ဝသုန်ဘဝကို မွန်းတစ်ယောက် နားလည်နိုင်
ပါစေ။

သတိရခြင်းများနှင့်
ဝသုန်
ရှေ့တန်းတစ်နေရာ

မွန်း စာလေးကို ဆုံးလျှင် ဆုံးခြင်း ဆွဲဆုတ် ပစ်လိုက်
ပြန်သည်။

‘အလကား အပိုတွေ’

‘ဟယ်...မွန်းရယ်...မမခမရည်မြိုင်ကို ပေးဖတ်ဦးမှပေါ့’
မေရည်မြိုင်က စာရွက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သော်လည်း မမ
လိုက်ပေ။

‘မဖတ်ပါနဲ့ မမမေရည်မြိုင်၊ မွန်းကို သူ တမင် ဒုက္ခပေး
နေတာ၊ ကိုနိုင်းကို ချစ်ရမလားဆိုပြီး ကလဲ့စားချေနေတာ
ဖြစ်မှာပါ’

‘ဒီ သဘောမျိုးတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးကွယ်’

‘ဟင်အင်း...မွန်းတော့ သူ့ကို မေ့ပျောက်နိုင်အောင် ကြိုး
စား နေလိုက်ပြီ မမမေရည်မြိုင်’

‘သူ ညီမလေးအပေါ်တော့ အတော်လေး သံယောဇဉ်
ရှိပုံ ရပါတယ်၊ မမမေရည်မြိုင် အမြင်ကို ပြောတာနော်၊
သူ့ပါးစပ်ကသာ သံယောဇဉ်မရှိသလို ပြောနေတာ၊ ရင်ထဲ
မှာတော့ မွန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတော်လေး ခံစားရပုံ
တွယ်တာပုံရတယ်၊ သူ့သံယောဇဉ်ကို မွန်း သိမှာစိုးတာလဲ
သူ့ကိုယ်သူ စိတ်အားငယ်နေလားမှ မသိဘဲ ညီမလေးရယ်’

‘အို...သူ စိတ်အားငယ်စရာ ဘာလို့လဲလို့၊ မွန်း အနားမှာ
ကိုနိုင်း ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ဒါတွေ သူ့ဘယ်သိမှာလဲ ညီမလေးရယ်’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမမေရည်မြိုင်ရာ မွန်းတော့ သူ
အကြောင်း ဘာမှ မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး၊ မွန်း စိတ်ညစ်
မနေချင်ဘူး၊ မွန်း အလုပ်ထဲမှာပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတော့
မယ်၊ မမမေရည်မြိုင်ကလေး...မွန်းကို ချစ်တယ် ချစ်တယ်
ဆိုပြီး မွန်းဘက်ကျတော့ မလိုက်ဘူး၊ ဝသုန်ဘက်ကျတော့
လိုက်တယ်၊ အဲဒါ မွန်းကို မချစ်လို့ပေါ့’

မွန်းသည် မေရည်မြိုင်ကို အစ်မရင်း တစ်ယောက်ကဲ့သို့
သဘောထားနှင့် နှုတ်ခမ်းလေး စုပစ်လိုက်သည်။

ဒါကိုပင် မွန်းကိုချစ်သော မမမေရည်မြိုင် မျက်နှာက
ပြုံးလာရပြီး....

‘ဟင်...ညီမလေးကတော့ လုပ်ပြီ၊ မွန်းကို ညီမလေး
တစ်ယောက်လို ချစ်လို့ ညီမလေး...ညီမလေးလို့ ခေါ်တာ
ပေါ့၊ မွန်းကလဲ မမမေရည်မြိုင်ရဲ့ ညီမလေး၊ အဲ...ပြီးတော့
လေ ဝသုန်ကလဲ မမရဲ့ မောင်လေးပေါ့’

‘ဟင်...သွား...သွား...ဒီက အကောင်းမှတ်လို့၊ မဟုတ်
တာတွေ ပြောပြန်ပြီ၊ မမမေရည်မြိုင် မကောင်းဘူး’

မွန်း၏ ကလေးဆန်ဆန် အမူအရာလေးကို မေရည်မြိုင်က
သဘောကျစွာဖြင့် သူ့သွားဖြူဖြူ ဖွေးဖွေးလေးများ ပေါ်
သည့်အထိ ရယ်လိုက်ပါတော့သည်။

အခန်း (နှစ်ဆယ်)

မွန်းသည် ဈေးထဲမှအပြန် မေ့ရနွယ် ကားနှင့် ကြုံသဖြင့် လိုက်လာခဲ့သည်။

မေ့ရနွယ်သည်လည်း သူ့လို စစ်သူနာပြု တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေသည်။

မွန်းထက် မေ့ရနွယ်က အနေအသိုင် အပြော သွက်လက် သည်။

မေ့ရနွယ်နှင့် မေရည်မြိုင်တို့ ဆုံမိလျှင် စကားပြောမဆုံး သဖြင့် မွန်း ငေးနေရသည်။

မေရည်မြိုင် စကားပြော ကောင်းသလို မေ့ရနွယ်သည် လည်း စကားပြောကောင်းသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်သည်များ ဖြစ်ကြပေ မယ့် မွန်းကိုတွေ့လျှင် အပျိုလေးတွေ ပြန်ဖြစ်ကုန်ကြသည်

‘မမတို့ ယောက်ျားအယူဦးလိုက်တာ ညီမလေးရယ်’
‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မမမေရည်မြိုင်’

‘ညီမလေးလိုသာ အိမ်ထောင်မကျသေးဘဲ အပျိုကြီးတွေ လုပ်နေရင် တို့ဆုံးယောက် ဘယ်လောက် အတွဲညီလိုက်မလဲ’

သွားအတူ လာအတူ မကောင်းဘူးလား၊ ပြီးတော့ နာမည် တွေကလဲ ရှေးဆုံးနာမည်က ‘မ’တွေချည်းပဲ’

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သော မမမေရည်မြိုင်က သည်လို ပြောသောအခါ မေ့ရနွယ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဆုပ်နေတတ်သည်။

ခုလည်း မွန်း အားလပ်ချိန်တွင် မမမေရည်မြိုင်နှင့် ဈေးဝယ်သွားကြရင်း မေ့ရနွယ်နှင့်ပါ ဈေးတွင်ဆုံပြီး အတူ ပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မမမေရည်မြိုင်က မိကျောင်းရဲနား ရောက်ခါနီးတွင် စကားမောင်းနေသော မေ့ရနွယ်ဘက်သို့ လှည့်၍...

‘မေ့ရေ...အရေးပေါ်ဝင်လမ်းထဲ ဝင်ရအောင်’
‘ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ အသိရှိလို့လား’

‘မေ့ရနွယ်တို့ အရေးပေါ်ဝင်လမ်းထဲ တစ်ခါမှ မရောက် ခူးသေးဘူးလား’

‘ဟင့်အင်း...အလုပ်တွေက မေရည်မြိုင် သိတဲ့အတိုင်း အေးအားဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဈေးတောင် ရောက်ဖြစ်ခဲ့ တယ်’

‘မွန်းရော’
‘မွန်းကရော ဘာထူးသေးလို့လဲ၊ မွန်းက ပိုတောင်ဆိုး သေးတယ်၊ စစ်ဆေးရုံနဲ့ အဆောင်နဲ့ပဲ ကူးနေတာများတာ ပဲကိုး’

‘လမ်းကြုံတုန်း ဝင်ပါလား၊ တကူးတက လာဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ မိကျောင်းရဲ ပြောင်းက သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ အဲဒီ အရေးပေါ် ဝင်လမ်းထဲမှာ ခြံတွေရှိတယ်၊ သရက်၊ ပိန္နဲ၊ ဓာလက၊ ဩဇာ စုံတယ်’

‘လမ်းကြုံတုန်း ဝင်ပါလား၊ တကူးတက လာဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ မိကျောင်းရဲ ပြောင်းက သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ အဲဒီ အရေးပေါ် ဝင်လမ်းထဲမှာ ခြံတွေရှိတယ်၊ သရက်၊ ပိန္နဲ၊ ဓာလက၊ ဩဇာ စုံတယ်’

‘လမ်းကြုံတုန်း ဝင်ပါလား၊ တကူးတက လာဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ မိကျောင်းရဲ ပြောင်းက သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ အဲဒီ အရေးပေါ် ဝင်လမ်းထဲမှာ ခြံတွေရှိတယ်၊ သရက်၊ ပိန္နဲ၊ ဓာလက၊ ဩဇာ စုံတယ်’

‘မမမေရည်မြိုင် ရောက်ဖူးတယ်လား’

‘နှစ်ခေါက် ရောက်ဖူးတယ်၊ တို့တွေ ဝင်ကြရအောင်ကုန်နော်’

မမမေရည်မြိုင်က အရေးပေါ် ဝင်လမ်းထဲကို ဝင်းတိုက်တွန်းနေသည်။

‘သာယာလဲ သာယာတယ်၊ အဲ...ပြီးတော့လေ အဲဒီလထဲမှာ “ရတနာမွန်” ခြံဆိုတာ ရှိတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ ဒါဆို မွန်းခြံပဲဖြစ်ရမယ်’

မေစုနွယ်က ဝင်ပြီးနောက်သည်။

‘ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့၊ မမမေရည်မြိုင်ရော မမစုနွယ်ပါ သစ်သီး ပေါပေါများများ စားရမှာပေါ့’

မွန်းက ဝသုန်ဘက် လိုက်ပြောတတ်သော မမမေရည်မြိုင်ကို ရွဲ့ပြောလိုက် ဟည်။

‘မလုပ်ပါနဲ့ ညီမလေးရယ်၊ တော်ကြာ တို့ဇနက္ကသားလေး အဆွေးမင်းသား ဖြစ်သွားပါဦးမယ်၊ အသက်နောက်တာနော်၊ စိတ်ဆိုးမသွားနဲ့ဦး သိလား’

စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဆိုပေမယ့် မွန်းတစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းပေးတော့ စူပစ်လိုက်မိပါသေးသည်။

ရယ်မော ပြောဆိုကြရင်းနှင့် ဂျစ်ကားလေးကို အပေါ်ဝင်လမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ခဏကြာသောအခါ ကျွန်းသား ဆိုင်းဘုတ်လေးတစ်ချိတ်ဆွဲထားရာ ခြံရှေ့တွင် ကားလေးကို ထိုးရပ်လိုက်ပါသည်။ မွန်းတို့သုံးယောက် ပြောင်းဖူး ဆင်းဝယ်ကြသည်။

‘ပြောင်းတွေက ချိုရဲ့လား’

ပြောင်းဖူး ချိုးပေးနေသော ကလေးကို မေရည်မြိုင်က ပေးလိုက်သည်။

‘ချိုပါတယ် အစ်မရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ရတနာမွန်ခြံက ထွက်သစ်သီးဝလံတွေက အားလုံး မျိုးကောင်းတွေချည်းကို ရွေးစိုက်တာပါ’

‘အင်း...မင်းကတော့? အပြောကတော့? ရွှေမန်းပဲနော်’
‘ဟာ...ကျွန်တော့်ဆရာက ကျွန်တော့်ထက်တောင် ပိုသေးသည်’

သူ့ရွယ်က သူ့ဆရာကိုပင် ထည့်ကြားလိုက်သေးသည်။

‘မင်းဆရာက ဘယ်သွားလို့လဲ’

‘မြို့ထဲကို သွားပါတယ် ခင်ဗျ’

‘မပြန်သေးဘူးလား’

‘အတော်မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်ပါလိမ့်မယ်၊ နန္ဒဝန်ဘက်ထဲ သူ့ခြံက ရှိသေးတော့ အဲဒီကိုပါ သွားရမယ်လေ’

‘ခြံပိုင်ရှင်နဲ့ တွေ့ရင်တော့ အပိုတွေ ဘာတွေ ပိုရဦးမလား’

‘ကျွန်တော်လဲပေးမှာပါခင်ဗျာ၊ ရေ?....ရေ?၊ ဟောဒီမှာ မို့ သုံးဖူးစီ ယူသွား’

သူ့ရွယ်လေးက မွန်းတို့ ကျေနပ်လောက်အောင် သူနှင့် ညည်း လေအပေးအယူ ဖြောင့်သဖြင့် အပိုပေးသည်။

‘သုံးဖူးစီတည်းဆိုတော့ နည်းတာပေါ့’

‘ဟာ...အစ်မကလဲ တစ်ယောက်သုံးဖူးစီ တယ်နည်းမှာ’

‘အစ်မတို့ သုံးယောက်ဆိုတော့ ကိုဖူးကြီးများတောင် ကျွန်တော်က ပေးလိုက်ရတယ်’

‘အံ့မယ်...လူလည်လေး မေစုနွယ်ရေ’

‘လေညီပါဘူး အစ်မရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတ...
ဘယ်သူ့လဲ လာဝယ်ဝယ်၊ အပိုသုံးဖူးအပြင် ပိုမပေးပါ...
နောက်ကိုလဲ လာဝယ်နိုင်ပါတယ် အစ်မရယ်၊ ရာသီအ...
သစ်သီးမျိုးစုံကို စိုက်ထားပါတယ်၊ လမ်းကြူရင်လဲ ဝင်း...
ပါဦး၊ ကျွန်တော့်ဆရာက သူနဲ့ ခင်ပြီဆိုရင် ခြံထွက် သင်...
တွေ ချကျွေးပါတယ်’

လူရွယ်လေး၏ တတွတ်တွတ် အပြောကို မေရည်မြို့...
သုံးယောက် ခေါင်းညိတ်နေရပါသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ မင်းပြောတာနဲ့ အစ်...
မစားရပေမယ့် စားရသလို ဝသွားပါပြီ၊ ပြန်လိုက်ဦး...’

လူရွယ်လေး နောက်ထပ် စကားမစခင် မေရည်မြို့...
စကားကို ငွတ်ဖြတ်၍ ခြံထဲက ထွက်လာခဲ့ရပါတော့ဆ...’

‘မမမေရည်မြိုင်ရေ တပည့်နဲ့ တွေ့လိုသာပဲနော်၊ ဆ...
သာတွေ့ရင် မိုးချုပ်တောင် အိမ်ပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်...
ဘူး’

* * *

မွန်း မေမေနှင့် ညီမလေးမော်ရှိရာ ရန်ကုန်မှ ပြန်...
ရောက်ချင်း မမမေစုနွယ် မွန်းဆီ ရောက်လာသည်။

‘ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောရဦးမယ် မွန်းရေ’
စလင်းဘက်အိတ်လေးကို မွေရာပေါ် ပစ်တင်ရင်း
က...

‘ဘာစကားတွေ ပြောချင်လို့လဲ မမမေစုနွယ်၊ ဘာ...
ကင်းတွေထူးလို့လဲ’

‘ဆေးရုံမှာ မွန်းကို တွေ့ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရောက်...
ဘယ်’

‘ဟင်....ဘယ်သူပါလိမ့်’
မွန်း ရင်ထဲက ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ရှေ့တန်းတွင် ရောက်...
သော ဝသုန်းကို သတိရလိုက်မိပါသည်။

‘မွန်းကို တွေ့ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်၊
ဘဲလား မမမေစုနွယ်၊ ဘယ်သူများပါလိမ့် ဘယ်သူတဲ့လဲ...’

‘ဗိုလ်ကြီးဝသုန်း....တဲ့’
‘ဟင်....သူ ဆေးရုံရောက်နေတယ်၊ သူ....သူ....ဘာဖြစ်လို့...
ဘင်’

မျက်စိ မျက်နှာ၊ ပျက်က... စိုးရိမ်လွန်းသော မျက်နှာလေး...
မွန်းကို ကြည့်လျက် မေစုနွယ်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘အမယ်လေး....မိမွန်းရယ်၊ ဒါလောက်လဲ စိုးရိမ်မနေပါ...
ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’

‘ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့ ဆေးရုံတက်ပါ့မလား မမမေစုနွယ်ရယ်’
‘ဖြစ်လို့ပေါ့ မွန်းရဲ့’

‘သူ ဒဏ်ရာရလာသလား၊ စိုးရိမ်ရသလား’
‘ကောင်မလေးနော်၊ ဟိုက စာလာတော့ စာကို ဆုတ်ဖြ...
ဘယ်၊ အခု ဆေးရုံတက်တယ်လဲ ဆိုရော စိုးရိမ်လိုက်တာမှ...
နှာလေးညှိုးလို့....’

‘အို....ဘယ်က စာလာရမှာလဲလို့ ဖုံးမထားနဲ့နော်၊ မေ...
မြိုင်ကျတော့ အားလုံးပြောပြပြီး၊ တို့များကျတော့ အဖုံး...

အအုပ်တွေနဲ့ ဘာရမလဲ၊ မွန်း စာဖတ်ပြီး ဆုတ်ဖြူ လွှတ်
တော့ တိုဘက်ခန်းက ဟေမာက သွားကောက်တယ်၊ ပြီး
တို့နဲ့ စာရွက် အစုတ်အပြဲလေးတွေ ဗလာစာရွက်ပေါ်
ဆက်ဖတ်ကြည့်တာပေါ့၊ ဒီမှာ မယုံရင် ကြည့်

မေ့ရန်က ဗလာစာရွက်ပေါ်တွင် စာရွက်အစုတ်
လေးများကို ကော်နှင့် ကပ်ထားသော စာရွက်ခေါက်
အား ပြလိုက်ပါသည်။

‘ဟာ...မမမေ့ရန်ကို မကောင်းဘူး၊ သူတို့ ဒါမျိုး
တော်တော် ဝါသနာပါတယ်’

စောစောက ညှို့မှိုင်းနေသော မွန်းမျက်နှာလေးမှာ
စိတ်နှင့် ရဲရဲနီသွားရပါသည်။

‘ပြောစမ်း...ပြောစမ်း၊ အဲဒီ ဝိုက်ကြီး ဝသုန်နဲ့ မွန်း
ချစ်နေကြတယ် မဟုတ်လား’

‘အို...မဟုတ်တာ သူနဲ့ မွန်းက သူငယ်ချင်းတွေ’
‘သူငယ်ချင်းတွေဆို ရေးတဲ့စာမျိုး မဟုတ်ဘူး မွန်း၊

ပန်းခြောက်လေးတွေ ပို့တဲ့ အဓိပ္ပာယ်က အချစ်ရဲ့ သင်္ကေ
တစ်ခုပဲ’

‘ခက်တော့တာပဲ၊ ဒီ မမမေ့ရန်ဟာလေ၊ ကဲပါ...
စမ်းပါ သူ ဒဏ်ရာ ရလာသလားဟင်’

‘မဟုတ်ပါဘူးတဲ့ရှင်၊ နေမကောင်းလို့ ဆေးရုံလာ
တာပါ၊ မစိုးရိမ်ရပါဘူးကွယ်’

မွန်း...ခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်သည်။
‘သူက မွန်းကို ဘာပြောလိုက်သေးလဲ’
‘သိချင် သွားမေးပေါ့’

‘ဒီက အကောင်းမေးနေတာ သိလား’

‘ဪ...မမမေ့ရန်ကလဲ အကောင်းပဲ ပြောနေတာပဲ
ဟာ၊ မွန်းကို ပြောချင်တဲ့ စကားကို မမတို့ကို ဘယ်ပြော

မွန်းက သူ့အား စ နောက် နေသော မေ့ရန်ကကြောင့်
မင်းကို ကုတ်လိုက်ပါသည်။

‘မွန်း စိတ်ညစ်လာပြီနော်’
‘အလကား စ တာပါကွယ်၊ သူက မွန်း ရှိပါသလားတဲ့၊

နဲ့တွေ့ပါရစေတဲ့၊ ဆေးရုံကို ရောက်တဲ့ နေ့ကတည်းက
မေးနေတာ၊ ဟေမာ သွားမေးတော့ ဟေမာက ပြန်နောက်

ကနဲ့ ရှက်ပြီး မမေးရဲတော့ဘူးလေ’
‘တော်တော်ဆိုးတဲ့ ဟေမာ၊ အခု ဟေမာရော’

မွန်းက ဟေမာ့အခန်းကို လှမ်းကဲကြည့်သည်။
‘ဟေမာ ဂျူတီလေ’

‘ပြန်လာပါစေဦး၊ ဟေမာ ခုတလော မဟုတ်တာတွေ
တော်တော် ပြောတတ်နေတယ်’

‘ဟေမာကို သွားပြီး အပြစ်မတင်နဲ့လေ၊ မွန်း လူက
’

‘ဘာ မွန်းလူလဲ၊ သူလူ သိလား’
မွန်းက မေ့ရန်ကို ရှက်ရှက်နှင့် ထုလိုက်သဖြင့် မေ့

က ထိုင်ရာမှ ထပြေးရင်း...
‘အိမ်ကလူ သိရင်တော့ လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး မိမွန်း

ခပ်ငေါ့ငေါ့လေသံနှင့် အပြောကြောင့် မွန်းမကျေနပ်
သော မျက်နှာဖြင့် မျက်မှောင် ကြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူးရှင်၊ အကြောင်းကြားလဲ မွန်းက အလုပ်
များနေတာနဲ့ လာကြိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်ကြီးရယ်’
ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာလေးနှင့် မွန်းအပြောကို ဝသုန်
ကလည်း အပြုံးမပျက်ပါ။

‘ဪ...သတိရလို့ မေးရဦးမယ်၊ ကိုခိုင်းတစ်ယောက်
လဲ မမြင်ပါလား၊ သူ ရန်ကုန်မှာပဲလား’

မွန်း အသည်းနှလုံး တစ်ခုလုံး ဆတ်ဆတ် ခုန်သွားရပါ
သည်။

မွန်း လိပ်၍ တက်လာသော ဒေါသထိုင်းတို့ကို ငြိမ်သက်
အောင် ဖြေဖျောက်လျက် သူ့အပါးမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်
လာခဲ့တော့သည်။

‘သူဟာ ဆေးရုံကို လာပြီး ကုသခံရတဲ့လူနာတစ်ယောက်၊
နှလုံးသားကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဒေါသ စကားမျိုး လုံးဝ
မထွက်သင့်ဘူး၊ ခုနက ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြန်ပြောမိတဲ့ စကားတွေ
တောင် လွန်လှပြီ၊ ငါဟာ သူနာပြုတစ်ယောက်၊ သူက
လူနာ၊ သူ စိတ်ချမ်းသာဖို့ လိုတယ်’

သူမသည် ရင်တွင်းမှ ဒေါသများ ပျောက်သွားအောင်
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမလိုက်သည်။

အမျိုးသမီး (Ward) တက်သို့ လျှောက်အလာတွင် မမ
မေစုနွယ်နှင့် တွေ့နေသည်။

‘သူ့ကို တွေ့ခဲ့ရဲ့လား မွန်း’
မွန်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
‘ဘာပြောဆိုက်သေးလဲ’

အခန်း (နှစ်ဆယ့်တစ်)

မွန်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလာချင်း ခုတင်ပေါ်မှ
သည် တစ်ကိုယ်လုံး ဖိန်းရှိုင်းသွားရပါသည်။

ခြောက်လတိတိ မတွေ့ရသော မွန်းအား တစ်ဖ
လည်ဆုံတွေ့လိုက်ခြင်းကြောင့် ရင်တွေ့ခုန်သွားမိသည်
ပါ။

မွန်းက ဝသုန် ခြေရင်းတွင် ချိတ်ထားသော လူနာ
တမ်းလေးကို ယူကြည့်ပြီး ပြန်ချိတ်ထားလိုက်သည်။

‘ဘယ်တုန်းက ပြန်ရော့စာလဲ’
‘မကြာသေးဘူး’

‘ဘာလို့ အကြောင်းမကြားတာလဲ’
မွန်းက ခပ်တည်တည်နှင့် ပြန်မေးသည်။

‘ဗိုလ်ကြီး မွန်းမွန်းက ဂရု မစိုက်တော့လဲ ကျွန်တော်
ခါနီးတဲ့အကြောင်း အကြောင်း မကြားရဲပါဘူး ခင်ဗ

‘သူက ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မမေ့ရနွယ်၊ တစ်ခါ တစ်ခါ မွန်းကို သူ ဝီလီပဲ ကလိနေတတ်တာ’

မွန်း ချက်နှာက ပြုံးပြုံးမျှင်ရွှင် မရှိသဖြင့် မေ့ရနွယ်က အချိပ်အကဲ ခတ်လိုက်သည်။

‘မွန်းကိုတော့ တော်တော် သံယောဇဉ် ရှိပုံပဲ၊ မွန်းကသာ သူ့အပေါ် တင်းမာတာ’

‘မွန်းကို သွားခွင့်ပြုပါဦးနော်’

‘မွန်း ဝသုန်နှင့် ပတ်သက်သမျှကို မပြောချင်သဖြင့် မေ့ရနွယ်ကို နှုတ်ဆက် ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ မွန်း စစ်ဆေးရုံမှအပြန် မွန်း နောက်မှ လိုက်ခေါ်သည်။

‘မွန်း ခဏလေး’

ဆင်ဝင်ရှေ့ရောက်မှ မွန်း သူ့ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့် ပြီး ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။

‘မွန်းကို ပြောစရာရှိလို့’

‘နောက်ရက်တွေမှ ပြောပါလား ဗိုလ်ကြီး’

‘ဪ...မွန်းရယ်’

သူ့လေသံက အရင်ကလို ခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံ၊ အရွဲ့တိုက် သော လေသံ၊ ခပ်မာမာ လေသံမျိုး မဟုတ် တော့ ပေး တီအရင် ငယ်စဉ်က ဝသုန်ဆိုသော ပန်းစိုက်သမားလေး လေသံမျိုး။

‘ကိုယ် အခု ပြောချင်တယ်၊ ကိုယ့်ကို စကားပြောခွင့် အချိန်လေး ပေးပါ’

‘မွန်း ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကိစ္စလေးတွေ ရှိ နေ သေး လို့ ပ နော်၊ မွန်းအတွက် အချိန်ပိုဆိုတာ မရှိသလောက်ပါ’

‘မွန်း တို့နဲ့ စကား မပြောချင်လို့လား’

‘အို...မဟုတ်ရပါဘူး ဗိုလ်ကြီးရယ်’

‘မွန်း အပြောင်းအလဲတွေ သိပ် လုပ်တတ်နေတာပဲနော်၊ ဘာတွေ ဘယ်လို နားလည်ရမယ်ဆိုတာတောင် မသိတော့ ပါဘူး’

ဝသုန်အသံက ဝမ်းနည်းသံတွေ လွှမ်းနေပါသည်။

‘ဗိုလ်ကြီးစိတ်ထဲမှာ ဘာစိတ်တွေမှ မထားနဲ့နော်၊ ဗိုလ်

ကြီး ဆေးရုံထဲ ပြန်ဝင်ပြီး အနားယူပါဦး’

‘တို့ဟာ ဆေးရုံကို စ ရောက်တုန်းကလို ရောဂါ အခြေ နေမျိုး မဟုတ်တော့ဘူး သက်သာနေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ရောဂါ တစ်မျိုးကတော့ ဆိုးလာပြန်ပြီ’

‘မွန်း သွားတော့မယ်’

မွန်း လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

မွန်း....

မွန်းနောက် သူ ဆက်လိုက်လာသည်။

မွန်း သွားနေဆဲ ခြေလှမ်းများကို ရပ်ပစ် လိုက်ရပြန်ပါ သည်။

ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

‘မွန်း နင် ငါ့ကို ရက်စက်နေတာလား ဟင်’

မွန်း သက်ပြင်းရှည်ကြီး တစ်ချက်ကို လေးတွဲစွာ ချပစ် သွားပါသည်။

‘ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကိုလဲ ဂရုစိုက်ပါဦး’

‘တို့ဘဝမှာ တို့ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ဘာတစ်ခုမှ မသွားတော့လဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့သွားတယ်’

‘ဆားပတ်ဝန်းကျင်က မွန်းကို အထင်သေးတဲ့ အမျိုးကိုမြင်ချင်သလား၊ မွန်းတစ်နေ့နေ့မှာ ဝသုန်အတွက်စကပြောချိန် ပေးပါမယ်၊ ဒါဆို ကျေနပ်ပါ’

‘အဲဒီ တစ်နေ့နေ့ ဆိုတာဟာ တို့ဘဝရဲ့ အရုံးနေ့တင် ဖြစ်သွားရင်....’

‘ဝသုန်ရယ်.... ဝတ္ထုရှည်ကြီး တစ်ပုဒ်လို့ စာမျက်နှာ (တစ်အခန်း (တစ်)တွေ ပြန်မလုပ်ချင်ပါနဲ့တော့၊ မွန်း သွားမသူ နေရာတွင် ရပ်ကျန်ခဲ့စဉ် မွန်း ခပ်ကျဲကျဲ ခြေလှမ်းဖြင့် ပြန်လာခဲ့ပါတော့သည်။’

* * *

‘တို့ ဒီမှာ နောက်ထပ် ဘယ်နှစ်ရက် ဆက်နေရဦးမှ မွန်း....’

ဆရာဝန်များ အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော မွန်းကို အနား အရောက်တွင် ဝသုန်က မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ‘နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် နေရဦးမယ်’

‘ရက်တွေကလဲ မြန်လိုက်တာကွာ၊ မွန်းရယ် တို့ဆေးရုံကတောင် မဆင်းချင်တော့ဘူး’

သူ သံယောဇဉ် စကားအဆုံးတွင် တစ်ဘက်တန်းတွင် ထိုင်နေသော ရဲဘော်လူနာ သုံးယောက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူတို့ သုံးယောက်သည် ရှေ့တန်းတွင် တာဝန်ဆောင်ခဲ့စဉ် ကရင်ရွာမှ ကရင်ချောချောမလေးများ

ကြောင်း၊ လှကြောင်း၊ ချစ်ခဲ့ကြကြောင်းများကို ပြောနေသည်။

မွန်း ဝသုန်ဘက် မျက်နှာပြန်လှည့်လိုက်ပြီးနောက် လေခပ်တိုးတိုးလေးနှင့်....

‘ဒီ ခံစားနေရတဲ့ ရောဂါဝဒနာကြီးနဲ့ ဘာလို့ နေချင်တာလဲ ဝသုန်’

သူက မွန်း မျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း....

‘မွန်းနဲ့ မခွဲချင်လို့ပေါ့’

သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့ စကားများနှင့် မလွတ်ကင်းသာ သူ့အပြောကြောင့် မွန်း မျက်စောင်း ထိုးပစ်လိုက်သည်။

ဒါကိုပင် သူက ကျေနပ်သော အသွင်နှင့်....

‘တို့လေ.... ရှေ့တန်းက ပြန်လာရင် ဒီလိုပဲ လာနေတော့’

‘အို.... ဝသုန်’

မွန်း စိတ်က ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မွန်း’

‘ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး’

မွန်း တစ်နေ့လုံး စိတ်ထဲတွင် ချမ်းမြေ့ခြင်း မရှိတော့

အတွေးတို့ဖြင့် လျှောက်နေရင်း သားဖွားခန်းပေါက်ဝအရောက် ဆေးပုလင်းလေးများ တင်ဆောင်လာသည့် ရော်လီလေးကို ဝင်တိုးမိတော့မလို ဖြစ်သွားရပါသည်။

မွန်း အဖြစ်ကို လုံချည်အနီ အပေါ်အင်္ကျီအဖြူ ဝတ်ထားကြသည့် သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားလေး နှစ်ယောက်က ပြုံးကြည့်နေသည်။

‘ကောင်မလေးတွေ ဘာပြုံးတာလဲ’

မွန်းက ရှက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ပြန်မေးသည်။

‘မမ မငေးဖူးဘဲ ငေးလာလို့ပါ’

‘တစ်ခါတစ်လေလဲ ငေးမိတာပေါ့၊ ဒါပဲ ကြည့်နေတာကိုး...’

သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားလေး နှစ်ယောက်က သဘောကောင်းပြီး ဖော်ရွေသော မွန်း နောက်ကျောကို ကြည့်ကြခဲ့ပါသည်။

ညနေပိုင်း မွန်းဆီသို့ မမမေရည်မြိုင် ရောက်လာရာတွင် နတ်မော် ကမ်းဘေးတွင် လမ်းလျှောက် ဖြစ်ကြသည်။

ဆောင်းတွင်းမို့ ချမ်းအေးသော်လည်း ကဗျာဆရာလေး မမမေရည်မြိုင်က ဆောင်းရာသီ အလှ၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို စပ်ချင်သဖြင့် သူ့ဘေးတွင် မွန်း လိုက်ခဲ့ရသည်။

နတ်မော် မြစ်ကမ်းဘေးသည် နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း သုံးရာလုံး အမြဲထာဝရ သာယာလှပသော နေရာလေးတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

သည်ဘက်ကမ်းမှ လှမ်းကြည့်လျှင် တစ်ဘက်ကမ်းမှ တဲ က-စ-လ စခန်း အဆောက်အအုံများကို လှမ်းမြင်ရသည်။

နွေရာသီ မြစ်ရေကျချိန်တွင် ကျောက်ဆောင်လေးပေါ် မွန်း အဖော်နှင့် ခဏတစ်ဖြုတ် သွားထိုင်တတ်ပါသည်။

သည်လို ဆောင်းအခါမျိုး နှင်းတွေ ဖြာဆင်းကျနေချိန်တွင်တော့ တစ်မျိုး ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းနေပြန်ပါသည်။

‘ညီမလေးတို့ နေရာလေးက သိပ်ပျော်ဖို့ ကောင်းတာပဲ...’

‘မမမေရည်မြိုင်တို့ ကျောင်းလဲ ကမ်းဘေးမှာ ဆောက်ထားတာပဲ၊ ပျော်စရာ ကောင်းပါ့တယ်’

‘ဒီနေရာလေးက ပိုပြီးသာယာတယ်လေ၊ ဟောဒီမြစ်ကမ်းဘေးကပဲ လာကြည့်ကြည့်၊ ဟောဟို စစ်ဆေးရုံဆောက်ထားတဲ့ ကုန်းမြင့်ပေါ်ကပဲ ကြည့်ကြည့် သာယာနေတာပဲ’ မဟုတ်လား

‘မမမေရည်မြိုင်ကတော့လေ... ကဗျာဆရာမပီပီ သိပ်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်တတ်တာပဲ၊ ပန်းကလေးတစ်ပွင့် ကြည့်ပြီးတော့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဖြစ်အောင် ဖွဲ့တတ်တာပဲနော်၊ ဖယောင်းပန်းလေးတုန်းကလဲ မမမေရည်မြိုင် အဲဒီပန်းလေးကို ဘယ်လောက် လေ့လာထားတယ် မသိဘူး၊ ဖယောင်းပန်းလေးပွင့်တာကအစ သိနေတယ်’

မမမေရည်မြိုင်က ကားလမ်းဘေး ကျောက်တိုင် ငုတ်ပေါ် အသာအယာထိုင်ရင်း...

‘ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာဆိုတာ တွေ့မြင်သမျှကို အလကားကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့၊ ပန်းကလေးကိုပဲ တွေ့တွေ့၊ စမ်းချောင်းလေးကိုပဲ တွေ့တွေ့၊ တောင်တန်းကြီးပဲ လှမ်းမြင်မြင်၊ သူ့တာသူ ကဗျာတစ်ပုဒ်၊ စာတစ်ပုဒ်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ မမထင်တယ်၊ ဟိုရေးခေတ်က စာ ဆီ

တော်ကြီးတွေတုန်းကလဲ၊ ရာသီအလိုက် စာတွေ ကဗျာတွေ ဖွဲ့ခဲ့တာပဲ။ ပန်းကလေးတစ်ပွင့် မြင်ရင်လဲ ဒီလိုပဲ။ ဦးပုညက စံပယ်ပန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခွေးချိုးလေးတစ်ပုဒ်ကို စပ်ခဲ့တာ ခုထိမရှိင်းနိုင်သေးဘူး မဟုတ်လား၊ ဟိုခွေးချိုးလေးလေ.... “ပန်းစံပယ်၊ နန်းအလယ်မပေါ် ခိုက်ဟာမို့၊ အလိုက်တော်တန် သင့်ရုံပဲ။ ခံပွင့်ကိုကုံး၊ နန်းရဝေ မန်းမြေမှာ စံပယ်လှိုင် တော့၊ ခံပန်းခိုင်ယာယီရွှေ့ တယ်၊ တော့လေ့ရွာသုံး” ဆိုတာ လေ’

‘ဟုတ်တယ်နော်၊ စံပယ်ပန်းအကြောင်း ဖွဲ့ဆိုထားတာ လေးက သိပ်ထိရောက်တာပဲ’

မမမေရည်မြိုင်၏ ကဗျာအကြောင်း စာအကြောင်း ပြောပြတော့ မွန်း စိတ်ဝင်စားလာရပါသည်။

‘ထိရောက်အောင် ဖွဲ့ဆိုခဲ့လို့လဲ စာဆိုတော်ကြီးတွေဟာ ဒီနေ့ဒီချိန်ထိ ကျော်ကြားခဲ့တာပေါ့၊ ခေတ်အလိုက်စာပေမှာ အသက်ဝယ်ဝယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ဆယ်ကျော်သက် စာဆိုတော် ရှစ်ဦးရှိတယ်၊ အဲဒီ စာဆိုတော်တွေကတော့....

- ၁။ အင်းဝခေတ်....ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ
- ၂။ တောင်ငူခေတ်....နဝဒေးကြီး
- ၃။ တောင်ငူခေတ်....ရှင်သန်ကိုယ်
- ၄။ ညောင်ရမ်းခေတ်....တောင်ဖီလာဆရာတော်
- ၅။ ကုန်းဘောင်ခေတ်....စိန္တကျော်သူဦးဩ
- ၆။ ကုန်းဘောင်ခေတ်....မုံရွေးဇေတဝန်ဆရာတော်
- ၇။ ကုန်းဘောင်ခေတ်....ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော်

၈။ ကုန်းဘောင်ခေတ် နေ့က်ပိုင်း....လယ်တီဆရာတော်
၉။ စာဆိုတော်ကြီးတွေပဲ။ တို့ရဲ့ ပြည့်နဝဒေးကြီး ဆိုရင်
၁၀။ ကိုင်းထောင်သင်း စလင်းလက်ယာ၊ ပြည့်မှာ နဝဒေး’ လို့
၁၁။ တ်သားပြုခဲ့ရတဲ့ နဝဒေးကြီးကော တောင်ငူခေတ်မှာ ထင်
၁၂။ ဦးဘွဲ့ ဆယ်ကျော်သက် စာဆိုတော်ကြီး ဖြစ်တယ်ကွယ်၊ သူ
၁၃။ အသက် ဆယ်နှစ်သားကတည်းက မိုးဘွဲ့ရတု၊ ပန်းဘွဲ့
၁၄။ ရတု၊ တောဘွဲ့ရတု၊ ပြည်ဘွဲ့ရတု၊ နန်းဘွဲ့ရတု၊ စစ်ချီမောင်
၁၅။ ဘုရားတိုင်မယ်ဘွဲ့၊ ကျေးစေ၊ သိကြားတိုင်စတဲ့ ရတုတွေ
၁၆။ ဝပ်ဆိုရေးသားခဲ့တယ်လေ’

‘နတ်သျှင်နောင်လဲ ကဗျာလင်္ကာတွေ ဖွဲ့ဆိုခဲ့တယ် မဟုတ်
ဘူးဟင်’

‘ဟုတ်တယ် ညီမလေး၊ နတ်သျှင်နောင် ကိုယ်တော်လေး
၁၇။ ရတုတွေ ဖွဲ့ဆိုရာမှာ သူလဲ ကျော်ကြားခဲ့တာပဲ၊ နတ်
၁၈။ နောင်ဟာ ရာဇဓာတုကလျာကို ဖွဲ့ဆိုတဲ့ ကဗျာ၊ ရတုတွေ
၁၉။ တောင်ငူတစ်မြို့လုံး ခြိမ့်ခြိမ့်သဲမတတ် ချီးမွမ်းကြတဲ့အထိ
၂၀။ ကျော်တာပဲ မွန်းရဲ့၊ အခု မမတို့ခေတ်မှာ ဆရာ မင်းသုဝဏ်
၂၁။ မင်းယုဝေတို့၊ ဆရာဇော်ဂျီတို့၊ ပြီးတော့ ဒေါ်နုယဉ်
၂၂။ ကဗျာတွေဟာလဲ တော်တော်ကောင်းတယ်၊ မမတို့
၂၃။ ကဗျာလေးတွေက နဲ့နယ်သေးတယ်လေ၊ ခုမှ ကလောင်သွေး
၂၄။ သုန်းပဲ၊ မမမေရည်မြိုင်တော့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
၂၅။ ကဗျာစပ်တာ ဝါသနာပါတော့ ပန်းလေးတွေ ကြည့် လေ
၂၆။ ဘဲ၊ မိုးတွင်းဆို မိုးနှင်းပွင့်လေးတွေကြည့်၊ ဆောင်းနှင်းမူနံ
၂၇။ သေးတွေကြည့်။ နွေရာသီကျတော့ ရွက်ကြွေလေးတွေကြည့်၊
၂၈။ ကဗျာလေးတွေ စပ်ကြည့်ခဲ့တာ၊ မမနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ
၂၉။ နေတဲ့ မွန်းတောင် ဟိုအရင်က မိကျောင်းပန်း လေးနဲ့

‘ကိုနိုင်း တစ်ယောက်လုံး ရှိနေကာ နင့်ကို ချစ်နေရဦး မှာလား’

စကားဆုံးသည် မွန်း ဆက်ထွက်လာသည်။

သူလည်း မွန်းနောက်က ဆက်လိုက်လာသည်။

သူ၏ တဟင်းဟင်း ရယ်သံတို့ကို မွန်း ကြားလိုက်ရသော အခါ ခြေလှမ်းတို့က တုံ့ခနဲ ရပ်သွားရပြန်ပါသည်။

မကျေမနပ် ခပ်တည်တည် မျက်လုံးတို့နှင့်လည်း ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။

‘ကဲ.....ကိုနိုင်းနဲ့ ချစ်နေကြတုန်းပဲဆိုရင် ဘာသက်သေပြနိုင်သလဲ’

‘သက်သေပြစရာ လိုသေးလို့လား’

‘ဆရာအတတ်သင် ကျောင်းဝင်းထဲမှာ မွန်းကို စတွေ့စက ကိုနိုင်းနဲ့ ဖြစ်နေသေးတဲ့ မွန်းလို့ဆိုပြီး တမင် ဝသုန်မဟုတ်ကြောင်း ညာလိုက်တာ၊ ဟိုတစ်နေ့က မမမေရည်မြိုင်နဲ့ တွေ့တော့ သူပြောပြမှ’

‘မမမေရည်မြိုင်ပြောတာ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး’

‘အိုကွာ.....မဟုတ်ဟုတ်၊ ဝသုန်ဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ ပြတ်ပြတ်ပဲဗျာနော်၊ မွန်းကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ရှေ့တန်းကို မထွက်ခင် တုန်းကတော့ မွန်းအပေါ် ဥပေက္ခာပြုနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ ရှေ့တန်းလဲ ရောက်ရော သံယောဇဉ် အထုပ်အပိုးက ကျောပိုးအိတ်ပေါ် ကပ်ပါလာမွန်း သိတော့တယ်၊ ဒီတော့ ဒီက ပါသွားတဲ့ မိကျောင်းပန်းခြောက်လေးတွေနဲ့ စာကို ရေးထည့်ပေးလိုက်တာ’

‘ငါ့ဆီ တစ်စောင်မှ မရောက်ဘူး သိလား’

သူက ရယ်ပြန်သည်။

‘မညာနဲ့နော်၊ မမမေရည်က မွန်းဆုတ်ဖြူထားတဲ့ စာရွက်လေးတွေ လာပေးတယ်၊ မွန်းအပေါ် ညာလို့ တို့ကိုမုန်းချင်တဲ့သဘောလား မွန်းရယ်၊ တို့ မွန်းဆီ ပန်းခြောက်လေးတွေ ပို့ကတည်းက တို့အချစ်ကို သိဖို့ကောင်းပါတယ်၊ ဒီမှာ မွန်း၊ လွမ်းရင် ပန်းခြောက်လေးတွေ ပို့ကြတာ ချစ်သူတွေပဲ မဟုတ်လား၊ ပန်းဆိုတာ အချစ်ရဲ့ကိုယ်စား၊ ကိုယ်ပွားတစ်ခုပဲ မွန်း’

မွန်း သူ့အနားမှ ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

သူလည်း နောက်မှ လိုက်လာပြန်သည်။

‘ပြောပါဦး မွန်း၊ တို့ကို ချစ်သေးတယ် မဟုတ်လား မွန်း’

‘ဟိုနေ့က ပြောပြီးပြီပဲ၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လို အခန်း (၁) စာမျက်နှာ (၁) တွေ ပြန်မလုပ်ချင်ပါနဲ့တော့လို့’

‘စာမျက်နှာ (၁)၊ အခန်း (၁) မလုပ်လို့မရဘူး မွန်း၊ မွန်းကို ပိုင်ဆိုင်ရမယ့်သူဟာ ဟောဒီ လောကမှာ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်သူတွေမှတ်လဲ၊ ကိုနိုင်းနဲ့ ဝသုန် ဆိုတဲ့ သူတွေပဲ၊ အခု ကိုနိုင်းဟာ မွန်းနဲ့ မပတ်သက်တော့ဘူး၊ အနားမှာလဲ မရှိတော့ဘူး၊ သူနဲ့ ပြီးပြတ်ခဲ့ပြီပဲ၊ ဒီတစ်ခါ မွန်းကို ချစ်ခွင့်ရတာ ဝသုန်ကလွဲပြီး ဘယ်သူဖြစ်ရဦးမှာလဲ မွန်းရယ်’

‘ဝသုန်.....မွန်းဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အရပ်လေး တစ်ရပ် မဟုတ်ဘူးလေ၊ သက်ရှိ လူသားတစ်ယောက်၊ မွန်းကိုယ် မွန်း ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်’

မွန်း ခြေလှမ်းသွက်သွက်နှင့် လျှောက်ရင်း ပြောပစ်လိုက်ပါသည်။

ဝိတောက်ပန်းလေး နှိုင်းယှဉ်ပြတာ မမတောင် အံ့ဩမိတ
သီလား၊ ဒါကလဲ ခံစားမှုလေးတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား

မမမေရည်မြိုင်ပြောမှပင် ဝသုန်းအတွက် မွန်းခံစားခဲ့
အပြည့်နှင့် ပြောလိုက်မိသော စကားလေးများကို ခု-
သွားတွေးမိတော့သည်။

‘အဲဒီတုန်းက မွန်း ကဗျာဆန်ဆန်၊ ဝတ္ထုဆန်ဆန် တ-
ပြောတာ မဟုတ်ဘူး မမမေရည်မြိုင်ရဲ့၊ သူ မွန်းကို
တည်တည်နေလို့ မွန်းမခံချင်ပြီး ပြောပစ်လိုက်တာပါ’

‘ဝသုန်းဟာ တကယ်တော့ သနားစရာ ကောင်လေး င-
ယောက်ပါကွယ်’

‘မမမေရည်မြိုင်ရယ်’

မွန်း သူ့ရင်တွင်းမှ သံယောဇဉ်ကြိုးစများကို မေ့-
မြိုင် သိနိုင်အောင် မကြိုးစားစေချင်တာ အမှန်ပင် ဖြစ်-
လေတော့သည်။

အခန်း (တစ်ဆယ့်နှစ်)

တာဝန်ချိန် ပြီးဆုံးသည်နှင့် မွန်းသည် အဆောင်ကို လမ်း
လျှောက် ပြန်လာခဲ့သည်။

စစ်ဆေးရုံဘက်မှ အဆောင်သို့ပြန်သော လမ်းဘက်ဆီ
ချိုးအကွေ့တွင် မွန်းနာမည်ခေါ်သံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်
မိသည်။

‘မွန်း’

သူသည် မလှမ်းမကမ်းမှ ခြေလှမ်းကျဲကျဲတို့ဖြင့် မွန်းဆီ
လျှောက်လာသည်။

‘မွန်း အဆောင်ကို တို့ လိုက်ခဲ့ပါရစေ’

‘သူတို့ အဆောင်မှာ ရှိကြတယ်’

‘မွန်းသူငယ်ချင်းတွေ မဟုတ်လား၊ သူတို့ သိနေကြပြီပဲ
မွန်းရယ်’

‘ဘာကိုသိတာလဲ ဝသုန်း၊ နင်နဲ့ငါ ဘာဖြစ်နေကြလို့လဲ’

‘ဪ...တို့ချစ်နေတာကို၊ မွန်းကို တို့ တွယ်တာနေတာ
သူတို့ သိနေကြပြီပဲ၊ ဒီမှာ မွန်းရယ်၊ မွန်း ကိုယ့်ကို မချစ်နိုင်
တော့ဘူးလား ဟင်’

‘မွန်းရယ်...မွန်း တို့ကို သိပ်ရက်စက်နေချင်ပြီလားဟု
တို့အပြင် တွယ်တာစရာလူများ ရှိနေပြီလား’

ဝသုန်က စိတ်ပျက်အားလျော့သံနှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။
မွန်းက အထောင့်ဝေးဝေးလှမ်းလှမ်းရှိ အဆောင်၏အထောင့်
ဘက်မှ တောင်တန်းကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ပြောလေ မွန်း...ပြောစမ်းပါဦးကွယ်၊ ဝသုန် ဆိုတဲ့
ကောင်ထက် ဘယ်ကောင်က မွန်းအပေါ် အကြင်နာ ပိုနေ
ပြီလဲ’

‘ဘယ်ကောင်ကမှ အကြင်နာ မပိုဘူး၊ မွန်း လွတ်လွတ်
လပ်လပ် နေချင်တယ်၊ ချစ်သူမရှိတဲ့သူဟာ စိတ်အချမ်းသာဆုံး
အလွတ်လပ်ဆုံးပဲ ဝသုန်’

‘ချစ်ခြင်းဆိုတာကို စိတ်ဆင်းရဲခြင်းလို့ မွန်း သတ်မှတ်
ထားသလား၊ ချစ်ခြင်းဆိုတာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာလေးပါ
မွန်းရယ်’

မွန်းက ခေါင်းကို ညှင်သာစွာ ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်ခြင်းဆိုတာဟာ ဘယ်တော့မှ အပြစ်
ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမနေတတ်ဘူး ဝသုန်၊ နင် ရည်းစား ဘယ်
နှစ်ယောက် ထားဖူးလဲဟင်’

‘မွန်းကိုပဲ ချစ်ဖူးတယ်’

‘နင်နဲ့ငါ ရည်းစားမှ မဖြစ်ဘူးခဲဘဲ၊ ကိုနိုင်းနဲ့ ချစ်သူ
ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မွန်းဟာ အချစ်ဆိုတာကို ဘာလဲလို့ သိတယ်၊
မွန်းနဲ့ ကိုနိုင်း ချစ်ခဲ့ကြလို့ ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြတာဟာ နည်းပါး
တယ် ဝသုန်၊ မွန်း သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ အဖြေပေးမိခဲ့တာနဲ့
သူ့ရဲ့ ချုပ်ချယ်မှုမှန်သမျှ ခံရတယ်၊ သူ့စိတ်ကြိုက်နေရတယ်၊
ဝသုန်ဆိုကို မွန်း သွားလို့ သူ့စိတ်ဆင်းရဲရတာ ရှိသလို သူ

သိနဲ့တွဲလို့ မွန်း စိတ်ဆင်းရဲရတဲ့အခါလဲ ရှိတယ် ဝသုန်၊
နာက်ပိုင်းမှာ မွန်းနဲ့ သူ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ ပညာဂုဏ် မာန်
နတွေကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းများစွာနဲ့ သူ မွန်းကို ခွဲခွာ
စားရတယ်၊ အချစ်ဆိုတာ အမြဲထာဝရ ပျော်ရွှင်မနေဘူး
သုန်’

‘မွန်းရယ်...မွန်းအပေါ်မှာ တို့ ဘာအချုပ်အချယ် တစ်ခု
စားခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ကိုနိုင်းက ကိုနိုင်းပဲ၊ တို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ
မွန်းရဲ့’

‘ချုပ်ချယ်မှု မထားတာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်’

‘နို့...မဟုတ်တာ ဘာပါလို့လဲ’

မွန်းက သူ့ဘေးတွင် လိုက်လာသော ဝသုန် မျက်နှာကို
စိတ်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ကြည့်ပြီး....

‘တင်ဝါသွင်နဲ့ အရွဲ့တိုက်ပြတာ မှတ်မိသေးလား’

‘အဲဒီ တင်ဝါသွင်ကလဲ ဒီနတ်မှော်ထိကို ပါလာသေး
အပဲနော်’

‘ပါရတာပေါ့၊ ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး၊ ဘုရားပေါ်မှာ
တင်ဝါသွင်နဲ့ တွဲပြတက်လာကြတာလေ၊ မှတ်မိသေးလား’

မွန်း မျက်နှာလေးက ငယ်ငယ်လေးကလို နှုတ်ခမ်းလေး
လာရပါသည်။

‘အဲဒီ သဝန်တိုတာကိုက ချစ်သေးလို့ပဲဆိုတာ မဖြေဘဲ
ဒီနေပြီ သိလား မွန်း’

‘သဝန်တိုတာက တိုတာပဲ၊ ချစ်တယ်လို့ မပြောသေးသမျှ
ချစ်သူအဖြစ် ဘယ်တော့မှ သတ်မှတ်လို့မရဘူး’

‘ထားဂါတော့၊ ကဲ...အဲဒီ တင်ဝါသွင် အကြောင်း သိချင်သေးလဲ၊ တင်ဝါသွင်နဲ့ ချစ်ခဲ့ကြသေးလားလို့ မမေးချင်ဘူးလား’

မွန်းက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

‘မေးစရာများ လိုသေးလား၊ ဘာမှ သွေးမထွေး သားမစပ်ဘဲ ဘုရားပေါ် နှစ်ယောက်တည်း တက်လာတာ ဆိုကတည်းကိုက မပြောဘဲနဲ့ သိနေပြီ’

‘တင်ဝါသွင်က တို့ကိုချစ်တာတော့ အမှန်ပဲဗျာ’

မွန်းက မျက်စောင်းတစ်ချက် ထပ်ထိုးပစ်ပြန်သည်။

ဝသုန်က သဝန်တို့ မျက်စောင်းလေးကို သိလိုက်သော်လည်း မသိချင်ဟန် ဆောင်၍ မျက်နှာကို အပေါ်မူလိုက်ပြီး....

‘တင်ဝါသွင်က တစ်ဘက်သတ် အချစ်နဲ့ ချစ်ရရွာတာ ဆိုတော့ သည်းညည်းခံတယ်၊ စိတ်လဲ မကောက်တုတ် မွန်းရဲ့၊ တစ်ခါတစ်လေကျတော့လဲ သူ့ကို တွေးပြီး သနားမိသား’

‘သနားရင်လဲ အစကတည်းက ယူလိုက်ပါလား၊ မွန်းက တာလို့ မွန်းအချစ်တွေ တောင်းခံနေရသေးလဲလို့၊ သွားသွား...နင်ပြန်တော့၊ တင်ဝါသွင်ဆီ သွား၊ သူ့ကို ချစ်တောင်းပြီးတော့ လက်ထပ်ယူပေါ့၊ ဒါပဲ’

‘ကောင်းသားပဲ၊ မွန်း အကြံ မဆိုးဘူး’

မွန်း စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ခပ်မြန်မြန်ပင် အဆောင်လေး လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

ဝသုန်က ပြုံးစိစိ နှုတ်ခမ်းလေးနှင့် လက်ပိုက်ရပ်ကာ မွန်း နောက်ကျောက် ကြည့်ကျန်ခဲ့ပါတော့သည်။

* * *

‘ရော့...မွန်း’

‘ဟ...ပန်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ပါလား မမမေ့ရနွယ်’

‘သိပ်လှတာပဲနော် ညီမလေး’

မေ့ရနွယ်က သူ့လက်ထဲမှ နှင်းဆီပန်းနှင့် ဒေစီပန်းများကို မွန်း လက်ထဲသို့ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

‘သိပ်လှတာပဲ မမမေ့ရနွယ် ကျေးဇူးပဲ’

‘ပြန်တော့မယ်နော် မွန်း’

‘ဟုတ်ကဲ့...မမမေ့ရနွယ်’

မွန်း မမမေ့ရနွယ်ကို တံခါးပေါက်ဝထိ လိုက်ပို့ပါသည်။

မွန်း ပန်းတွေ အခန်းထဲ ယူလာပြီး သူ့ခေါင်းအုံးပေါ် တင်၍ ထားလိုက်သည်။

‘ဪ... ငယ်ငယ်လေးတုန်းက ဝသုန် သူ့ခြံလေးထဲက ပန်းစတွ ငါ့ကို ပေးနေကျ...’

ပန်းတစ်ပွေ့ တစ်ပိုက်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မွန်း ဝသုန်ကို သတိရလိုက်မိပြန်ပါတော့သည်။

‘ဟယ်တော့ မွန်း ပန်းတွေက လှလိုက်တာ ဘယ်သူလား မေးတာလဲ၊ ဟို...ဗိုလ်ကြီး ဝသုန်လား’

‘သွားခမ်းဝါ၊ မမေ့နိုင်တဲ့ သူ့ အဆက်ကြီးပဲ သူ သိတယ်’

စစ်သူနာပြုမလေး ဟေမာက ပြုံးစိစိ မျက်နှာနှင့်....

‘အင်း.....ဗိုလ်ကြီး ဝသုန်ကလဲ မွန်းကလွဲပြီး မကြိုက်တော့ အခက်သား’

‘ဟေမာကို ကြိုက်ပါတယ်၊ မွန်းနဲ့ သူက....’

‘အဟင်း....’

ဟေမာက ပါးစပ်ကလေးကို လက်ဝါးလေး နှစ်ဘက်နှင့် ပိတ်ရယ်လိုက်သည်။

‘ဘာရယ်တာလဲ ဟေမာ’

‘သူ....တဲ့’

‘ဟင်းနော်’

‘ဝသုန်လို့ ခေါ်လဲ ရတာပဲကွာ၊ မနေ့ကတောင် မွန်းတို့ နှစ်ယောက် ဒီဘက် လမ်းလျှောက်လာတာ မြင်သားပဲ၊ ဖုံးမနေနဲ့နော်’

‘အဲဒါ....ဟေမာ့ အကြောင်း လိုက်မေးတာ သိလား’

‘မွန်း တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်စာ သိပါတယ်နော်’

‘တော်ပြီကွာ....တော်ပြီ’

ဟေမာက တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်ကာ အခန်းပေါက်ဝ ထွက်သွားပါသည်။

ညနေပိုင်း မွန်း ရေချိုးပြီး အိပ်ခန်းတွင်း ပြန်ဝင်လာစဉ် စာအိတ်လေး တစ်အိတ်နှင့် ညမွှေးပန်းလေး သုံးခက်ကို ဘေးပွဲပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

မွန်း စာအိတ်လေးကို ကောက်ကိုင် ကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘မွန်းသို့’

သေသပ်သော လက်ရေးနှင့် စာလုံးလေးကို မြင်လိုက်ခြင်း ညှင့် ဝသုန် လက်ရေးမွန်း သိလိုက်ပါသည်။

မွန်း အခန်းအပြင် ထွက်လာသည်။

တစ်ဖက်ခန်းမှ ထွက်လာသော ဟေမာ့ကို တွေ့လိုက်ရ သဖြင့်။

‘ဟေမာ တို့အခန်းထဲက စားပွဲပေါ်ကို စာနဲ့ပန်း လာ ဘင်ထားသလား’

‘မတင်ရပါဘူးဟယ်’

ဟေမာက တဘက်လေးကို မြဲကာ သူ့အနားမှ ထွက် သွားပါသည်။

‘သူသူ လား ဟင်’

အပြင်ဘက်မှ အဆောင်တွင်း ဝင်လာသော သူသူကို မွန်း မေးလိုက်ပြန်သည်။

‘သူသူကို မေးတာလား၊ ဘာမေးတာလဲ မွန်း’

‘ကိုယ့် စားပွဲပေါ်မှာ ညမွှေးပန်းနဲ့ စာအိတ်ကို ဘယ်သူ ဘာထားသွားတာလဲ၊ အဲဒါ သူသူလားလို့ဗျာ’

‘စောစောက မမမေစု လာသွားတာ၊ မြင်တယ်’

‘ဪ...ဟုတ်လား’

မွန်း အခန်းတွင်း ပြန်ဝင်လာပြီး တံခါးကို ပိတ်လျက် စာ အိတ်လေးကို ဖောက်ဖတ်လိုက်သည်။

ချစ်ရလွန်းတဲ့ မွန်း

ညမွှေးပန်းလေးတွေ ပေးလိုက်တယ်၊

ညမွှေးပန်းဆိုတာ အပင်၊ အရွက်၊

အဖူး၊ အပွင့်တွေပေါ့၊ စိမ်းတဲ့ပန်းမျိုးနော်၊
မွန်းရော ဝသုန်အပေါ် တကယ်ပဲ
စိမ်းသွားပြီလား ဝသုန်အချစ်ရယ်....

မွန်းကိုချစ်တဲ့
ဝသုန်

သည်စာလေးကို ဝသုန် ဟိုစဉ်က မွန်းဆီသို့ ရေးခဲ့ဖူး
သည်။

မွန်းလည်း မှတ်မိနေပါသည်။

သူကလည်း တမင်သတိရစေရန် ရေးခြင်း ဖြစ်လိမ့်
ဟု မွန်း ထင်သည်။

မွန်း နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်ခုက စာရွက်ကလေးကို ကြည့်
ပြုံးသွားမိပါသည်။

ညချမ်း မရောက်သေးသဖြင့် မွေးကြိုင်ခြင်း မရှိ
သည့် ညမွှေးပန်းလေးများကို မွန်း နမ်းလိုက်ပါသည်။

မွန်း စာရွက်လေးကို စာအိတ်လေးထဲ ပြန်ထည့်ပြီး
လေးကို ရေဆေးလျက် သူ့စားပွဲပေါ်မှ ပန်းအိုးလေးထဲ
ထိုးစိုက်ထားလိုက်၏။

ပြီးတော့ သူမ အဆောင်အပြင်ထွက်လာခဲ့ပြီး အဆေ
ရှေ့တွင် စိုက်ထားသည့် ပန်းကညွတ်ပင်၊ လေးနာရီ
အဖြူ၊ မရမ်းအပြင် ခဝဲပင်နွယ်နားသို့ ရောက်လာခဲ့
သည်။

လေးနာရီပန်းနှင့် ခဝဲပင်မှ ပွင့်သော ခဝဲပွင့်လေး
သည် နေ့လယ် နေခင်းတွင် ဘယ်တော့မှ မွေးကြိုင်
စေရိပေ။

နေရောင်ပျောက်၍ ညချိန်ရောက်သည်နှင့် မွှေးနေတတ်
သော ပန်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။

‘သူ့လဲ ညမွှေးပန်းလေး တစ်မျိုးပါလား’ ဆို မွန်း တွေး
လိုက်မိသည်။

လေးနာရီပန်းတို့သည် အအေးဓာတ် ရလျှင် ရသလို
အမြဲ ရှင်သန်ကာ ပွင့်ကြသည်။

‘မွန်း လမ်းလျှောက် လိုက်မလား’

အဆောင်ထဲမှ ထွက်လာသော ဟေမာက မွန်းကို လှမ်း
ခေါ်သည်။

‘ဟင့်အင်း...မလိုက်တော့ဘူး၊ ဒီနေ့ ခါတိုင်း နေ့ထက်
ပိုအေးတယ်၊ ဒီလောက် အေးရတဲ့အထဲ လမ်းလျှောက်ရ
သလား ဟေမာရယ်’

‘ဟေမာတို့လဲစိတ်ကူးယဉ်ပြီးလမ်းလျှောက်ထွက်တာပေါ့၊
အတွဲ မရှိတော့ မမမေ့စနွယ်နဲ့ သူ့ကလေးတွေကိုပဲ အဖော်
ခေါ် သွားရမှာပေါ့’

‘သွား...သွား...မမှောင်သေးပဲနဲ့ နှင်းတွေက ကျချင်နေ
တာ၊ တော်ကြာ အအေးမိ နေဦးမယ် အမိရေ’

ဟေမာက ပျော်တတ်သူပီပီ လျှောက်လေး ထုတ်ပြပြီး ထွက်
သွားပါတော့သည်။

ခဏ ကြာသောအခါ မွန်း အဆောင်အတွင်းလို့ ပြန်ဝင်
လာခဲ့သည်။

လက်ထဲတွင် လေးနာရီပန်းကလေးကို ဆွတ်ခူးလာခဲ့ပြီး အိပ်ရာဘေးတွင် ထားလိုက်သည်။

ဥ ရောက်သောအခါ မွန်း အခန်းထဲတွင် ဥမွှေးပန်း ရနံ့က မွှေးကြိုင်နေသည်။

‘ဘယ်အခန်းမှာ ဥမွှေးပန်းရှိလဲ မသိဘူး၊ ဒီ အခန်းနား ကပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဥမွှေးပန်း ရနံ့ကို မွှေးနေတာပဲ’

အခန်း အနားမှ ဖြတ်သွားသော စစ်သူနာပြုမလေး တစ် ယောက်က ပြောလိုက်၏။

‘မွန်း အခန်းက ဖြစ်မှာပေါ့’

ဟေမာက လှမ်းပြောသည်။

‘မွှေးလိုက်တာမှ ရက်ရက်စက်စက်ကိုပဲကွယ်’

သူ့သူက ပြောပြန်သည်။

‘ပန်းပေးခြင်းဟာ ချစ်ချင်းမေတ္တာကို ပေးအပ်ခြင်း အတူတူပဲတဲ့’

‘ဟေမာကို ဘယ်သူက ပြောလဲ’

‘သူ့သူကလဲ မသိဘူးလားဟယ်၊ စာရေးဆရာတွေ ရေးတတ် မှတ်ထားတာပေါ့’

‘မွန်းကို မမမေ့နွယ်က ပေးတာ မဟုတ်လား’

‘ဘယ်ကလာ....’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်သူက ပေးတာလဲ’

‘ဗိုလ်ကြီး ဝသုန်ပေါ့’

‘ဗိုလ်ကြီး ဝသုန်ကို ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပဲ၊ သူ ပေးလို့ တို့အခန်းတွေအထိ မွှေးကြိုင်နေတာပဲ’

‘ကျေးဇူးမတင်နဲ့ သူ့သူ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဗိုလ်ကြီး ဝသုန်က မွန်းနဲ့...’

‘ဟေမာ....’

မွန်း အသံလေး ကျယ်ကျယ်နှင့် လှမ်းအော်လိုက်မှ တခိခိ ရယ်မောက တိတ်သွားပါတော့သည်။

အရာတိုင်းဟာ မင်းအတွက် ဖြစ်ရစေမယ်လို့ အဓိပ္ပာယ် ရတဲ့ ဥမွှေးပန်းလေးဟာ တစ်ခန်းလုံး မွှေးကြိုင်လို့ပါ လား.....။

‘မနေ့မနက်က ပန်းတွေပေးလိုက်တယ်၊ မွန်းရတယ်မဟုတ်
ဘူး’

‘ဘာပန်းလဲ’

‘နှင်းဆီပန်းနဲ့ ဒေစီပန်းတွေလေ၊ မမမေစုနွယ်ကို ပို့ခိုင်း
ပိုင်တာ’

‘ဟင်...အဲဒီပန်းတွေကို ဝသုန်ပို့ခိုင်းလိုက်တာ’

ဝသုန်က ပြုံးလျက် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

‘ပြီးတော့ ညမွှေးပန်းရော စာပါ ပေးလိုက်တယ်၊ ရောက်
တယ်မဟုတ်လား မွန်း’

မွန်းက ငြိမ်သက်နေသည်။

‘ဘယ်လိုလဲဟင် မွန်း’

‘ကော်ဖီ သွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်၊ ထိုင်ဦး’

မွန်းက လှည့်ထွက်ရန်အပြု...

‘တို့ သောက်ပြီးခဲ့ပါပြီ၊ ထိုင်ပါဦး မွန်းရယ်’

‘ခေါင်းရှုပ်စရာတွေ မပြောနဲ့ ဝသုန်ရာ’

မွန်းက သူ့ရှေ့ တစ်ယောက်ထိုင် ဆက်တီလေးတွင် ဝင်
ခိုင်းရင်း ညည်းတွားသလို ပြောလိုက်ပါသည်။

‘မွန်းဟာ ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကိုယ် သိပ်လှည့်စားတာပဲ၊
ငယ်ငယ်ကလဲ ကိုနှိုင်းထက် ကိုယ့်အပေါ် ပိုပြီး သံယောဇဉ်
ပိုခဲ့တာ တို့အသိ၊ အခုချိန်ထိကို မွန်း ဝသုန်အပေါ်မှာ
သံယောဇဉ် ရှိနေမြဲဆိုတာလဲ တို့အသိပဲ၊ တစ်ယောက်
အကြောင်း တစ်ယောက် ဒီလောက် အတွင်းကျကျ သိနေတဲ့
လူချင်းတွေ ခက်ခက်ခဲခဲ ပြောဖို့တောင် မလိုဘူး’

မွန်းက ပြုံးသည်။

အခန်း (နှစ်ဆယ်သုံး)

‘မွန်းရေ...အပြင်ညွှန်ခန်းမှာ မွန်းညွှန်သည် ရောက်နေ
တယ်’

ဟေမာက အခန်းထဲသို့ လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။

‘ဘယ်သူများပါလိမ့် ဟယ်’

မွန်းက တစ်ယောက်တည်း ပြောလိုက်ပြီးမှ...

‘ခဏလေး စောင့်ခိုင်းလိုက်ဦးနော်၊ ပြီးတော့ ထွက်ခဲ့
မယ်’

မွန်း လုံချည် အင်္ကျီ အမြန်လဲဝတ်၍ အပြင် ညွှန်ခန်းသို့
ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဟေမာက မွန်း ညွှန်ခန်းသို့ ရောက်တော့မှ အထဲ ပြန်
ဝင်သွားသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ပြောသွားသေးသည်။

‘မွန်းရေ...မွန်းအခန်းထဲက ညမွှေးပန်းလေး တစ်ခက်
လောက် ကိုယ်ယူလိုက်မယ်နော်’

မွန်းသည် ဆက်တီတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်စောင့်နေသော
ဝသုန်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

‘မွန်းကလက်မခံရင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ပြီးတော့ သည်းညည်းခံတဲ့၊ စိတ်မကောက်တတ်တဲ့ တင်ဝါသွင်ကို ဝသုန်လင်ထပ်သင့်တာပေါ့’

‘ဝသုန်ဘဝမှာ မွန်းတစ်ယောက်ပဲ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အချစ်ဟာ ခုထက်တိုင် ချစ်နေဆဲ၊ တစ်ရွေးသားမှ မလေးသွားဘူး မပြောင်းလဲဘူး’

‘မွန်းဟာ ကိုနှိုင်းနဲ့ ချစ်ခဲ့ဖူးသူ တစ်ယောက် ဆိုတာရော’

‘ဒါတွေ ဝသုန် နားလည်ပြီးသားပဲကွာ’

‘တင်ဝါသွင်နဲ့ရော ပြတ်ရဲ့လား’

‘ချစ်မှ မချစ်တာ’

‘မချစ်ဘဲ ဘာလို့ တွဲသွားရလဲ’

တင်ဝါသွင်နဲ့ သဝန်တို့တတ်သော မွန်း၏ မျက်နှာထောင့်ကို ခပ်စိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

‘သူသွားချင်လို့ လိုက်ပို့တာလေးနဲ့များ မွန်းရယ်’

‘ဒီနေ့ထိ မွန်း မမေ့ဘူး သိလား’

‘ဝသုန်တော့ မွန်းနဲ့ ကိုနှိုင်း ချစ်ခဲ့သမျှတွေကို မေ့မပစ်လိုက်တယ်၊ ဒါဟာ ဝသုန်ချစ်ခြင်းပဲ၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်းလဲ ပါတယ်’

‘ခွင့်မလွှတ်လဲ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး’

‘မွန်းက ငယ်ငယ်တုန်းကအတိုင်း ခေါင်းမာနေတုန်းက ကိုး၊ ပြောလိုက်ရင်လဲ တစ်ဖက်သားကို ဘယ်တော့မှ ညွှာချင်ဘူး’

‘ရက်စက်တယ်လို့ ဆိုချင်သေးလား’

‘တို့အပေါ် ရက်စက်ချင်တာကတော့ အမှန်ပဲ’

‘အဲဒါ ရက်စက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့က ရင်ထဲရှိတာတယ်တော့မှ ဖုံးအုပ်မထားတတ်တော့ဘူး’

‘ဒါက အချိန်အခါ ရှိတယ်လေ၊ မွန်းလဲ တို့အပေါ် ချစ်လျက်သားနဲ့ မချစ်ချင်တန်ဆောင်ပြီး စိမ်းကားတဲ့ စကားတွေ ပြောခဲ့အေးတာပဲ၊ မွန်းကိုချစ်လျက်နဲ့ ရန်ကုန်ကနေ ရှောင်ခဲ့တာလဲ မွန်းအတွက်ပဲ၊ ဒီမှာလာပြီး ဆုံကြတော့လဲ ကိုနှိုင်းနဲ့ပဲထင်ပြီး မသိသလို နေလိုက်တာပါကွာ၊ နောက်တော့ မမမေရည်မြိုင်က ကိုနှိုင်းနဲ့ မွန်းအကြောင်း ပြောပြတော့မှ အားလုံး သိရတာ၊ ဒီတော့ မွန်းကို ကိုနှိုင်း တစ်ယောက်ကလွဲရင် ဝသုန်ပဲ ပိုင်ဆိုင်သင့်တယ် မွမဟုတ်လား၊ မွန်းကို ဘယ်သူ့ ရင်ခွင်စိမ်းကိုမှ မထည့်ချင်ဘူး၊ မွန်းအနေနဲ့ လဲ ကိုနှိုင်းနဲ့ ဝသုန်အပြင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒို့ တစ်ထစ်ချ သတ်မှတ်ထားတယ်’

‘ဒါတွေ ထားပါတော့၊ ဘာရော ကျန်းမာရဲ့လား၊ အခု ဘယ်မှာလဲ ဝသုန်’

မွန်း တဘက်ကို သတိရလိုက်သဖြင့် မေးလိုက်ပါသည်။

‘ဘာဆုံးပြီလေ’

‘ဟင်.....ဘယ်တုန်းကလဲ ဟင်’

‘မော်လမြိုင်မှာ တာဝန်ကျတုန်းက အဲဒီမှာဆုံးတယ်၊ ဒါ ဒေါ်လေးနဲ့ မော် ရန်ကုန်မှာပဲလား၊ မော်ရော အခု ဘာ ပုပ်နေလဲ’

‘ရန်ကုန်မှာပဲ၊ မော်က ကျောင်းဆရာမဖြစ်နေပြီ၊ တွဲရတဲ့ အထိ မွန်း သူ့ကို ကျောင်းထားပေးတယ်လေ’

‘အိမ်ထောင်ကျပြီလား’

‘ဟင့်အင်း.....မေမေနဲ့ ဦးလေးဘိုကို လုပ်ကျွေးဦးမယ်တဲ့’

‘ဒီလိုဆိုတော့လဲ ကောင်မလေးက လိမ္မာသားပဲ၊ ဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါဦး၊ မွန်း တို့အပေါ်ကို ဘယ်လိုလဲ၊ ဒုတိယမဟုတ်လားဟင်’

ဝသုန်၏ စကားသံက တိုးညှင်းသွားပါသည်။

မွန်းက ပြုံးလျက် ခေါင်းလေးကို ဆတ်ခနဲ ညှိတ်ပြလိုက်လေသည်။

မွန်းအဖြေကြောင့် ဝသုန်သည် ချစ်ရလွန်းသော မွန်းစားပွဲပေါ်တင်ထားသော လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို လှမ်းဆုပ်နယ်လိုက်ပါတော့သည်။

‘ကိုယ် သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ မွန်းရယ်’

* * *

‘မွန်း’

‘ယင်’

‘ဒီတစ်ခါ ရှေ့တန်းက ပြန်လာရင် မွန်းနဲ့ကိုယ် လက်ထရအောင်နော်’

ဝသုန်က မွန်း လက်ကလေးကို ဆုပ်နယ်ရင်း ပြောလိုက်ပါလေသည်။

‘ဝသုန်ကလဲဟာ အချိန်တွေ အများကြီး ရှိသေးတာပဲဏီ’

‘မွန်း ကိုယ့်ကို မချစ်ဘူးလား’

‘ချစ်တာပေါ့’

‘ချစ်ရင် လက်ထပ်ပေါ့၊ လက်ထပ်ပြီးတော့လဲ မွန်းကို ကိုယ် ချုပ်ချယ်တာတွေ ဘာတွေ လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ချစ်သူဘဝမှာ အကြာကြီး နေချင်သေးတယ်’

‘ဒီလောက် အချိန်တွေ ဆွဲမထားနဲ့ မွန်းရယ်၊ မွန်းနဲ့ ကိုယ် ခွဲမနေနိုင်ဘူး၊ မွန်းကို ကိုယ် ဘယ်လောက်ထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ မွန်း သိပါတယ်’

‘ဝသုန်ဟာလေ....အရင်ကနဲ့ လုံးဝမတူတော့ဘူး သိလား’ မွန်းက ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ဘာကို မတူတာလဲ မွန်း’

‘ဟို....အရင် ငယ်ငယ်ကဆို မွန်းကို ယူယတာကလွဲလို့ ချစ်တယ်ဆိုတာ မပြောရဲဘူးလေ၊ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာကတော့ ဝေးရော’

‘ချစ်လျက်နဲ့ မပြောခဲ့တာ၊ မွန်း မွန်းသွားမှာစိုးတာရယ်၊ နောက် ကိုနိုင်းနဲ့ ချစ်နေတာရယ် ကြောင့် မပြောခဲ့ဘူး၊ ပြီးတော့ ပညာသင်တန်းအရွယ်ဆိုတော့ မိန်းမယူတော့ ဘာလုပ်ကျွေးမလဲ၊ ရေသောက် ဗိုက်မှောက်နေကြရင် ကြာတော့ မိန်းမက အငတ်ခဲမနေနိုင်ဘူးဆိုပြီး ထွက်ပြေးရင် ငတ်တာထက် အသည်းကွဲတာက ပိုဆိုးနေမှာခင်ဗျ၊ အခု ကိုယ့်မှာ မိန်းမကို လုပ်ကျွေးနိုင်ပြီလေ၊ အဖော်လိုလာပြီ၊ ကိုယ် မွန်း အချစ်ကိုရတော့ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာတယ်ထင်လဲ၊ မွန်း အချစ်ကိုရရင် မွန်းကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့မယ် မဟုတ်လား’

မွန်းက ဝသုန် စကားတို့ကို နားထောင်ပြီး ကျေနပ်ကြည်နူးနေမိသည်။

‘ဝသုန်ရယ်....နင် အခု စကားတွေ သိပ်တတ်နေတာပဲ’

‘ကြည့်စမ်း....ချစ်သူဘဝ ရောက်နေတာတောင် ဝသုန်....နင်....ငါနဲ့ ပြောနေရသေးတယ်’

‘ဘယ်လို ခေါ်ရမှာလဲ’

‘ကို...ဆိုတာတို့၊ မောင်...ဆိုတာကို ခေါ်ပြောပေါ့’

‘သွားစမ်းပါ...မခေါ်ချင်ပါဘူး’

‘မရဘူး...မရဘူး’

‘မခေါ်ရဲပါဘူးဆို...ဝသုန်ပဲ တော်ပြီ၊ ဝသုန်ကိုပဲ ချစ်တာ ဝသုန်လို့ပဲ ခေါ်မယ်၊ ဝသုန်ဆိုတာ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ၊ ဝသုန်တို့ ဝသုန်တို့ဆိုတာ နာမည်ကိုက အေးချမ်းပြီးသား၊ မိုးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ နာမည်၊ ဝသုန်နဲ့ မွန်းတို့ မြတ်နိုးတဲ့ မိကျောင်းပန်းလေးကလဲ မိုးတွင်းမှာ ပွင့်ကြတာပဲ မဟုတ်လား’

‘မွန်းက မိုးကို ချစ်တယ်ပေါ့’

‘ချစ်တယ်၊ ဝသုန်ရော’

‘ဝသုန်လဲ ချစ်တယ်၊ မိုးစက်တွေအောက်မှာ နှစ်ယောက် သား သွားချင်တယ်၊ ဒါဆို ကိုယ် သိပ်ပျော်နေမှာပဲ၊ လာမယ့် မိုးရာသီမှာ ကိုယ် ရှေ့တန်းက ပြန်လာတဲ့အခါ မိုးရွာထဲ လျှောက်သွားကြမယ်နော်’

မွန်းက ခေါင်းလေးကို ညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘ဝသုန်က စိတ်ကူးယဉ်တတ်လာပြီ’

‘ဟင့်အင်း...အရင်က စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာ မှန်သမျှ ပျက် သွားရတာချည်းပဲ၊ ဒီတစ်ခါ စိတ်ကူးယဉ်သက်သက် မဟုတ် တော့ဘူး မွန်းရေ၊ လက်တွေ့ အကောင်အထည် ပေါ်လာ တော့မှာပေါ့’

ဝသုန်တစ်ယောက် ပျော်ရွှင်နေသည်။

သည်လို ပျော်ရွှင်မှုမျိုးကို မွန်း တစ်ခါမျှ မကြုံတွေ့ခဲ့ဘူးပေ။

‘ဝသုန်’

မွန်းက ပျော်ရွှင်နေသော ဝသုန် မျက်နှာကို စေ့စေ့ သား ကြည့်ရင်း ခေါ်လိုက်ပါသည်။

‘မွန်း’

‘ဝသုန် သိပ်ပျော်ဘာပဲလားကွယ်’

ဝသုန်က မွန်း မျက်နှာလေးကို ပြန်လည် စောင်းငဲ့၍ ငြိမ်လိုက်ပြီး...

‘မွန်း စကားလေးက ကိုယ်အပေါ်မှာ သိပ်ကြင်နာတဲ့ သံမျိုးလေးပဲ၊ ကိုယ် ပိုပြီးပျော်တာပေါ့ အချစ်ရယ်’

‘မွန်းလဲ ဝသုန်ကိုကြည့်ပြီး ကြည့်နူးနေတယ်’

‘ကိုယ်လေ...မွန်းကို ကိုနှိုင်းနဲ့ ချစ်သွားပြီလဲသိရော ကိုယ် ဘာမှာ အမြတ်နိုးဆုံး ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ဆုံးရှုံးရတာထက် ပိုစားရပါဘယ် မွန်းရယ်၊ မွန်းကို ကိုယ် ဘယ်တော့မှ ခွင့်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်ခဲ့တယ်၊ မွန်းနဲ့ ကိုနှိုင်းတို့ အတွဲကို ကြည့်ပြီး ခံစားရ နှိုးလို့ ဘာဖြစ်နိုးတဲ့၊ ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့ မြကလေးကို စွန့်ခွာ ဘာပေါ့၊ မွန်းကို ကိုနှိုင်းချစ်တာ အသေးအဖွဲလေးပဲ၊ ကိုယ့် ချစ်ကို မမိဘူးလို့ ထင်တယ်’

‘ကိုနှိုင်းလဲ မွန်းကို ချစ်တာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ မွန်း စားပင် ချစ်တာက တစ်မျိုးပဲ၊ သူ မွန်းကိုချစ်လွန်းလို့ သူ့မိဘ သိင်းအပိုင်းကို စွန့်ခွာထွက်သွားတာပေါ့’

ပျော်ရွှင်နေသော ဝသုန် မျက်နှာသည် ပန်းတစ်ပွင့်လို ကိုရင်း ညှိုးကျသွားပါသည်။

‘မွန်း သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်မှ ပြတ်ရဲ့လားကွာ’

‘မွန်း ယောက်ျားနှစ်ယောက်ဆို ပြိုင်တူ သံယောဇဉ် ဘေးတတ်ဘူး၊ ပြိုင်တူ မချစ်တတ်ဘူး ဝသုန်’

‘ကိုနိုင်း အချစ်က သက်သေပြလို့ ရပေမယ့် ကိုယ် မွန်း
အပေါ် ချစ်ရတဲ့ အချစ်ကိုတော့ သက်သေမပြနိုင်သေးဘူး’

‘မွန်း သိပ်ချစ်တဲ့ ဝသုန်ရယ်၊ မွန်းအပေါ် ဘာသက်သေ-
ပြနေစရာမလိုပါဘူး ဝသုန်၊ မွန်းအပေါ် ဘယ်လောက် ခု-
တယ်ဆိုတာ အနှစ်နာခံတယ်ဆိုတာ မွန်း အရင်ကတည်း-
သိပြီးသားပါကွယ်’

ပြေရာ ပြေကြောင်း စကားများကို ပြောလိုက်သော်လည်း
ဝသုန်မျက်နှာဝယ် ပျော်ရွှင်ခြင်း အရိပ်လေးကို နည်းနည်း
မျှပင် မတွေ့ရတော့ပေ။

အခန်း (နှစ်ဆယ့်လေး)

‘ရေ့... မွန်းအတွက် သဇင်ပန်း၊ ဒါက မမမေရည်မြိုင်
အတွက်’

မမမေရည်မြိုင် အဆောင်တွင် သူသည် မွန်းနှင့် မမ
မေရည်မြိုင်အတွက် သဇင်ပန်းတွေကို ပေးလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးပဲ မောင်လေးရေ’

မမမေရည်မြိုင်က ပန်းကြိုက်တတ်သူပီပီ သဇင်ပန်းလေး
တစ်ခက်ကို ယူ၍ ပန်လိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ မွန်းတို့ကို မြင်းခွာရွက်သုပ် သုပ်ကျွေးမည်
ဆိုကာ မွန်းတို့နှစ်ယောက်အနားမှ ထွက်သွားပါသည်။

‘မွန်းကရော ဘာလို့မပန်လဲ’

‘အို... မပန်ချင်ပါဘူး’

‘မွန်းအတွက် ကိုယ် ဝယ်လာတာလေ၊ ဈေးက တကူး
တက ဝယ်လာရတာ’

‘မွန်း သဇင်ပန်း မကြိုက်ဘူး’

‘မကြိုက်ဘူး... ကြိုက်တယ် ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူ
က ပေးတဲ့ပန်းဆို ပန်ပေါ့၊ မပန်ချင်လဲ မွန်း အိပ်ရာဘေး
ထားပေါ့နော်’

‘ပန်းလဲ ပန်တဲ့အကျင့် မရှိဘူး၊ မကြိုက်တဲ့ ပန်းဆိုလဲ ကိုင်
ဘောင် မကြည့်ချင်ဘူး၊ ဒီလောက် ဈေးကြီးပေးရတဲ့ပန်း
နောက် ဘယ်တော့မှ ဝယ်မလာခဲ့ပါနဲ့ ဝသုန်ရယ်၊ ပန်လို့
လဲ ပိုလှလာတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ရန်ကုန်မှာတုန်းကတော့ ကိုယ် ပေးတဲ့ ပန်း မှန်သမျှ ယူပြီးတော့...’

ဝသုန်က သူ့ ဝယ်ပေးသော ပန်းကို မွန်းက မယူသဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားဟန် တူပါသည်။

‘နှင်းဆီပန်းတို့၊ ဒေစီပန်းတို့၊ ညမေ့ပန်းတို့ ဆိုဟာက အိမ်တုန်းက ဝသုန် ခြံထွက်လေ၊ အဲဒါတွေတုန်းကလဲ မွန်း ဆုရားကပ်တာပဲ’

ဝသုန်က သဇင်ပန်းခက်လေးများကို ခေါင်းငုံ့ကာ စိုက်ကြည့်နေပါသည်။

‘ဝသုန်...’

ဝသုန်က ခေါင်းမော့ လိုက်သည်။

‘မွန်းက လူတွေ အထင်ကြီးတဲ့ ပင်ခြင်ကသဇင်ကို မကြိုက်တတ်ဘူးနော်၊ လူတွေက ပန်းချင်းအဘူတူ သဇင်မှ၊ နှင်းဆီမှ၊ သစ်ခွမုဆိုးပြီး မျက်နှာ သိပ် လိုက်တတ်ကြတယ်၊ မွန်းတော့ မျက်နှာငယ် ပန်းလေးတွေကိုပဲ ဂရုစိုက်ချင်တယ်’

‘ဝသုန်က မွန်း အပြောကို နားလည်သွားပြီး နှုတ်ခမ်းက ပြုံးသွားရပါသည်။’

‘မွန်းပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ မမမေရည်မြိုင်တို့ တောနယ်တွေ သွားပြီး လုပ်အားပေးလိုက်ရင်း တောပန်းလေးတွေကို မြင်တော့ သဘောကျမိတယ်’

မမမေရည်မြိုင်က မြင်းခွာရွက်သုပ် ထည့်ထားသော ဝန်းကန်နှင့် ရေခွေးကြမ်းကရား ထည့်ထားသည့် လင်ဗန်းကို မွန်းတို့ဆီ ယူလာပါသည်။

‘တောပန်းတွေကတော့ မျိုးစုံလို့ပဲ၊ လူတွေ မပြုပြင်သူသဘာဝ ရာသီအတိုင်း ပေါက်ကြ၊ ပွင့်ကြရတဲ့ ပန်း’

ကလေးတွေလေ၊ မိကျောင်းပန်း၊ ဝါးယောင်းပန်း (ခွားကျောင်းပန်း)၊ မုပန်း၊ ဒေါင်းဇရစ်၊ အောက်မဲပြာ၊ လိပ်သရေ၊ အို...စုံနေတာပဲ၊ ဒီ ပန်းမျိုးလေး တွေဟာ ဘယ်လောက် လူသိနည်းပြီး မျက်နှာငယ်လဲဆိုရင် မိကျောင်းပန်းနဲ့ ဝါးယောင်းပန်းတို့ဆိုတာ ကောက် စိုက် မ လေး တွေခမောက်မှာတို့၊ ခွားကျောင်း သားတွေ ခမောက်မှာတို့ပဲ အများဆုံး မြင်ကြရတာကွယ်’

‘မမမေရည်မြိုင်နဲ့ မွန်းတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ အတိုင်အဖောက်ကို ညှိလို့၊ ကပ်ပါဗျာ...မယူချင်လဲ နေပါ၊ မမမေရည်မြိုင်ပဲ ယူထားလိုက်တော့၊ ရော့...မမမေရည်မြိုင်’

ဝသုန်က သဇင်ပန်းလေးများကို မမမေရည်မြိုင်လက်ထဲ သို့ လှမ်းထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

‘မကောင်းကျောင်းပွဲ ဆိုတာမျိုးဟာ ဒါပဲ ဖြစ်ရမယ်’ မေရည်မြိုင်က ရယ်ရင်းက နောက်လိုက်ပါသည်။

‘ဟာ...မမမေရည်မြိုင်ကလဲ မဟုတ်ရပါဘူး၊ ကျွန်တော်က မွန်းကို ဇွတ်အတင်းပေးရင် သူက စိတ်ကောက်မှာ မမမေရည်မြိုင်ရဲ့’

‘အေးပါကွယ်...မမမေရည်မြိုင်ကလဲ အလကား စ တာပါ၊ မွန်းက အဓိပ္ပာယ်နဲ့ မင်းကို ပြောနေတာ သိလား’

‘ဘာကိုလဲ မမမေရည်မြိုင်’

‘မွန်းက ကိုခိုင်းအကြောင်း ပြောတော့ မင်းက...’

‘ဪ...သိပြီ မမမေရည်မြိုင် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကို မွန်းက ပိုချစ် စေချင်တယ်၊ သံယောဇဉ် ထားစေချင်တယ်၊ ကိုခိုင်းအပေါ် သံယောဇဉ် ရှိနေမှာကို ကျွန်တော် အကြောက်ဆုံးပါပဲ မမမေရည်မြိုင်၊ ဘာလို့ ကျွန် တော်

စိုးရိမ်ရသလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ မွန်းရဲ့ ဒုတိယချစ်သူ ဖြစ်နေလို့ပဲ’

‘အဲဒါသာ ကြည့်တော့ မမမေရည်မြိုင်၊ သူ မွန်းအပေါ် ကို ခုထိ မယုံဘူး’

မွန်းက မမမေရည်မြိုင်ဘက် လှည့်ပြောလိုက်ပါသည်။

‘ယုံနိုင်စရာလားမမမေရည်မြိုင်၊ သူက ကိုနိုင်းကိုကြောက် ရတယ်လေ၊ ကိုနိုင်းအချစ်ကို လက်ခံရတာဟာ ကိုနိုင်းက ကြောက်လို့ပါလို့ သူပဲဖွင့်ပြောခဲ့တာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလဲ ခုလို လက်ခံခဲ့တာပါလေ’

မမမေရည်မြိုင်က နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဘာစကားဝင်မပြောဘဲ ပြုံးလို့သာ နေသည်။

‘ကိုနိုင်းက ဝသုန်လို ကျိတ်ပုန်းမဟုတ်ဘူး သိလား၊ စိတ်ထဲက မတွေ့လဲ မပြောဘူး၊ အဲဒီတော့ ခပ်သွက်သွက် ကိုနိုင်းက ဦးသွားတာပေါ့၊ ဟိုက စိတ်လဲမြန်တယ်၊ စိတ်ဆိုးလဲ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းပဲ’

‘မမယောက်ျားလိုပေါ့၊ သူက မမဆီ ခွင့်ယူပြီး စစ်တလေ လာတယ်၊ လာရင်လဲ အကြောင်း မကြားဘူး၊ စိတ်ထဲ မကျေနပ်တာရှိရင် ရှိတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး မြိုင်ရေ...မင်း နေတာ ထိုင်တာက ဘယ်လို၊ ဘာဖြစ်တယ် ဒါတော့ ကိုယ် မကြိုက်ဘူး၊ ဒီလိုပြောပေါ့၊ မဟုတ်တော့၊ ဒီက စာသင်သွားနေတုန်း ရှိသေးတယ်၊ ဘယ်အခြေအနေအထားမှန်း မသိလိုက်ဘူး၊ သူများ ပြောမှပဲ သိရတယ်’

‘ကျွန်တော်က မွန်းအတွက်ဆို အားလုံး အရှုံးပေးတာ၊ ကိုနိုင်းနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချစ်ပါစေတော့လို့’

‘သွား...သွား...ကိုနိုင်းအကြောင်း မပြောနဲ့တော့’
‘ဒီနှစ်ယောက် ကြာရင် စိတ်ဆိုးကြတော့မယ်၊ တော်ကြတော့’

မွန်း နှုတ်ခမ်းစုနေသဖြင့် မမမေရည်မြိုင်က စကားလွှဲပစ်လိုက်ရပါတော့သည်။

* * *

‘ဆရာ မြို့ထဲသွားတာ ကြာဦးမှာလား’
ခြံအပြင် ထွက်သွားသော သူ့ဆရာကို တပည့်ဖြစ်သူက မေးလိုက်ပါသည်။

‘ကြာချင် ကြာမယ်၊ မကြာချင် မကြာဘူး၊ မင်းလျှောက် သွားမနေနဲ့ဦး’

‘မသွားပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် ထမင်းချက်ရဦးမယ်၊ ဆရာ့တပည့် ဘယ်တုန်းက သွားဖူးလို့လဲ’

‘စကားမများနဲ့၊ မင်းက ပါးစပ်က ပြောတော့ တစ်မျိုး၊ အလုပ်လုပ်တော့ တစ်မျိုး၊ ငါသွားမယ်’

ဆရာလုပ်သူက ခပ်တည်တည် မျက်နှာနှင့် ခြံထဲမှ စက်ဘီးလေးကို တွန်းထွက်လိုက်သည်။

‘ဆရာ’
ခြံအပြင်ရောက်မှ တပည့်ဖြစ်သူ ခေါ်သံကြောင့် ဆရာက ရပ်နေပြန်သည်။

‘ဘာလဲ...ဘာပြောမလို့လဲ’

‘ဆရာ၊ ဆင်စုဘက်က ဝင်မှာလား၊ ဒီအရှေ့ဘက် အရေး
ပေၤ ဝင်လမ်းက ဝင်မှာလား’

‘မင်းက ဘာမှာမလို့လဲ’

‘ဘာမှ မမှာပါဘူး၊ ဆရာက အမြဲတမ်း အရေးပေၤဝင်
လမ်းက သွားသွားနေတော့ အဲဒီလမ်းဘက်မှာ ဆရာမျက်စိ
ကျနေတဲ့ ဟို.....ဟို.....’

‘တိတ်စမ်း.....ဘယ်မိန်းမကိုမှ မျက်စိမကျဘူး၊ ငါနဲ့အတူ
နေရင် မိန်းမအကြောင်း မပြောနဲ့၊ ငါချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမ
ကလွဲရန် နောက်တွေ့သမျှ ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်မဝင်စား
တော့ဘူး’

တပည့်ဖြစ်သူက သူ့ဆရာကို ရယ်ကျဲကျဲ မျက်နှာနှင့်
ကြည့်ကျန်ခဲ့ပါသည်။

သူ့ဆရာ သူ့မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားသည့်တိုင် ရပ်
ကြည့်နေဆဲပင်။

‘ဒီမှာ.....’

.....

‘ဒီမှာရှင့်’

သူ့ဆရာကို လှမ်းကြည့်နေရာမှ ပြန်လှည့်လာပြီး.....

‘ဟာ.....အစ်မလေးတို့ပဲ’

‘မင်းက မှတ်မိသားပဲ’

‘မှတ်မိတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ခြံကို အစ်မတို့လို မိန်း
ကလေး ချောချောလှလှ အလာနည်းတာကိုး’

‘ခြံထဲ ခုမှရောက်တယ်၊ မြောက်နေရပြန်ပါပြီနော်၊ ကဲ-
ကဲ.....အခု ခြံထဲမှာ ဘာရမလဲ၊ ဂေၤဖီတွေ ဘာတွေ မစိုက်ဘူး
လား’

သွက်သွက် လက်လက်နှင့် မေရည်မြိုင်က မေးလိုက်ပါ
သည်။

အနည်းအပါး စားဖို့ သောက်ဖို့ လောက်ပဲ စိုက်ပါတယ်
ခင်ဗျ’

‘သင်ဘာသီးအမှည့်ရော’

‘ရပါတယ် ပင်မှည့်တွေလဲ ရှိတယ်၊ ပိုချိုတာပေါ့’

‘ဒါဆို ပိုကောင်းတာပေါ့’

‘ဒီမှာ ခဏထိုင်ဦးနော်၊ ကျွန်တော် သွားယူလိုက်ဦး
မယ်’

မွန်းနှင့် မေရည်မြိုင်တို့ကို အိမ်လေးအပြင် သစ်သား
ခုံတန်းလေးတွင် ထိုင်ခိုင်းပြီး ထွက်သွားပါသည်။

‘ဒီအိမ်လေးမှာ မိန်းကလေးမရှိပေမယ့် သပ်သပ်ခပ်ခပ်
တော့ ရှိသားနော် မမမေရည်မြိုင်၊ သူ့ဆရာရော ဘယ်မှာလဲ
မသိဘူး’

‘ဟုတ်တယ်..... မမတို့လာတာ နှစ်ခေါက်ရှိပြီ တစ်ခါမှ
မတွေ့သေးဘူး’

‘ကေန္တ သူ့မိန်းမက မြို့ထဲမှာ ရှိတယ် ထင်တယ်’

‘မသိဘူး.....မေးကြည့်ပါလား’

‘ဟင့်အင်း.....မွန်းတော့ မမေးရဲဘူး၊ တော်ကြာ သူ့ဆရာ
ဟာ လူပျိုကြီးဆိုရင် မွန်းတို့ကို တလွဲတချော်တွေ လျှောက်
တွေးနေမှာ’

မေရည်မြိုင်က မွန်းအပြောကြောင့် တခါခါရယ်လိုက်ပါ
သည်။

‘အစ်မတို့ ဘယ်နှစ်လုံး ယူမှာလဲ’

လူရွယ်လေး ပြန်ရောက်လာသည်။

လက်ထဲက ခြင်းထဲတွင်လည်း ဝင်းမှည့်နေသော အလုံး
ချောချော သဘောသီး အမှည့်ကြီးများကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

‘တစ်ယောက်.... သုံးလုံးစီ ယူမယ်လေ၊ အပိုရော မပေး
ထော့ဘူးလား’

‘ပိုင်မှည့် အလုံး ချောချော ဆိုလို့ ဒီငါးလုံးပဲရှိတယ်၊
ခြောက်လုံးတောင် မပြည့်ဘူး အစ်မရေ၊ အပိုတော့ ပေးလို့
မဖြစ်ဘူး’

‘ငါးလုံးဆိုလဲ ရပါတယ်၊ မမမေရည်မြိုင်က ကလေး
တွေနဲ့ ဆိုတော့ သုံးလုံးယူ မွန်းက နှစ်လုံးပဲ ယူမယ်’

‘အပိုလေးတော့ ပေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့’

‘ပေးလို့မဖြစ်လို့ပါ ခင်ဗျာ၊ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို အပို
ပေးတတ်လွန်းလို့ဆိုပြီး သဘောသီးတွေ ရေတွက်သွားပါ
တယ်’

‘မင်း ဆရာကလဲ အစ်မတို့လာတိုင်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဘူး
ဘယ်သွားနေတာလဲ’

‘မြို့ထဲကိုပါ’

‘မြို့ထဲက အိမ်မှာ မိန်းမရှိလို့လား’

‘ဟာ.... အစ်မကလဲ ကျွန်တော့်’ ဆရာက လူပျိုကြီးပါ
ဗျ...’

မေရည်မြိုင်က မွန်းကို ကြည့်ပြီး ရယ်လိုက်ပြန်သည်။
လူရွယ်လေးက ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘ဆရာ့ရှေ့မှာသာ ဒီစကားမျိုးပြောရင် ဆရာက ကြိုက်
တာမဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ဆရာက စိတ်မဝင်စားဘူး။’

သူ့ဘာသာနေတာပဲ၊ ငှက်ပျောသီး ဖောက်သည် လာယူတဲ့
ကောင်မလေးတွေတောင် တည်တည်ပဲ’

‘အကြိုက် မတွေ့သေးလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်’

‘ဟုတ်မှာပဲ၊ ဆရာက ကိစ္စရှိ မြို့ထဲသွား၊ ကိစ္စပြီး ခြံကိုပြန်
တာ၊ လုပ်စရာရှိတာလုပ်၊ ရုပ်ရှင်တောင် သွားကြည့်ဖြစ်ခဲ့
တယ်’

‘ထမင်းချက်တော့ မင်းပဲချက်ရတာလား’

‘ကျွန်တော်ပဲချက်ရတာပေါ့၊ ကျွန်တော်မချက်လို့ ဘယ်သူ
ချက်မှာလဲ၊ ဆရာရယ် မိန်းမယူပါဆိုတော့ ဆူတယ်
အစ်မရဲ့၊ ဪ...ခဏလေးနော်၊ ငှက်ပျောသီးတော့ စားဖို့
ကျွေးဦးမယ်’

လူရွယ်လေး ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်သွားပြီး ဖီးကြမ်း ဘစ်ဖီး
ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ယူလာကာ ချကျွေးလိုက်ပါသည်။

‘အစ်မတို့ စားကြပါဦး’

‘မင်းဆရာ ဆူထားပါဦးမယ်’

‘ဒီဖီးကြမ်းက ကျွန်တော်စားဖို့ ဆရာ့ကိုပြောပြီး ယူထား
တာပါ၊ အစ်မလေး စားနော်’

မွန်းဘက်ကို လှည့်ပြောလိုက်သည်။

မွန်းက တစ်လုံးသာ ယူစားသည်။

မမမေရည်မြိုင်က ငှက်ပျောသီး ကြိုက်သဖြင့် သုံးလုံးကုန်
သွားသည်။

‘ကျေးဇူးပဲ မောင်လေး၊ မမတို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုဦးနော်’

ပေရည်မြိုင်နှင့် မွန်းနှုတ်ဆက်ပြီး 'ရတနာမွန်' ခြံထဲ
ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

လူရွယ်လေးသည် လှ၍ ချစ်စရာကောင်းသော မွန်းနှင့်
သူ့ဆရာကို မျက်စိထဲ တွဲကြည့်မိသည်။

'ဆရာနဲ့ဆို သိပ်လိုက်ဖက်တဲ့ အတွဲပဲ'

မျက်စိထဲ တွေးမြင်ကြည့်ရင်း လက်ဖျောက်တီးလိုက်သည်။
အတော်ကြီး ကြာတော့မှ သူ့ဆရာ စက်ဘီးလေးနှင့် ပြန်
လာသည်။

'ဆရာသွားတာကလဲ ကြာလိုက်တာဗျာ'

'ထမင်းကျက်ပြီလား'

'ဟာ...ဟုတ်သားပဲ၊ ထမင်းချက်ဖို့ မေ့နေလိုက်တာ'

သူ့ဆရာက စက်ဘီးကိုတွန်း၍ အိမ်ထဲဝင်ရင်း ထိုင်ခုံပေါ်
မှ ငှက်ပျောသီးနှင့် ငှက်ပျောခွံများကို ကြည့်သွားသည်။

'ဘယ်သူ ဒီကိုလာလဲ'

အပြင်ပြန်ထွက်လာတော့ မေးလိုက်သည်။

'သင်တော်သီးမှည့် လာဝယ်တာ ဆရာ၊ ဒီကိုရောက်တာ
နှစ်ခေါက်ရှိပြီ၊ ဆရာနဲ့သာ မတွေ့တာ'

သူ့ဆရာက တပည့်အနား လာထိုင်သည်။

'ဆရာ'

'ဘာလဲ'

'လာတဲ့ နှစ်ယောက်ထဲက အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်က
သိပ်ချောတာပဲ'

'ချောတော့ ဘာဖြစ်လဲ'

'ဆရာနဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ငှက်ပျော
သီးတွေ ချွေးလှိုက်တာ'

'တော်စမ်းပါကွာ၊ မောရတဲ့အထဲ'

ဆရာက အနားမှထလျက် အိမ်လေးထဲသို့ ဝင်သွားပါ
တော့သည်။ သူ၏ စိတ်ထဲကလည်း....

'ငါ သူနဲ့ ဘယ်တော့များမှ ဘယ်တော့များမှ ပြန်ဆုံပါ
မလဲ၊ သူကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ.... ငါမချစ်နိုင်တာ ခက်တော့
ဘာပဲကွာ'

အခန်း (နှစ်ဆယ်ငါး)

• ဝသုန်သည် မမမေရည်မြိုင်အဆောင်မှ သူ့တပ် ရှိရာသို့ လမ်းလျှောက်ပြန်လာခဲ့သည်။

ညနေစောင်းဆိုလျှင် မိကျောင်းရဲမှ မအူကုန်း၊ ပေါက်ကုန်း အထိ လမ်းလျှောက်သူတွေနှင့် လူပြတ်သည် မရှိပေ။

တပ်တွင်းမှ လမ်းလျှောက်သူ၊ မိကျောင်းရဲမှ လမ်းလျှောက်သူ၊ ဆရာအတတ်သင်မှ သင်တန်းသူ ဆရာမလေးများပါ လမ်းလျှောက်ကြသဖြင့် အသွားအလာ မပြတ်ပါ။

ဝသုန် လမ်းလျှောက်လာစဉ် သူ့ရှေ့မှ စက်ဘီးစီးလာသောသူသည် ဝသုန်ကို မြင်မြင်ချင်း စက်ဘီးပေါ်က ဆင်းလိုက်လေသည်။

‘ဝသုန်’

သူ့နာမည်ခေါ်သူကို ဝသုန် သေချာစွာ ပြန်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ထိုအခါ သူ့အသည်းနှလုံးတို့ ပြောင်ပြန်လန်တော့မတတ်ခံစားလိုက်ရပါသည်။

‘ကိုနိုင်း’

ကိုနိုင်းက ဝသုန်မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

‘မင်း အခု ဘာလုပ်နေလဲ’

‘ကျွန်တော် ၇၅ မှာ အမှုထမ်းနေပါတယ်၊ ကိုနိုင်းက ရော’

ကိုနိုင်းက စက်ဘီးကို ဒေါက်ထောက်၍ရပ်ရင်း ပြုံးနေလိုက်ပါသည်။

‘ဒီနားမှာပဲကွ’

‘ကိုနိုင်း ရန်ကုန်ကနေ ထွက်လာပြီးကတည်းက မပြန်ခံတာဘူးလား’

ကိုနိုင်းက ဝသုန်ကို ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာပင့် ကြည့် လိုက်ပြီး...

‘မပြန်တော့ဘူး၊ ဒီမှာပဲ အပြီးနေဟော့မယ်၊ နေပါဦး၊ မင်းက ငါ့ထက်အရင် ရန်ကုန်က ထွက်သွားတဲ့သူပါ၊ ငါက မင်းထွက်သွားပြီး အတော်ကြာမှ ထွက်လာတဲ့သူ၊ မွန်းက ပြောပြပြီးပြီနဲ့တူတယ်’

ဝသုန် အငိုက်မိသွားသည်။

မျက်နှာလည်း ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။

သူ ပါးစပ်မဟခင်မှာပင် ကိုနိုင်းက ဆက်ပြောပြန်သည်။

‘မွန်းက သူနဲ့ ငါ့အကြောင်း အားလုံးပြောပြတာပဲလား’ ‘ခင်ဗျာ’

ဝသုန်အမူအရာ ဟန်ပန်တွေက ပြောင်းနေသည်မို့ ဝသုန် မွန်း တွေ့ကြပြီ၊ တွေ့ပြီးပြီဟု ရိပ်မိသွားရပါသည်။

‘လာ....ဝသုန် ဟိုဘက်ကိုလမ်းဆက်လျှောက်ရင်း ပြောကြအောင်’

‘ကျွန်တော် အချိန်သိပ်မရတော့ဘူး ကိုနိုင်း’ ဝသုန်က လက်မှနှာရိုကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။

‘နောက်ရက် တစ်ရက်ရက်မှာရော’

ကျွန်တော် ရှေ့တန်းထွက်ဖို့ နိဗ္ဗာန်၊ အခု ကျွန်တော်လမ်း
လျှောက်ခဏ လိုက်ခဲ့ပါမယ်'

ဝသုန် ပြန်လှည့်လိုက်ခဲ့ရသည်။

'ထ...ပြောပါဦး၊ မင်းကို မွန်းက ပြောပြပြီးပြီ မဟုတ်
လား?'

'မွန်းက မပြောပါဘူး'

'မွန်းနဲ့တော့ တွေ့ပြီးပြီ မဟုတ်လား၊ သူ့အခု ဘယ်မှာ
လဲ၊ ဒီအကြောင်းတွေကို မွန်းနဲ့ တို့မိသားစုကလွဲရင် ဘယ်သူ
မှ မသိကြဘူး၊ မွန်းမပြောလို့ ဘယ်သူက ပြောမှာတဲ့လဲ၊ ငါ
ရိပ်မိပါတယ် ဝသုန်'

ဝသုန် ဘာပြောရမှန်းပင် မသိတော့။

စကားတစ်လုံးမှားသွားခြင်းက သူ့ဘဝရှုံးရတော့မလိုင်
ပါလားဟု သူ တွေးလိုက်မိသည်။

လွတ်ခနဲ ထွက်သွားရသော သူ့ပါးစပ်ကို နောင်တ
မဆုံးအောင် ဖြစ်သွားပါသည်။

'ဒီမှာ ဝသုန်၊ မွန်းနဲ့ မင်း ယူပြီးကြပြီလား'

'မယူကြရသေးပါဘူး ကိုနိုင်'

'ချစ်တော့ ချစ်နေကြပြီပေါ့ ဟုတ်လား'

'ခင်ဗျာ...'

ကိုနိုင် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံးပြန်သည်။

'ဒါလောက်ဆို မွန်းနဲ့မင်း မဝေးတဲ့နေရာမှာ ရှိတယ်
ဆိုတာ ငါသိပါပြီ'

'မွန်းနဲ့ ကျွန်တော် မတွေ့ကြပါဘူး ကိုနိုင်'

'ပြန်ဖုံးမနေပါနဲ့တော့ ဝသုန်၊ မင်း ပါးစပ်က အမှတ်
တမဲ့ ထွက်သွားတဲ့ စကားတွေကသာ အမှန်ချည်းပဲ၊ ဘယ်

သောက်ပဲ ပါးစပ်က ဖုံးကွယ်ထားထား မျက်နှာမှာ လာ
ပေါ်တာပဲ'

ဝသုန် ငိုငိုကျသွားသည်။

'ဝသုန်...မွန်းနဲ့ ငါချစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ မင်းသိခဲ့တယ်
ဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ မွန်းကို ငါဘယ်လောက်ထိချစ်တယ်
သိတာပါ မင်းသိလောက်ပါတယ်၊ ငါ မွန်းကို ချစ်လွန်းလို့
မိမိတ၊ ငါ့အသိုင်းအဝိုင်းကို စွန့်ခွာခဲ့တယ်၊ နောက်ပြီး
ညွှာတတ်ပစ္စည်းရှိ၊ ရုပ်ချော၊ အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံကြွယ်
တဲ့ မိဘသဘောတူတဲ့ ချိုသိကိုလဲ ပစ်ပယ်ခဲ့တယ်၊ ငါ့အခြေ
တနေတွေကို မွန်းက ပြောပြမှပါ'

ဝသုန်က ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။

'ငါ ထွက်သွားပြီး မွန်းကို နောက်တစ်ခေါက် ရန်ကုန်ကို
ပြန်ရသေးတယ်၊ သူဟာ တို့ခြံထဲမှာ မနေတော့ဘူး၊ မရှိ
ဘူးဘူး ဆိုတာ သိရတယ်၊ ဒီကတည်းက ငါ့ရန်ကုန်ကို
ခရောက်တော့ဘူး၊ အခု ဒီဘက်မှာလာပြီး အခြေချနေတာ၊
သူ့ငယ်ချင်း တစ်ယောက် အကူအညီနဲ့ပဲ၊ ငါ့ဘဝ ငါထု
သောင်ပြီးနေခဲ့တယ်၊ မွန်းကို မတွေ့ကတည်းက ဘယ်မိန်းမ
နဲ့မှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး၊ မွန်းဟာ ငါ့အသက်၊ ငါ့နှလုံး
လား၊ ငါ့ဘဝပဲ'

'ကိုနိုင် ကျွန်တော့်ကို မွန်းနဲ့ ချစ်နေကြပြီလို့ ထင်နေ
လား'

မွန်းက မင်းကို ချစ်ခဲ့တာပဲ၊ ငါက အတင်းချစ်ရေးဆိုပြီး
ဘယ်အတင်း သူ့အချစ်ကို မရမက တောင်းခံခဲ့လို့သာ မွန်း
ကို ချစ်ခဲ့တာ၊ သူ့ငါ့အပေါ် မချစ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး
ဆိုတယ်၊ မင်းလောက်သာ မချစ်တာ'

‘ဪ... ကိုနိုင်းရယ်’

ဝသုန် ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။

မွန်းကို သူ့အသည်းနှင့်အောင် ချစ်ရပါသည်။

မွန်း အချစ်ဦး ကိုနိုင်းသည်လည်း မွန်းကို ချစ်ရသူ...

ကိုနိုင်း အချစ်ကို မွန်း လက်ခံသည်ကို သူ့သိခဲ့ရတုန်း

ဝသုန် အတော်ကလေး ခံစားခဲ့ရပါသည်။

မြတ်နိုးရသော ခြလေးကိုပင် ရောင်းချ စွန့်ခွာခဲ့သ... အထိပါ။

သူ ဒီလို ခံစားခဲ့ရပါလျှင် ကိုနိုင်းတစ်ယောက် ဒီ... ဒီအချိန်ထိ မိန်းမ မယူဘဲ နေခြင်းက မွန်းအပေါ် တ... လောက်ချစ်သည်ဆိုတာ ရှင်းနေပါသည်။

‘ဝသုန်...’

‘ခင်ဗျာ’

‘မွန်းနဲ့မင်း ချစ်နေကြသလား ငါသိပါရစေ၊ ချင်း... တယ်ဆိုရင်လဲ’

‘မချစ်ကြပါဘူး ကိုနိုင်း၊ သူနဲ့ကျွန်တော် သူ့ငယ်ချင်း... တဲ့ အတိုင်းအတာ အထိပါပဲ’

‘မွန်းက တခြား တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ ချစ်... လားမှ မသိတာ’

ဝသုန်က ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်လိုက်သည်။

‘မွန်း အခု ဘယ်မှာလဲ ဝသုန်’

‘သူ စစ်ဆေးရုံမှာ စစ်သူနာပြု လုပ်နေတတ်၊ ဒါပေ... သူ အခု ခွင့်ပြန်သွားတယ်၊ သုံးလေးရက် ကြာမယ်’

‘မထူးတော့ပြီမို့ ဝသုန် မွန်းနေရာကိုပါ ပြောပြလို့... သည်။’

ကိုနိုင်း မျက်နှာက ဝင်းလက်ထွားသော်လည်း ဝသုန်... မျက်နှာပြင် တစ်ခုလုံး ဟန်ဆောင်အပြုံးလေးသာရှိပါတော့... သည်။

‘ကိုယ်ဟာ ဒုတိယအကြိမ် ဆုံးရှုံးခြင်းပါပဲ မွန်းရယ်’

* * *

မွန်း ပြန်မည့်နေ့တွင် ဝသုန် ရှေ့တန်းသို့ ထွက်သွားရ... ပါသည်။

မမမေရည်မြိုင်ကိုပင် နှုတ်မဆက်မိပေ။

မွန်းအတွက် နှုတ်ဆက်စာလေး တစ်စောင် ရေးမိပေး... ခဲ့ပါ။

မွန်းအတွက် သံယောဇဉ်ကြိုးမျှင်တွေလို တုံးခန့် တီခန့်... ဖြတ်ချပစ်ခဲ့သည်။

သူ ခံစားမှုတွေကို မွန်းတစ်ယောက် ဘာမျှ မသိသေး... ပါ။

မွန်း ရန်ကုန်မှ ပြန်ရောက်ပြီး မမမေရည်မြိုင်ကို သွား... မေးကြည့်သည်။

‘ဝသုန် မမမေရည်မြိုင်ဆီကိုလဲ မလာဘူး၊ မမ သွားမေး... ပေးဦးမယ်’

မေရည်မြိုင်က သူ့တပ်သို့ သွားရောက် စစ်မီးပေး... သည်။

သည်တော့မှ ဝသုန်ရှေ့တန်းသို့ ထွက်သွားမွန်း သိလိုက်... ရပါသည်။

‘သူ ရှေ့တန်းကို စစ်ထွက်သွားပြီတဲ့ ညီမလေး’
‘ဟင်...’

‘သူ မေမေရည်မြိုင်ကိုထော့ ပြောမသွားဘူး’
‘မွန်းကို သူ ဘာလို့ နှုတ်ဆက်မသွားတာပါလိမ့်’
‘သူ အရေးကြီးလားမှ မသိတာ’

‘လူချင်းမတွေ့ရလို့ နှုတ်မဆက် ဖြစ်တောင်မှ စာလေး
တစ်စောင်တော့ မမေရည်မြိုင်ကို ရေးပေးခဲ့ဖို့ ကောင်း
ပါတယ်’

မွန်း သူ ပြန်အလာတွင် ချစ်သူ မျက်နှာကို မမြင်လိုက်ရ
သောအခါ မျက်ရည် ဝဲရပါသည်။

‘အို...မွန်းကလဲကွယ်၊ ဘာလို့ မျက်ရည်တွေ ဝဲနေရတာ
လဲ၊ မွန်း သိတဲ့အတိုင်း စစ်သားဆိုတာ အရေးကြီးရင် ကြီး
သလို သွားရတာပဲ’

‘ဒီတစ်ခါ ရှေ့တန်းက ပြန်လာရင် မွန်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့
ပြောထားတာ မမေရည်မြိုင်’

‘ဒ်အေးလေ...သူ ပြန်လာတော့ လက်ထပ်ပေါ့၊ သူ မွန်း
ကို လက်ထပ်ဖို့ လက်ထပ်ခွင့် ဘောင်းမယ်လို့တောင် ပြော
နေသေးတာပဲ’

‘သူ မွန်းကို ညာသွားတာလား မသိဘူး’

‘ဝသုန်ဟာ ညာတတ်တဲ့ ကောင်လေး မ ဟုတ် ပါဘူး
ကွယ်’

‘သူ မွန်းကို စိမ်းချင်နေတာပါ’

‘မငိုပါနဲ့ မွန်းရယ်၊ သူ ရှေ့တန်းကနေ စာထည့်လိုက်ဦး
မှာပါ၊ မွန်းကို သူ သိပ်ချစ်ရှာပါတယ်ကွယ်’

မမေရည်မြိုင်က ချော့မော့ နှစ်သိမ့်ရှာပါသည်။

ဝသုန် ရှေ့တန်းသို့ ထွက်သွားမှန်း သိသွားသော မေမေ
သိက....

‘မွန်းတော့ လွမ်းကျန်ခဲ့ပြီ၊ ဒီတစ်ခါ သူ့ဆီက စာလာရင်
ပုတ်တော့ မပစ်နဲ့နော်’

မမေမေ့နွယ်က ရွတ်နောက်နောက် ပြောသော်လည်း
ရယ်ချင် ပြုံးချင်စိတ် မရှိပေ။

မွန်း စစ်ဆေးရုံမှ အဆောင်သို့ လမ်းလျှောက် ပြန်လာ
ရာ အခါတွင် ဝသုန်နှင့် လမ်းလျှောက်ခဲ့သည်များကို မြင်
ပိုင် သတိရနေပါသည်။

သည်အဆောင်သို့ အပြန်လမ်းလေးတွင် ဒုတိယအကြိမ်
က သူ ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့သည်။

မွန်း အသည်း မသိတယ် ကလိခဲ့သည်။

မွန်း မကျေနပ်သဖြင့် သူ လျှော့ပေးသောအခါ မွန်း
ဘင်းထား ခဲ့ပြန်ပါသည်။

ဒုတိယဖန် သူ ဘာစိတ်ပြောင်းသွားမှန်း မွန်း မသိပါ။
စစ်ဆေးရုံသို့ မသွားရသော အချိန်တွင် မွန်း အခန်းထဲ
ဝင်ပေါ်တွင် လှဲနေမိသည်။

ပြီးတော့ သူ မွန်းကို ပေးခဲ့သော ပန်းခြောက်လေးများ
ပြန်လည်ကြည့်ရင်း အလွမ်း ဖြေရပါသည်။

တစ်ခါက ဝသုန်ပြောသော စကားလေးကို မွန်း ကြား
ရင် မိပြန်ပါသည်။

‘လွမ်းရင် ပန်းခြောက်လေးတွေ ပို့ကြတာ ချစ်သူတွေ
တစ်လား၊ ပန်းဆိုတာ အချစ်ရဲ့ကိုယ်စား ကိုယ်ပွားတစ်
ခုနော်’

ဝသုန်စကားက မှန်နေပါသည်။

ဝသန် ရှေ့တန်းထွက်တော့မှ မွန်းတမ်းတမ်းတတနှင့်
 သူ ပေးသော ပန်းခြောက်လေးများကို ကြည့်နေရပါသည်။
 ထိုစဉ် ဟေမာက ကျေးစေတမန် သီချင်းကို ညည်းဆိုနေ
 သည်။
 သီချင်း အစ အဆုံးတော့ မရပေ။
 ဟိုရောက်လိုက်....သည်ရောက်လိုက် ဖြစ်သည်။
 မွန်းကို စ နောက် နေမွန်းလည်း မွန်း သိလိုက်ပါသည်။
 မွန်း မကြားသလို နေလိုက်၏။
 မွန်းအခန်းက တိတ်တိတ်ပျောက်လျက် ငြိမ် သက် နေ
 သဖြင့် ဟေမာ အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။
 ‘မွန်းတစ်ယောက် ငြိမ်လှချည့်လား’
 ‘ခေါင်း နည်းနည်း မကောင်းလို့ပါကွာ’
 ‘ခုနက ဟေမာဆိုတဲ့ သီချင်း ကြားလားဟင်’
 ‘ဘာ သီချင်းလဲ မွန်း မကြားဘူး’
 ‘ဟိုလေ....ကျေးစေတမန်လေ’
 မွန်းက လှဲနေရာမှ ထထိုင်လိုက်ပြီး....
 ‘မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတာ’
 ‘ဟယ်....မွန်း အိပ်ရာဘေးမှာ မွန်းခြောက်တွေနဲ့ ရှုပ်လို့
 ပါလား၊ ဟေမာ လွင့်ပစ်ပေးမယ်လေ’
 ဟေမာက သိလျက်နှင့် ပန်းခြောက်တွေကို လွင့်ပစ်ရန်
 လှမ်းယူလိုက်ရာ မွန်းက....
 ဘာလို့ လွင့်ပစ်ရမှာလဲ၊ မွန်း တမင်ထားတာကွ’
 မွန်း ပန်းခြောက်တွေကိုယူကာ သိမ်းထားလိုက်သည်။

‘ဒုက္ခပဲ....မွန်းကလဲ ဘာဖြစ်နေမွန်းကို မသိပါဘူး’
 ‘မသိ နေပေါ့’
 ‘ပန်းခြောက်တွေက မွေးမှမမွေးတော့ပဲ’
 ‘မမွေး မွေးပေါ့’
 ‘မွန်း ဘာဖြစ်နေလဲ’
 ‘မဖြစ်ပါဘူး’
 ‘မွန်းလူ ရှေ့တန်း သွားပြီဆို၊ သိပါတယ်နော်’
 ‘ဘယ်သူက ပြောလဲ’
 ‘သီတာပေါ့၊ မွန်းဆီ သူမှ မလာတာ’
 ‘သိပြီးသားပဲ’
 ‘မွန်း လွမ်းနေတာပေါ့နော်’
 စပ်စုမလေး လာလုပ်နေသော ဟေမာကို မွန်း စိတ်တို
 ဘာလေသည်။
 ‘မွန်း စိတ်ညစ်နေတယ် ဟေမာရယ်’
 ‘ဟေမာ....’
 ကစ်ဘက်ခန်းမှ သူသူက ခပ်အေးအေး နေတတ်သူလေး
 အလိုက်သိတတ်စွာ ဟေမာ့ကို လှမ်း ခေါ် လိုက်သည်။
 ‘ဟေမာရေ....ခဏ’
 ‘လာမယ်....လာမယ်၊ ခဏလေး’
 ဟေမာက အခန်းထဲက မထွက်ချင်သေးပေ။
 ‘သွားလေ....သူသူ ခေါ်နေတယ်’
 ‘ဟေမာ လာပါဦးဆို’
 ‘လာပြီ....လာပြီ’
 သည်တော့မှ ဟေမာ မွန်းအခန်းထဲမှ ထွက်သွားပါသည်။

မွန်း ဟေမာ ထွက်သွားတော့မှ အလျင် ဝသုန် ပေး
သော စာလေးကို ဖတ်နေမိသည်။

‘ဝသုန်ရယ်... မွန်းအပေါ် ဘာများ မကျေနပ်စရာရှိလို့လဲ
ကွယ်၊ မွန်းကို စိမ်းချင်တာ မွန်းထက် ချစ်ရမယ့်သူ တွေ
လို့များလားဟင်’

ဝသုန်အကြောင်း မသိရှာသော မွန်းက ဝသုန်ကို အပြင်
တင်မိပါတော့သည်။

တခန်း (နှစ်ဆယ့်ခြောက်)

မိုးနှင်းဖွဲလေးများ ရုတ်တရက် ကျလာသော နေ့ကြောင့်
မွန်း သူ့အဆောင်ရှိရာသို့ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

အဆောင်နား ရောက်ခါနီးမှ မိုးက ပိုများလာသဖြင့်
အဆောင်ညှော်ခန်းတွင် ကပျာကယာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘မွန်း...’

မွန်း ညှော်ခန်းတွင် လှမ်းအဝင် ညှော်ခန်းထဲတွင် တွေ့လိုက်
ရသော လူကြောင့် မွန်း ခြေလှမ်းများက တံခါးပေါက်တွင်
တုံ့ခနဲ ရပ်သွားရပါသည်။

ညှော်ခန်းတွင်းဝယ် ထိုင်နေသော လူသည် မွန်းကို မြင်လျှင်
မြင်ချင်း ထရပ်လိုက်သည်။

‘မွန်း...’

မွန်း သူ့ကို အံ့သြတကြီး ငေးကြည့်နေမိသည်။

သည့်နေ့တွင် သူ့ကို တွေ့ဆုံရလိမ့်မည်။ သူနှင့် မွန်း
ဘယ်သောအခါမှ တွေ့မည်မဟုတ်ဟု မွန်း ထင်မှတ်ထားခဲ့မိ
ပါသည်။

ခုတော့ သူသည် မွန်းရှေ့မှောက် ရောက်လာပါသည်။

မွန်း.....

‘ရှင်.....ကို.....ကိုနိုင်း’

‘အံ့ဩနေသလား မွန်း’

ကိုနိုင်းက မွန်းကို ပြုံးလျက် ကြည့်နေပါသည်။

‘ကိုနိုင်းကို မထိုင်ခိုင်းတော့ဘူးလား’

‘ဪ.....ထိုင်.....ထိုင်ပါ ကိုနိုင်း’

— စစ်သူနာပြု ဝတ်စုံလေးနှင့် မွန်းကို သူ စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်နေပါသည်။

။ မွန်း ခပ်ငေးငေး မျက်နှာလေးနှင့် သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေမိ
ခဲ့ပါသည်။

ကိုနိုင်း၏ မျက်နှာသည် အရင်ကကဲ့သို့ လူငယ်ဆန်ဆန်
မဟုတ်တော့ဘဲ တော်တော်လေး ဣန္ဒြေရလျက် လူကြီး ဆန်
နေပေသည်။

မွန်းသည် ကိုနိုင်း ဆက်တီတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်သော်လည်း
တံခါးပေါက်ဝတွင် မတ်တတ်ရပ်နေဆဲ။

‘မွန်း.....’

‘ရှင်.....’

‘မွန်းကို ကြည့်ရတာ ကိုနိုင်းအပေါ် တစ်မိမိတစ်ယောက်
လိုပဲ’

‘ကိုနိုင်း ထင်လို့ပါ’

‘ကိုနိုင်းဟာ မွန်း ချစ်သူပါနော်၊ သူမိမိ တစ်ယောက်လို
ဆက်ဆံသင့်ဘူး’

‘ရှင်.....’

မွန်း ခေါင်းက ဆတ်ခနဲ မော်လာပြီး ကိုနိုင်းကို ပါးစပ်
လေး အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။

‘ဒီစကားက အံ့ဩစရာ စကားလား မွန်း’

‘.....’

အပြင်ဘက်တွင် မိုးက စောစောကထက် ပိုများလာသဖြင့်
ဘင်းပေါက်မှ အခန်းထဲသို့ မိုးရည်စက်များ ခုန်ဆင်းလာ
ခဲ့သည်။

မွန်း မှန်ပြတင်းကို သွားပိတ်ထားလိုက်ပြီး တံခါးပေါက်
ကျောပေးရပ်နေလိုက်ပါသည်။

မွန်းနှင့် တစ်ဆောင်တည်းနေသော သူသူသည် အပြင်ကို
ဘက်မှ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်သဖြင့် အထဲသို့ ပြန်ဝင်သွား
သည်။

‘တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့ကြရ
သိသိတာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ၊ ဝမ်းသာ
ကောင်းလဲ၊ မွန်း၊ မွန်း တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီနော်’

‘ဟင့်အင်း.....မထူးခြားပါဘူး၊ မွန်းဘက်က ဘာတစ်ခုမှ
ထူးခြားမနေပါဘူး ကိုနိုင်းရယ်’

မွန်း ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်ပါသည်။

မွန်း စိတ်တို့ ယောက်ယက်ခတ်ကာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။
ကိုနိုင်း ရောက်လာခြင်းက ကိုနိုင်း နောက်တွင် ပြဿနာ
ခပ်ခုက ကြီးမားစွာဖြင့် အရိပ်ပမာ ကပ်ပါလာမှန်း မွန်း
ခနစ်ခနစ်နာနာ ခနစ်ပါသည်။

မွန်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။
 ပြဿနာ မဖြစ်စေရန် အကောင်းဆုံး အဖြေများ
 စဉ်းစားသည်။
 ဘယ်နည်းနှင့်မျှ လွယ်မည့်ကိစ္စမဟုတ်။
 သူသည် ဘယ်အရာမဆို ချင့်ချိန်တွေးဆ၍ လုပ်တတ်
 မဟုတ်ပါ။
 သူက တဇ္ဇတ်ထိုး တရူးထိုးသမား။
 ‘မွန်း ကိုနိုင်းအပေါ်ကို...’
 ‘ပြီးခဲ့တာတွေကို မေ့ထားခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား ကိုနို
 ရယ်...’
 ‘ဘာ...ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ်’
 ‘မွန်း...မွန်းလေ...မွန်း အားလုံးကို မေ့ထားခဲ့ပြီးပါ
 ကိုနိုင်းရယ်’
 မွန်း မရဲတရဲနှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။
 ‘ဘာလို့မေ့ရမှာလဲ၊ နင် ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ ငါ့ကို
 ထားတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား မိမွန်း’
 သူသည် ဒေါသတကြီး ခပ်အုပ်အုပ် လေသံနှင့် အံ
 ကြိတ်ရင်း ပြောလိုက်ပါသည်။
 မွန်း မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များက လည်တက်လာ
 သည်။
 ‘မွန်း...မွန်း ကိုနိုင်းကို ချစ်သေးရဲ့လားဟင်’
 မွန်း နှုတ်ခမ်းက စကားတစ်လုံးမှ ထွက်မလာကြပေ။
 ခေါင်းကိုလည်း ငုံ့မြင့်ထားပြီး နှုတ်ခမ်းကလည်း တဆ
 ဆတ် တုန်နေသည်။
 ပြဿနာက စခဲ့ပေပြီ။

ကိုနိုင်းသည် အရင်က ချစ်ခဲ့ဖူးသူ။
 ယခုလက်ရှိအခြေအနေက ဝသုန်နှင့်။
 အရင်က ချစ်ခဲ့ဖူးသူ ကိုနိုင်းသည် ကိုးနှစ်လွန် ဆယ်နှစ်ထဲ
 ရောက်မှ မွန်းရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။
 ကွဲကွာခဲ့တုန်းက မွန်း သစ္စာဖောက်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။
 သူလည်း သစ္စာဖောက်ခဲ့သူ မဟုတ်မှန်း မွန်း သိပါသည်။
 သူ့မာမိကြောင့် မွန်းနှင့် သူ ကွဲကွာခဲ့မှန်းလည်း မွန်း သိသည်။
 ‘ကိုနိုင်းနဲ့မတွေ့ခင် ကိုးနှစ်ကျော် ဆယ်နှစ် အတွင်းမှာ
 မွန်း ဘယ်သူ့ကို ချစ်ခဲ့ပြီးပြီလဲ၊ နင့်မှာ ချစ်သူအသစ် ရှိနေပြီ
 လား၊ ကိုနိုင်းကို ပြောစမ်း မွန်း’
 .....
 ‘နင့်ကို ပြတ်ပါတယ်လို့ ငါပြောပြီး တွက်ခဲ့သလား၊ ငါ
 နင့်အတွက် အနစ်နာခံ ထွက်လာခဲ့တာပါ မိမွန်း’
 ‘ကိုနိုင်းရယ်၊ မွန်းတို့ လမ်းခွဲခဲ့ကြတာ ဆယ်နှစ်တောင်
 ရှိခဲ့ပြီ မဟုတ်လားဟင်’
 ‘ဘာ...’
 သူသည် ဒေါသတကြီး စားပွဲစွန်းကို သူ့လက်ဖျားနှင့်
 ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ပစ်လိုက်ပါသည်။
 မွန်းသည် လန့်ဖျပ်ကာ ခေါင်းမော့လာသည်။
 ‘နင် ခုနက စကားကို ပြန်ပြောစမ်း မွန်း၊ ပြန်ပြောစမ်း’
 မွန်း နောက်ဆုံး မပြောရဲတော့ပေ။
 ကိုနိုင်း၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ပန်းဆီ ဆိုးထားသကဲ့သို့
 နီရဲနေပါသည်။
 ‘ဆယ်နှစ်ရှိခဲ့တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ ချစ်သူဟာ ချစ်သူပဲ၊
 ဒီမှာ မွန်း၊ ချစ်သူဆိုတာ ဆယ်နှစ်မကလို့ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ

ဖြစ်ပါစေ၊ စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ ကွဲခဲ့ကြတာ လဲ မဟုတ်ဘူး၊ နင်နဲ့ငါ စကားများခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့် အပေါ်ချစ်တဲ့ ငါ့အချစ်တွေကို ဥပေက္ခာပြုတဲ့ သဘောထား မွန်း၊ ငါဟာ မွန်းနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ ဝေးကွာတဲ့နေရာ ရောက် ရောက် မွန်းကို မမေ့ဘူး၊ ချစ်နေတာပဲ၊ ရန်ကုန်ခြံထဲကနေ ပျောက်သွားတဲ့ မွန်းကို ငါရှာသေးတယ် သိလား၊

မွန်း မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေကသာ တစ်ပေါက်ပေါက် ကျနေသည်။
စကားသံက ထွက်မလာပေ။

မွန်း ဘာပြောလို့ ဘာဖြေရမှန်း မသိတော့ပါ။
‘ပြောစမ်းပါဦး မွန်း၊ နင် ငါ့ကို ပြောစရာစကား မရှိ တော့ဘူးတဲ့လားဟင်၊ ကိုနိုင်းဆိုတဲ့ကောင် ချစ်မွန်းသိလို့ သူ ခွင့်လွှတ်မှာပဲဆိုပြီး နင် နောက်တစ်ယောက်ကို ချစ်လိုက်ပြီ လား၊’

မွန်း ခေါင်းကို တွင်တွင် ခါယမ်းပစ်သည်။
အံ့ကို တင်းတင်းစေ့ကာ ကြိတ်ထားသဖြင့် ကိုနိုင်း၏ မေး ရိုးကြီးများက ကားနေသည်။
‘မွန်းရယ်၊ နင့်ကို ငါ့ချစ်တဲ့ အချစ်က ဘယ်တော့မှပြောင်း လဲမသွားတဲ့ အချစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့တဲ့ ကိုနိုင်းပါ၊ နင့်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ ကောင်ပါ’

ကိုနိုင်းက ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး....
‘စဉ်းစားဦး မွန်း၊ ငါ နောက်တစ်ပတ် ပြန်လာဦးမယ်၊ မွန်း ဖြေသင့်တဲ့ အဖြေကိုပဲ ‘စဉ်းစားထားစေချင်တယ်’ မွန်းက ငိုရွိုက်နေအံ့ပင်။

‘နင် ဘာလို့ငိုရတာလဲ မွန်း၊ နင် ငိုကတည်းက နင်ပြော မယ်အဖြေကို သိသင့်သလောက် သိပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် မွန်း ရယ်....မွန်းရဲ့ ချစ်သူ တစ်ယောက်အပေါ် ထားသင့်တဲ့ သံယောဇဉ်လေး ထားပြီးတော့ ကိုနိုင်း ဝမ်းသာရမယ်အဖြေ မျိုးလေးကို ပေးသင့်ပါတယ်ကွာ၊ မွန်း တစ်ခုသိဖို့လိုတယ်၊ အဲဒါက ကိုနိုင်းဟာ မွန်းနဲ့ အနီးဆုံးတစ်နေရာမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာပဲ မွန်း၊ ကဲ....ကိုနိုင်းသွားမယ်’

စကားဆုံးဆုံးချင်း ကိုနိုင်းသည် မိုးရွာကြီးထဲမှာ ပြန်သွား ပါတော့သည်။

‘ကိုနိုင်း’

‘ဟင်....တကယ်’

မွန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ၊ စစ်ဆေးရုံမှာလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ အဆောင်မှာလာတွေ့တာ’

‘အို....သူ ဘယ်လိုလုပ် သိပါလိမ့်’

‘မွန်းလဲ မသိတော့ပါဘူး၊ မမမေရည်မြိုင်ရယ်’

‘ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

မွန်း ခေါင်းခါပြန်သည်။

‘သူ မွန်းကို ဘာတွေ ပြောသွားလဲ’

‘မွန်းနဲ့သူ ကွဲချင်လို့ ကွဲကြတာ မဟုတ်လို့ ပြတ်တယ်လို့ ပြောနိုင်ဘူးတဲ့’

‘ဒါဆို သူ မွန်းကို လက်ထပ်ယူမယ့် သဘောပေါ့’

‘ဒါကလွဲလို့ ဘာဖြစ်နိုင်မှာလဲ မမမေရည်မြိုင်’

‘ဝသုန်သာ သိရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲကွယ်’

‘ဝသုန် မသိပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းမိတယ်၊ သူ ရှေ့တန်း

တော်သေးတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မမမေရည်မြိုင်ရယ်၊

ဒါဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မလွယ်ဘူး’

‘သူ့အခြေအနေကို အရိပ်အကဲခတ်မိလား ညီမလေး’

‘သူက တဇွတ်ထိုး တရွူးထိုးသမား၊ မွန်းနဲ့ပတ်သက်ရင်

ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အနိုင်ယူမှာပဲ၊ ဝသုန်ဆိုတာက

ဘေးစိတ်ချမ်းသာမှုကို ပေးချင်တဲ့သူ၊ မွန်းက သူ့အပေါ်

ခံကြောက်’

အခန်း (နှစ်ဆယ်ခုနစ်)

‘လာ မွန်း၊ မမမေရည်မြိုင်တို့ မိကျောင်းရဲဘက်ကို လမ်း
လျှောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့၊ နောက်ပြီး ရတနာ
မွန်ခြံကိုသွားပြီး သရက်သီးဝယ်မယ်’

မွန်းကို မမမေရည်မြိုင်က မိကျောင်းရဲ အထက်တက်သို့
လမ်းလျှောက်ရင်း စကားပြောရန် ခေါ်လာခဲ့ပါသည်။

‘ကဲ....ပြော၊ မမမေရည်မြိုင်ကို ဘာတိုင်ပင်ချင်သလဲ၊ ဘာ
ပြဿနာဆိုတာလဲ ပြောဦး’

မွန်းက သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက်ကို ချပ်လှိုက်ပြီးမှ—

‘မမမေရည်မြိုင်’

‘ပြော....ညီမလေး’

‘မွန်းကိုလေ၊ မွန်းကို သူတွေ့သွားပြီ’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ဒါဖြင့် မွန်း ကိုနှိုင်းကို ပြန်လက်ခံမှာလား’

မွန်း တော်တော်နှင့် မဖြေ။

ရှေ့တန်းတွင် စစ်ထွက်သွားသော ချစ်ရလွန်းသည့် ဝသုန် မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်နေသည်။

တစ်ဖက်မှ အချစ်ဦး ကိုနှိုင်းသည်လည်း မွန်းအတွက်နှိုးမိဘ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကို စွန့်ခွာခဲ့သူ။

သည်အချိန်တွင် ဝသုန်လည်း တစ်ဦးတည်းသမား။

ကိုနှိုင်းလည်း တစ်ယောက်တည်း သမား။

ဝသုန်ကို မွန်းသနားစိတ်ဖြင့် သံယောဇဉ်ရှိသည်။

ကိုနှိုင်းသည် မွန်းတို့ မိသားစုကို ကူညီပံ့ပိုးခဲ့သည့် ကျေးဇူးရှင်၏ သား။

‘မွန်း သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘယ်လိုလုပ် ဆုံးဖြတ်ရမလဲ မမမေရည်မြိုင်’

‘တစ်ဖက်က ဝသုန်လဲ သနားစရာ’

မွန်းတို့ အရေးပေါ် ဝင်လမ်းလေးထဲ ချိုးကျွေ့ ဝင်လာကြသည်။ ခဏကြာတော့ ရတနာမွန်ခြံကို ရောက်လာသည်။

‘ဟော...အစ်မလေးတို့ လာကြပါ၊ ဒီမှာထိုင်ပါ’

မွန်းတို့ကို မြင်သောအခါ တွေ့နေကျ လူရွယ်က ငြိမ်လိုက်ပါသည်။

မွန်း အဝတ်သုံးလေးထည် စုပုံထားသည့် ခုံတန်းအတွင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

မမမေရည်မြိုင်က တစ်ဖက် ခုံစွန်းလေးတွင် ထိုင်နေ၏။

မွန်း နှာခေါင်းဝသို့ ကိုယ်ရနံ့တစ်ခုကို ရှူရှိုက်လိုက်မိပါသည်။

‘ဘယ်သူ့ ကိုယ်နံ့ပါလိမ့်၊ ဒီအနံ့အသက်မျိုးကို ငါတရင်းတနှီး ရှူရှိုက်ဖူးပါတယ်’

မွန်း သူ ရလိုက်သော ကိုယ်နံ့ကို စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ အနားမှ အဝတ်တွေကို မျက်စိတွေ စူးစိုက်သွားသည်။

‘ဪ... ဒီအဝတ်တွေကပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီအနံ့မျိုးကို ရင်းနှီးနေတယ်’

မွန်း စဉ်းစားနေစဉ် လူရွယ်က....

‘ဒီမှာ ခဏနေပါဦး၊ ကျွန်တော့်ဆရာ ဒီနေ့ရှိတယ်၊ ကြုံတုန်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်’

လူရွယ်လေးက ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ထဲသို့ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများနှင့် ဝင်သွားသည်။

‘ဆရာ...ဆရာ’

အိမ်အတွင်း အခန်းထောင့်တွင် ထန်းလက်များဖြင့်သာ ပြုလုပ်ထားသော ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးပေါ်မှ သူ့ဆရာကို လှုပ်နှိုးကာ ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဆရာ ထပါဦး’

သူ့ဆရာက မျက်လုံးပွင့်လာသည်။ ‘မင်းကလဲကွာ၊ မွေးခနဲ အိပ်ပျော်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်’

‘ဆရာ...’

‘ဘာလဲကွာ ဘာပြောမလို့လဲ၊ ပြော...မြန်မြန် ပြော’
‘အထွင် ဒီခြံကို ရောက်ဖူးတဲ့ ခပ်ချောချော အစ်မလေး
နှစ်ယောက်လေ အဲဒါ ရောက်နေဘယ်၊ ဆရာနဲ့ မိတ်ဆက်
ပေးမလို့’

‘စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲကွာ မင်းက တစ်မျိုး’

‘ဇာ...တိုးတိုးပြောပါဆရာ၊ လာပါ ဆရာရယ်’
တပည့်က လက်မဆွဲရုံတမယ် ခေါ်နေသဖြင့်....

‘ကဲ ...သွား... မင်းသွားနှင့်၊ ငါ မျက်နှာသစ်ပြီး လိုက်ခဲ့
မယ်’

လူရွယ်လေးက အပြင်ပြန်ထွက်လာသည်။

‘ခုပဲ ဆရာထွက်လာပါလိမ့်မယ်’

‘ဒီမှာ ဒီအဝတ်တွေ ယူပါဦးကွယ်’

‘ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဆရာ့အဝတ်တွေ လျှော်မလို့
ယူလာတာ’

လူရွယ်က မွန်းနှင့် မမမေရည်မြိုင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှ
အဝတ်တွေကို ယူသွားပါသည်။

မွန်း အိမ်လေးအတွင်းတက် လှည့်အကြည့် ဆရာဆိုသူက
မျက်နှာသုတ်ပြီး တဘက်ပခုံးပေါ်တင် ထွက်အလာ ဆုံနေ
ပါတော့သည်။

‘ဟင်...မွန်း’

‘ကိုနိုင်း’

မမမေရည်မြိုင် ကိုနိုင်းဆိုသူကို ငေးကြည့်နေသည်။

‘ကြည့်စမ်း မွန်းရယ်၊ ဘယ်သူများလဲလို့’

‘ဟို...ဟို မွန်းတို့ ပြန်တော့မယ်’

‘မွန်း’

သူက ထပြန်တော့မည့် မွန်းလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ပါ
သည်။

‘မွန်းတို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစရာရှိတာ ပြောကြပါ။
မမမေရည်မြိုင် ဟိုဘက်ခဏသွားဦးမယ်’

မေရည်မြိုင်က ပြတ်ပြတ်ရှင်းရှင်း ဖြစ်စေချင်သည့်
သဘောဖြင့် ရှောင်ပေးလိုက်သည်။

‘မွန်း ပြန်ပါရစေ ကိုနိုင်းရယ်’

‘မွန်း ကိုနိုင်းကို မတွေ့ချင် မမြင်ချင်တော့ဘူးပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး ကိုနိုင်း’

‘ဟာ...ဆရာ’

တပည့်လေးက ကိုနိုင်းနှင့် မွန်းကိုကြည့်ကာ အံ့အားသင့်
နေပါသည်။

‘ဟေ့...ကောင်၊ ဒါ...မင်း ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ မင်း သွား
တော့’

တပည့်လေးသည် ယောင်ချာချာနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်
အနားမှ ထွက်သွားပါတော့သည်။

‘လာ...မွန်း အိမ်ထဲကို ခဏလေး ဖြစ်ဖြစ် ဝင်ထိုင်ပါ
ဦး...’

မွန်း လက်ကိုဆွဲ၍ သူ အိမ်ထဲခေါ်လာသည်။

ပြီးတော့ လှလှပပလုပ်ထားသည့် ထန်းလက်ထိုင်ခုံလေး တစ်ခုပေါ်တွင် မွန်းကို ထိုင်စေပါသည်။

မွန်းသည် ကိုနိုင်း ကြီးဆွဲရာကသည့် အရပ်လေးတစ်ရပ်လို ဖြစ်နေသည်။

သူသည် မွန်းနှင့် ထိကပ်စေရန် ထန်းလက်ထိုင်ခုံလေးကို မွန်း အနားကပ်သည့်အထိ ရွှေ့ပြီးမှ ဝင် ထိုင် လိုက် ပါ သည်။

မွန်း၏ မျက်နှာလှလှလေးကိုလည်း ခပ်စိုက်စိုက် မျက်လုံး တို့ဖြင့် ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

‘မွန်း....’

မွန်း လက်ဖဝါးလေးကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက် သည်။

‘ကိုနိုင်းကို လက်ထပ်နိုင်မလား၊ စဉ်းစားရော ပြီးပြီ လား’

မွန်း မစဉ်းစားတတ်တော့ပါဘူး ကိုနိုင်းရယ်’

‘မွန်း ကိုနိုင်းကို လက်ထပ်နိုင်တာ ဝသုန်ကြောင့် မဟုတ် လား’

‘ရှင်....’

မွန်း မျက်လုံးအစုံက ဝိုင်းစက်သည်အထိ ပြူးကျယ်သွား ရပါသည်။

ဝသုန်နဲ့မွန်း ချစ်နေကြပြီလား၊ ကိုနိုင်းကို မှန်မှန်ဖြော စမ်းပါ မွန်း’

မွန်း ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်းပင် ဆွဲကိုင် လှုပ်ယမ်း ပစ်လိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း....ဟင့်အင်း....မွန်းတို့ ဘာမှ မဖြစ်ကြဘူး၊ ငယ် သူငယ်ချင်းထက် မပိုဘူး’

မွန်း သူ့ကိုယ်သူ မဆုံးဖြတ်တတ်တော့သဖြင့် မျက်ရည် လည်စ ပြုလာပါသည်။

‘မိမွန်းနော် မင်း ငါ့ကို ညာနေတာ’

မွန်း ခေါင်းယမ်းပြသည်။

‘ငါ သိတယ်မွန်း၊ ဒီအချိန်မှာ....ငါ့မိဘ ရင်ခွင်နဲ့ ဝေး ကွာနေတဲ့ အချိန်မှာ မွန်း အလွတ်လပ်ဆုံး အဖြေမျိုးကို ဖြေ ပါ။ ဒယ်ဒီကြောင့်၊ မာမီကြောင့် မိဘ အရှိန် အဝါတွေ ကျေးဇူးတွေ ထောက်ညှာပြီး မပြောနဲ့၊ ဒါပေမယ့် မွန်း ရယ်၊ ငါချစ်နေတဲ့....သိပ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူ တစ်ယောက်ကိုတော့ အဆုံးရှုံးခံရမှာ၊ စွန့်လွှတ်ရမှာ ငါ့ကို ငါ့သိပ်ချစ်လွန်းသူက စွန့်ပစ်သွားမှာကို အကြောက်ဆုံးပဲ မွန်း’

ကိုနိုင်း အသံတွေက တုန်ယင် လှိုက်ခါနေသည်။

မွန်း မျက်ရည် ကျမိပြန်သည်။

‘မွန်းရယ်....မွန်း မျက်ရည် ကျတာတွေကို ငါ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ် ယူဆရမလဲ၊ အဲဒီ မျက်ရည်တွေဟာ ဘယ်သူ့ အတွက် ကျတဲ့ မျက်ရည်တွေလဲ မွန်း၊ ငါ့သိသင့်သလောက် သိပါတယ်ကွာ၊ မွန်းဟာ ငါကလွဲရင် တစ်ဦးတစ်ယောက် ကြောင့် ကျတဲ့ မျက်ရည်တွေပဲ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငါ သိပါ

တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါဟာ မွန်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို ဝစ်ခွာနိုင်ဖို့ လုံးဝ သတ္တိမရှိဘူး’

သူသည် မွန်းအနားတွင် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထသွား ပြန်သည်။

‘ကိုနိုင်းရယ်...’

‘နင် ဘာမှ မပြောတတ်တော့ဘူးလား ဟင်၊ မွန်းရာ... နင်က နင့်နှလုံးသားမှာ ဝသုန်ကို နေရာပေးချင်နေတော့ ငနိုင်းဆိုတဲ့ကောင်ဟာ လူကြမ်းမင်းသားဖြစ်နေရတာပေါ့!’

ကိုနိုင်းသည် လမ်းကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက် နေရာမှ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ပြီးတော့ သူသည် မွန်းဆီ ပြန်လျှောက်လာပြီး မွန်း၏ နှုနယ်သော လက်သွယ်သွယ်လေးများကို ဆုပ်နယ် ချော့မေ့ နေပြန်သည်။

‘ကိုနိုင်းဟာ တခြားကိစ္စမှာ အရှုံးခံနိုင်ပေမယ့် မွန်းနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကိုယ့်နှလုံးသားက အရှုံးသမားအဖြစ် မခံရဲ တာ အမှန်ပဲ မွန်း၊ မွန်း ကိုယ့်အပေါ် နားလည်စမ်းပါကွာ’

‘မွန်းကို မေ့ပစ်ပါ၊ ပြီးတော့ မွန်းထက် အရည်အချင်း သာလွန်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို...’

‘တော်စမ်း မိမွန်း’

သူက မွန်းလက်ကလေးကို ကိုင်ထားရာမှ ဆတ်ခနဲ လွတ် ပစ်လိုက်သည်။

‘မွန်းကို မေ့ပြီဆိုမှ မွန်းတို့နဲ့ ဝေးရာကို ထွက်လာပြီး ကတည်းက ကိုနိုင်း မိန်းမ ယူမှာပေါ့၊ ကိုနိုင်း မွန်းကို ချစ်လွန်းလို့၊ တစ်နေ့မှ မေ့မရနိုင်လွန်းလို့၊ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ချစ်မရဘူး၊ ကိုနိုင်း ခြံကိုတောင်မှ မွန်းနာမည်နဲ့ ခပ်ဆင် ဆင်တူတဲ့ ‘ရတနာမွန်’ လို့ နာမည်တပ်ထားတာ သိလား၊ ဒီမှာ ကိုနိုင်းမျက်နှာကို မေ့ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ငနိုင်းမျက်နှာ က အကျည်းတန်နေသလား၊ လူကြမ်းမင်းသားရုပ် ပေါက် နေသလား၊ သေသေချာချာများ ကြည့်စမ်းပါဦး အချစ် ရယ်’

မွန်း မေးစေလေးကို အဘင်း ဆွဲမေ့ပြန်သည်။

မွန်း တစ်ခွန်းမှ မပြောနိုင်။

‘ရတနာမွန်ဆိုတဲ့ ခြံထဲမှာ ကိုးနှစ်ကျော် ဇာတ်မြုပ် နေခဲ့ တဲ့ ကိုနိုင်းဘဝဟာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ အပြင်လောကမှာ တွားခနဲ တစ်ရေး နိုးလာရတဲ့ အကောင်ပါ’

‘မွန်း ဘာတစ်ခုမှ မဆုံးဖြတ်တတ်တော့ဘူး’

မွန်းသည် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ငိုရှိုက် ပစ်လိုက်မိပါသည်။

‘ဘာလဲမွန်း...ကိုနိုင်းမှာ အလျင်ကလို မချမ်းသာတော့ လို့လား၊ မွန်း ပြင်းမယ်ဆိုလဲ ပြင်းစရာပဲ၊ ကိုနိုင်းမှာ အလျင် ကဆို လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံပြီးသား၊ တိုက်တွေ၊ ကားတွေ၊

အိမ်ဘောင်ပရိဘောဂ အပြည့်အစုံနဲ့ အခုတော့ ကြည့်စမ်း
ပါဦး။ အိမ်က ညက်မွတ်တဲ့ ဆိုဖာလေးဘောင် မရှိဘဲ ဆိုဖာ
အစား ထန်းလက်နဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ထိုင်ခုံလေးတွေ ရှိနေတာ
ကိုး'

ကိုနိုင်းသည် သူ့အနီးပတ်လည်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်းက
ပြောလိုက်ပါသည်။

'ဟင့်အင်း... မွန်း ဘာကိုမှ မမက်မောဘူး၊ မွန်း မက်
မောလို့ ငြင်းနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မွန်း ဘဝကို မမေ့ဘူး'

'ဒါဖြင့် မွန်းရယ်... မွန်း ကိုနိုင်းကို မမုန်းလို့ပေါ့နော်'
မွန်း ငြိမ်သွားပြန်သည်။

ကိုနိုင်း မချီဘင်ကဲ ပြုံးလိုက်ပြီး....

'ကိုနိုင်း အတိကျဆုံးအဖြေကို ရပြီမွန်း၊ ဒီအဖြေကို ရမှ
တော့ ကိုနိုင်းဘက်က ဆက်လုပ်ရမယ့်အလုပ် တစ်ခုပဲ ရှိတော့
တယ်။ အဲဒါ က တော့ ကိုနိုင်း ဘဝနဲ့ ကိုနိုင်း ရှိစေတော့၊
ရောက်ချင်တဲ့ဘဝကိုရောက် ပျော်သလို နေပစ်မယ်၊ လျှောက်
သွားမယ်၊ တည်ငြိမ်စ ပြုလာတဲ့ ငါ့ ဘဝ ဟာ ပျက်စီးဖို့
အကြောင်း ဖန်လာတာပဲ။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ မွန်းရေ...
မင်းမုန်းမယ့်အတူတူ မင်းနဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာ ငနိုင်း မနေ
တော့ဘူး၊ ဒီမှာ မွန်း... မင်း သေတဲ့အထိ မှတ်သွား၊ ငနိုင်း
မှာလေ ရွှေလဲ မလိုဘူး၊ ငွေလဲ မလိုဘူး၊ အိုကွာ... ဘာတစ်ခု
မှ မလိုဘူး၊ ငါလိုချင်တာ တည်ငြိမ်တဲ့ ဘဝလေး တစ်ခုပဲ
ဆိုတာ မှတ်ထားပေတော့၊ ကဲ... မွန်း မင်း ပြန်နိုင်ပြီ'

ကိုနိုင်း မွန်းကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။
'ကိုနိုင်း'

မွန်းသည် သူ့ခေါင်းထဲကို ကျေးဇူးဆိုသော အသိတရား
ပေါ်လာခြင်းပင် ကိုနိုင်း ရင်ခွင်သို့ တိုးဝင်လိုက်ပါတော့
သည်။

သူ့နှလုံးသားတွင်ကား....
'မွန်းကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဝသုန်ရယ်'

မွန်းသည် နှလုံးသားမှ ချစ်ခြင်းတရားဘက် ကျေးဇူးတရားကို ထောက်ညှာရပါသည်။

ကိုနှိုင်း၏ ဒယ်ဒီနှင့်မာမီသည် မွန်းတို့မိသားစုကို ရက်ရက် ရောရော ပေးကမ်း စောင့်မ, ခဲ့သည်။

မွန်း မေမေဝမ်းတွင်းမှ ကျွတ်ကတည်းက မီးဖွားစဉ် ကုန်ကျစရိတ်ကအစ မွန်းတို့ ကျောင်းနေစဉ် အရွယ်ရောက်သည့်တိုင် ကျောင်းစရိတ်အဆုံး ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။

ကိုနှိုင်းနှင့် မွန်းကြောင့် ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ခြင်းသည်လည်း ကိုနှိုင်း မိဘဘက်မှ ဆိုးသည်ဟု မွန်း မထင်ပါ။

မွန်းကိုယ် မွန်းသာ အပြစ်တင်သည်။

ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်သားသမီးကို သင့်တော်တာနှင့် တဝလေးကို လှပစေချင်ကြသည်။

ဒေါ်သီရိခင်လို တစ်ဦးတည်းသော သားကို မွေးဖွားထားသော မိခင်ရင်မှာ ပိုပြီး ကောင်း စား စေချင်မှာပင် မလွဲပေ။

သူ့သား ပြေးရသော ကိစ္စအတွက် မွန်းတို့ မိသားစုကို နာကျည်းနေပေလိမ့်မည်။

အခု သူ့သား မိဘနှင့် ဝေးကွာသော တစ်နေရာ၌ သည် အခြေမျိုးနှင့် တွေ့ရပါလျှင် ရင်ကွဲမတတ် ခံစားရပေလိမ့်မည်။

မိဘနှင့် ဝေးရာရောက်ပြီးမှ မွန်းအတွက်၊ မွန်းကြောင့် ဒုက္ခပိုရောက်လျှင်....

အခန်း (နှစ်ဆယ့်ရှစ်)

‘မွန်း သစ္စာမရှိဘူး၊ ရက်စက်တယ်’

ဝသုန်ကို သနားသော မမမေစုနွယ်က မွန်းကို အပြစ်တင်စကား ဆိုသည်။

‘ဝသုန်ကို မသနားဘူးလား၊ အဲဒီ ကိုနှိုင်း ဆိုတဲ့ လူ့ရဲ့ မေတ္တာကို လွယ်လွယ်ကူကူ ဘာလို့ပေးခဲ့ရတာလဲ’

မွန်း ရှင်းပြနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

မျက်ရည်ကျရုံမှတစ်ပါး မွန်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပေ။

‘ကိုနှိုင်းကို ဘာတွေ မက်မောပြီး ချစ်လိုက်ရတာလဲ၊ အလျင်က မွန်းကို သစ္စာရှိတဲ့ မိန်းကလေးလို့ထင်ခဲ့မိတာ အခုမှားတယ်’

မွန်းကို သစ္စာမဲ့သော မိန်းကလေးဟု ဆိုလာကြသည် ဆိုကြပါစေတော့။

မွန်းသည် အတွေးများဖြင့် ကိုနှိုင်းကို လက်ထပ်ဖို့
ငါင်းညိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မမမေရန္တဟန်နှင့် ဟေမာသည် မွန်းကို မကျေမနပ်ဖြင့်
ပြောနေကြသော်လည်း အစစအရာရာ တွေးခေါ် ဝေဖန်
တတ်သော မွန်းကဲ့သို့ စစ်သူနာပြုမလေး သူသူက....

‘မွန်းဟာ စဉ်းစားတတ်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပါ။
သူ့ဘဝ သူ့အခြေအနေကို သူသာ နားအလည်ဆုံးပဲ ဟေမာ၊
သူ့ဟာသူ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တာ ဘာမှ ဝင်စွက်ဖက်စရာ မလို
ဘူးကွယ်’

မမမေရည်မြိုင်ကလည်း မမမေရန္တယ် မေးသမျှကို နှုတ်
ဆိတ်နေသည်။

မွန်းဘဝကို မမမေရည်မြိုင် အလုံးစုံ နားလည်ပြီးသား။

မွန်းအတွက် အဖုံးအပိတ် အကာအရံတွေနှင့် လုပ်ထား
သော မမမေရည်မြိုင်ကိုလည်း သူတို့ မကျေနပ်ကြပေ။

မွန်းဆီသို့ ရာသီစာလေးများ လာပို့သော ကိုနှိုင်းကို မြင်
လျှင် ဟေမာတို့ အကြောင်းပြကာ ထွက်သွားတတ်သည်။

‘ဒုက္ခရှာလို့ ကိုနှိုင်းရယ်၊ မွန်းအတွက် ဒီလောက် ဒုက္ခ
မရှာပါနဲ့’

ပြောင်းဖူးတွေ ပေါ်ပေါ်ချင်း ပြောင်းလေးငါးဆယ်ကို
ဒုက္ခခံကာ သယ်ပိုးလာတတ်သည်။

ဒါတောင် သူ အပြုံးလေး တစ်ချက် မပျက်ပေ။

‘မွန်းရော မွန်းသူငယ်ချင်းတွေပါ စားရအောင်လို့လေ၊
မမမေရည်မြိုင်ဆီတော့ မနက်ဖြန်မှ သွားပို့တော့မယ်’

‘နောက်ကို ယူမလာနဲ့တော့နော်’

မိဘလက်ထဲနေစဉ်က ကြော့ကြော့လေး နေတတ်သော
ကိုနှိုင်းသည် အလျင်က ကိုနှိုင်းနှင့် လုံးဝမတူတော့ဘဲ ချွေးသံ
တွေ ရွှဲစိုကာ ထမ်းပိုးနေသည်အထိ အလုပ် လုပ်တော့လည်း
မွန်း မကြည့်ချင်ပေ။

‘မွန်းကို စားစေချင်လို့ ယူလာတာပဲကွာ၊ မွန်း စားရင်
လေ ကိုနှိုင်း ယူလာရကျိုးနပ်ပါပြီ’

သူသည် မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းတို့မှ ချွေးများကို မျက်နှာ
သုတ်ပင်္ဂါ အတိုလေးနှင့် သုတ်ပစ်နေသည်။

‘ခဏနေဦးနော်၊ မွန်း ကော်ဖီ သွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်’

‘ကော်ဖီ မသောက်ချင်ဘူး မွန်း၊ ရေတစ်ခွက်လောက်ပဲ
ပေး’

သူသည် မွန်း ခပ်ပေးသော ရေတစ်ခွက်နှင့်သာ အပန်း
ပြသွားဟန် ထူသည်။

ဆက်တီတွင် ကျောမိုကာ ငြိမ်သက်နေသည်။

သူ အပန်းဖြေနေမှန်း မွန်း သိသည်။

‘ကိုနှိုင်း’

‘ဟင်....’

‘မောသွားလို့လား’

‘မမောပါဘူး’

‘ကိုနှိုင်း’

မွန်းက နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ခေါ်သည်။

‘ပြောလေ မွန်း’

‘ကိုနိုင်း မေမေခင်တို့ဆီ ပြန်ပါလားဟင်’

‘ကိုနိုင်းကို လက်မထပ်ချင်လို့လားဟင် မွန်း’

‘မဟုတ်ပါဘူး ကိုနိုင်းရယ်၊ ကိုနိုင်း ပင်ပန်းနေတာ မြင်လို့ပါ’

‘မပင်ပန်းဘူး မွန်း၊ ကိုနိုင်း ဒီဘဝလေးမှာ ပျော်ပါတယ်၊ နောက်ဆို မွန်းနဲ့အတူ နေရတဲ့အခါ ပိုပျော်လာဦးမှာပဲ၊ မာမိတို့ဆီပြန်သွားရင် သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲ မရမက ဆွဲသွင်းဦးမှာပဲ၊ ဒီတော့ ကိုယ်သိပ်ချစ်တဲ့ မွန်းနဲ့ ဖြစ်ရာ ရောက်ရာ တဝမှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေတော့မယ်၊ ကိုယ် ပြောခဲ့ပြီပဲ၊ ကိုနိုင်း ဘဝမှာ ဘာမှမလိုဘူး၊ မွန်းကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်လို့’

ကိုနိုင်းသည် ညင်သာသော လေသံလေးနှင့် မွန်းကို ပြောပြနေသည်။

ဝသုန်ရင်ခွင်ထဲမှ မွန်းကို ဆွဲထုတ်ယူသည့် အပြစ်မှ လွတ်သည်အချိန်တွင် သူ့အား ဘာအပြစ်မှ မတွေ့ရပေ။

‘ကိုနိုင်း ပြန်တော့မယ်’

‘အပြင်မှာ မိုးတွေရွာနေတယ်၊ မိုးတိတ်မှ ပြန်ပေါ့’

ကိုနိုင်းက အပြင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး....

‘ရပါတယ် မွန်းရယ်၊ ကိုနိုင်းမှာ မိုးကာပါလာတယ်’ သူသည် တံခါးပေါက်နားရောက်မှ လိပ်ထားသော မိုးကာလေးကိုဖြန့်ကာ ဝတ်လိုက်သည်။

မိုးက တဝေါ်ဝေါရွာနေသည်။

‘မိုးက ပိုသည်းလာတယ်၊ မိုးစဲမှပဲ ပြန်ပါလားဟင်’

မွန်းက ထပ်တားမိပြန်သည်။

‘တော်တော်နဲ့ မိုးစဲမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အလုပ်တွေလဲ ရှိသေးတယ်၊ ကဲ.... သွားတော့မယ်နော် မွန်း’

သူ မွန်းကို နှုတ်ဆက် ထွက်သွားပါသည်။

မွန်း သူ့နောက်ကျောကို ရပ်ကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။

‘မိုးစက်တွေအောက်မှာ နှစ်ယောက်သား လျှောက်သွားပြင်တယ်၊ ဒါဆို ကိုယ်သိပ်ပျော်နေမှာပဲ၊ လာမယ့် မိုးရာသီမှာ ခိုလှုံ ရှေ့တန်းက ပြန်လာတဲ့အခါ မိုးရွာထဲမှာ လျှောက်သွားကြမယ်နော်’

သူမ ဖျတ်ခနဲ ဝသုန်အသံလေးကို ပြန်လည် ကြားလိုက်ပါသည်။

မွန်း တံခါးပေါက် ပေါင်လေးကိုမှီကာ ရပ်နေလိုက်၏။

‘ခုတော့ ဝသုန်ရယ်.... နင်ပြန်လာတဲ့အခါ မိုးရွာထဲမှာ လျှောက်သွားလို့ မရတော့ပါလားကွယ်’

* * *

မွန်းနှင့် မမမေရည်မြိုင် ရွှေတောင်ဘက်မှ ဆရာအဘတ်
သင်က ကားဖြူလေးနှင့် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းတွင် ကောက်စိုက်မလေးများ မိကျောင်းပန်းလေး
များကို ခေါင်းမှ ခမောက်တွင် ထိုးသူက ထိုး၊ လက်တွင် ကိုင်
သူကကိုင် ကောက်စိုက် ပြန်လာကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

‘ဟယ်....မိကျောင်းပန်းတွေတောင် ပွင့်ကုန်ကြပြီ’

မမမေရည်မြိုင်က ပြောပြောဆိုဆို ဒရိုင်ဘာကို ကား
ရပ်ခိုင်းကာ ကောက်စိုက်မလေးများဆီမှ ပန်းများကို အနည်း
ငယ် တောင်းယူလိုက်ပါသည်။

အနည်းငယ် တောင်းပေမယ့် အတော်များများ ရလိုက်
ပါသည်။

‘ရေ?....မွန်းအတွက်၊ မမတစ်ဝက် ညီမလေးတစ်ဝက်’

• မွန်း အဆောင် ပြန်ရောက်သောအခါ အိပ်ရာဘေး
စားပွဲပေါ်ရှိ ဖန်ပန်းအိုးလေးထဲတွင် အလှထိုးထားလိုက်ပါ
သည်။

မိကျောင်းပန်းလေးများကိုကြည့်ကာ ဝသုန်ကိုသာ သူ
သတိရနေသည်။

သူမသည် တစောင်းလှဲရင်း ပန်းလေးများကို မျက်တောင်
မခတ် ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။

နောက်တော့ သူမ ဝသုန်ကို ‘မေ့ပျောက်စေရန် စား
ပေ’ မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

‘ဂလွမ်’

စာအုပ်နှင့် ပွတ်တိုက်မိကာ ပန်းအိုးလေး ကျကွဲသွား
သည်။ မိကျောင်းပန်းလေးများသည်လည်း လွင့်ကာ ကျနေ
သည်။

မွန်း ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လျက် ဖန်ပန်းအိုးလေးနှင့် ပန်း
လေးများကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ဘာဖြစ်တာလဲ မွန်း’

ဟေမာက ဖန်ပန်းအိုးလေး ကျကွဲသံကြောင့် အခန်းတွင်း
ဝင်လာရင်း မေးလိုက်ပါသည်။

‘ဪ...ပန်းအိုး ကျကွဲသွားတာကိုး’

မွန်း သည်တော့မှ သတိဝင်လာပြီး ခုတင်ပေါ်မှဆင်း
ကာ ဖန်အကွဲအစလေးများကို လိုက်ကောက်လိုက်ပါသည်။

မွန်းရင်ထဲက လေးသွားမိသည်။

ဝသုန် ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

ဒါဟာ အတိတ် နိမိတ်ပဲလား။

သည်နေည တစ်ညလုံး မွန်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသဖြင့်
တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ပေ။

အတော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သွားသည်။

‘မွန်းရေ’

ဝသုန်သည် အရှေ့ဆီမှ တအားပြေးလာသည်။

မွန်း သူအသံကို ပထမဆုံး ကြားလိုက်ရသည်။

‘မွန်း...မွန်းရေ’

မွန်း အခန်းတွင်းမှ ကပျာကယာထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

‘တယ်သူ့ကို တွေ့ချင်လို့လဲ၊ ဪ...ခိုလ်ကြီး ဝသုန်’

‘ဟေမာနှင့် အလျင်သွားတွေ့သည်။’

သူသည် ပြေးရတာ မောနေသဖြင့် တော်တော်နှင့်စကား မပြောနိုင်ပေ။

‘မွန်းရေ...မွန်းရေ’

သူ ဟေမာကို မပြော၊ မွန်းနာမည်ကို ထပ်ခေါ်နေသည်။

‘မွန်း ဘယ်မှာလဲ၊ မွန်းရေ’

မွန်း နာမည်ကိုသာ သူ တတွတ်တွတ် ခေါ်နေသည်။

‘မွန်း’

မွန်း ငေးငိုင်နေပြီးမှ အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာသည်။

‘မွန်း’

သူ မွန်းကိုမြင်သော်လည်း အဆောင်တွင်းဝင်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ မဝင်ဘဲ တံခါးပေါင် တစ်ဖက်တစ်ချက်ကို ကိုင်ကာ ရပ်နေပါသည်။

‘ကင်...ဝသုန်’

ဝသုန်သည် ဖြူဆွတ်နေသော ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီကို ဝတ်ထားပြီး အသားတွေက အလျင်လို မဟုတ်ဘဲ ဖြူဖပ်နေသည်။

သူ့ရင်ဘတ်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် မွန်း လန်အော်မတတ် ဖြစ်သွားသည်။

မွန်းရင်တွင် ဝသုန်အတွက် စိုးရိမ်ခြင်း၊ ကြောင့်ကြခြင်းတွေ တစ်ပြိုင်တည်း စုပြုံကျလာပါသည်။

‘ဝသုန်...ဝသုန်ရင်မှာ သွေးတွေနဲ့၊ ဝသုန်...ဝသုန်’

‘မွန်း...မွန်း’

‘လာလေ...ဝသုန် အထဲကိုဝင်လေ၊ နင် ဒဏ်ရာရလာသယ်၊ အပြင်မှာ ရင်မနေနဲ့လေ’

သူ မွန်းမျက်နှာကို စွေစိုက်ကာ မျက်တောင်တစ်ချက်မှ ခေတ်ဘဲ ငေးစွေလျက် ကြည့်နေသည်။

‘တပ်ကို မသွားဘူးလား၊ နင် အကြောင်း မကြားဘူးလား’

‘တပ်ကို အကြောင်းကြားပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် မွန်းကို ဝတ်ရလို့ ဟိုး...အဝေးကြီးက ပြေးလာတာ’

‘အထဲကို လာလေ၊ ပြီးတော့ ဆေးရုံပို့ပေးမယ်’

‘ပြန်မယ်...ပြန်တော့မယ် မွန်း’

ဝသုန် ပြောပြေး ပြေးသွားတော့သည်။

သူ့လာခဲ့ရာ လမ်းအတိုင်း ဝသုန် ပြေးလေပြီ...

မွန်း အော်ခေါ်သည်။ သူ တစ်ချက်လေးမှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ရိပ်ရိပ်တန်းအောင် ပြေးသွားပါတော့သည်။

‘ဝသုန်...ဝသုန်’

‘မွန်း...ဟေ့မွန်း’

မွန်းကို ဟေမာတို့က အတင်း လှုပ်နှိုးလိုက်ကြမှ မွန်း နိုးလာသည်။

‘မွန်း မွန်း ဘာဖြစ်တာလဲ’

‘သူ.....ဝ.....ဝသုန် ဒဏ်ရာရလာတယ်၊ သွေးတွေနဲ့၊ သူ ရင်ဘတ်မှာ သွေးတွေနဲ့ ဟေမာ’

‘မွန်း အိပ်မက် မက်နေတာပါကွာ’

မွန်း မျက်ရည်ကျလှလှ ဖြစ်လာသည်။

ကြည့်လိုက်သည့် နေရာတိုင်းတွင်လည်း ဟိုနေရာက ဖြူခနဲ ဒီနေရာက ဖြူခနဲနှင့် ဝသုန် အရိပ်အရောင်တွေ ပေါ်နေ ပါသည်။

‘သူ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီ ဟေမာ’

‘မဟုတ်ပါဘူး မွန်းရယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဝသုန် ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ မွန်းဆီ ပြေးလာတာ၊ ပြီးတော့ အထဲကို မဝင်ဘူး၊ အပေါက်ဝကနေ ပြန်လှည့်ပြေး သွားတယ်’

‘မွန်း ရှိုက်ကာ ငိုလိုက်ပါသည်။’

‘မွန်း စိတ်စွဲနေလို့ပါကွယ်’

သူသူက ရေတစ်ခွက်ခပ်လာပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။

မွန်းအနားတွင် အဆောင်တွင် နေကြသူတွေ ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေသည်။

မွန်း သည်လို တစ်ခါမှ မအော်ဖူးခဲ့ပေ။

မွန်း ကိုယ်တိုင်လည်း သည်လို တစ်ခါမျှ မဖြစ်ဖူးပါ။

‘မွန်း ရေသောက်လိုက်နော်၊ ရေသောက်လိုက်’

‘တင့်အင်း.....မွန်း ရေမသောက်ချင်ဘူး၊ မွန်း လန့်မသွား ပါဘူး၊ မွန်း စိုးရိမ်တာပါ သူသူရယ်’

မွန်း ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငိုသည်။

အနားက လူတွေအားလုံး သက်ပြင်းကိုယ်စီ ချလိုက်ကြ သည်။

‘သူသူတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ မအိပ်ခင်က ပန်းအိုးကျကွဲ ဘယ်၊ အိပ်တော့ သူ့ကို အိပ်မက် မက်ဘယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့မျက်နှာ သွေးမရှိသလို ဖြူဖပ်ဖြူရော်ကြီး ပြီးတော့.... ချက်တောင်လဲ မခတ်ဘူး၊ မွန်းနာမည်ကိုပဲ ခေါ်နေတယ်၊ သူ တစ်ခုခု ဖြစ်တာပါ’

‘မွန်းသည် စသုန် ဒဏ်ရာရလို့ပဲ’ ဆိုတာ တပ်အပ်စွဲနေမိ ပါသည်။

‘မွန်း ပြန်အိပ်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်လေ ဒီလိုပဲ မဟုတ် ဘာတွေ မက်တတ်ကြတာပါကွာ’

‘ဟုတ်ကို ဟုတ်တယ် ဟေမာ၊ ဟေမာရယ်.... သူသာ ဘစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် မွန်းဖြေလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်တော့ ပါဘူးကွာ’

မွန်း ငိုနေသည်ကို သူသူက ခေါင်းငုံ့ငြိမ်နေသည်။

သူသူလည်း မွန်း ကဲ့သို့ တွေ့ကြုံဖူးခဲ့ပါသည်။

သူသူ ချစ်သူမှာ စစ်ဗိုလ်ဖြစ်သည်။

တိုက်ပွဲကျစဉ်က မွန်းလိုပင် သူသူဆီသို့ သူ ရောက်လာခဲ့ သည်။

သူသူမှာ မွန်းကို ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းပေ။

‘စိတ်အေးအေးသာ ထားအိပ်ပါကွာ၊ ဗိုလ်ကြီး ဝသုန် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အိပ်လိုက်နော်’

ဝိုင်းဝန်း ချော့မော့ကာ အိပ်ခိုင်းလိုက်ကြသည်။

ဟေမာက မွန်းတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချသဖြင့် မွန်း
အခန်းထဲ လာအိပ်ပါသည်။

မွန်း ဆက်လက် အိမ်မရတော့ပါ။

အရှေ့မှ ပြေးလာသော ဝသုန်ကိုပင် မျက်လုံးထဲက
မထွက်နိုင်ဘဲ မြင်ယောင်နေသည်။

‘ဝသုန် ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းချမ်း
သာသာ ရှိပါစေ’

မွန်း အိပ်မရသဖြင့် ဘုရားရှိခိုးကာ မေတ္တာပို့၊ ပုတီးစိတ်
နေပြန်သည်။

ဝသုန်အတွက်ဆိုကာ အန္တရာယ်ကင်းဂါထာကို ဝသုန်
သက်စေ့ ထိုင်ရွတ်နေမိပါတော့သည်။

ဆခန်း (နှစ်ဆယ်ကိုး)

အရှေ့ဆီမှနေဝန်းသည် လောကတစ်ခုလုံးကို ဖြာဆင်းကျ
လာသည်။

မွန်း ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး ကြည်လင်မှုမရှိဘဲ အုံ့မှိုင်း
နေပါသည်။

စိတ်ထဲကလည်း လေးလံနေသည်။

သူ့ဘေးတွင် ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်နေသော ဟေမာ
က အိပ်မောကျနေဆဲ။

‘ဟေမာ....ထတော့လေ’

အအိပ်ဆတ်သော ဟေမာက ကားလန်ကား ဦးလာလား။

‘မွန်း မအိပ်ဘူးလား’

မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်ရင်း ရေချိုးသွားတော့မည့် မွန်းကို မေးလိုက်ပါသည်။

‘ဟုတ်တယ် ဟေမာ၊ မွန်း တယ်လို့မှ အိပ်မရဘူး၊ အိပ်လို့ မပျော်တာနဲ့ ဘုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့၊ ပုတီးစိပ်နေတာ’

‘စိတ်ထဲမှာ အစွဲတွေ မထားပါနဲ့ မွန်းရာ’

‘အိပ်မက်ဆိုတာ စွဲလမ်းမှ မက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခါ တလေ အိပ်မက်တွေဟာ မွန်နေတတ်တာမျိုးပဲ’

မွန်း သည်လောဏ်နှင့် စကားဖြတ်၍ တဘက်လေးကိုခြုံကာ ရေချိုးရန် ထွက်သွားပါသည်။

ခဏကြာတော့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ရေမိုးချိုးပစ်သော်လည်း မျက်လုံးတို့က အိပ်ရေးပျက်သည့် ဒဏ်ကြောင့် ကျိန်းစပ်နေသည်။

‘မွန်း သနပ်ခါးရေကျ လိမ်းပစ်လိုက်၊ ညက အိပ်ရေး ပျက်ထားတယ် မဟုတ်လား’

တစ်ဆောင်တည်း နေသူများက မွန်းကို ဂရုတစိုက်ရှုကြပါသည်။

မွန်း သနပ်ခါးသွေးလိမ်းပြီး စစ်သူနာပြုဝတ်စုံကို လဲဝတ်လိုက်ပါသည်။

‘မွန်း ကော်ပီ သောက်ရအောင်လေ’

‘မွန်း မသောက်တော့ဘူး’

‘ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲကွာ၊ လာ....ကော်ပီတော့ သောက်သွားဦးမှပေါ့’

ဗိုလ်မှူး ဒေါ်မိမိခိုင်ကပါ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

မွန်း အားနာစွာဖြင့် ဝင်ဆောက်လိုက်ရပါသည်။

သောက်ပြီးတော့မှ မွန်း စစ်ဆေးရုံသို့ လွက်လာခဲ့၏။

အလျင်ကဆိုလျှင်မွန်းအလုပ်စခန်းသို့ ဝင်လိုက်လျှင် သွက်သွက် လက်လက် ရှိလှသည်။

စိတ်လက် ပေါ့ပါး လန်းဆန်းသည်။

အခုတော့ သည်လိုမျိုး မဟုတ်ပါပေ။

အားအင်မရှိသော သူတစ်ယောက်နှယ် ဖြစ်နေပါသည်။

စစ်ဆေးရုံ အဆောက်အအုံထားရာ ခပ်ပြေပြေ ကုန်းအတက်ကို လေးလံသော ခြေလှမ်းနှင့် မနည်း တက်ယူရသည်။

ညက မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ကို မေ့ပျောက်မရဘဲ ခုထိတိုင် မျက်လုံးထဲက မထွက်နိုင်ပဲ ရှိနေသည်။

မွန်း ဆေးရုံထဲ ရောက်ရောက်ချင်းဖုန်းလာသည်ဆိုသဖြင့် ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ဖုန်း နားထောင်နေသော မွန်း....ဖုန်းကို လွတ်ကျ မသွားအောင် ထိန်းထားလိုက်ရ၏။

မျက်ရည်များ မကျအောင်လည်း ထိန်းထားရပြန်သည်။

ဝသုန်တစ်ယောက် တိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာရကြောင်းနှင့် မွန်းမိရာ ကားနှင့် မင်္ဂလာဒုံ စစ်ဆေးရုံသို့ အမြန် လာပါရန် ဖုန်းဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မွန်းရင်ဝယ် ပူပြင်းသော မီးလျှံတို့ အရှိန်ပြင်းစွာ လောင်
ကျွမ်းစ ပြုလာကြ၏။

မွန်းဘေးမှ သူများ နားလည်လိုက်ကြပြီး ဖြစ်သည်။
'မွန်း...အေး မ နေ နဲ့ လေ၊ သွား...မမမေရည်မြိုင်ကို
အဖော်ခေါ်သွား၊ အရေးကြီးလို့ အကြောင်း ကြားတာ၊
သွားလေ...ပြင်စရာရှိတာ အမြန်ပြင်၊ မမမေစွယ် ဆရာ
အတတ်သင်ကို ဖုန်းဆက် ခေါ်ထားလိုက်မယ်'

မမမေစွယ်သည် မွန်းကို တွန်းထိုးကာ ပြန်လွှတ် လိုက်
ပါသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း ရှိုက်ကြီးစာငင် မငိုမိ။

'ဟင်...မွန်း ပြန်လာတယ်'

ခုတင်ပေါ်တွင် နုံးခွေစွာ ထိုင်ချလိုက်သောမွန်းကိုကြည့်
ရင်း ဟေမာက ပြောလိုက်သည်။

'မွန်း ဘာပြောရမှန်းမသိ။

မွန်းအနား ရောက်လာပြီးမှ သူသူသည် အခန်းထဲမှ ချာ
ခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ဟေမာက ဆတ်ခနဲ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသော သူသူ
နောက်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး အပြင်ခန်းဆီ လိုက်လာသည်။

'ဘာဖြစ်သွားတာလဲ သူသူ'

မွန်းကဲ့သို့ ထပ်တူ ခံစားဖူးသော သူသူ မျက်ရည်လည် နေ
ပေသည်။

'မွန်း ပြန်လာတာ သူသူ သိလို့လား'

'မွန်းကို ဘာမှ ဆက်မမေးနဲ့'

'အို...သူ ဘာဖြစ် လာတာမှန်းမှ မသိတာကွာ'

'ညက မွန်း အိပ်မက်အတိုင်း....'

'ဟင်....'

ဟေမာ အခန်းတွင်း ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။

'မွန်း....'

'ဟေမာ...သူ တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရတယ်တဲ့၊ မင်္ဂလာဓံ
စစ်ဆေးရုံကို မွန်း အမြန် လိုက်ခဲ့ပါတဲ့'

'ဟယ်....'

မိမိရင်တွင်လည်း ကြည်နူးမှုအပြည့်၊ ပျော်ရွှင်မှုအပြည့် ရှိခဲ့ပါသည်။

သည်အချိန်တွင်းမှာတော့ မွန်း နှလုံးသားတွင် ပျော်ရွှင် ကြည်နူးမှု လုံးဝ မရှိတော့ဘဲ မျက်ရည်များသားခဲ့နေသည်။

သူ့ကို အားပေးရန် သူ လုံးဝ သတိမရ။

သတိရပါလျှင်လည်း မွန်းပါးစပ်မှ စကား တစ်လုံးမှ ထွက်လာနိုင်မည် မထင်။

သူ့အခြေအနေကို မွန်း စ ရောက်ကတည်းက တာဝန်ကျ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ပြောပြ၍ သိရပါသည်။

သည်ကတည်းက မွန်းစိတ်အားတို့ လျော့ကျခဲ့ရပါသည်။

မင်္ဂလာဒုံစစ်ဆေးရုံသို့ ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ဒဏ်ရာကို ဓာတ်မှန်ရိုက် စစ်ဆေးပြီး ကြည့်သောအခါ သူ့နှလုံးသားနှင့် အဆုတ်အား ကျည်ဆံက ထိမှန် သွားခဲ့သည်ကို သိရသဖြင့် ခွဲစိတ် ဆရာဝန်ကြီးများနှင့် မေ့ဆေး ဆရာဝန်ကြီးများက အထူး ကြိုးစား ခွဲစိတ် ကုသကြပါသည်။

ခွဲစိတ်ပြီးသည့်တိုင် သူ့အခြေအနေကို အမြဲ စောင့်ကြည့် ပြီး သွေးပေါင်ချိန်၊ သွေးခုန်နှုန်း၊ အသက်ရှူနှုန်းများကို နာရီဝက်တစ်ခါ တိုင်းတာ ယူကြရသည်။

သူ ခံစားနေရသော ဝေဒနာကြီးကို မြင်နေရတော့ မွန်း တစ်ယောက် မျက်ရည်မကျပဲ မနေနိုင်။

ဆခန်း (သုံးဆယ်)

မိဘ ဆွေမျိုး ကင်းမဲ့သော ဝသုန်၏ ခုတင်ဘေးတွင် အရင်းချာဆုံး အရင်းနှီးဆုံးသူအဖြစ် မွန်း တစ်ယောက် တည်းနှင့် တပ်ရင်းမှူး ဝိုလီမှူးကြီး၊ ပြီးတော့ စစ်ဘက်မှ အရာ ရှိ သုံးယောက်သာ ရှိကြသည်။

မွန်း ရင်ထဲတွင် ဝသုန်အတွက် နောက်ဆုံး အချိန်လေး တစ်ခု ပါလားဆိုသော အသိတွေက ရင်တွင်းဝယ် ပြည့်ကျပ် ခဲကာ ခံစားနေရပါသည်။

မွန်းသည် စစ်သူနာပြု တစ်ယောက်ဖြစ်၍ လူနာတွေ အပေါ် အားပေးခြင်း၊ ပြုစုခြင်းများဖြင့် လူနာများကို စိတ်ချမ်းသာ စေခဲ့ပါသည်။

ဝေဒနာရှင်ဖြစ်သည့် ချစ်သော ဝသုန်သည် သတိ မေ့
နေသဖြင့် မွန်း မျက်ရည်တို့ကို မမြင်နိုင်။

နှုတ်မှလည်း ပြောနိုင်စွမ်း မရှိပါပေ။

အလျင်ကဆို မွန်း မျက်ရည်ခဲနေတာ မြင်ရပါလျှင်....

‘မွန်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မွန်း မကျေနပ်တာ ဝသုန် ဘာများ
လုပ်မိလို့လဲ’

သည်လို မေးတတ်သည်။

အလျင်တစ်ခါ သူ ရှေ့တန်းမှပြန်ရောက်ပြီး ဖျားနေသဖြင့်
ဆေးရုံ တက်ရစဉ်က ဝသုန်သည် မွန်းနှင့် ဆေးရုံ အဝင်
အထွက် တန်းလျားလေးတွင် ထိုင်ရင်း....

‘တို့ ဒီမှာ ဘယ်နှစ်ရက် ဆက်နေရဦးမလဲ မွန်း’

‘နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် ဆက်နေရဦးမယ်’

‘ရက်တွေကလဲ မြန်လိုက်တာကွာ၊ မွန်းရယ် တို့လေ ဆေး
ရုံကတောင် မဆင်းချင်တော့ဘူး’

‘ဒီခံစားနေရတဲ့ ရောဂါ ဝေဒနာကြီးနဲ့ တာလို့ နေချင်
ရတာလဲ ဝသုန်’

‘မွန်းနဲ့ မခွဲချင်လို့ပေါ့’

မွန်းက မျက်စောင်းလေး ထိုးပစ်လိုက်မိသည်။

ဒါကိုပင် သူက ကျေနပ်သော အသွင်နှင့်....

‘တို့လေ ရှေ့တန်းက ပြန်လာရင် ဒီလိုပဲ လာနေတော့
မယ်’

‘အို....ဝသုန်’

သည်တုန်းက မွန်းနှလုံးသားတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားခဲ့ရ
ပါသည်။

အခုတစ်ခေါက်တွင်တော့ သူ မွန်းကို အကြင်နာအယုယ
စကားများ မပြောနိုင်ပါ။

သူ့စိတ်ကူး ဆန္ဒလေးများ ပျက်သုဉ်းရတော့မည်။

မွန်း အတွေးပေါင်းစုံဖြင့် မျက်ရည်ကျနေပေမယ့် ရှိုက်သံ
မထွက်အောင် မနည်း ချုပ်တည်းထားရပါသည်။

‘မွန်း မငိုနဲ့ ညီမလေး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်းထားစမ်း
ပါ ညီမလေးရယ်’

မွန်းအနားမှ မမမေရည်မြိုင်သည် တိုးတိုးလေး နားနား
ကပ်ပြောပြီး မွန်းလက်ကိုဆွဲ၍ အခန်းအပြင်သို့ ဆွဲထုတ်ခေါ်
လာခဲ့ပါသည်။

မွန်းတို့နှစ်ယောက် အခန်းအပြင်တွင် ရပ်နေစဉ် ဗိုလ်မှူး
အဆင့်ရှိ ဆရာဝန်တစ်ဦးသည် ဆေးတစ်ပေါက် လာထိုးပေး
သည်။

ဆရာဝန်ကြီးများ အထူးဂရုစိုက်၊ ကြိုးစား ပမ်းစား
ကုသကြပေမယ့် သူ့အခြေအနေ မကောင်းမှန်းလည်း မွန်း
သိနေသဖြင့် စိုးရိမ်နေသည်။

‘သူ မသက်သာဘူး မွန်းသိတယ်’

အသံလေး ထွက်ရုံမျှ ပြောရင်း ရှိုက်သံတို့နှင့် ရောနှော လျက် မွန်းအသံက ထွက်လာပါသည်။

‘အိုကွယ်’

‘သူလေ သူ မွန်းတို့ကို ခွဲသွားတော့မယ် မမမေရည်မြိုင်’

‘အားတင်းစမ်းပါ မွန်းရယ်’

‘မွန်း အားတင်းပါတယ် မမမေရည်မြိုင်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ ရောဂါဝေဒနာကို သိနေတော့လဲ မွန်း ဘယ်လိုလုပ် အား တင်းလို့ ရပါ့မလဲဟင်’

‘မဟုတ်သေးဘူး ညီမလေး၊ သူတကယ်လို့ သတိရလာလို့ မွန်းငိုနေတာ သူသိသွားရင် သူ့နောက်ဆုံးအချိန်လေး၊ ခဏ တာရပ်တည်နေတဲ့ ဘဝ အပိုင်းအစလေးမှာ ထွက်သက်လေး မွန်သွားအောင် ဝမ်းနည်းတာတွေကို ချုပ်တီးထားလိုက်စမ်း ပါဦးကွယ်၊ မမမေရည်မြိုင်စကားကို နားထောင်ပါ’

မမမေရည်မြိုင်သည် မွန်းကို ညီမလေးတစ်ယောက်နှယ် အားပေး ယုယစကားများ ပြောနေပါသည်။

‘မွန်း သူ့ကိုမကြည့်ရက်တော့ဘူး မမမေရည်မြိုင်’

မွန်း အခန်းထဲသို့ မဝင်ရဲပဲ ဖြစ်နေသည်။

‘ညီမလေး မွန်းရယ် ညီမလေးဟာ သူ့နာပြုတစ်ယောက် ပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ် တင်းပစ်လိုက်စမ်း မွန်း၊ အခုအချိန် မှာ မွန်းဟာ ဂျူတီချိန် မဟုတ်ပေမယ့် ဂျူတီချိန်လေးတစ်ခု

မှာ လူနာတစ်ယောက်ကို ပြုစုနေရတယ်လို့ တွေးထားစမ်း ပါ။ မွန်း မငိုရဘူး၊ မျက်ရည်တွေ သုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ။ အားငယ် ဝမ်းနည်းစိတ်တွေကို ဖယ်ထုတ်ပြီး အားတင်းလိုက် စမ်းပါမွန်း၊ ညီမလေး သူ့အနားမှာ မွန်းရှိသင့်ပါတယ်၊ သူ့အနားကို မမတို့ သွားရအောင်နော်’

မမမေရည်မြိုင်သည် သူမကိုယ်တိုင် မွန်း၏ ပါးပြင် နှစ် ဖက်ပေါ်မှ မျက်ရည်များကို လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် သုတ် ပေးပြီး အခန်းတွင်းသို့ ခေါ်စာခဲ့ပါသည်။

တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးက အခန်းတွင်း ပြန်ဝင်လာသော မွန်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

မွန်းသည် စိတ်ကို အားတင်းရင်း တိုင်ချိတ်တွင် ချိတ်ဆွဲ ထားသော ‘သွေးပုလင်းမှ သွေးမှန်မှန် ကျစေရန် ပလပ် စတစ် ပိုက်ကို ပြုပြင်ပေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့ အောက်ဆီဂျင် ပေးထားရသော ဝသုန် မျက် နှာလေးကို မွန်းကြည့်လိုက်သည်။

မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည်။

သူ့မျက်နှာ အသွင်သည် အိပ်မက်ထဲက အတိုင်းပါ။

မွန်းသည် အေးစက်စက် ဖြစ်နေသော ဝသုန်၏ လက် ဖဝါးလေးကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။

ထို့ခဏအတွင်း အပြင်တွင် မိုးတွေက ရွာလာသည်။

ဝသုန်၏ မျက်လုံးလေးကလည်း မွှေးစင်းစွာ ပွင့်လာပါသည်။

‘မွန်း’

လေသံလေးက တိုးတိုးလေးမျှသာမို့ သူ့မျက်နှာနားကို မွန်းမျက်နှာချင်း ထိလုမတတ် တိုးကပ်လိုက်ပါသည်။

ဝသုန်သည် မွန်းဆိုသော စကားလေးတစ်လုံးကို မနည်းအားယူခေါ်ရရှာပါသည်။

မွန်း တော်တော်နှင့် မထူးနိုင်ပါ။

လည်ချောင်းဝတွင် တစ်ဆိုနေသည်။

မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ကြည်ပေါက်တို့က ချက်ချင်းပင် ဝသုန်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် မွန်းလက်ပေါ်သို့တပေါက်ပေါက် ခွန်ဆင်းလာကြသည်။

‘မွန်း’

ပြန်လည်မထူးသော မွန်းကို မမမေရည်မြိုင်က ကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘ဝ...သုန်’

‘မွန်း...တို့...အနားမှာ ရှိတယ်နော်’

မွန်း အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို သွားဖြင့် ဖိကိုက်ထားရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘မွန်း...ဒီ...ဒီ...ဒီကို လိုက်လှာတယ်’

ထိန်းချုပ်ထားသည့် ကြားထဲမှ မွန်း၏ ရှိုက်သံတစ်ချက်က တွန်းတိုးထွက်သွားရပါသည်။

‘မွန်း ငိုနေသလား’

‘မ...မငိုပါဘူး ဝသုန်ရယ်’

မျက်ရည်ကြားမှ ငွတ်တင်း၍ ပြုံးပြလိုက်ရပါသည်။

မွန်း ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဝသုန်လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ပြန်ဆုပ်ထားသည်။

‘မွန်း’

သူ မွန်းနာမည်ကို ထပ်ခေါ်သည်။

‘ဝသုန်...ဝသုန် စကား မပြောနဲ့လေ၊ မောနေမယ်၊ ဝသုန် နေကောင်းတော့မှ ပြောနော်၊ ဝသုန် နေကောင်းသွားမှပေါ့’

မွန်းအပြောကို သူလေးတွဲစွာ ခေါင်းခါရမ်းလိုက်ပါသည်။

သူ့ကိုယ်သူ သူသိပြီး ဖြစ်နေပြီမို့ မွန်း ယူကျုံးမရ ပိုဖြစ်ရပါသည်။

စောစောက အားပေးစကား ပြောနေသော မမမေရည်မြိုင်ပင် ရှိုက်သံမထွက်အောင် ပါးစပ်ကို လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် ပိတ်လျက် မျက်ရည်ကျနေသည်။

ငိုလ်မှုးကြီးနှင့် အရာရှိများ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားကြပါသည်။

‘တို့ပြောချင်တာတွေ ပြောပါရစေ မွန်းရယ်’
 မွန်း ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ခါယမ်းပစ်နေသည်။
 ‘မပြောနဲ့ ဝသုန်ရယ်’
 သူက ခေါင်းခါပြန်သည်။
 ‘ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ...နေပါနော်၊ ဝသုန်နေကောင်းသွားတဲ့
 အခါကျမှ တစ်ကြိမ် ပြောပစ်လိုက်နော်’
 ဝသုန် အသက်ရှူပုံက မမှန်တော့ပါ။
 တဖြည်းဖြည်း မောတိုက်လာပြီး ပြင်းထန်စွာ အသက်ရှူ
 နေရပါသည်။
 မျက်နှာက ဖြူဖပ်လာပြီး နှုတ်ခမ်းများလည်း ပြာလာပါ
 သည်။
 ချွေးသီးချွေးပေါက်များပင် ထွက်လာသည်အထိ။
 မွန်း သူ့ကိုကြည့်လျက် ရှိက်သံက ပိုထွက်လာသည်။
 ဝသုန် ရင်ထဲကလည်း စကားရှည် တစ်သီတစ်တန်းကြီး
 ပြောနေပြန်သည်။
 နှုတ်ကတော့ ပြောနိုင်စွမ်း မရှိရှာတော့ပါ။
 ‘မွန်း တို့မျက်လုံးတွေ ပြာလာပြီ၊ ပါးစပ်ကလဲ ပြောလို့
 မရတော့ဘူး၊ တို့ရင်ထဲက ကြိတ်မှိတ်ခံစားခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေ
 ကို မွန်း မသိနိုင်တော့ဘူးကွာ၊ တို့ရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်လေး
 မှာ မွန်း...မွန်းသိအောင် ပြောပြလိုက်ချင်တယ်၊ ဝသုန်
 ပြောချင်တာတွေ မွန်း မကြားရတော့ဘူး၊ မွန်းရေ...
 နောက်ဆုံးချိန်မို့ ဝသုန် ဝမ်းနည်းနေတယ် ထင်သလား မွန်း

ရယ်၊ တို့ ဝမ်းမနည်းဘူး၊ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ပေး
 သူရမယ့် အသက်ကို တို့ မနှမြောဘူး၊ ပြီး...ပြီးတော့...တို့...
 တို့...ချစ်သူရဲ့ ဘ...ဘဝအတွက်...မွန်း...မွန်းအတွက်...’
 မွန်း ဝသုန်ကို ကြည့်နေစဉ် ဝသုန်ခေါင်း တစ်တက်သို့
 လည်ကျသွားသည်။
 ‘ဝသုန်’
 မွန်း လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဝသုန် ပခုံးကို လှုပ်ခေါ်လိုက်
 သည်။
 ဝသုန်လက်က မွန်းလက်ကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား
 ဆဲပါ။
 ဝသုန် မွန်းတို့အပါးမှ စွန့်ခွာထွက်သွားလေပြီ။
 သူ့ရင်မှ ခံစားချက်တို့ကို နောက်ဆုံးချိန်ထိ ပြောမသွား
 နိုင်ခဲ့ပါ။
 အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားသော သူနှင့် မွန်း ဘယ်သော
 အခါမှ တွေ့နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်တော့ပေ။
 သံယောဇဉ်သမားလေး ဝသုန်။
 ဘဝတစ်ခုလုံး အရုံးများကို ရင်နှင့်မမျှ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်
 ခံစားရရှာသော အကြင်နာသမားလေး ဝသုန်။
 ခုတော့ လောကကြီးနှင့် အဝေးဆုံး နေရာကို သူ တစ်
 ယောက်တည်း ပြေးထွက်သွားပါပြီ။
 မွန်းသည် ဝသုန် ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်ကာ
 ရှိက်ကြီးတင်င် ငိုချလိုက်ပါသည်။

ဝသုန်ရယ်... မွန်းကို တကယ်ပဲ ခွဲခွာသွားပြီလားကွယ်...
ဝသုန် သံယောဇဉ်တွေကို မွန်း သိပါတယ်။

ဝသုန်ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်သမားလေးရယ်၊ ဘဝ အဆက်
ဆက်မှာ ချစ်ရဆုံးသူနှင့် ကင်းဝေးခြင်း၊ အရာရာတိုင်းမှာ
ဆုံးရှုံး အနစ်နာခံခြင်းတို့နဲ့ ကင်းဝေးပါစေလို့ ဆုတောင်း
ပါတယ်...။ မွန်းရဲ့... ဝသုန်ရယ်...။

မမမေရည်မြိုင်သည် ဝသုန် ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် မျက်နှာ
အပ်ကာ ငိုရှိုက်နေသော မွန်းပခုံးကို ဆွဲထူလိုက်သည်။

မလွတ်တမ်း တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားသော
ဝသုန် လက်က မွန်း လက်နောက် ကပ်ပါလာသည်။

‘ဝသုန်ရယ်...’

မွန်းသည် သေသည့်အထိ သံယောဇဉ် မပြတ်နိုင်ရှာသေး
ဝသုန်လက်ကို ကြည့်လျက် နှမြော တသစွာ ငိုရှိုက်မိပြ
ပါသည်။

မွန်း သူ့လက်ဆွဲထားသော ဝသုန်လက်ကလေးကို မဖြု
ရက်ဘဲ ကျန်လက်တစ်ဘက်ဖြင့် ဝသုန် လက်ပေါ် ဖိအ
အုပ်ကိုင်ကာ သူ့မျက်နှာနှင့် ထိကပ်ထားလိုက်ပြန်သည်။

ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးသည် ဝသုန်လက်ကို ဖြေချရန် ဟန်ပြ
လိုက်သည်။

‘သူ မွန်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပါစဦး၊ ဒီအချိန်မှာ
မွန်းနဲ့ သူ့ရဲ့ လက်တွဲခြင်းဟာ နောက်ဆုံးပါပဲ ဗိုလ်ကြီးရ-

‘သူ ဘာမှ သိတော့တာ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ’

မွန်း ငိုရင်းက ခေါင်းခါဖစ်သည်။

‘မွန်း... ညီမလေး’

‘သူ့ကို မွန်း သနားတယ် မမမေရည်မြိုင်၊ သူ့ အမြဲထာဝရ
လက်တွဲချင်ရှာတဲ့ သူပါ’

ဗိုလ်ကြီးသည် မွန်းလက်ကို ကိုင်ထားသည့် ဝသုန် လက်
အား ဖြေချလိုက်သည်။

မွန်းနှင့် သူ့လက်ချင်း ပြုတ်သွားကြလေပြီ။

ဘဝချင်းလည်း ဝေးကြလေပြီ။

ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်လည် ဆုံဆည်း နိုင် တော့ မည်
မဟုတ်ပါ။

ဒီရပ်၊ ဒီအန္တာမျိုး ဘယ်ဘဝမှ မတွေ့ဆုံနိုင်ပေ။

တပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် စစ်ဘက်မှ အရာရှိ သုံးဦးသည်
ဆောင်းထားသော ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ ရင်တွင်း အပိုက်
ကိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်လှူသွားသည့် ဗိုလ်ကြီး ဝသုန်၏
အလေးပြုလိုက်ကြပါတော့သည်။

စောစောက ဝသုန်လက်ကို ဖြုတ်လိုက်သော ဗိုလ်ကြီးက
သွေးစွန်းနေသော စာလေးတစ်စောင် ထုတ်ပေးလိုက်ပါ
သည်။

‘သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲကတွေ့တဲ့ စာလေးတစ်စောင်ပါ’

မွန်း သွေးစွန်းနေသော စာလေးကို ဝိုးတဝါး မျက်ရည်
ခြားမှ ဖတ်လိုက်ပါသည်။

မွန်း ရင်ပိုနှင့်ရပါလေပြီ။

၃၄၄ ❀ ထင်စေ့ (မြည်)

ငါ့ချစ်သူအတွက် ငါ့အသည်းနှလုံးကို ပေးအပ်
ခဲ့သည်။

ငါ့ချစ်သူ ကောင်းစားရေးအတွက် ငါ...
အရာရာကို လက်လွတ် အရှုံးပေးထားခဲ့ပါ
သည်။

ငါ့ချစ်သူကိုယ်စား နှလုံးလား အစားထိုးရန်
မရှိတော့ပါ။

စာချစ်သူများနှင့် သစ္စာရှင်များ
ထာဝရ ငြိမ်းချမ်းကြပါစေ
ထင်စေ့ (မြည်)
၄၇၇-ပွဲစားလမ်း၊
ပြည်မြို့။